

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MARIE FORCE

Hurricane After Dark

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HAVA KARARDIKTAN SONRA KASIRGA

OceanofPDF.com

GANSETT ADASI SERİSİ, 26. KİTAP

OceanofPDF.com

MARIE FORCE

OceanofPDF.com

Karanlıktan Sonra
Kasırğa Gansett Adası Serisi,
26. Kitap

Yazan Marie Force
HTJB, Inc. tarafından
yayınlanmıştır.
Telif Hakkı 2023. HTJB, Inc.
Kapak Tasarımı: Diane Luger
E-book Layout by [The E-book Formatting Fairies](#)
ISBN: 978-1958035375

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın almadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

MARIE FORCE ve GANSETT ISLAND, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescilli ticari markalardır.

marieforce.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu haber bültenime abone olmaktır. marieforce.com adresine gidin ve Ekranın üst kısmındaki adınızı ve e-postanızı isteyen kutuya abone olun. Benden düzenli olarak haber alamıyorsanız, lütfen spam filtrenizi kontrol edin ve e-postanızı mesajlarımın size ulaşmasına izin verecek şekilde ayarlayın, böylece yeni bir kitabı, harika ödüller kazanma şansını veya bölgenizdeki olası bir görünümü asla kaçırmazsınız.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için **beni** [Amazon](#)'da **takip** edin.

Gansett Adası Serisi

Kitap 1: [Aşk Hizmetçisi](#)

(Maddie & Mac)

Kitap 2: [Aşk Aptalı](#)

(Joe & Janey)

Kitap 3: [Aşka Hazır](#)

(Luke & Sydney)

Kitap 4: [Aşka Düşmek](#)

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: [Aşkı Ummak](#)

(Evan & Grace)

Kitap 6: [Aşk Mevsimi](#)

(Owen & Laura)

Kitap 7: [Aşka Özlem](#)

(Blaine & Tiffany)

- Kitap 8: [Aşkı Beklerken](#)
(Adam & Abby)
- Kitap 9: [Aşk Zamanı](#)
(David & Daisy)
- Kitap 10: [Meant for Love](#)
(Jenny & Alex)
- Kitap 10.5: [Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası](#) (Jared & Lizzie)
- Kitap 11: [Karanlıktan Sonra Gansett](#)
(Owen & Laura)
- Kitap 12: [Karanlıktan Sonra Öpücükler](#)
(Shane & Katie)
- Kitap 13: [Karanlıktan Sonra Aşk](#)
(Paul & Hope)
- Kitap 14: [Karanlıktan Sonra Kutlama](#)
(Big Mac & Linda)
- Kitap 15: [Karanlıktan Sonra Arzu](#)
(Slim & Erin)
- Kitap 16: [Karanlıktan Sonra Işık](#)
(Mallory & Quinn)
- Kitap 17: [Victoria & Shannon](#) (Bölüm 1)
- Kitap 18: [Kevin & Chelsea](#) (Bölüm 2)
- [Bir Gansett Adası Noel Novellası](#) Kitap 19: [Karanlıktan Sonra Benim](#)
(Riley & Nikki)
- Kitap 20: [Karanlıktan Sonra Senin](#)
(Finn & Chloe)
- Kitap 21: [Karanlıktan Sonra Bela](#)
(Deacon & Julia)
- Kitap 22: [Karanlıktan Sonra Kurtarma](#)
(Mason & Jordan)
- Kitap 23: [Karanlıktan Sonra Karartma](#)
(Tam Kadro)
- Kitap 24: [Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma](#)
(Gigi & Cooper)
- Kitap 25: [Karanlıktan Sonra Direnç](#)
(Jace & Cindy)
- Kitap 26: [Karanlıktan Sonra Kasırğa](#)
(Tam Kadro)

[Gansett Adası Serisinin tamamını alın](#)

[McCarthy Aile Ağacını buradan görüntüleyin.](#)

[Gansett Adası'nda Kim Kimdir listesini buradan görüntüleyebilirsiniz.](#)

[Gansett Adası haritasını görüntüleyin.](#)

OceanofPDF.com

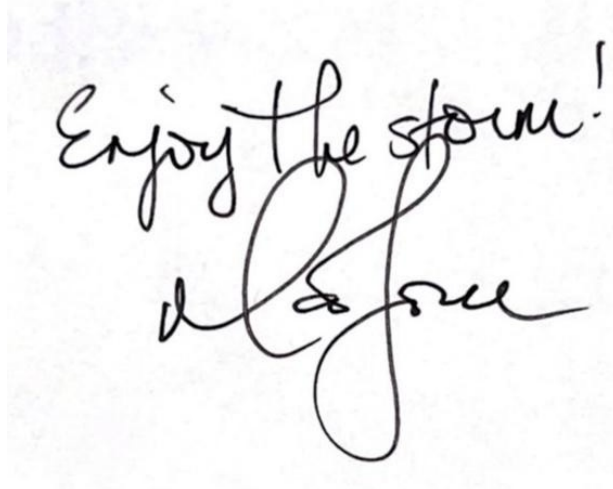
İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>
<u>Bölüm 38</u>

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Gansett Adası'nda Kim Kimdir Gansett Adası Aile Ağacı

O Piper Bennett cehennemden gelen bu feribot yolculuğunda sadece Laura Lawry için bulunacaktı. Mürettebat yolcuları uyarmıştı. ve Ethel Kasırgası nedeniyle seferler durdurulmadan önce anakaradan Gansett Adası'na giden son gemi olacaktı.

Piper bir gece önce Laura'dan bir mesaj almış ve işe birkaç gün erken dönmesinin mümkün olup olmadığını sormuştu.

Laura'nın küçük çocuklarından üçü grip olmuştu ve en büyük yardımcıları olan kayınvalidesi ve kayınvalidesi İtalya'ya gitmişti, tam da yaz yardımlarının çoğu üniversiteye dönmüşken. *Açıkçası, bütün bunların Laura, yüzünü buruşturan bir emoji de eklemişti. Ve şimdi bir fırtına bize doğru geliyor!*

Kahvaltısını kusmamak için kendini zor tutarken, Piper mürettebatı dinleyip bu sefer oturması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Daha önce hiç böyle denizlerde bir teknede bulunmamıştı ve hiçbir şey yapmadığı için mutlu olurdu.

tekrar böyle. Kendini hastalanmaktan alıkoymaya çalışırken, yazın başlarında Gansett Adası'ndaki Sand & Surf Hotel'e geldiği ilk günden beri ona çok iyi bir arkadaş olan Laura'yı düşündü.

Çok zor bir hafta olmuştu. Nişanlısı Ben'in nişanlılıklarını sona erdirmeye karar vermesinin ardından Piper, düğününü iptal etme ve annesinin kederli yüzüne bakma çılgınlığına bir ara vermek için Gansett Adası'na gelmişti. Piper, düğünün bozulmasından bu yana annesinin Ben'i kendisinden çok daha fazla sevdiğine karar vermişti. Bu, geriye dönüp baktığında fark ettiği bir şeydi, onu olması gerektiği gibi özlemediğini ve belki de her şeye bir son vermesinin en iyisi olduğunu anladı.

Yıllar sonra ilk kez aniden bekâr kalmış, Gansett'teki ilk haftasında biraz çılgınca davranmış ve barda tanıştığı bir adamla otel odasına giderek kendini bir karmaşanın içine atmıştı. Bunun büyük bir hata olduğu ortaya çıktı.

Piper'ın cinsel saldırı girişimini polise bildirdiği sırada Laura'nın kendisine destek olduğu otele geri kaçmak zorunda kalmasına neden olacak şekilde saldırganlaştığında hata yapmıştır.

Bu ve Laura'nın daha sonra otelde ona verdiği iş, geliştirdikleri sıcak dostlukla birlikte, Piper'ın cehennemden gelen bu feribot yolculuğunda olmasının ana nedenleriydi.

Bir de, tanıştıkları günden beri, ironik bir şekilde Gansett Adası Polis Şefi Blaine Taylor'la birlikte onun raporunu almaya geldiklerinden beri "resmin içinde" olan seksi bir eyalet polis memuru meselesi vardı.

Aylar sonra, saldırgan suçunu itiraf etmiş ve hapis cezasını çekiyordu, Piper Sand & Surf'te müdür yardımcısıydı ve hâlâ seksi eyalet polisi Jack Downing'le neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bazı büyük flörtler dışında, onu adada her gördüğünde aralarında hissetmeye başladığı çekimden pek bir şey çıkmamıştı. Son zamanlarda sık sık ada dışına çıkıyordu.

Anakarada büyük bir davası vardı ama sözde her an dönebilirdi. Flörtten bir şey çıkıp çıkmayacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Ben'i çok az özlemesine rağmen sürekli Jack'i düşünmesi komikti. Arada bir merhaba ve nasılsın demek için attığı mesajlar dışında, Jack'in onu hiç düşünüp düşünmediğinden emin değildi. Ailesine yaptığı yaz sonu ziyaretinden adaya döndükten sonra bir ay geçmişti ve Jack'le bir şey olmazsa yoluna devam edecekti. Hayat oturup hiçbir yere varmayacak şeyleri beklemek için çok kısaydı.

Piper yeniden birileriyle çıkmaya hazırdı ve ilgilendiği tek erkek Jack'ti ama onun kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını ya da birbirlerini her gördüklerinde onunla flört ederek bir tür oyun mu oynadığını merak etmekten yorulmuştu. Eğer durum buysa, o artık yoktu. Ben düğünlerini iptal ettiğinden beri zamanının çoğunu kendi içine odaklanarak, kendine ne istediğini ve ne istemediğini sorarak geçiriyordu.

Sürekli aynı şeye geri dönüyordu - daha fazla para harcamak istiyordu. Gansett Adası'nda zaman geçirecek ve Jack'i daha yakından tanıma fırsatı bulacaktı. Kendisi üzerinde yaptığı sıkı çalışmayı yeni bir ilişkiye dökmeye hazır hissediyordu. Onunla değilse bile, başka biriyle.

Feribot sallanıp yuvarlanırken, etrafındaki insanlar hastalanıyordu. Başını eğip bulunduğu yerden ve öğürme seslerinden başka bir şeye odaklanmaya çalışırken kokunun kendisine ulaşmaması için dua etti.

Telefonundaki saate baktığında hâlâ kırk dakikaları olduğunu gördü. Asla başaramayacaktı.

"Piper?"

Başını kaldırıp onu bulduğunda, sesi tüylerini diken diken etmişti. En sevdiği eyalet polisi karşısında duruyordu ve onu gördüğüne en az kendisi kadar sevinmiş görünüyordu. Onun da tam üniformalı olması işleri daha da kötüleştiriyordu. Ya da daha iyi. Nasıl baktığına bağlı olarak.

"Sen olduğunu sanmıştım," dedi. "Sen iyi misin?"

Tekne altında sallanıp yuvarlanmıyormuş gibi orada nasıl durabiliyordu? Eyalet polisi üniforması gri ve kırmızı süslemeliydi. Kahverengi bir kayış göğsünden geçiyor ve çeşitli eşyaları tutan kalın kahverengi bir kemere bağlanıyordu. Diz hizasındaki pantolonu uzun kahverengi botlarının içine sokulmuştu ve kolunun altında taba rengi bir şapka vardı. Göğsünde kırmızı renkte yirmi dört rakamı vardı.

ve omuzlarında gümüş çubuklar vardı. Hiçbir zaman üniformalı bir adam karşısında aptallaşan biri olmamıştı ama bu üniformalı adam çok etkileyiciydi.

"Kusmamaya çalışıyorum."

"Zor bir yer olduğu kesin." Kendisinin yanındaki koltuğu işaret etti. "Mayıs I?"

"Elbette."

Adam yerine oturduğunda, bir yandan onunla konuşabilmeyi umarken bir yandan da Kusmuk. Bu bir meydan okuma olurdu.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Bu tekneye binme hatasını yapana kadar oldukça iyiydim."

"Kötü olacağını söylediler."

"Biliyorum ama Laura'nın bana otelde ihtiyacı var, bu yüzden cesur olmaya karar verdim."

Şimdi keşke yapmasaydım

diyorum." "Yakında her şey bitecek."

"Otuz sekiz dakika daha değil."

"Harika gidiyorsun. Henüz hastalanmadıysan, muhtemelen gitmeye hazırsındır."

"Umarım öyledir." Seksi aşkının önünde kusmak çok utanç verici olurdu. "Duruşma nasıl gidiyor?"

"Neyse ki bitti. Haftalar süren ifadelerin ardından sanık, kendisini önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca kilitleyecek bir savunma anlaşması yaptı. Cezanın şartlı tahliye şansı içermemesini isterdim ama en azından artık ait olduğu yerde, hapiste."

"Bu işi hallettiğin için rahatlamış olmalısın."

"Ben. Son dokuz yıldır ada ve anakara arasında yaşıyorum. aylar tam bir baş belası oldu. Çok komik," diye ekledi gülerek. "Gansett'e ilk atandığımda çok kızmıştım. Ufaklıkla hiçbir şey yapmak istemiyordum, Okyanusun ortasında uzak bir ada. Ama orada geçirdiğim birkaç ayın ardından buraya bağlandım ve şimdi kendimi evimde gibi hissediyorum. Özlemişim."

Bu, ona tek seferde söylediği en fazla şeydi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Uzun bir hafta sonu için geldim ve şimdi orada yaşıyorum."

"Bu adanın nesi var bilmiyorum ama çok seviyorum ve geri dönmek için sabırsızlanıyorum, her ne kadar yaklaşan fırtına olmasa da olur."

"Son durum nedir?"

"Cat 2'ye ulaştı ve en sevdiğimiz adaya doğru ilerliyor." Telefonundan bir şeyler okuyarak devam etti. "Ulusal Hava Durumu

Servisi Gansett Adası için bir kasırğa uyarısı yayınladı.

Rhode Island, Cape ve Adalar kıyılarında yaşayanlara şiddetli rüzgar, sağanak yağmur ve fırtına getirecek yavaş ilerleyen bir fırtınaya hazırlanmalarını tavsiye ediyor.

hayatı tehdit eden fırtına dalgası. Gansett Adası sakinlerinin de tahliye edilmesini tavsiye ettiler, ancak çoğunun yerinde kaldığını duydum. Bu beni şaşırtı."

"Vay canına." Piper fırtınanın bu kadar kötüleştiğini duyunca şaşkına döndü. "Muhtemelen bu kadar yaklaşmışken geri dönmekle delilik ettim ama Laura'yı tüm bunlarla uğraşmak zorunda bırakamazdım, özellikle de çocukları hasta olduğu için."

"Bunu yapman çok iyi oldu."

"Hava tahminlerine gerektiği kadar yakından bakmadığımı itiraf etmeliyim. Tek bildiğim bir kasırganın yaklaşmakta olduğuydu. Gansett'i hedeflediğini bilmiyordum."

"Her şey yoluna girecek. Ambarları kapatırız ve kasırgayı atlatırız. Hiç kasırga partisine gittin mi?"

"Hayır."

"Artık dört gözle bekleyeceğin bir şey var."

RHODE ISLAND EYALETİ Polis Teğmeni Jack Downing, çoğunlukla anakarada geçirdiği son birkaç ay boyunca, bir tartışma sırasında karısını öldüren ve üç küçük çocuğu ebeveynsiz bırakan bir adamın mahkûm edilmesine yardımcı olan Piper Bennett'i her düşündüğünde bir doları olmasını diliyordu. Jack bu soruşturmaya iki yıl boyunca yoğun bir şekilde katılmıştı.

Gansett'e atanmadan yıllar önce, bu yüzden son aylarda ileri geri gitti.

Bir başka pislğin daha başarıyla mahkûm edilip onlarca yıl hapis yatmasıyla Jack nihayet rahat bir nefes alabilir ve sevmeye başladığı adaya geri dönebilirdi. Bu onun için hâlâ bir sürprizdi. Sıkıntıdan çıldırmayı bekliyordu ama sürpriz bir şekilde sıkılmamıştı.

Son zamanlarda Gansett'i bu kadar çok sevmesinin başlıca nedeni feribotta yanında oturan genç kadındı; adanın otellerinden birinde bir saldırıya uğradığını bildirdiğinde hayatına girmişti. O zamandan beri aklından çıkmamıştı. Onunla tanıştığı günden en çok hatırladığı şey, saldırıyı bildirirken gösterdiği güç ve cesaretti. Gansett Adası Polis Şefi Blaine Taylor'a gerçekleri sakin bir şekilde anlatması, adamın hızla yakalanmasını ve suçlanmasını sağlamıştı. Adam o zamandan beri ağır bir suçu kabul etmişti.

saldırı suçlamasıyla Cranston'daki eyalet hapishanesinde on sekiz ay hapis yatmıştır.

Piper'in mahkemede saldırı hakkında ifade vermek zorunda kalmadan hayatına devam edebilmesi için bunun halledilmiş olması rahatlatıcıydı. Piper'in bu acı verici olayı kamuya açık bir ortamda tekrar yaşamak zorunda kalmayacağına sevinmişti.

Ve belki de artık adada kalmak üzere geri döndüğüne göre, aylardır sürdürdükleri arkadaşlık-flört dansına devam edebilirlerdi. Ciddi bir şey aradığından değil, çünkü aramıyordu. Ama onun da öyle olduğunu düşünmüyordu. Gansett'e gelmeden önce nişanlısıyla kötü bir ayrılık yaşadığından bahsetmişti ama ayrıntıları bilmiyordu.

Ne önemi vardı ki? Birkaç kez birlikte takılmışlar, ilginç sohbetler etmişler ve adam ondan etkilenmişti ki bu da başlı başına büyük bir olaydı. Ama kim ondan etkilenmezdi ki? Kendi haline bırakılırsa kıvırcık olacakmış gibi görünen, kızıl röfleli, omuz hizasında kahverengi saçları, açık kahverengi gözleri ve burnunun üzerinde şimdiye kadarki en sevimli şey olan bir tutam çili vardı. Ama en azından onun için asıl gösterişli olan gülümsemesiydi. Ne zaman o göz kamaştırıcı gülümsemeyi ona doğru yöneltse, kafasında biraz aptallaşıyordu.

Jack'in telefonu Blaine'den gelen bir mesajla çınladı. *Yakın zamanda dönecek misin? Şu anda hepimiz buradayız. İnsanlar panik içinde. doğrudan bir vuruş.*

Hemen cevap yazdı. *Şimdi gemideyim. Vardığımda karakola rapor vereceğim.*

Harika, teşekkür ederim.

Tamamdır.

Eyalet polisi adada bir ofis tutmuyordu. Bunun yerine, kasaba polis departmanı tarafından sağlanan alanı kullanıyorlardı. Jack, Blaine ile çalışmaktan hoşlanmakla kalmıyor, onu yakın bir arkadaşı olarak da görüyordu. Onu ve Blaine'in kardeşi Deacon'ı görmeyi dört gözle bekliyordu.

liman başkanı ve itfaiye şefi Mason Johns da arkadaş olmuşlardı. Jack hepsinin fırtınaya hazırlanmaktan yorgun düştüklerinden emindi ve yardım etmeye hazırdı.

Ama iş bittikten sonra, Piper'in fırtına için nereye sığınmayı planladığını bilmek isteyecektir.

"Daha ne kadar sürecek?" Feribot özellikle büyük bir dalgayı aşarken Piper sordu.

Jack nerede olduklarını görmek için arkasına baktı. "İşte ada orada. Yaklaşık on beş dakika daha." Uzaktan bakıldığında ada ona çamurlu turta tatlısını hatırlatıyordu; dibinde sudan kararmış kaya katmanları ve kahveli dondurmaya benzeyen kumdan bir duvar vardı. Piper'ın hasta olmamaya çalışırken dondurma hakkında konuşmasından hoşlanacağını düşünmediği için bu göndermeyi kendine sakladı.

"Başarabileceğimi sanmıyorum." "Bekle biraz. Bir fikrim var."

Ayağa kalktı, bacaklarını altına almak için bir saniye bekledi ve bir zencefilli gazoz almak için imtiyaz standına gitti. Ayrıca satılan istiridye çorbasının yanında verilen istiridye krakerlerinden de bir paket aldı. Bugün kimse bununla ilgilenmiyor gibiydi. "Bunu dene," dedi Piper'a ikramlarıyla döndüğünde. "Midenizi rahatlatılabilir."

"Teşekkür ederim." İçkiyi ve krakerleri ondan aldı. "Çok nazıksınız." "Sorun değil."

Krakerleri açıp birkaç tane yedi ve ardından zencefilli gazoz içti. "Şimdi de bakalım ağızda kalacak mı?"

"Kararı nefesimi tutarak bekleyeceğim."

"Beni güldürme. Kusmuk kontrolümü kaybetmeme neden olabilir."

"Bunu istemiyoruz. Zencefilli gazozdan bir yudum daha al. Annem her şeyin ilacı olduğuna yemin eder."

"Ailenle yakın mısın?"

"Hem de çok. Ben altı çocuğun üçüncüsüyüm. On yıl içinde doğduk, yani sıkı fıkı büyüdük."

"Vay canına, on yılda altı çocuk."

"Babam, nereden geldiğimizi anlamadan önce altı kişi olduğumuzu söyleyerek şaka yapıyor."

Piper'ın kahkahası bulaşıcıydı ve onu gülümsetti. "Beni güldürmüyorsun, unuttun mu?"

"Ah, özür dilerim."

"Yine de komikti. Yeğenleriniz var mı?" "İkişer tane, bir tane de yolda."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi hüzünle. "Kardeşlerin var mı?"

"Dört, hepsi de benden büyük."

"Rhode Island'da mı büyüdün?" diye sordu.

"Connecticut. Neredeyse New York sınırına kadar. Ya sen?"
"Boston bölgesi."
"Oh hayır. Red Sox taraftarısın o zaman. Sende hoşlanmadığım bir şeyler olduğunu biliyordum."
"Haha, evet, öyleyim. Bana Yankees hayranı olduğunu söyleyerek her şeyi mahvetme."
"Özür dilerim."
"Ew."
"Az önce iğrenç mi dedin?"
"Ben yaptım. Yankiler iğrenç."
"Sox'un son birkaç yıldır oturduğu mahzenden yukarı bakınca böyle görüldüğünü hayal edebiliyorum."
"Bu çok kabaydı."
"Gerçekler acıtır, ha?"
"Gerçekten öyle. Birkaç yıl içinde en iyiden en kötüye gittiler."
"Sorunlarınız için çok üzgünüm."
"Hiç üzgün değilsin."
Kız kıkırdadı ve adamın göğsünde garip bir hafiflik hissine neden oldu. Bu daha önce de o etraftayken olmuştu, kendisi uzaktayken onu bu kadar sık düşünmesinin nedenlerinden biri de buydu.
"Bu bir anlaşma bozucu mu olacak?" diye sordu. "Anlaştık mı?"
"Ben de öyle umuyordum."
Ona yan gözle baktı ve zencefilli gazozundan bir yudum daha aldı.
"Bu sefer kalacak mısın?"
"Planımız bu, ama anlaşmayı yapmadan önce size bir sorum daha var."
"Dinliyorum."
"Giants mı Jets mi?" "Bills."
"*Gerçekten mi?*"
"Uh-huh."
"Hmm, bunun olacağını tahmin etmemiştim." "Seni tahmin etmeye devam ettirmeyi seviyorum." "Belli ki."
"Başka sorunuz var mı?" "Sadece bir tane," dedi.

"Ateş et."

"Benimle birlikte yaşlı kasırgadan saklanır mısınız?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

MAc McCarthy Jr. şafaktan beri ailesinin Kuzey Limanı'ndaki marinasının kapısını açmak için çalışıyordu. Yanındaki merdivenin üzerinde

İş ortağı Luke Harris, hediyelik eşya dükkânındaki pencerelerin üzerine çiviledikleri büyük kontrplak levhanın bir ucunu tutuyordu. Mac'in kuzenleri Shane, Riley ve Finn, kasabadaki Wayfarer'da sahile bakan devasa cam pencereleri kapatıyorlardı.

"Fırtınadan sonra sezonun iki haftası boyunca tüm bunları geri mi alacağız?" Luke sordu.

"Buna degeceğini sanmıyorum. Ya siz?" "Muhtemelen değmez."

Mac ahşap bir çerçeveye çivi çakarken, "Bu fırtınadan sonra hâlâ rıhtımımız varsa, Ekim ayındaki uzun hafta sonuna kadar rıhtım hizmeti sunabiliriz," dedi. Büyük pencere adanın ünlü Büyük Tuz Göleti'ne bakıyordu.

"Sence o kadar kötü mü olacak?" Luke sordu.

"Duyduklarım hoşuma gitmiyor."

"Evet, ben de. Bundan sonra ne var?"

"Otelin düğmelerini iliklememiz ve alpaka çiftliğindeki her şeyi bağlamamız gerekiyor." Çiftlik şu anda bir düğün oteli olmak üzere yapım aşamasındaydı.

mekânı bir sonraki yaza yetiştirmek. Mac, fırtınanın tadilat programını aksatmamasını ve gelecek yıl için rezervasyon yaptırmış oldukları düğünleri iptal etmek zorunda kalmamalarını umuyordu.

"Evini daha bitirmedin mi?" Luke sordu.

"Bugün yapılacaklar listesinde o da var. Ya sen?"

"Henüz değil."

"İstersen bunları birlikte yapabiliriz."

"Buna hayır demem."

Mac son çiviye çakarken, "İyi ki bu kontrplağı birkaç yıl önce böyle bir şey olur diye almışım," dedi.

"Tüm yaşlı adamların parayı harcadığın için senin deli olduğunu söylediklerini hatırlıyor musun?" Luke sırtarak sordu.

Mac, "Bugün iki tanesi beni arayıp elimde fazladan olup olmadığını sordu," diye cevap verdi.

"Yaptın mı?"

"Tabii ki yaptım."

"Bu ada sensiz ne yapardı?" Luke sordu.

"Ben de hep bunu söylüyorum. Mac McCarthy eve gelip kışınizi kurtarmadan önce siz nasıl hayatta kalıyordunuz?"

"Ve şimdi de kendinden üçüncü şahıs olarak bahsediyorsun."

"Benim işim bu."

"Güven bana, biliyorum. Maddie ve bebekler nasıl?"

"Kızım harika gidiyor, onlar da öyle ama ikimiz de yorgunuz. İkiz bebekleri aynı anda uyutmak çok zor. Biri uykuya dalıyor, sonra diğeri ağlamaya başlıyor ve biz farkına bile varmadan ikisi de ağlıyor.

Bazen beşi birden aynı anda ağlıyor." "Vay be. Beş ağlayan çocuk."

"Thomas sadece gürültüden televizyonu duyamadığı için ağlıyor."

Luke güldü. "En yaşlı olmak zordur."

"Bu onun için zor bir yük, özellikle de sahip olduğu tek kız kardeşiyle her şey yolundayken kaosa iki yeni kız kardeşin eklenmesi."

"Zavallı adam."

"Onun acısını hissediyorum. Janey ortaya çıkana kadar benim dünyamda her şey yolundaydı." Kız kardeşi beş McCarthy'nin en küçüğüydü. Son yıllarda babalarının bilmediği bir kızı olduğunu öğrenmişlerdi.

Anneleri ile evlenmeden önce Mallory, Mac'i ailenin en büyüğü konumundan bu şekilde düşürmüştü; bu rolü dört küçük kardeşine karşı hâlâ sonuna kadar oynuyordu.

"Çok dolusun. Onu çok seviyorsun."

"Artık biliyorum. Sonra? O kadar da değil. Bu bana hatırlattı. Bir saat önce beni aradı. Onu geri aramam lazım. Beş dakika ara verelim."

"Kahve içmeye hazırım."

"Duble olsun."

"Tamamdır."

Mac telefonunu piknik masalarından birine götürdü. Ayrılmadan önce masaları restoran ve ofisin bulunduğu büyük binanın içine taşıyacaktı. Telefonu Janey'ye verdi, o da ilk çalışta cevap verdi.

"Mac."

"N'aber, velet?"

"Joe aklını kaçırmış."

Ona velet dememesini söylememiş olması Mac'i hemen alarma geçirdi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Fırtınayı tek başına atlatmak için teknelerden birini denize indiriyor, Seamus da diğerini." Joe'nun ailesi Gansett Adası Feribot Şirketi'nin sahibiydi ve bu şirket ada halkının anakaraya gidip gelmek için güvendiği can simidiydi.

"Bunu ne için yapıyor?" Mac sordu.

"Joe, büyük bir fırtına yaklaştığında ve en değerli varlıklarınızı kaybetmek istemediğinizde ya da buna benzer bir saçmalık olduğunda böyle yaparsınız diyor. Sigortalı olsalar bile, görünüşe göre onları yenilemek için geçecek zaman bizi ve adayı işsiz bırakacak. Onu bundan vazgeçirmelisin. Onları kolayca Connecticut Nehri'ne götürebilirler. Carolina'nın babası geçmişte böyle yapmıştı."

"Onunla konuşacağım."

"Ben de oraya gelmeyi düşünüyorum. O ve Seamus tekneleri denize açarken, Carolina kırık bacağıyla hâlâ yattığı için çocukları ve Carolina'yı annem ve babamla bırakacak."

"Buraya gelemezsin, velet. Son tekneyi daha yeni gönderdiler ve uçaklar çoktan yere indirildi."

Janey inleme ile çığlık arası bir ses çıkardı. "Tüm ailem bu büyük fırtınanın tehdidi altındayken ve kocam denize feribotla açılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürken Ohio'da oturmaktan kendimi kaybediyorum."

"Bakalım onu bundan vazgeçirebilecek miyim?"

"Teşekkür ederim," dedi rahatlamış bir sesle. "Ona en değerli varlıklarımızın tekneler değil, kendisi ve Seamus olduğunu söylemeye çalıştım ama dinlemediler.

mantıklı." Joe'nun, Janey veterinerlik okuluna gidebilsin diye onunla birlikte Ohio'ya giderken işleri yürütmesi için tuttuğu feribot kaptanı Seamus, artık Joe'nun annesi Carolina ile evliydi.

"Elimden geleni yaparım," dedi Mac yorgun bir iç çekişle, fırtına öncesi yapılacaklar listesine bir şey daha eklerken.

"Orada işler nasıl gidiyor?"

"Kaotik. Herkes tabiri caizse kapağı kapatmak için çabalıyor. Luke ve ben de marinadaki işlerimizi bitirmek üzereydik."

"Çok korkuyorum, Mac. Sevdığım herkes o adada. Çocuklarım..." "İyi olacağız, Janey. Endişelenmemenin zor olduğunu biliyorum ama bunu atlatmak."

"Gansett'e doğru gelen büyük bir fırtına varken okula ve derslerime nasıl odaklanacağım?"

"Başını öne eğ. Annenle babanın çocuklara iyi bakacağını ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorsun. Söz veriyorum. Ben ağabeyinizim, yani bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz."

"Her zaman, Mac, ama ben de senin için endişeleniyorum. Herkes için endişeleniyorum."

Mac, Janey'nin gözyaşlarının eşğine gelecek kadar üzgün olduğunu duymaktan nefret ediyordu. "Anlıyorum, velet. Fırtınadan sonra sana haber ulaştırmanın bir yolunu bulacağım, bunu Mors alfabesiyle yapmak zorunda kalsam bile."

"Bunun bana yapacağı tüm iyilikler için," dedi gülerek.

"Öyle ya da böyle size haber vereceğiz. Endişelenmemeye çalışın. Hepimiz birlikteyiz ve birbirimize iyi bakacağız."

"Biliyorum yapacaksın. Sanırım gidip kocaman bir kadeh şarap içeceğim ve sakinleşmeye çalışacağım."

"İyi plan."

"Joe'yla konuşacak mısın?"

"Konuşacağım. Söz veriyorum."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi ağabeysin, bana o aptal ismi taktığın zamanlar hariç."

Mac güldü. "Bu bir gelenek. Artık değiştirmek için çok geç."

"Çok geç *değil*. Çok yakında veteriner hekim olacağım ve kardeşlerim bana hâlâ o saçma isimle hitap ediyor."

"Bak ne diyeceğim, o DVM'yi aldığın gün sana öyle demeyi bırakacağız."

"Gördüğüm zaman inanacağım."

"Gerçi Dr. Brat'in kulağa hoş gelen bir ismi var." "Mac!"

Günlerdir gülmediği kadar çok güldü. Yaklaşan fırtınanın yarattığı tehdit onun ve adadaki diğer herkesin hayatındaki mizahı alıp götürmüştü. "Gidip işe dönmeliyim ama Joe'yla konuştuktan sonra tekrar uğrarım."

"Tekrar teşekkürler, Mac."

"Senin için her şeyi yaparım, evlat. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Mac görüşmeyi bitirdiğinde Luke ona doğru yürüdü ve bir kahve ile sıcak şekerli çörek uzattı.

"Ne zaman çörekleri bırakacağıma yemin etsem," dedi Mac, "biri bana bir tane uzattığı anda kumdan bir kale gibi parçalanıyorum."

"Neden çörekleri bırakmak gibi aptalca bir şey yaptın?" "Çünkü onlar yağ ve benim için iyi olmayan diğer pisliklerle dolu."

"Ee?" Luke kahvesinden bir yudum aldı ve çöreğinden bir ısırık aldı.

"Janey nasıl?" "Sevdiği herkesin fırtınalı bir adada olmasından korkuyor."

üzerine doğru geliyor. Joe ve çocuklar Carolina bacağını kırdıktan sonra geldiler ve hâlâ buradalar. Görünüşe göre Joe ve Seamus en büyük iki tekneyi Connecticut Nehri'ne götürmek yerine denize açmaya karar vermişler."

"Anladığım kadarıyla Janey bu plandan hoşlanmıyor." "Hem de hiç."

"Fırtına limanlarından birine yaklaştığında Donanma böyle yapar. Bütün gemileri denize açarlar."

"Yine de riskli ve ikisi de teknelerde yalnız olacaklar."

"Neden yanlarına birini almıyorlar?" "Muhtemelen başka kimseyi riske atmak istemedikleri için." "Bu delilik."

"Ben de onunla konuştuğumda tam olarak bunu söylemeyi planlıyorum. Kasabaya gitmeden önce tepeye çıkıp oteli vuralım mı?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Mac çöreğini bitirip kahvesini yudumlarken, "Uyumadan önce gitmemiz gereken kilometrelerce yol var," dedi. Tek umudu her şeyi zamanında halledebilmeleriydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

"T Bu tam bir delilik," dedi Carolina Cantrell O'Grady kocasına ve oğluna, iyileşen bacağıyla otururken. osmanlı. İkisi koşturup kendileri, o ve anneleri öldükten sonra Seamus'la birlikte yanlarına aldıkları iki çocuk için eşyalarını topladılar. Plana göre Carolina, Jackson, Kyle ve Joe'nun çocukları PJ ve Viv, Big Mac ve Linda McCarthy ile birlikte fırtınayı atlatırken iki aptal da feribotlarla denize açılacaktı.

"Bu tartışmayı zaten yaptık anne." Joe oyuncakları bir çantaya attı. "Tekneleri korumanın en iyi yolu bu."

"Oğlum ve kocam kasırgadan kurtulurken onları kim koruyacak? *denizde?*" Bunu düşünmek bile kâbus görmesine neden oluyordu.

Seamus odaya girerken, "Fırtınanın yakınında bile olmayacağız, aşkım," dedi. "Bu yüzden bu gece gidiyoruz, böylece fırtınadan uzak olacağız. geldiğinde."

Onun ve Janey'nin iyiliği için riskleri küçümserken büyük bir macera bekleyen iki küçük çocuk gibiydiler. Carolina gelininin daha önce telefonda oğluna bağırdığını duymuştu. Janey'nin bu planı Carolina'dan daha fazla onaylamadığını söylemek yeterliydi.

"İyi olacağız." Seamus Carolina'nın alnına bir öpücük kondurdu ve o cevap vermeden yatak odasına yöneldi.

Üç günlük yiyecek ve giyecek hazırlamışlardı ama bu kadar uzun süre kalmayı beklemiyorlardı.

"Siz okyanusun ortasındayken benim ne yapmam gerekiyor?" Carolina sordu.

Seamus yatak odasından, "Kendine ve çocuklara iyi bak," dedi. "Senin tek işin bu."

"Siz ikiniz denizde canavar gibi bir fırtınanın içindeyken ben nasıl çalışacağım?"

"Endişelenecek bir şey yok," dedi çekici kocası. "Yemin ederim."

Doğru, diye düşündü Carolina, kocam ve oğlum kasırğa sırasında denizdeyken ve bakmam gereken dört küçük çocuğum varken endişelenecek bir şey yok.

kırık bacak. Joe ve Seamus'un en büyük iki feribotu denize indirme planını duyduklarında onları yanlarına almayı teklif eden Mac ve Linda gibi dostlara şükürler olsun.

Onları bu saçma planlarından vazgeçirmenin bir yolu yokmuş gibi görüldüğünden, Carolina bir işe yaramaya karar verdi - ya da ellerini ve koltuk altlarını iyileşen bacağı kadar ağrıtmış olan o korkunç koltuk değnekleriyle olabildiğince işe yaramaya. Yavaş ve dikkatli bir şekilde ayağa kalktı ve yerel halkın McCarthy'lerin evi olarak adlandırdığı Beyaz Saray'da geçireceği birkaç gün için eşyalarını toplamak üzere yatak odasına geçti.

"Ne yapıyorsun aşkım?" Seamus paylaştıkları yatak odasına döndüğünde sordu. "Bunu senin için yapabilirim."

"Ben hallederim." Elbette, şifonyerden yatağa kadar yaklaşık on tur atması gerekecekti ama o bu işe girişmeye kararlıydı.

Seamus ellerini onun omuzlarına koyarak ve yakışıklı yüzünde yalvaran bir ifadeyle onu durdurdu. "Caro, lütfen. Bunu yapmama izin ver ki daha sonra yorulmayasın."

Büyük bir dehşete kapıldı ve yıkıldı.

"Ah, aşkım." Onu sıcak kucağına aldı. "Yapma bunu." "Elimde değil.

Bu plandan nefret ediyorum."

"Biliyorum, ama iyi olacağız. Gerçekten beni senden ve çocuklarımızdan uzaklaştıracak ya da değerli Joe'nu tehlikeye atacak bir şey yapacağımı düşünüyor musun?"

"Hayır, ama-"

Kız düşüncesini tamamlayamadan onu öptü. "Hayatımdaki en tatlı şeyle uğraşmak için asla, asla, asla bir şey yapmam. Benim için önemli olan tek şey sen ve ailemizsiniz ve ailenizin kurduğu işi korumak da çok önemli. Bu iki tekne bizim ekmek tekнемiz.

Onları fırtınadan uzağa götürüyoruz. Yakınında bile olmayacağız. Hayatım üzerine yemin ederim ki, seninle tanıştığım gün başlayan hayatım üzerine, oğlun ve ben güvende olacağız."

Carolina ona doğru eğildi ve Joe'nun tanıdık kokusunu içine çekerken koltuk değneklerinin yere düşmesine izin verdi. Joe'nun babası öldükten sonra on yıllarını yalnız geçirmişti ve bir daha bir erkeği sevebileceğini hiç düşünmemişti, hele de kendisinden on altı yaş küçük, tatlı dilli bir İrlandalıyı. "Bunların hepsi senin suçun."

"Nasıl yani?" diye sordu, sesinde biraz da eğlence vardı.

"Sana delicesine aşık olmamı sağladın, bu yüzden senin herhangi bir tehlike altında olman düşüncesi benim için dayanılmaz."

"Ah, biliyordum. Beni seviyorsun."

Onun kışına bir şaplak attı. "Bana karşı küstahlaşma."

"Küstahlığımı seviyorsun."

"*Burada* olman, bütün olman ve beni delirtmen hoşuma gidiyor." "Sen beni özlemeden geri döneceğim."

"Hayır, aramayacaksın. Beni arayabilecek misin?"

"Orada telefonun çekeceğinden emin değilim ama Linda'ya götürmen için gemiden kıyıya el telsizini hazırladım. Kanal 72'yi izleyeceğiz, böylece bize bu şekilde ulaşabilirsiniz."

"Cevap vermezseniz ne yapacağım?"

"Biz cevap vereceğiz."

"Ama ya yapmazsan?"

"Yirmi dört saat geçtiyse Sahil Güvenliğe haber verin."

"Seamus..."

"En kötü senaryoyu düşünüyorsunuz ve buna hiç gerek yok. Joe da ben de deneyimli profesyonelleriz ve bu çok da önemli bir şey değil."

Bu onun için çok önemliydi ama yeterince konuşmuştu. O ve Joe bu konudaki fikirlerini değiştirmeyeceklerdi, bu yüzden plana uymaktan ve en iyisini ummaktan başka çaresi yoktu. Jackson ve Kyle, PJ ve Viv'e yardım edeceklerdi, Big Mac ve Linda da öyle.

Carolina yan odada Joe'nun Janey'nin kardeşi Mac'le telefonda konuştuğunu duyabiliyordu, ona endişelenecek bir şey olmadığını ve hayır, plandan vazgeçirilemeyeceklerini söylüyordu. Janey muhtemelen ağabeyinden en iyi arkadaşının aklını başına getirmesini istemişti.

Carolina yenilgiyi gözünün önünderken fark etti. "Hadi gidelim," dedi, artık günlerce sürecektir endişeye boyun eğmişti.

"İyi olacak mısın?" Seamus sordu.

"Sen ve Joe dönene kadar olmaz, o yüzden her şeyin yoluna gireceğine dair sözünü tutsan iyi olur."

Ona sıkıca sarıldı ve başının üstünden öptü. "Tek amacım mümkün olduğunca hızlı bir şekilde eve, sana ve çocuklara dönmek olacak."

Bundan daha fazlasını isteyemeyeceği için ona ve güvencelerine sarıldı, sağ salim dönene kadar sınırlarının bozulacağını biliyordu.

JARED JAMES kontrplağın bir ucunu tutarken, kardeşi Quinn de Jared ve eşi Lizzie'nin sahibi olduğu düğün mekânı Chesterfield'in pencerelerine sabitlemek için çivi tabancasını kullandı. "İyi ki Mac'i dinlemişim, bana düğün için gerekli malzemeleri hazırlamamı söylemişti. Kasırga," dedi Jared.

"Eminim pek çok insan onu dinledikleri için mutludur. Bundan sonra her zamankinden daha da kendini beğenmiş olacak." Quinn, Mac'in ablası Mallory ile evli olduğu için kayınbiraderi hakkında böyle şeyler söyleyebiliyordu.

Jared güldü. "Muhtemelen öyle, ama bana kalırsa kendini beğenmiş olmaya hakkı var. Bu tavsiyesiyle ve tüm eve jeneratör kurmamızı söyleyerek kığımızı kurtardı."

"Gerçekten."

Chesterfield'in düğmeleri iyice iliklendikten sonra kardeşler Quinn'in kamyonetine binerek yaşlı bakım tesisine doğru yola çıktılar.

Quinn, "Huzurevine yatırım yaptığımız jeneratörler için de minnettarım," dedi. "Oksijen ve diğer monitörler kullanan insanlar için yardımcı güç olmadan böyle bir fırtınayla uğraşmak istemezdim."

"Şaka yapmıyorum," dedi Jared. "İyi para harcadım."

"Evde de jeneratörünüz olduğuna göre," dedi Quinn, "Mallory ve ben fırtınadan sonra elektrikler kesilirse size geleceğiz."

"Benim evim senin evin. Bunu biliyorsun."

"Teşekkür ederim. Son zamanlarda Coop'tan haber var mı?" Quinn, kısa bir süre önce yeni aşkı reality TV yıldızı Gigi Gibson'la birlikte Los Angeles'a taşınan küçük kardeşlerini sordu.

"Gigi'yle birlikte Los Angeles'ta hayatlarını sürdürüyorlar ve önümüzdeki yaz işlerini başlatmak için geri dönmeyi dört gözle bekliyorlar."

Quinn gülerek, "Bekârlığa veda partileri için bir parti teknesi," dedi. "Çünkü orada hiçbir şey ters gidemez."

"Harika bir iş planı var ve her şeyi sigortalamış. Misafirleri ikişer içkiyle sınırlıyorlar. Bence büyük bir başarı olacak."

"Eğer böyle düşünüyorsanız, eminim öyle olacaktır."

Ağabeyi uzun zamandır Jared için bir tür muammaydı. Quinn, Jared yedinci sınıftayken evi terk etmiş ve bir daha geri dönmemişti. Üniversite ve tıp fakültesinden sonra orduda travma cerrahisi olarak görev yapmıştı. Afganistan'da bir bacağını kaybetmiş ve bunu uzun süre ailesinden saklamıştı. O kadar hareketliydi ki Jared zaman zaman kardeşinin protez bir bacağa bağımlı olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Quinn şimdi Gansett Adası'nda Jared'den birkaç mil uzakta yaşıyordu, Mallory ile evliydi ve Jared ile Lizzie'nin adada kurdukları yaşlılar tesisinin tıbbi direktörüydü. Jared, Quinn'in düzenli olarak görebileceği kadar yakınında olmasını seviyordu ve son birkaç yıldır aralarında gelişen dostluktan çok memnundu.

"Bebek nasıl?" Quinn sordu.

Jared küçük kızını düşününce gülümsemekten kendini alamadı. "O inanılmaz biri. Sanki her gün yeni bir şey yapıyormuş gibi görünüyor." Violet hayatlarına, Lizzie çocuğun doğumundan sonra annesi Jessie'ye yardım ederken girmişti. Daha sonra Jessie bebeği, şimdi onu evlat edinen Lizzie ve Jared'in yanına bırakmıştı.

"Öz anneden ne duydun?" "Hiçbir şey."

"Sanırım en iyisi bu."

"Şimdilik öyle. Lizzie onu fotoğraflarla güncel tutacağına söz verdi."

"Ne zaman kesinleşecek?"

"Birkaç ay daha olmaz."

Quinn direksiyonu sıkıca kavradığında yanağındaki bir kas gerginlikle titredi.

"Ne?" Jared sordu.

"Bu konu sizin için yasal olarak kesin bir çözüme kavuştuğunda çok mutlu olacağım." "Ben de, ama bir şeylerin ters gitmesinden endişe etmiyoruz. Jessie anne olmakla ilgilenmiyor."

"Yine de... Seni ve Lizzie'yi seven insanlar, bu son olduğunda geceleri daha rahat uyuyacaklar."

"İlgilendiğin için teşekkürler Quinn. Minnettarım."

"Önemsiorum. Sana umursamadığım izlenimini verdiyse özür dilerim. O kadar uzun süre kendi derdime düştüm ki... Ve çok üzgünüm."

"Bana özür borçlu değilsin. Her şey yolunda."

"Şimdi öyle, ama uzun yıllar boyunca seninle ya da ailenin geri kalanıyla pek bir şey yapmadım ve bundan pişmanlık duyuyorum. Yani, Coop gitti ve benim üzerimden *erkek* oldu. Bu da neyin nesi?"

Jared güldü. "Bu benim için de zor bir olaydı. Aniden olmuş gibi görünüyordu."

"Gerçekten. Kendall'dan ne duyuyorsun?" Quinn kız kardeşlerini sordu.

"Boşanma davası açıyor ve çocuklarla birlikte taşınıyor."

Quinn'in derin iç çekişi her şeyi anlatıyordu. "İşlerin bu noktaya geldiğini duyduğuma çok üzüldüm." "Bir süredir bu noktaya geliyordu," dedi Jared. "Phil bir türlü

Yardım edin. Ne yapması gerekiyor?" Kayınbiraderlerinin uyuşturucu ve alkolle ilgili sorunları hiçbirini için sır değildi ama Kendall ancak son zamanlarda ayrılmaktan bahsetmeye başlamıştı.

"Yapabileceği bir şey yok sanırım. Tanrı'ya şükürler olsun ki Jared James vakıf fonu sayesinde hepimiz istediğimiz her şeyi yapabiliyoruz. Eminim onun zor bir durumdan çıkmasını mümkün kılıyorsunuzdur."

"Sizin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsunuz."

"Herkes senin kadar cömert olamazdı Jared."

"Yaptığım şeye sahip olup da bunu en sevdiğim insanlarla paylaşmamayı hayal bile edemezdim. Kendall bir süreliğine buraya gelmeyi düşünüyordu, ta ki

Fırtına tehdit etmeye başladı. Fırtına geçtikten sonra gelebilir."

"Umarım gelir. Onu ve çocukları görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Jared'in telefonu çaldı ve Lizzie aradı. "Selam tatlım. Ne var ne yok?"

"Violet ve ben nasıl gittiğini merak ediyorduk."

"Chesterfield'ı kapattık. Şimdi yaşlılar merkezine gidiyoruz.

Birazdan evi toplamak için döneceğim."

"Biz burada olacağız."

"Olsan iyi olur." Onun kahkahalarını seviyordu. "Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra kardeşine baktı. "Jessie'yle işleri yoluna koyduğumuzdan beri Lizzie çok mutlu. Anne olmak için doğmuş."

"Evet, öyleydi."

Birkaç dakika sonra Marion Martinez Yaşlı Bakım Tesisine vardıklarında, bakım müdürü Mallory'nin yaşlı bir adamla sözlü tartışmaya girdiğini görünce şaşırdılar.

Quinn kamyonu kaldırımın kenarında durdurdu ve dışarı atladı. "Neler oluyor?"

Jared desteğe ihtiyacı olursa diye onu takip etti.

"Bay McDade karısını evlerine götürmekte ısrar ediyor. Fırtına," dedi Mallory bıkkın bir sesle. "Ben buna karşı çıktım çünkü fırtına sırasında ihtiyaç duyulması halinde sağlık personelimiz hazır bulunacak. ortaya çıkar."

"O benim karım ve istediğim zaman onu buradan çıkarabilirim!"

Quinn, "Bay McDade, karınızla ilgilenmek bizim işimiz," dedi. "Profesyonel görüşümüze göre, fırtına yaklaşırken onu merkezden uzaklaştırmak hata olur. Fırtına sırasında acil bir durumla karşılaşırsanız, EMS size ulaşamayabilir."

Yaşlı adamın yüz ifadesi öfke doluydu, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onunla ben ilgilenebilirim. Buraya gelmeden önce beş yıl boyunca bunu kim yaptı sanıyorsun?"

Mallory nazıkçe, "Eminim harika bir iş çıkarmışsınızdır," dedi. "Ama gerçek şu ki, durumu oldukça kötüleşti ve onu eve götürmek güvenli olmaz. Artık değil."

Mallory'nin nazık sesi yaşlı adama ulaşmış gibiydi.

"Onu yanımda istiyorum," dedi daha yumuşak bir tonda. "O bana ait." "Evet, öyle," dedi Mallory. "Fırtınayı atlatmak için hoş geldin. Burada onunla birlikte, eğer isterseniz."

Bunu duyunca iyi çizgili yüzü aydınlandı. "Bunu yapmama izin mi vereceksin?"

"Elbette yapacağız," dedi Jared. "Ben Jared James, buranın sahibiyim. Fırtına boyunca burada kalabilirsiniz."

"Ben, şey... Bunu takdir ediyorum. Bu kadar sinirlenmek istememiştim. Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Mallory. "Neden gidip bir iki gün için ihtiyacın olan şeyleri toplamıyorsun, biz de seni Bayan McDade'in yanına yerleştiririz."

"Öyle yapacağım. Tekrar teşekkür ederim."

Bay McDade adımlarında yeni bir baharla uzaklaştıktan sonra Quinn Mallory'ye baktı. "İyi misin, tatlım?"

"Her şey yolunda. Onun için üzülüyorum. Muhtemelen fırtına sırasında yalnız kalmaktan korkmuştur."

"Hiç şüphesiz."

"Siz ikiniz burada tam bir takım olmuşsunuz," dedi Jared, durumu idare edişlerinden etkilenerek.

"Teşekkürler," dedi Quinn. "Yaptığımız işi seviyoruz. Bu yardımcı oluyor."

Mallory kocasına muzip bir sırıtışla, "Ve bunu kiminle yaptığımızı seviyoruz," dedi. "Bu da yardımcı oluyor."

Jared kulaklarını kapattı.

Quinn gülererek, "Patronun önünde olmaz bebeğim,"

dedi. "Ah evet," dedi. "Patronun o olduğunu unutmuşum."

Jared gülümseyerek, "Burada kontrolü kaybettiğim çok açık," dedi. "Sende hiç oldu mu?" Quinn sordu.

"İyi noktaya değindin. Burayı fırtınaya hazırlayalım ki ben de kızlarımın yanına dönebileyim."

"Bu taraftan," dedi Quinn.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Paul ve Alex Martinez sabahı çılgınca bir faaliyet içinde geçirmiş, işlerini yürütmek için ihtiyaç duydukları ekipmanı güvence altına almışlardı.

Peyzaj işi ve evlerinde yardım isteyen çok sayıda müşteriye yardımcı olmak. Altı farklı adalı müşterinin evine uğradıktan sonra, yaşadıkları ve çalıştıkları yerleşkeye geri dönüyorlardı.

Paul şirket kamyonunu eve doğru sürerken, "Haberleri aç," dedi. "Bakalım fırtınayla ilgili bir gelişme var mı?"

Alex radyoyu Providence merkezli bir haber kanalına ayarladı ve ertesi sabah saat iki civarında küçük Gansett Adası'nı doğrudan vuran son hava durumu tahminini yakaladı. Fırtınaya doğru uçan bir uçak sürekli rüzgârların saatte doksan beş mil hızla estiğini ve yağış miktarının da saatte beş santimi aştığını tespit etmişti. Ancak en endişe verici olanı, üç metreyi aşması beklenen fırtına dalgasıydı.

"Kahretsin," dedi Paul, "gittikçe kötüleşiyor."

"Bizimle işi bittikten sonra geriye ne kalacağı konusunda endişeliyim." "Biliyorum. Sanırım en iyisini umuyor ve en kötüsüne hazırlanıyoruz." "Biz çocukken bu adanın bir hapisane gibi hissettirmesi ne kadar komik."

Alex, "ve şimdi..." dedi.

"Şimdi burası dünyadaki en sevdiğimiz yer ve onu büyük bir tehдitten korumak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Alex iç çekerek, "Evet, öyle," dedi.

"Hazırlanmak için elimizden gelen her şeyi yaptık." "Yine de yeterli gelmiyor."

"Bu adil bir dövüş değil."

"Hayır, değil."

Paul neşeli bir ses tonuyla, "İyi tarafından bakarsak, temizlik işi bizi genelde sezon bittikten sonra da meşgul edecek," dedi.

"Sanırım öyle." Her yıl, ilkbahar ve yazın çılgın temposu yerini sonbahara bıraktıktan sonra, Alex sezonun bitmesini ve karısı Jenny ve oğulları George ile daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Cadılar Bayramı'ndan sonra

Noel ağaçları ve mevsimlik eşyalar, ancak bunun dışında bahara kadar kapalılardı.

"Bu sabah annemi tekrar kontrol ettin, değil mi?" Paul sordu.

"Söyledim. Mallory rahat olduğunu ve fırtınanın yarattığı tehditten habersiz olduğunu söyledi."

"Sanırım en iyisi bu."

Şu anda onun adını taşıyan yaşlı bakım tesisi Alex ve Paul'un demans hastası annelerine sınırlı ada hizmetleri ile bakma çabalarına yanıt.

"Evet," dedi Alex. "Elbette. Jenny ve George ile öğle yemeği yiyeceğim, sonra da seninle ofiste buluşup yapacak başka ne var diye bakacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Ben de ailemle biraz vakit geçirebilirim."

Son birkaç gündür günde on altı ila on sekiz saat çalışıyorlardı ve çok yorulmuşlardı.

Paul, ayın ilerleyen günlerinde balkabağı sezonu başlayana kadar kapalı olan perakende tesislerinin önüne park etti. "İki saat sonra burada buluşalım mı?"

"Evet."

Paul, kardeşlerin büyüdüğü ve şimdi karısı Hope, oğlu Ethan ve küçük kızları Scarlet ile birlikte yaşadığı eve doğru giderken, Alex de Jenny ile birlikte birkaç yıl önce inşa ettikleri iki katlı eve doğru sola döndü. Geniş arazide baktığı her yerde rahmetli babasının ve annelerinin anılarını görüyordu. Marion'un bunamayla mücadelesi acımasız ve amansız olmuştu. O kâbusa katlandıktan sonra, Kategori 2 kasırgası küçük bir rahatsızlıktı.

En azından öyle olmasını umuyordu.

Merdivenlerden verandaya çıktı, George'un doğduğu ilk haftadan beri hatırlayabildiği kadar yorgundu, günlerce neredeyse hiç uyumamışlardı. İçeri girmeden önce çamurlu iş botlarını çıkarıp verandaya bıraktı. hoş geldin paspası. İçeri adımını atar atmaz oğlu bir heyecan çılgılığı attı ve hâlâ sallanan bacaklarıyla koşarak yanına geldi.

Eğer bu hayatta yeni yürümeye başlayan bir çocuğun sevinçle karşılaşmasından daha güzel bir şey varsa, Alex henüz bunu deneyimlememişti. Yeni yürümeye başlayan çocuğun annesiyle ilgili her şey de oldukça harikaydı. Onun da George hakkında kendisi gibi düşündüğünü biliyordu. George onların dünyasının merkezi haline gelmişti. Alex onu havaya kaldırdı ve küçük adam sevinçle ciyakladı.

"Dostum bugün nasıl?" Alex, George'un yeni yürümeye başlayan tombul yanaklarını öperken sordu. Jenny ve George hâlâ uyurken erkenden sıvışmıştı.

"Dada."

Bu Alex'in yeni favori kelimesiydi. Oğlu, aynı siyah saçları, zeytin rengi teni ve çenesindeki gamzesiyle yine kendisiydi.

"Çok *meşgul*," dedi Jenny, sesi yıpranmış geliyordu.

George yürümeye başladığından beri vahşi bir adam olmuştu. Ona ayak uydurmaya çalışırken onları çok yoruyordu, ama onlar bunun her dakikasına bayılıyorlardı.

Jenny, "Oğlumuz da babası gibi fasulye doludur," dedi.

"Aynen öyle," dedi Alex, George'un boynunu öperek ve kahkahalarla ciyaklamasına neden olarak. Bu Alex'in en sevdiği sestiydi. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun göbek kahkahası gibisi var mıydı? Alex, George özgürce dolaşmak isteyerek kıvrınmaya başlayana kadar onu tuttu. Evi tamamen çocuk korumasına almışlardı, böylece George etrafta rahatça dolaşabiliyordu ve iyi yerleştirilmiş bazı kapılar sayesinde onu bir şekilde kontrol altında tutuyorlardı.

Alex lavaboda kahvaltı bulaşıklarını yıkamakta olan Jenny'nin yanına gitti ve kollarını arkadan ona doladı. Boynunu öptüğünde, Jenny onu geri itti. O kadar çabuk, onu istiyordu.

"Aşağı, oğlum," dedi, kıcını onun ereksiyonuna doğru bastırırken bile.

"Ona karışık mesajlar gönderme. Bu onun kafasını karıştırır."

"Şimdi de değerli paketinizden üçüncü şahıs olarak mı bahsediyoruz?"

Ellerini kızın kalçalarına koyarak saçlarının tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içine çekti. "Öyleyse ne olmuş? Ve o çok ama *çok* değerli."

Jenny'nin kahkahası Alex'in en sevdiği şeyler listesinde George'un kiyle aynı sıradaydı. Arkasını döndü, onu öptü ve kollarını boynuna doladı, bir yandan da George'u kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı. "Fırtına hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"Yaklaşıyorum."

"Yorgun
görünüyorsun."

"Yorgunum."

"Daha ne kadar yapman gerekiyor?"

"Birkaç saat sonra hazır oluruz. Elimizden geleni yaptık. Umarız yeterli olur."

"Annem, babam ve kız kardeşlerim her otuz dakikada bir arıyorlar. Fırtına sırasında burada olmamız onları strese sokmuş."

"Anakarada olup bitenler hakkında endişelenmektense burada olmayı tercih ederim."

"Ben de." Sertçe yutkundu. "Sanırım."

"Merak etmeyin. Bize bir şey olmaz. Bu yüzden burayı inşa ederken tüm evi kapsayacak bir jeneratör koydum ve kasırga şiddetindeki rüzgarlara dayanacak şekilde inşa ettiğimizi unutmayın. Elektriğimiz kesilirse Paul, Hope ve çocuklar gel. Eğlenceli olacak."

"Kahramanım benim." Onu tekrar öptü. "Her olasılığı planladığın için teşekkür ederim."

"Fırtına sarılmaları için de bol bol vaktimiz olacak." "Öyle bir şey var mı?" diye sordu.

"Fırtına sarılması mı?" "Değilse bile olmalı."

"Biraz korkuyorum."

"Üzülme. Her şeyin üstesinden geldiğimiz gibi bunun da üstesinden geleceğiz - birlikte. Yemin ederim iyi olacağız." Ona daha sıkı sarılırken, bu konuda haklı olduğunu umdu.

PAUL, Hope'u yataklarına uzanmış, Scarlet bebekle birlikte uyuklarken buldu. Kısa bir uykuya ögle yemeğinden çok daha fazla ihtiyacı olduğundan, kirli giysilerini çıkarıp elini yüzünü yıkadıktan sonra biraz kestirmek için karısının ve kızının yanına yerleşti.

Uyumak üzereydi ki günün geri kalanını uyuyarak geçirmemek için telefonuna bir alarm kurması gerektiğine karar verdi.

"Eve bu kadar erken gelmeni beklemiyordum," diye fısıldadı

Hope. "Alex ve ben işleri bitirmek için yola çıkmadan önce biraz mola veriyoruz." "Burada olmana sevindim."

Kolunu ona doladı ve omzunun yumuşak tenine sokuldu. "Burada olmaktan her zaman memnunum."

"Yarın için okulu iptal ettiler bile," dedi. "Ethan çok heyecanlanacak."

"Kar günleri ve kasırga günleri. Sadece New England'da."

"İkisini de çocukluğumdan hatırlıyorum. Seni, Ethan'ı ve Bayan Scarlet'i bulana kadar yaşadığım en güzel günlerdi." Hayatındaki en iyi şeyin en kötü şeylerden birinden gelmesine sonsuza dek hayret edecekti. Hope ve Ethan'la, onu bir süre daha evde tutmak için son bir çabayla Marian'ın özel hemşiresi olarak işe aldıklarında tanışmıştı.

"Biz de sizi bulduğumuz için çok mutluyuz."

FERİBOT limana yanaştığında, Piper titrek bacakları üzerinde durdu ve neredeyse düşüyordu. Sadece Jack'in hızlı bir hareketle kollarını ona dolaması devrilmesini önledi.

"Sakin ol," dedi. "Yönünü bul." "Vay canına, ne yapacağımı şaşırdım."

"Hayatımda yaşadığım en zorlu yolculuklardan biriydi ve yıllardır buraya geliyorum."

"Böyle düşünenin sadece ben olmadığımı sevindim."

"Kesinlikle olmaz. Bundan sonra muhtemelen tekneyi hortumla yıkamak zorunda kalacaklar." "İğrenç."

"Çok iğrenç." Gemiden inmek için teknenin arka tarafına doğru yürürlerken Jack kolunu onun boynundan ayırmadı.

Havayı hafif bir kusmuk kokusu doldurdu ve Piper'ın onun yakınlığının tadını çıkarırken bile öğle yemeğini kaybedebileceğinden korkmasına neden oldu.

"Ağzından nefes al," dedi Jack. "İyi tavsiye."

"Neredeyse temiz havaya."

"Yeterince çabuk gelemes."

Açık kapıdan içeri giren serin hava hoş bir rahatlamaydı.

Kendisini serbest bırakmasını bekledi ama merdivenlerden inerken ve tekneden inerken onu sıkı sıkı tuttu.

"Genelde karaya ayak basar basmaz kendimi daha iyi hissederim," dedi, "ama içimden bir ses bunun uzun süreceğini söylüyor."

"Ben de senin yanıdayım. Uzun sürecek."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kum ve Sörf'e."

"Seni eve bırakayım."

"Yürümek zorunda değilsin." "Biliyorum. İstiyorum."

"Tamam, o
zaman..."

"Tamam o
zaman."

Feribot iskelesinden otele kadar olan kısa mesafeyi yürürlerken, genellikle hareketli olan şehir merkezi terk edilmişti ve çoğu vitrinler tahtalarla kapatılmıştı. Birisi restoranlardan birinin pencerelerini kaplayan kontrplağın üzerine spreylen boyayla kırmızı renkte FUCK OFF ETHEL yazmıştı.

"Bu çok komik," dedi Jack.

"Ethel'in dinlediğini sanmıyorum."

"Hayır. Şehir merkezini bu kadar sessiz görmek tuhaf değil mi?" "Ürkütücü. Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de bilmiyorum ama itiraf etmeliyim ki bu hafta sonu sarhoş ve düzensiz insanlarla uğraşmayacağımızı bilmek güzel."

"İşte bu."

"Bana her gün bir kasırga ver." "Dur! Öyle demek istemedin."

"Öyle sayılır," dedi Jack mahcup bir sırıtışla, "ama bunu söylediğimi kimseye söyleme. Beni kasabadan attırırsın."

Piper güldü. "Bir eyalet polisi hakkında şantaj malzemesi olması güzel bir şey."

"Bir polis memuruna şantaj yapmak ağır bir suçtur." "Değildir."

"O da öyle! Blaine'e

sor." "Bunu

yapacağım."

"Sana başka bir sır verebilir miyim?" "Oh, daha fazla şantaj.

Duyalım bakalım."

"Anakaradayken seni özledim."

Bu ifade ciğerlerindeki tüm havayı emmiş gibi bir etki yarattı. "Hayır, yapmadın."

"Evet, yaptım!"

"Neden bana mesaj atmadın?"

"Yapmamı isteyeceğinden emin değildim."

"Yapmanı istedim. Yapmadığında hayal kırıklığına uğradım."

Çıkardığı ses yumruk yemiş gibi bir şeydi. "Ahh. Özür dilerim. Duruşmanın ne kadar süreceğinden emin değildim ve elimden bir şey gelmeyeceğine dair dumanlı sinyaller göndermek istemedim."

"Eminim anakarada duruşma sürerken sizi sıcak tutacak bir sürü kadın vardı."

Jack yürümeyi öyle aniden kesti ki Piper neredeyse tökezliyordu.

Bir kez daha kolundan tutarak onu durdurdu. "Orada kimseyle birlikte değildim."

"Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söylemek zorunda değilsin. Sorun değil. Birbirimizle görüştüğümüz falan yok."

"Karımı kaybettiğimden beri kimse olmadı." Şok olmuş bir halde ona baktı. "Karını mı kaybettin?" "Üç yıl önce. Lanet olası göğüs kanseri."

"Tanrım, Jack. Çok üzıldüm. Çok genç olmalıydı."

"Yirmi sekiz yaşında teşhis kondu, evlendikten iki yıl sonra. Otuz iki yaşında öldü. Bu üç yıl önceydi."

Piper'ın kalbi onun ve sevdiği kadın için acıyordu. "Çok ama çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Eskisinden daha iyi durumdayım. İlk bir ya da iki yıl sonra... Zordu."

"Hayal bile edemiyorum. Bir oyuncuymuşsun gibi konuştuksam özür dilerim. Kabalık ettim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Sorun değil," dedi, tanıştıkları gün, kendi kâbusuyla uğraşırken bile dikkatini çekmiş olan o büyüleyici gülümsemesiyle. "Bilmiyordun." Kolunu uzattı ve otele doğru ilerlerken elini dirseğine doladı. "Sen de yapamadın

...o zamandan beri flört ettiğim ilk kadın olduğunuzu bilmenizi isterim..."

"Huh. Şey, ben, uh..." Piper gergin bir kahkaha attı. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Vay canına Jack, bu oldukça büyük bir mesele ve bu şekilde ele alınmalı' diyorsunuz."

"Tamam... Sen ne dediyse."

"Sırada, bunu çok büyük bir mesele olarak ele almak için ne yapmamız gerektiğini sorabilirsiniz."

"Sormaya korkuyorum."

Başını arkaya atıp güldü ve kahretsin, ne kadar seksiydi.

Başından beri ondan çılgınca etkilenmişti ama başından geçenleri duyduktan sonra daha da ilgisini çekmiş ve biraz da tedirgin olmuştu.

"Öncelikle, fırtına sırasında takılmalıyız. İkincisi, bu saçmalık bittikten sonra seni yemeğe götürmeme izin vermelisin."

"İkisini de yapabilirim."

"Fırtına sırasında otelde mi olacaksınız?"

"Planımız bu, tabii bir sebepten dolayı ayrılmak zorunda kalmazsak." "Eğer zorunda kalırsanız, sizi bulurum."

"Numaram sende var," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum."

"Kullanmaktan korkmayın." Sand & Surf'ün ön verandasına çıkan merdivenlere yaklaştıklarında Piper yüzünü ona döndü. "Cehennemden gelen yolculuğu atlatmamı sağladığın için teşekkürler. Zencefilli gazoz ve krakerler beni kurtardı."

"Bunu atlatmamı sağladığın için teşekkürler." "Senin için hiçbir şey yapmadım."

"Bana arkadaşlık ettin. Bu hiçbir şey değil."

Piper otelin ön kapısına doğru baktı. "İşe gitsem iyi olacak. Laura erken dönmemi istediğinde sesi çok yıpranmış geliyordu."

"Blaine de beni bekliyor. Daha sonra kontrol edeyim mi?" "Burada olacağım."

Uzaklaşmadan önce yanağına kondurduğu öpücükle onu şok etti.

Piper o gittikten sonra tam bir dakika boyunca öylece durdu, başı zorlu feribot yolculuğunda olduğundan daha da fazla dönüyordu. Onunla paylaştıklarını düşünürken elini yanağında onu öptüğü yerin üzerine koydu.

Birini tanıdığınızı düşünüp tanımanız çok komik. Gerçekten değil. Ta ki onlar senin onları tanımanı isteyene kadar. Peki onun kendisini tanımasını istemesi tam olarak ne anlama geliyordu?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

"Piper? Sen olduğunu sanmıştım! Tanrıya şükür döndün."
Laura'nın kapıda durduğunu görünce döndü ve yukarı çıktı.

Merdivenler.

Laura sanki birbirlerini iki haftadır değil de yıllardır görmemişler gibi ona sarıldı. "Hayatım boyunca kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim."

"Bu doğru olamaz."

"Bu doğru. Sarah ve Charlie'yle hasta çocuklarım var, Russ ve Adele'le İtalya'dayız ve bütün yaz yardımcım okula geri döndü. Ölüyorum ve şimdi de Ethel'le uğraşmak zorundayım."

"Piper her şeyi daha iyi yapmak için burada."

"Laura da geri döndüğü için çok mutlu. Tatilinizi kısa kestiğiniz için teşekkürler."

"İyiymiş. Annem Ben'in gitmesine izin verdiğim için hayatımda ne yapmayı planladığımı sorarak beni deli ediyordu, bu yüzden erken dönmek için bir nedenim olduğu için mutluydum. Ancak feribot yolculuğu... Barf."

"Teknenin Güney Limanı'na doğru geldiğini gördüm ve ona bakmak bile midemi bulandırdı."

"Üzerinde olman gerekirdi. Yangın hortumlarıyla temizliyorlar." "Ew."

"Evet. Bunu atlatmama yardım eden bir arkadaşımla karışlaştım." "Tanıdığım biri mi?"

"Aslında, öyleydi. Jack Downing."

Laura kocaman bir gülümsemeyle, "Ah," dedi. Piper'ın aylardır onun karşısında nasıl büyüldüğünü biliyordu. "Öyle mi? En sevdiğimiz seksi polisimiz nasıl?"

"Oldukça sevimli biri ve üzerinde çalıştığı dava sona erdiğinden beri adada kalmaya devam ediyor."

"Bu eğlenceli bir gelişme değil mi? İkiniz de aynı gün kalmak için geri döndünüz. Kalmak için döndünüz, değil mi?"

"Bana ihtiyacın olduğu sürece."

"Kızım, bu on ila on beş yıl sürer."

Piper, Laura'nın bu ifadeye uygun olarak yaptığı surat ifadesine güldü.

"Ben senin için buradayım."

Laura ona tekrar sarıldı. "Teşekkürler."

"Ne yapabilirim?"

"Owen ve çocukları kontrol edebilmem için benim yerime masaya bakar mısın?" "Tamamdır."

"Mükemmel."

"Hey, Laura..."

"Evet?"

"Jack'in dul olduğunu biliyor muydun?"

"Ne? Hayır!"

"Bu konuda kimseye bir şey söyleme, tamam mı? Bunun kamuya açık bir bilgi olup olmadığından emin değildim ve sanırım değil."

"Onu sadece merhaba demek için tanıyorum. Vay be. Bu çok üzücü."

"Karısı üç yıl önce göğüs kanserinden öldü. Sadece otuz iki yaşındaydı."

"Oh, bu korkunç."

"Evet, kesinlikle. Onu dünya çapında bir oyuncu olarak düşünmüştüm ama onu kaybettiğinden beri kimseyle çıkmadığını söyledi."

"Huh. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Onu kaybettiği için üzülüyorum ve bu olaydan sonra ilk sözde flörtünün ben olduğumu söylediği için de ilgimi çekiyor."

"Ohhhh, şey... Bu ilginç değil mi?"

"Evet, öyle. İçimi kıpır kıpır yapıyor."

"Bundan daha iyi bir his var mı?" Laura iç çekerek ve gülümseyerek sordu. "Üç çocuk romantizminizi öldürmek için ellerinden geleni yaptıktan sonra bile Owen beni hâlâ heyecanlandırıyor."

"Owen'la olan aşkınızı hiçbir şey öldüremez."

"Böyle söylemen çok hoş. Bir şekilde idare ediyoruz. Ben de senin mutlu sona ulaşman için çabalıyorum."

"Teşekkürler. Geri dönmek güzel."

"Sizi ağırladığımıza çok sevindik. Yerleşebilmeniz için kısa süre içinde sizi rahatlatmaya geleceğim."

"Aceleye gerek yok. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben seni korurum."

"Tanrı seni korusun," dedi Laura merdivenlerden inip Owen'la birlikte üçüncü katta çocuklarıyla paylaştıkları daireye doğru ilerlerken.

Resepsiyonda yalnız kaldığında Piper bilgisayarını açtı ve Google'da Jack Downing ve Rhode Island eyalet polisini aratınca hemen suçluluk hissetti. Listedeki üçüncü madde, Jack'in meme kanseriyle dört yıllık savaşını Instagram'da anlatan ve öldüğünde bir milyondan fazla takipçisi olan merhum eşi Ruby Downing hakkında bir gazete haberi idi.

Piper, Ruby'nin hesabına giden bağlantıya ve ardından kendisinin ve tatlı kocasının tedaviyi sonlandırmak gibi zor bir karar aldıklarını duyurduğu son gönderisine tıkladı.

Aziz Timothy'den alıntı yapmıştı. "İyi bir mücadele verdim. Yarışı bitirdim." Doktorlarına, hemşirelerine, geniş ailesine ve hastalığının inişli çıkışlı dönemlerinde kendisi ve Jack'in yanında olan dostlarına teşekkür etti. "Ama hepsinden önemlisi, aşkım Jack'e teşekkür ediyorum, o olmadan

uzun zaman önce pes ederdim. Her günün tadını çıkarın, millet. Ne kadar zamanınız olduğunu asla bilemezsiniz. Sağlıcakla kalın."

Piper, Ruby'nin gönderiye ilaştirdiğı fotoğraflar arasında gezindi. Düğünlerinden bir tanesi nefesini kesti. Ne güzel bir çift ve belli ki birbirlerine çok aşıklandı. Piper, kanser her şeyi altüst edene kadar mutlu bir hayatın hikayesini anlatan önceki gönderilere geri döndüğünde zaman durdu. Üzücü tedavileri, aksilikleri, enfeksiyonları ve Ruby'nin geçici olmasını umarak öğretmenlik işinden aldığı izin. Kanser güncellemeleri arasında gün doğumu, gün batımı, çiçekler, arkadaşlarının ve ailesinin bebekleri ve ailesine ait olan Scout adında siyah bir köpek vardı.

"Neye bakıyorsun?" Laura, Piper'ı şaşırtarak sordu.

İş yerinde porno izlerken yakalanmış ya da aynı derecede utanç verici bir şey yapmış gibi hissediyordu. "Kötü, çok kötü bir şey yaptım ve Jack ile merhum eşi Ruby'yi araştırdım. Bu onun Insta hesabı." Piper, Laura'nın fotoğrafları görebilmesi için yanına gitti. "Çok cesur ve ilham verici biriydi. Çok mücadele etti."

"Çok güzeldi."

"Düğün fotoğrafına bakın." Piper, aşağıdakileri içeren gönderiye tıkladı o.

"Vay canına. Büyüleyici."

Piper tarayıcıdan çıkmak için köşedeki kırmızı kutuya tıkladı. "Özür dilerim. Böyle bir tavşan deliğine düşmek istemezdim. Yukarıda ne kadar kaldın?"

"Bir saat."

"Tanrım."

"Meraklı olman normal, Piper."

"Biliyorum."

"Ama?"

Piper, Laura'nın sorusunu yanıtlamadan önce düşüncelerini toparlamaya çalışmak için bir an durdu. "Aramızdaki şey hakkında biraz heyecanlanmaya başlamıştım, her ne olursa olsun. Ama şimdi..."

"Sorun değil. Bana anlatabilirsin. Yargılamak yok."

"Onunla ve belli ki çok büyük bir aşkla nasıl rekabet edebilirdim ki?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum ama bence size o öldüğünden beri kimseyle birlikte olmadığını söylemiş olması önemli."

"Bu çok mu büyük bir mesele? Büyük bir kayıptan sonraki ilk büyük ilişkinin her zaman bir felaket olduğunu söylemezler mi? Bunun daha da ileri gitmesine izin vererek kendimi başka bir kalp kırıklığına hazırlamış olur muyum? Ben bunu bir ömür boyu yaşayacak kadar yaşadım ve eminim o da yaşamıştır."

Laura onun soruları üzerinde epeyce düşünmüş gibiydi. "Bunlar düşünülmesi gereken önemli şeyler, ama işte başka bir bakış açısı. Bir erkekle neler yaşayabileceğinizi öğrenme şansınız hiç olmasaydı üzülür müydünüz? onu?"

Piper, hiç kimseden etkilenecek durumda olmadığı bir zamanda aniden ortaya çıkan çekim kıvılcımını ve adamın ona geliş şeklini hatırladı feribotta kurtarıldı. Adadan uzak kaldığı haftalar boyunca durmadan onu düşünmüştü.

"O yokken onu özledim," dedi, "ve onu o kadar da iyi tanımadığım için bunun garip olduğunu düşündüm. Birkaç sohbet, birkaç kahkaha, biraz gösterişsiz flörtleşme. Bu tür şeyler. Bu yüzden onu özlemem garipti, değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Laura. "Sen ondan hoşlanıyorsun. O da senden hoşlanıyor. Aranızda bir kıvılcım var ve sen bunun ne olabileceğini öğrenmeyi umuyordun."

"Ve şimdi bilmiyorum." Laura'ya baktı, adaya zorlu bir yolculuktan sonra geldiğinden beri ona abla gibi davranmıştı.

Korkunç bir ayrılık yaşamış ve ilk kez dışarı çıktığında saldırıya uğramış.
"Sen olsan ne yapardın?"

"Meraktan onunla daha fazla zaman geçirmek isterdim." "Şu anda ne yaptığımı bilsen bile mi?"

"Sanırım öyle, ama ben olsam ihtiyatlı davranırdım." "Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Biz yaşlı evliler, sizin gibi hâlâ flört eden insanlar aracılığıyla vekaleten yaşarız."

"Kısa bir süre önce," dedi Piper, "randevularla işimin bittiğini sanıyordum ama şimdi en başa döndüm."

"Unutma, ben de tam senin olduğun yerdeydim." Laura, düğünlerinden sonra yeni kocasının hala arkadaşlık uygulamalarında olduğunu ve kadınlarla buluştuğunu nasıl öğrendiğini paylaştı. "Her şeye yeniden başlamak zorunda kalmak berbat bir şey ama inan bana, doğru şeyi yaptığında buna değişiyor." Laura Piper'in omzunu sıktı. "Sen ve Jack hakkında içimde iyi bir his var, ne olursa olsun."

"Çok değerli."

Masanın üzerindeki telefon çaldı. "Aldım," dedi Piper. "Sand & Surf, ben Piper. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Piper, bu Dara Watson, deniz feneri bekçisi mi?" "Tabii ki. Merhaba, Dara. Senin için ne yapabilirim?"

"Oliver ve ben boş odanız olup olmadığını merak ediyoruz. Kasırgayı deniz fenerinde geçirme konusunda biraz tedirginiz."

"Adaya yeni döndüm, bir saniye bekleyin de Laura'ya bir bakayım."

"Kulağa hoş geliyor, teşekkürler."

Piper onu beklemeye aldı. "Dara Watson odamız olup olmadığını soruyor. O ve Oliver fırtınayı deniz fenerinde atlatmak istemiyorlar."

"Onları suçlamıyorum. Onlara buraya gelmelerini söyle. Herkes gittikten ve rezervasyonlarımız iptal edildikten sonra bir sürü odamız var. hafta sonu."

Piper yanıp sönen düğmeye bastı. "Dara? Odalarımız var ve Laura buraya gelmemizi söyledi."

"Oh, harika. Ona teşekkür ettiğimi söyle. Yakında orada oluruz." "Kulağa hoş geliyor."

Piper telefonu kapatır kapatmaz Slim Jackson aradı ve aynı soruyu sordu.

Slim, "Erin ve ben yazlık barakamızın bir kasırgaya hazır olduğundan emin değiliz," dedi.

Piper ona, "Odalarımız var ve sen de gelebilirsin," dedi.

"Mükemmel. Erin bunu duyduğuna çok sevinecek. Kasabaya doğru yola çıkıyoruz." "Geldiğinizde görüşürüz."

Piper telefonu Slim ile kapattıktan sonra Laura, "Bugün gelenlerden ücret almayın," dedi. "İhtiyacı olanlara barınak sağlamaktan mutluluk duyuyoruz, ancak umarım bu yaşlı kız her şey bittiğinde hala ayakta olur." Laura neredeyse yüz yıllık binanın etrafına belli belirsiz bir göz attı. "Bir poyraz sırasında gıcırıyor ve inliyor. Bir kasırganın nasıl olacağını anlayamıyorum."

Piper başlarına gelecekler konusunda gerçekten gergindi ve Ev gibi hissettirmeye başlayan eski büyük otel fırtınadan kurtulacaktı.

Big Mac McCarthy, Kuzey Limanı'nın üzerinde kaybolan gün ışığında, güverteye açılan sürgülü cam kapının önünde durmuş, hayatlarının işi olan marina ve otel gibi "krallığına" bakıyordu. O ve eşi Linda, işlerini başarılı kılmak için her şeylerini ortaya koymuşlardı ve son zamanlarda Güney Limanı'ndaki Wayfarer ve "salaş şık" bir düğün mekanına dönüştürülen eski alpaka çiftliği de dahil olmak üzere başka girişimlerde bulunmuşlardı.

O her neyse.

Çocuklar ona bunun çok başarılı olacağını söylemişlerdi ve o da onların kararlarına güvenmeyi öğrenmişti. Altı yetişkin çocuğunun ve yedi torununun - altı bebek daha yolda - adada yaşaması bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi, beşinin canavar bir fırtınanın kuyruğunda olduğu ve altıncısının Ohio'da eridiği, adadaki ailesi için endişelendiği zamanlar hariç.

Bir de Joe ve Seamus ve onların "fırtınayı atlatmak" için feribotlarla denize açılma planları vardı. Prensesin, sevgili kocasının denizde bir feribotta olduğunu düşünerek epik bir panik atağın eşiğine gelmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Kasırga sırasında çocukları fırtınanın hedef tahtasında yer alan adadaydı.

Janey'yi bu kadar üzgün olduğu için kim suçlayabilirdi ki? Joe ve Seamus'un planını duyduğunda kendisi de biraz paniğe kapılmıştı. Tabii ki anlıyordu.

tekneleri koruma ihtiyacı vardı ama Tanrım, bir kasırgada okyanusta olma fikri dizlerinin bağına çözüyordu. Ve Big Mac McCarthy kırk yıldan fazla bir süredir bir adada yaşarken dalgalı denizlerden payına düşeni almıştı.

Janey'ye Joe ve Seamus'un iyi olacağını söylemeye çalışmıştı ama şüpheleri vardı. Gerçi Janey ülkenin bir ucunda kendini toparlamaya çalışırken bunu ona söyleyemezdi.

Big Mac, limana baktığı noktadan, oğlu Mac ve iş ortakları Luke'a atıfta bulunduğu şekliyle "çocukların" marinayı ve oteli fırtınaya hazırlamak için harika bir iş çıkardıklarını görebiliyordu. Birkaç hafta önce geçirdiği ve daha sonra kulak enfeksiyonuna bağlanan vertigo nöbetinden sonra yardım etmesine izin vermemişlerdi.

Mac, "Sana merdiven yok," demişti ve hepsi bu kadar.

Yetmişine yaklaştıkça, bu tür şeyler daha sık olmaya başladı. Zaman onu şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen bir acımasızlıkla ilerliyordu.

Linda pencerenin önünde ona katıldığında, "Dışarısı çok vahşi görünüyor, aşkım," dedi.

Kolunu ona doladı. "Kesinlikle öyle ve fırtına daha gelmedi bile."

"Kendini iyi hissediyor musun?"

Baş dönmesinden beri bunu ona yüzlerce kez sormuştu ama onu endişelendirdiğini anladığı için soruyu her seferinde aynı şekilde yanıtladı. "Kendimi harika hissediyorum, Ethel sürtüğünün beni tehdit etmesi dışında. ada."

"Gansett Adalıları'na karşı hiçbir şeyi yok."

"Öyle umalım. Janey ile tekrar konuştun mu?" "Az önce," dedi iç çekerek. "Perişan halde." "Zavallı çocuk."

Kapının çalınmasıyla birlikte yetişkinler, çocuklar ve Burpee adında bir köpek istilaya uğradı.

Torunu PJ ona doğru koştu ve Big Mac onu kollarının arasına aldı.

"İyi haber nedir, dostum?"

"Büyükanne L ve babamla pijama partisi!"

"Aynen öyle."

Küçük kaşları endişeyle çatıldı. "Babam denize gidiyor."

Koca Mac onun başının üstünü öptü. "O iyi olacak. Sen merak etme." Onu yere bıraktı ve biraz sevgi vermek için kız kardeşini kucağına aldı. Dede olmak dondurmadan sonraki en güzel şeydi. Viv başını dinlendirdi

omzunda. Kızın neler olup bittiğini anlayıp anlamadığını ya da çok mu genç olduğunu merak etti.

Carolina koltuk değnekleriyle içeri girdi, Seamus da arkasında çantaları taşıyordu. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler çocuklar," dedi Caro.

Linda uzun süredir birlikte oldukları arkadaşlarını öptü ve sarıldı. İlk kez tanışmışlardı.

Carolina ve Joe, Mac ile ikinci sınıftayken tanışmışlar ve o zamandan beri çok iyi arkadaş olmuşlardı. Şimdi torunlarını

Carolina hayatın en tatlı gelişmelerinden biriydi. "Hiç sorun değil," dedi Linda.

Carolina, "Evet, bu bir sorun," dedi. "Ama yine de minnettarız."

"Evet," dedi Seamus. "Ailemin yanımda olduğunu bilmek beni çok daha iyi hissettirecek sen."

Jackson ve Kyle sırt çantaları ve çektikleri bavullarla içeri girdiler, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Neler olduğunu anlayacak yaşıydılar ve kısa bir süre önce annelerini akciğer kanserinden kaybettikten sonra Seamus için endişelenmeleri anlaşılır bir şeydi.

Dördünün bir aile bağı oluşturmasını izlemek Big Mac'in hayatında tanık olduğu en tatmin edici şeylerden biriydi. Çocuklar ve o yokken onlar için çok endişelenecek olan Seamus için üzülüyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Seamus, Joe'nun yanında çalışmaya başladığından ve Joe'nun annesine aşık olduğundan beri kendisine çok tanıdık gelen o hafif İrlanda aksanıyla Big Mac'e sordu.

Big Mac Viv'i öptü ve kardeşiyle birlikte koşması için onu yere bıraktı. Linda, Carolina'yı ve kırık bacağını bir koltuğa yerleştirirken Seamus'a kendisini çalışma odasına kadar takip etmesini işaret etti.

Seamus kapıyı kapattı. "Ben yokken aileme sahip çıktığınız için teşekkür etmek istedim ve eğer..." Derin bir nefes aldı. "Eğer bir şey olursa, onlara göz kulak olman için sana güvenebileceğimi umuyordum."

Big Mac diğer adamın gözlerindeki yaşları gördü ve kalbi onunla birlikte attı. "İyi olacaksın ve biz her zaman senin ve ailenin yanındayız. Bunu biliyorsun."

"Seviyorum ve sadece böyle zamanlarda değil, her zaman bundan büyük bir rahatlık duyuyorum. Hayatı boyunca başkalarına karşı sorumluluk duymadan yaşamış bir adamın kendini böyle bir noktada bulması, başkalarını kendinden daha çok sevmesi garip bir şey."

"Güven bana. Anlıyorum. Bir aileniz olduğunda, kalbiniz vücudunuzun dışında dolaşır."

"Evet, öyle. Aile gibi güvenebileceğin arkadaşlara sahip olmak işe yarar." Seamus elini Big Mac'e uzattı.

Genç adamın elini sıktı ve sonra ona sarıldı. "Endişelenmemeye çalış. Biz ailenle ilgileneceğiz. Dışarıda güvende ol yeter."

"Planımız bu."

Oturma odasında diğerleriyle tekrar bir araya geldiklerinde Seamus Carolina eğilip bir şeyler fısıldadı ve bir elini onun boynuna dolayıp öperken gözleri doldu.

Sonra çocuklara döndü ve kollarını onlara uzattı. "Ben yokken uslu durun çocuklar, duydunuz mu beni?"

Jackson, Kyle ile birlikte Seamus'a sarılırken, "Yapacağız," dedi.

Seamus onlara, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Merak etmeyin. Caro'ya iyi bakın, tamam mı? Hâlâ çok yardıma ihtiyacı var."

Big Mac, Seamus ve Joe'nun sevdikleriyle konuşmalarını izlerken, bunun tanık olunması gereken yürek parçalayıcı bir sahne olduğunu düşündü.

PJ ve Viv gözyaşları içinde babalarına veda ediyorlardı.

"Siz gitseniz iyi olur," dedi Linda. "Bu zamanla daha iyi olmayacak."

Seamus Joe'ya, "O haklı, dostum," dedi. "Hadi başlayalım."

Joe annesini öpmek için eğildiğinde Carolina, "Lütfen bize geri dön," dedi.

"Yapacağız," dedi Joe. "Merak etme."

"Hahahaha, doğru." Carolina gözyaşlarını sildi. "Endişelenecek neyimiz var?"

Joe Seamus'u kolundan tutup evden dışarı çıkardı. "Hadi gidelim." Joe onları kapıya doğru götürürken Seamus Carolina'ya baktı.

Linda, PJ ve Viv ile bir araya geldi. "Şimdi, şimdi, aşklarım. Babanız siz farkına varmadan dönmüş olacak. Ve bu arada, Büyükanne dondurma ve

s'mores, yeni oyunlar ve bir sürü eğlenceli şey planladık." "Dondurma," dedi Viv, hemen parlayarak.

Linda güldü. "Bunun dikkatini çekebileceğini düşündüm. Hadi ama, Çocuklar," dedi Jackson ve Kyle'a. "Yemekten önce tatlı yiyelim."

Big Mac, buna çok ihtiyacı olan dört çocuk için mükemmel bir dikkat dağıtıcı bulmak Linda'sına kalsın, diye düşündü.

Linda çocukları mutfağa götürürken Carolina Big Mac'e, "Hâlâ en iyi anne sensin," dedi.

"Gerçekten de öyle."

"İyi olacaklar, değil mi?"

"Bundan eminim. Böyle bir görev için ikisinden daha nitelikli birini tanıyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum ama neden tekneleri Kuzey Limanı'na götürüp demirlemediklerini anlayamıyorum."

"Çünkü demirler tahmin edilen rüzgârla onları tutmayacaktı ve teknelere son dakika seferleri için ihtiyaçları vardı, bu yüzden onları nehirde yürütmek için çok geç. Varlıkları korumak için en iyi plan bu."

"Tüm kalbimle sevdiğim iki adamı kim koruyacak?" "Bu Tanrı'nın ellerinde."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

"T Bana burada doğru şeyi yaptığımızı söyle," dedi Seamus, Joe onları kasabadaki feribot iskelesine götürürken.

"Öyleyiz," dedi Joe. "O iki tekne olmadan iş yapamayız, bunu sen de biliyorsun."

"İstiyorum ama ikimizin de uğruna yaşayacağı çok şey varken bir işi korumak için hayatlarımızı riske atıyoruz."

"İlk birkaç saat kötü geçecek ama koninin dışına çıktıktan sonra iyi olacağız."

Üzerlerine canavar gibi bir fırtına gelirken ailesini geride bırakmak Seamus'un bir koca, baba ve erkek olarak inandığı her şeye ters düşüyordu ama hepsinin geçimini sağlayan işi korumak da çok önemliydi.

"Yapmam gerekenler ile yapmak istediklerim arasında hiç bu kadar kalmamıştım."

"Seni anlıyorum," dedi Joe. "Zavallı Janey Ohio'da bu yüzden felç geçiriyor."

"Sevdiği herkese doğru gelen bir fırtınayla birlikte olmak için zor bir yer." "Evet, kesinlikle," dedi Joe. "Sence ne kadar kötü olacak? sonra?"

"Bunu söylemek zor. Elektrik kesintisi sırasında öğrendiğimiz gibi elektrik şebekesi eski ve sınırlı, bu yüzden bir süre elektriksiz kalabiliriz."

"Jeneratörler için Tanrı'ya şükürler olsun."

Seamus, "Karartmadan sonra Mac'in beni eve bir tane almaya ikna etmesine izin verdiğime sevindim," dedi.

"Aynen, ama ona haklı olduğunu asla söyleyemeyiz." Seamus kıkırdayarak, "Anlaşıldı," dedi.

Feribot iskelesine vardıklarında Joe arabasını çalışanların olduğu yere park etti. Kamyonun arkasından çantalarını aldılar. Yanlarına üç gün yetecek kadar giysi, yiyecek ve su almışlardı. Bir ya da iki gün içinde döneceklerini umuyorlardı ama çeşitli senaryolar için hazırlık yapmışlardı.

Seamus'un kuzeni Shannon, teknelerde çalışan diğer üç arkadaşıyla birlikte, her biri birden fazla çanta taşıyarak ofisten çıktı.

"Burada ne işiniz var?" Seamus onlara sordu.

"Sizinle geliyoruz," dedi Shannon.

"Hayır," dedi Joe. "Başka kimseyi riske atmak istemiyoruz."

"Çizgileri falan atmak için planın nedir?" Shannon evin tanıdık temposuyla sordu. "Yalnız gitmeyeceğine çoktan karar verdik ve ihtiyacımız olan her şeyi topladık, hadi yapalım şu işi."

Dört adam limana yanaşmış olan iki gemiye doğru yürüdüler. "Ne düşünüyorsun?" Seamus Joe'ya sordu.

"Şirketin olmamasını tercih ederim ve kararlı görünüyorlar." "O zaman bu gösteriyi yola koyalım."

Teknelere bindiler, motorları çalıştırdılar ve on dakika içinde halatları attılar.

Seamus, Shannon'ın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yardım almadan ayrılmak zor olabilirdi, özellikle de rüzgâr bu kadar sert eserken.

Joe, Seamus'a önden gitmesini işaret etti, o da motorları vites taktı ve dümeni dalgakırana doğru çevirdi. İskeleden ayrıldıktan sonra Shannon ve diğer ikinci kaptan Danny kaptan köşküne geldiler.

"Bekleyin çocuklar," dedi Seamus.

Dalgakıranı geçtiklerinde, tekne önce sağa sonra da sola doğru sert bir şekilde yuvarlandı.

"Vay anasını," dedi Shannon gülerek. "Bu harika."

Lanet olası aptal, diye düşündü Seamus. Bunların hiçbirisi harika, eğlenceli ya da heyecan verici değildi. Sevdiklerini geride bırakıyor olmak yanlış geliyordu. Arkasındaki pencereden dışarı bir bakış attı, Joe'nun limandan aynı çılgınca yolculuğu yapmasını izledi ve diğer tekne kendini düzelttiğinde rahat bir nefes aldı.

Seamus'un tahminine göre deniz yaklaşık sekiz metreydi ve bu da Martha's Vineyard'a doğru doğruya yöneldiklerinde vahşi, inişli çıkışlı bir yolculuk yapmalarına neden oldu. Seamus, "Eğer kaptan köşkünü terk ederseniz, bağlanmanızı istiyorum," dedi.

"Sizden bir adım öndeyiz," dedi Shannon, Seamus'a koşum takımını çoktan giydiğini göstermek için kazağını kaldırarak. "Merak etme patron.

Adamım. Bu iş bizde."

Seamus onun bu konuda haklı olduğunu umuyordu.

OLIVER WATKINS deniz fenerinin en üst katındaki yatak odalarında dolaşıyor, kıyafetlerini çantalara atıyor ve köpekleri Maisy için gerekenleri topluyordu. Umarım Laura onu otelde ağırlamaktan rahatsız olmazdı. Dara aradığında ona sormasını hatırlatmak aklına gelmemişti. Gansett Adası şimdiye kadar yaşadığı en köpek dostu yerdı. Maisy'yi hoş karşılayacaklarına emin olabilirdi.

En azından öyle umuyordu.

Yıllar sonra bile, trajik bir şekilde kaybettikleri küçük çocuk için bir şeyler toplamıyor olmak garipti. Oliver hâlâ yapması gereken bir şey olduğunu, artık orada olmayan ama her zaman onlarla birlikte olan biriyle ilgilenmesi gerektiğini hissediyordu.

Keder bu şekilde garipti, kaybettiğiniz kişi olmadan hayatın asla eskisi gibi olmayacağını hatırlatmak için en tuhaf zamanlarda yeniden ortaya çıkıyordu. Ama o ve Dara son birkaç ayda hayatın yeniden tatlı olabileceğini ve hayatlarının geri kalanında oğullarının yasını tutacak olsalar bile hâlâ neşenin bulunabileceğini öğrenmişlerdi.

Günlerdir fırtınayı izliyor, rotasını değiştirip adayı ıskalamasını umuyorlardı. Hangi modele inandıklarına bağlı olarak, Her şey olabilirdi. Dara ve karnındaki bebekle ilgili hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Ancak işler her geçen saat daha da vahim bir hal aldığından, gece fırtınanın en kötüsü vurmadan önce deniz fenerinden çıkıp kasabaya taşınmaya karar vermişlerdi.

"Kafese kapatılmış bir kaplan gibi etrafta dolaştığını duyabiliyorum," dedi Dara döner merdivenlerden yatak odasına çıkarken. "Sakinleşmen gerek. Fırtınaya daha saatler var."

"Seni güvenli bir yerde istiyorum."

Kollarını ona doladı ve başını göğsüne yasladı. "İyi olacağız."

"Bundan oldukça emin görünüyorsunuz."

"Bizim yaşadıklarımızı yaşadktan sonra, Kategori 2 nedir ki? Bize kasırğa mı?" Gansett'teki deniz feneri bekçiliği işini kabul etmek kendileri için yapabilecekleri en iyi şeydi. Adada, yeni arkadaşların arasında olmak, birbirlerine geri dönüş yollarını bulmalarına yardımcı olmuştu.

"Böyle söyleyince..."

"Lewis'i kaybetmenin yanında diğer her şey önemsiz kalır."

Başka bir çocuk denemeye karar vermek büyük cesaret gerektirmişti. Haftalar geçtikçe yeni ufaklıklarıyla tanışacakları için daha da heyecanlanıyorlardı. Önümüzdeki yedi ay sonsuzluk gibi görünecekti ama Oliver otelde geçirecekleri bir ya da iki geceden başlayarak mümkün olduğunca yalnız zamanın tadını çıkarmaya kararlıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu ona. "Ne zaman istersen."

"Umarım burası daha sonra da burada olur."

"Daha önce de büyük fırtınalara dayanmıştı," dedi. "İyi olacağından eminim ama bunu öğrenmek için burada kalmak zorunda olmadığımıza sevindim."

"Ben de öyle. Surf hemen kıyıda olsa da, en azından orada tamamen yalnız olmayacağız."

"Ben de öyle düşünüyorum, ancak biraz fırtına sarılmasını dört gözle bekliyorum."

"Bu bana mükemmel geliyor."

Oliver çantalarını iki kat merdivenden aşağıya, ciplerine kadar taşıdı. Sonra da fırtına sırasında elektriklerinin kesilmesini bekledikleri için ev sahipleriyle paylaşmak üzere hazırladığı yiyecek torbasını almaya gitti.

Dara, Maisy'nin tasmaıyla onu arabaya kadar takip etti. "Onu getirmemin sorun olup olmadığını sormayı unuttuğuma inanamıyorum."

Oliver, "Sorun olmayacağına eminim," dedi. "Gansett çok köpek dostudur." "Umarım Laura için sakıncası yoktur."

Deniz feneri arazisinden ayrıldıklarında Oliver arabayı park etti ve kapıyı kapatıp kilitlemek için geri döndü. Fırtına geçene kadar arazi kapalı kalacaktı. Son birkaç gün boyunca, dalgalar kayalık kıyı şeridine çarptıkça denizin giderek sertleşmesini izlemişlerdi aşağıda.

"Bugün feribotta olmadığım için mutluyum," dedi Dara.

"Şehirdeyken sonuncusunun geldiğini gördüm. Sallanıyor ve yuvarlanıyordu."

"Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor."

"Önümüzdeki kısa süre boyunca adaya giriş ya da çıkış olmadığını fark etmek çok garip."

"Hatırlatmayın bana. Annem, babam ve kız kardeşim burada mahsur kaldığımız için çok sinirliler. Sabahtan beri arayıp mesaj atıyorlar. Monique dedi ki

partiler için kalmalıydım."

Oliver bir kahkaha attı. "O buna odaklanırdı." "Kız kardeşim tutarlı değilse hiçbir şeydir."

"Sahil Güvenlik'teki adamla takılıp takılmadığını hiç söyledi mi? Adı neydi?"

"Linc, ve hayır, hiçbir şey söylemedi, ki bu garip. Genelde öper ve söyler."

"Öyle mi?"

"Tabii ki hayır," dedi gülerek. "Ona bile mi?"

"Ona bile."

"Yani, yapsan da umurumda olmazdı. Artık büyük bir haber değiliz."

"Evet, öyleyiz."

Ona doğru baktı. "Nasıl yani?"

"Uzun bir süre boyunca herkes bir arada kalıp kalamayacağımız konusunda çok endişeliydi. Ben de bu konuda endişeliydim."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Ben de öyleydim."

"Dolayısıyla bu soruyu kesin bir şekilde yanıtlamış olmamız her açıdan büyük bir haber."

"Sanırım öyle. Bu

çılgınca..." "Neymiş o?"

diye sordu.

"Lewis'i kaybetmeden önce biri bana bu dünyada bizi ayırabilecek bir şey olup olmadığını sorsaydı, asla olmaz derdim."

"Aynı."

"Hayat bize kimin patron olduğunu göstermenin bir yolunu buluyor, değil mi?" diye sordu. "Kesinlikle. Ama önemli olan, bir şekilde

hayatımıza tutunmayı başarmış olmamız.

Mümkün olan en kötü şeye rağmen birbirimizi kaybetmedik. Bu beni çok müteşekkirdiyor çünkü ben de seni kaybetmeyi hayal bile edemezdim."

"Bunun geride kalmasına sevindim, ancak bu bize gözümüzü her zaman toptan ayırmamız gerektiğini hatırlattı."

"Gözüm topun üzerinde," dedi ve uzanıp onu samimi bir şekilde sıktı.

Bunun geldiğini görmediği için neredeyse yoldan çıkıyordu. "Lanet olsun, kadın! Küçük bir uyarı iyi olurdu."

Dara o kadar güldü ki, homurdandı. "Bir uyarı ne kadar eğlenceli olabilirdi ki?"

Surf otoparkına park ettikten sonra, onu öpmek için orta konsola doğru eğildi. "En çok özlediğim şey buydu. Kolay eğlenceyi. Aptallığı."

"Ben de öyle. Geri geldiğine sevindim."

"Her şeyin geri gelmesine sevindim. Bir daha asla kaybetmemek için çok çalışalım, tamam mı?" "Anlaştık."

Giderek şiddetlenen rüzgârda tüm çantalarını otelin ana girişine kadar taşımakta ısrar etti.

Piper onları check-in masasında karşıladı. "Merhaba! Hava nasıl?" Dara rüzgârdan sonra saçlarını düzeltmeye çalışırken Oliver, "Sportif," dedi. berbat etmişti. "Ve her geçen dakika daha da kötüleşiyor, ya da öyle görünüyor." "Eyvah. Hadi sizi içeri alalım."

Oliver, "Umarız Maisy'yi getirmemizde bir sakınca yoktur," dedi.

"Hiç sorun değil." Piper 210 numaralı odanın anahtarını uzattı.

"Soldan ikinci katta. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize haber verin. Laura ayrıca Owen'la birlikte bu akşam yemek hazırladıklarını ve eğer ilgilenirsen saat yedi gibi gelmeni söyledi."

"Katkıda bulunmak için bir şeyler getirdik." Dara yiyecek dolu çantayı ona uzattı. "Ve akşam yemeğine katılmayı çok isteriz. Onlara bizim için teşekkür ettiğinizi söyleyin."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Piper.

Oliver cüzdanından bir kredi kartı çıkardı.

"Fırtına sırasında ücret alınmıyor. Lütfen kendinizi evinizde hissedin."

"Asla olmaz," dedi Oliver. "Ödeme yapmak istiyoruz."

"Patronun emirleri. Başımı belaya sokmak istemezsiniz, değil mi?"

"Çok nazıksınız çocuklar," dedi Dara. "Çok teşekkür ederim."

"Bizim için zevkti. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Yukarı çıktıklarında Oliver, "Dünyada Gansett Adası gibi başka bir yer yok," dedi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Buradaki herkes çok hoş ve misafirperver."

"Deniz fenerindeki görev süremiz sona erdiğinde ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor."

"Kalmak
istiyorum."

"Ben de
istiyorum." "Bu
kolay oldu."

Oliver anahtarı binanın şehir tarafında bulunan 210 numaralı odanın kapısına soktu. Okyanus kıyısındaki odalar

fırtınanın yükünü çekecekti. "Ethel bizimle uğraştıktan sonra geriye bir şey kalırsa, bazı evlere bakmalıyız."

"Bu konuda konuşulması gereken kişi Ned Saunders değil mi?"

"Öyle. Bir dahaki sefere marinada kahve içtiğimizde ona soracağım, eğer bu sezon bunu tekrar yapabilirsek. Big Mac, tatilden sonra tekrar açılmayabileceklerini söyledi."

Fırtına."

"Bu çok kötü olurdu."

"Öyle olurdu." Oliver günlerine Big Mac, Ned, Mac, Luke, Big Mac'in kardeşleri Frank ve Kevin ve her sabah kahve, çörek ve saçmalık için marinada toplanan diğer adamlarla başlamayı dört gözle beklemeye başlamıştı. Sonuncusu çok fazlaydı ve onlarla geçirdiği her dakikadan keyif alıyordu. Öğleden sonralarını balık tutarak ya da herhangi bir eğlenceli şey yaparak geçirmeye karar verdiklerinde de onu aralarına alırlardı. Big Mac işin içine girdiğinde, her zaman eğlenilecek bir şey vardı.

"Mac, babasının Eylül ayında büyük bir fırtına olduğunda hep bunu söylediğini ve genellikle yeniden açıldığını söyledi."

"Umarım öyledir ve bu arada, bu oda muhteşem."

"Öyle."

"Laura bana bir süre önce yeniden dekore ederken, yıllar içinde susturulmuş olan orijinal cazibenin çoğunu geri getirmeye çalıştıklarını söyledi."

"Harika bir iş çıkarmışlar." Oliver parlayan ahşap süslemelere, eski görünümlü duvar kâğıtlarına ve kral boy yataktaki davetkâr beyaz nevresimlere dikkat etti. "Bebek annem için akşam yemeğinden önce biraz kestirmeye ne dersin?"

"Bebek annen buna hayır demezdi."

Ayakkabılarını tekmelediler ve yumuşak pamuklu çarşafların içine girdiler. "Bu çok güzel," dedi Dara. "Tatil gibi hissettiriyor." "Bu adadaki her şey tatil gibi."

"Bu yüzden onu çok seviyoruz."

Kız ona sokulup başını göğsüne yasladığında, adam kolunu ona doladı ve başının üstünü öptü. "Gelmiş geçmiş en iyi kasırga."

BÖLÜM 7

O Laura, otelin üçüncü katında küçük kızı Jo'yu sallayarak uyutuyor, zavallı yavrunun acımasız sestten biraz olsun kurtulmasını umuyordu.

Bu grip onu, kardeşlerini ve ailelerini günlerdir perişan ediyordu. Laura, anneleri öldükten sonra kendisi ve kardeşi Shane'in aynı anda su çiçeği hastalığına yakalandıkları zamanı hatırlıyordu. Babasının bununla tek başına nasıl başa çıktığını bilmiyordu.

Laura her zaman olduğu gibi, her gün en büyük destek kaynağı olan kocası Owen'a şükranlarını sunuyordu, ama özellikle de son zamanlarda olduğu gibi işler sarpa sardığında. Önce Holden grip olmuştu, sonra Jon ve şimdi de Jo. Owen ve Laura nefeslerini tutmuş, kendilerine de bulaşmamasını umuyorlardı.

"Uyuyor mu?" Owen, Jo'nun ikizi Jon'la paylaştığı odaya başını eğerek girdiğinde fısıldadı. Sonunda daha büyük bir ev aramaktan bahsediyorlardı ama birlikte işlettikleri otelden taşınmaya bir türlü cesaret edemiyorlardı. *Yaşamayı* seviyorlardı Owen'ın dediği gibi, *mağazanın üstünde*.

Laura, Jo'nun küçük sevimli yüzünü görmeye çalışarak yerinden kaydı. "Sanırım öyle." "Onu götürmemi ister misin?"

"Elbette." Laura'nın kolları kızını uzun süre tutmaktan iğnelenmişti.

Owen bir uzman gibi Jo'yu Laura'nın kucağından aldı ve beşiğe yatırdı. En iyisini umarak parmak uçlarında odadan çıktılar. Kanın tekrar akması için kollar.

"Üçü de aynı anda mı uyuyor, yoksa ben mi rüya görüyorum?" Owen, Laura'nın omuzlarındaki gerginliği yoğururken sordu.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Bize uğursuzluk getirme."

Sırtışı hayatta en sevdiği şeylerden biriydi, özellikle de bunu ona yönelttiğinde. "Bu beklenmedik molada ne yapacağız?"

"Uykuya ihtiyacım var, hem de hemen." Son birkaç gündür tek seferde iki ya da üç saatten fazla uyuyamamıştı.

"Kraliçem neye ihtiyaç duyarsa onu alır."

Owen kızın elinden tuttu ve onu odalarına götürdü. Yatağı indirdi ve yorganı çekip yanağından öpmeden önce onun içeri girmesini bekledi.

"Gel benimle kestir."

"Hâlâ yapmam gereken bazı fırtına hazırlıkları var." Onu tekrar öptü. "Sen biraz dinlen. Ben birazdan dönerim. Uyanan olursa bana mesaj at."

"Bana bir saat için alarm kurar mısın? Yemeğe başlamam lazım." "Yemeği ben hallederim. Ne yapmayı planlıyordun?"

"Stephanie'nin yaptığı sosu tüketmek için makarna, köfte, salata, sarımsaklı ekmek."

"Ben hallederim. Sen uyu."

Laura onu daha iyi öpebilmek için parmağını eğdi. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sen en iyisisin."

"Hayır, öylesin," dedi ve onu tekrar öptü.

"Bazen, özellikle de böyle haftalarda, o son tekneyle adadan ayrılmadığınız için pişman olup olmadığınızı merak ediyorum."

"Bu kararımdan bir an bile pişmanlık duymadım." "Çocuklar üzerinize kusup kaka yaparken bile mi?"

"O zaman bile. Birlikte geçirdiğimiz hayatın her saniyesini seviyorum ve bunu sen de biliyorsun."

"Ben gelmiş geçmiş en şanslı kızım." "En şanslı benim."

Başını iki yana salladı.

Önce alnını, sonra dudaklarını bir kez daha öptü. "Yapabiliyorken dinlen, aşkım. Yakında döneceğim."

"Burada olacağım."

"Yine kıyamet koparsa ara." "İlk öğrenen sen olacaksın."

Laura çok sonra karanlıkta ve yan odadan gelen seslerin uğultusuyla uyandı. Saat neredeyse sekizdi ve üç saattir uyuyordu. *Bu da neydi böyle?* Kendini yataktan dışarı sürükledi ve

Üç çocuğu da masada oturmuş, sanki bir gün öncesine kadar köpekler kadar hasta değilmişler gibi spagetti yerken bulmak için yatak odasına gittim.

"Burada neler oluyor?"

"Acıktık, anne." Holden her zamanki gibi kardeşleri adına konuşuyordu. Jon ve Jo'nun asla konuşmaya fırsat bulamayacakları, çünkü Holden'ın bunu onlar için yaptığı konusunda şakalaşıyorlardı.

Laura, Owen'a sarılmadan önce üç küçük başın tepesini öperek, "Bu harika bir gelişme," dedi. "Bunun anlamı, biz artık Köşe mi?"

"Umalım da öyle olsun, yoksa daha sonra renkli kusmuklarımız olacak." "Ew."

Kıkırdarak, "Aç mısın?" diye sordu.

"Bir şeyler yiyebilirim."

"Oturun."

"Bu restoranda bir çeşit servis var," dedi yüzündeki ifadeye kıkırdayan çocuklara.

Holden, "Bu bir restleşme değil anne," dedi.

"Sanırım öyle, çünkü bize hizmet eden çok yakışıklı bir garsonumuz var." "Bu babam!" dedi çok sevdiği o göbek kahkahasıyla.

Laura, Owen'ın garsonları olduğunu fark edince şaşırmış gibi davrandı. "Demek öyle." Bu, üçünün de daha fazla kahkaha atmasına yol açtı. Eğer Holden güldüyse,

Diğer ikisi de öyle yaptı. Onun yaptığı her şeyi kopyalıyorlardı, bu da onun hoşuna gidiyordu. En azından çoğu zaman. Arada sırada onlardan rahatsız oluyordu ama çoğunlukla iyi bir çocuktu. Yakında üç yaşına basacağına inanmak zordu.

Bu da ona kasırgayı atlattıktan sonra onun partisini planlaması gerektiğini hatırlattı. Her seferinde bir şey.

"Fırtınada son durum nedir?" Laura, Owen tabağını masaya getirip yanına oturduğunda ona sordu.

"Değişiklik yok. Ama iyi haber şu ki otelin okyanus tarafı, cadde tarafındaki birinci katla birlikte kapatıldı ve her şey ya bağlandı ya da içeri alındı. Ethel'in bizim için hazırladığı her şeye hazırız."

"Umarım sert bir dönüşle bizden uzaklaşır."

"Ben de, ama bu pek olası görünmüyor."

Laura, Owen'ın yaptığı spagetti, köfte, ekmek ve salatayı yedi.

"Bu çok güzel. Yemek için teşekkürler." Nefes nefese kaldı. "Peki ya misafirler?" "Onlar için de aynısından yaptım, aşağıda tadını çıkarıyorlar."

"Seni hak etmiyorum," dedi iç çekerek.

"Bırak şu saçmalığı."

"Bu işi bırakmayacağım. Ben *üç saat* uyurken sen bir düzine insana yemek yaptın ve üç küçük çocuğa baktın."

"Bana yardım ettiler, değil mi çocuklar?" Holden başını salladı.

"Yardım ettik."

Laura Owen'a şüpheli bir bakış attı. "Eminim çok yardımcı olmuşlardır." "Öyleydik anne. Ekmeği ben taşıdım. Jon salatayı aldı ve Jo

aldı... Ne aldı baba?" "Tatlı," dedi Owen.

Üç çocuk da en sevdikleri şeylerden birinden bahsedilince neşelendi.

"Peki tatlı olarak ne var?" Laura sordu.

"Brownie."

"Onları babam yaptı!"

"Babam Süpermen."

Bu da Holden'ın ayağa fırlayıp odanın içinde Süpermen gibi "uçmasına" neden oldu.

Jo ve Jon onu kovalamak için ayağa kalktılar ve kısa süre içinde kargaşa başladı.

Laura, Owen'ın onlar için doldurduğu bir kadeh kırmızı şarabı yudumlarken, "Daha iyi olduklarını gördüğüme sevindim," dedi.

"Ben de öyle. Uyumayı çok sevsem de hasta olmalarından nefret ediyorum." "Değil mi?" diye sordu gülerek. "Korkarım o kadar iyi dinleniyorlar ki

bütün gece ayakta olacaklar."

"Umarım olmaz. Fırtına onları korkutacaktır."

"Kahretsin, bu beni korkutuyor. Annenle daha önce konuştun mu?"

"Ben yaptım. Çıldırmış durumda. Josh dışında hepimiz buradayken, bizim için endişelenmekten yolculuğun tadını çıkaramıyorum. Onu rahatlatmaya çalıştım ama bunun nasıl gittiğini tahmin edebilirsiniz."

"Onun için üzülüyorum. Sevdiğim herkes canavar bir fırtınayla karşı karşıyayken bu kadar uzakta olmak istemezdim."

"Ben de."

SARAH, İtalyanca olan ancak devasa fırtınanın küçük Gansett Adası'na doğru ilerlediğini gösteren hava tahminini izlerken kendini çılgın gibi hissetti. Bu görüntünün tercüme edilmesine gerek yoktu. Yedi çocuğundan altısı, onların eşleri, üç torunu ve diğer torunlarının da bulunduğu bir ortamda başka bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki?

Charlie'nin hamile kızı ve kocası o adadaydı, sayısız arkadaşından bahsetmiyorum bile.

Derin bir nefes aldı ve bıraktı, endişesi ona kötü bir evlilikte geçirdiği korkunç yılları hatırlattı. Artık Charlie'yle mutlu bir evliliği olduğu için o korkunç yılları asla düşünmemeye çalışıyordu ama şu anda onu saran endişe ürkütücü bir şekilde onu anımsatıyordu.

Roma'da görkemli bir otelin muhteşem bir süitindeydiler, anne ve babası da bitişik bir süitteydi. Bu, hayatı boyunca hayalini kurduğu bir seyahatti ve sevdikleri tehlikedeyken bunun tadını çıkaramazdı.

Charlie'nin elleri omuzlarına indiğinde irkildi. Charlie'nin uyuduğunu sanmıştı, tıpkı kendisinin de uyuyor olması gerektiği gibi. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

"Sakin ol, aşkım. Sadece benim."

"Özür dilerim. Çok gerginim, kırılacakmışım gibi hissediyorum."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Kaslarındaki gerginliği yoğunmaya devam etti, ama o bile onu rahatlatamadı ve bu bir şey söylüyordu. Onun söz konusu olduğu yerde sihirli bir dokunuşu vardı. "Eve gitmek istiyor musun?"

"Bu noktada oraya ulaşamayız." "Çok daha yaklaşabiliriz."

"Bu güzel geziyi planlamak için çok zahmete ve masrafa girdiniz. Çok üzgünüm, berbat durumdayım."

"Üzülme. Ben de gerginim. Steph hamile. Tek düşünebildiğim ona, bebeğe ya da çocuklarınızdan birine bir şey olursa ne yapacağım. Onlar bunları yaşarken bu kadar uzakta olmak çok zor."

"Daha sonra onlardan haber alamazsak ne yapacağız?"

"Baz istasyonları etkilenirse bir ya da iki gün sürebilir."

"Bununla başa çıkamam. Yapamam."

"Owen'ı ara ve onunla konuş. O seni her zaman daha iyi hissettirir." "Muhtemelen hazırlanmakla meşguldür."

Charlie saatini kontrol etti. "Şimdiye kadar muhtemelen işi bitmiştir."

Neyse ki saat dilimlerini hesaplama konusunda iyiydi, çünkü bu konuda berbattı. "Onu deneyeceğim."

Büyük kızı ikinci zil sesinde cevap verdi. "Kulakların mı çınılıyordu? Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Peki ya ben?"

"İtalya'nın tadını çıkarmanız gerekirken bizim için ve bu fırtına için endişelenmenizden dolayı kendimizi kötü hissettiğimizi."

"Ben bir enkazım!"

"Biz de öyle düşünmüştük ama hepimiz iyiyiz anne. Elimizden geleni yaptık ve şimdi ne olacağını görmek için bekliyoruz."

"Korktuğum kısım da bu."

"İyi olacağız. Sana endişelenmemeni söylemenin bir anlamı olmadığını biliyorum ama bunu atlatacağız. Bunu yenmek için bir fırtınadan daha fazlası gerekecek yer."

"Owen," dedi hıçkırarak.

"Biliyorum anne."

"Eve gelebiliriz."

"Yapma bunu. Burada yapabileceğin hiçbir şey yok. Buraya gelemediniz bile. Son tekne erken geldi ve anlatılanlara göre cehennem gibi bir yolculuktu. Seamus ve Joe fırtınayı atlatacak için en büyük iki tekneyi denize açıyorlar. Uçaklar yere indirildi."

Sarah, "Uzun zamandır kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim," dedi. Bebeklerine fiziksel ve duygusal olarak zarar vermekten çekinmeyen tacizci bir kocaya karşı kendini güçsüz hissettiği kâbus dolu yıllar. Her ikisinin de o yıllardan kalma duygusal yükler taşıması ona ağır gelen bir şeydi.

"Keşke seni daha iyi hissettirecek bir şey söyleyebilseydim," dedi Owen. "Hazırlanmak için aklımıza gelen her şeyi yaptık. Bence iyi durumdayız."

"Sanırım öğreneceğiz."

"Yolculuğun tadını çıkarmaya çalış anne. Seni haberdar edeceğiz. Eğer herhangi bir sebepten dolayı bize ulaşamazsanız, Sahil Güvenlik'le irtibata geçin. Adadan haber alacaklardır."

Onlara telefonla ulaşamama ihtimalini düşünmeye bile değmezdi.

"Olur. Diğerlerini kontrol ettiğini varsayıyorum?"

"Evet, Grant, Jeff ve ben daha önce evinizdeydik, pencereleri kapattık ve güverte mobilyalarınızı ve ızgaranızı getirdik."

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Elbette. Güç kaybedersek kendimizi orada bulabiliriz."

"Lütfen," dedi Sarah. "Çekinme. Charlie de aynı şeyi söyledi. Jeneratörü bu yüzden kurdurdu, böyle zamanlar için. Bizim evimiz sizin evinizdir. Bunu diğerlerine de söyle."

"Yapacağım, anne. Şimdi git ve İtalya'nın tadını çıkarmaya çalış." Sanki bu fırtına sona erece kadar böyle bir şey olacaktı gibi.

"Kendine iyi bak, Owen. Hepinizi seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz. Dayan ve Charlie'ye, büyükannene ve büyükbabana da aynı şeyi söyle."

Sarah diğerlerine mesajını ileteceğine söz verdikten sonra görüşmeyi sonlandırdı ve telefonu kapattı. Julia, Katie, Cindy, Jeff ve John'a mesaj göndererek onları kontrol etmişti ve fırsat bulduklarında onlardan haber alacaktı.

"Hadi yatağa dönelim tatlım," dedi Charlie. "Artık yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Dua edebiliriz."

"Bunu zaten yaptım." Elini nazikçe çekti ve kalkmasına yardım etti. Yatak odasına doğru geri geri yürürken, artık günlerini ve gecelerini dolduran tatlı sevgiyle ona baktı. "Ne olursa olsun, birbirimize sahibiz ve bunu ve diğer her şeyi atlatacağız."

"Sana sahip olmak her şeyi katlanılabilir kılıyor, bu tür korkunç endişeleri bile."

Yatağa girdiler ve birbirlerine sarıldılar.

Sarah gözyaşları içinde, "Çoğunun adada benimle birlikte olmasından dolayı çok mutluydum," dedi. "Böyle bir şeyi hiç hayal etmemiştim."

"Gansett ve vatandaşları dayanıklıdır. Sert bir darbe alacaklar ama iyi olacaklar."

"Peki ya değillerse?"

"O zaman, böyle bir şey olduğunda ya da olursa bununla ilgileniriz, ancak güvenli bir şekilde yapabilecekleri her şeyi yapmışken en kötüsünü beklemenin bir anlamı yok. hazırlanın."

Uyuyabilmek için kalbini ve zihnini rahatlatmaya çalışırken onun güvencelerine sarıldı ama sevdiklerinin güvende olduğunu bilmeden rahat edemezdi.

JULIA LAWRY, Deacon'ın yakında döneceğini umarak beklerken köpeği Pupwell de onu takip ediyordu. Havzadaki dalgalar her geçen gün daha da sertleşiyor, o bir tur daha atarken sıçrayan sular rıhtımı kayganlaştırıyordu. Hareket etmeye devam ederse, neden hâlâ gelmediği konusunda paniğe kapılmayacaktı.

Karanlık çöktükten çok sonra çalkalanan suyun üzerinde. Havzada esen rüzgâr onu iskeleden uçup gitme endişesine sürüklerken, yağmur yüzüne vuruyordu.

Pupwell yumuşak bir inilti çıkardı.

"Biliyorum bebeğim. Annen de endişeli. O nerede ve neden telefonuna cevap vermiyor?"

Julia, Deacon'ın polis şefi olan kardeşi Blaine'i arayıp aramamayı tartıştı. Teknik olarak Blaine, Deacon'ın patronuydu ama Deacon'ın kalıcı olarak Gansett Adası'na taşınmasından bu yana onarmak için çok çalıştıkları kardeşlik ilişkisinin önüne geçmesine izin vermemeye çalışıyorlardı.

Blaine'i aramasını ister miydi? Muhtemelen istemezdi. Ama ya başı dertteyse ve yardıma ihtiyacı varsa? Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve böyle bir durumda Deacon müsait değilse Owen'ı arardı.

"Hey, Jules, ne oldu?" diye sordu ağabeyi telefonu açtığında. "Deacon için endişeleniyorum. Henüz gelmedi ve hava karanlık. Denizler kocaman ve o küçük teknenin içinde. Blaine'i aramal mıyım yoksa aramamı istemez mi emin değilim."

"Dur, bir nefes al. Eminim iyidir."

"Dışarısı gerçekten çok kötü, Owen. Deniz dalgakırana çarpıyor ve 20 fit havaya sprej gönderiyor. O küçük teknede... Ben endişeli."

"Anladığım kadarıyla telefonuna cevap vermiyor." "Hayır. Birkaç saattir açmıyor."

"Hmmm."

Julia, Owen'ın ona Deacon'ın iyi olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını söylemesini istiyordu ama *hmmm* her şeyi anlatıyordu. "Blaine'i aramal mıyım, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Bunu söylediğinde midesi bulandı. "Korkuyorum O. Bütün gün dışarıdaydı ve hiç bu kadar geç kalmazdı."

"Her zamanki gibi bir gün değil ama Blaine'e geciktiğini söylemekten zarar gelmez. Neredesin? Gelip seninle bekleyeceğim."

"Sorun değil. Eminim senin de kendi işlerin vardır."

"Geliyorum, Julia. Limanda mısın?"

"Evet."

"Hemen geliyorum."

"Sana söylemeyi unutursam diye..." "Biliyorum tatlım."

Hemen geliyorum."

O, Julia ve ikizi Katie, annelerine saldırdığı için hapiste olan istismarcı, narsist bir babayla büyürken en iyi ve en kötü zamanlarında hep birbirlerinin yanında olmuşlardı. Julia "general" dedikleri adamı asla düşünmemek için çok uğraştı ama o, isteseler de istemeseler de hepsinin içindeydi. Onu kesinlikle orada istemiyorlardı.

Onu düşünmek, Deacon'ın nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak etmekten daha iyiydi.

Sırf kendisiyle bu kadar uzun süre görüşmemek ona hiç yakışmadığı için telefonunu çıkardı ve kardeşini aradı.

"Hey, Julia." Blaine'in sesi aceleci ve stresliydi. Adasına doğru yaklaşan Kategori 2 kasırgası varken onu kim suçlayabilirdi ki? "Ne var ne yok?"

"Deacon henüz gelmedi." "Ne?"

"Rıhtımdayım. Ondan ya da tekneden bir iz yok ve telefonuna da cevap vermiyor."

"Onu telsizden aramaya çalışayım. Bekle."

Arka planda Blaine'in şöyle dediğini duyabiliyordu: "Üs'ten liman başkanına. Cevap verin, liman başkanı." Aynı şeyi üç kez daha söylediğini duydu ama cevap alamadı.

Julia panik yapmamaya çalıştı ama bu kolay değildi.

Blaine telefonu tekrar açtı. "Sahil Güvenlik'ten Linc'i arayıp yardımını isteyeceğim. Onu aramak için bir tekne gönderebilirler."

"Blaine..."

"En kötüsünü düşünmemeye çalışın. Oldukça tecrübeli ve hemen her şeyin üstesinden gelebilir."

Yirmi metrelik bir tekneyle on metrelik bir fırtına dalgasıyla başa çıkıp çıkamayacağını sormak istedi ama kelimeler boğazındaki devasa yumrunun ardına takıldı.

"İstasyona gelin. Olayları buradan izleyeceğiz. Tamam mı?" "Evet, tabii. Tamam."

"Nefes almaya devam et."

"Deniyorum. Hemen geliyorum."

Rıhtımdan ayrılmadan önce dalgakıranın dışındaki karanlığı taradı, en ufak bir ışık bile aradı ama hiçbir şey göremedi. Rampadan yukarı çıkarken Owen ona yaklaştı.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Blaine Sahil Güvenliğı arıyor. İstasyona gelmemizi söyledi."

Owen kolunu ona doladı, o da ona yaslandı ve hayatı boyunca yaptığı gibi ondan teselli aldı. "Eminim iyidir. Orada ne yaptığını biliyor."

Julia onu duyduğunu anlamak için başını salladı ama yine boğazı kelimelerle ifade edemeyeceğı kadar daralmıştı. Bu his ona hayatında paniğın konuşmasını, yemek yemesini ya da korku içinde debelenmekten başka bir şey yapmasını zorlaştırdığı birçok zamanı hatırlattı.

Deacon onun dünyasındaki en parlak ışıktı, hayatının tartışmasız aşkıydı. Eğer onu kaybederse...

Hayır, bunu düşünemezdi. Düşünemezdi.

Kendini nefes almaya ve bir ayağını diğerinin önüne atmaya zorlarken, sevdiği adamın güvenliğı için yıllardır etmediğı kadar çok dua etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Blaine, Gansett Adası'nı yöneten Sahil Güvenlik komutanı Linc Mercier ile konuşmayı beklerken ofisinde gerginlikten kaynıyordu.

İstasyon. İki dakikadır beklemedeydi ve sonunda bir tık sesi duyduğunda aklını kaçırmak üzereydi.

"Hey, Blaine, senin tarafta işler nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil. Kardeşim gecikti ve telefonuna ya da telsizine cevap vermiyor."

"Oh kahretsin. Dışarısı çok kötü. Devriyeden yeni geldim. Onu görmedik ama aramıyorduk da. Bir tekne göndereceğim ve sizi gönderildi."

"Teşekkürler, Linc."

"Tamamdır. Yakında size döneceğim."

"Minnettarım."

Blaine aramayı sonlandırırken ofis koltuğuna yığıldı, kardeşini düşündü ve sadece meşgul olduğunu, telefona ya da telsize ulaşamadığını umdu. İçindeki endişe onu, Deacon'ın denizdeyken iletişimsiz kalmasının hoş bir şey olmadığını kabul etmeye zorladı.

Blaine, sorumluluk sahibi, güvenilir bir iş arkadaşı, arkadaş ve kardeş olarak olgunlaştığı için küçük kardeşinin hakkını vermek zorundaydı. Yıllarca birbirlerini delirttikten sonra ilişkileri son zamanlarda gerçek bir dostluğa dönüşmüştü. Onun Julia Lawry'ye delicesine aşık olmasını izlemek eğlenceli ve ödüllendiriciydi. İkisi birlikte harikaydı.

Eğer Deacon'a bir şey olursa.

Yerinde duramadığı için Blaine tekrar ayağa fırladı ve şehir merkezine ve limana bakan büyük resim penceresine gitti. Etrafı taradı.

ufukta bir tekne izi aradı, ancak çalkantılı denizlerden ve yağmuru yanlara doğru indiren rüzgârdan başka bir şey göremedi. Büyük denizler sadece tedirginliğini arttırıyordu, bu yüzden endişeli veya üzgün olduğunda onu her zaman daha iyi hissettiren şeyi yaptı.

Karısını aradı.

"Selam bebeğim," dedi. "Kasırğa merkezinde işler nasıl?"

Kadının boğuk ve seksi sesi içinde kopan fırtınayı dindirmeye yetti.

"Deacon geç geldi. Onu araması için Sahil Güvenlik'i gönderdim."

"Ne oldu? Hayır... O iyi. Tabii ki iyi."

"Ben de Julia'ya öyle dedim ama bu kadar geç kalmak, radyoyu kapatmak ve telefonuna cevap vermemek onun yapacağı bir şey değil. Saatlerdir onunla konuşmadı."

"Aman Tanrım, Blaine. Onun için endişeleniyor musun?" "Olmamaya çalışıyorum ama..."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı."

"Oraya gelip kızları getirebilirim."

"Hayır, yatma saatinde onları rahatsız etmeyin. Eminim iyidir ve her an bir şeyler duyabiliriz."

"Beni haberdar edecek misin?"

"Elbette, mümkünse sizi görmek için eve uğrayacağım."

"Ben burada olacağım."

"Bilmem gereken tek şey bu, bebeğim." "Seni seviyorum.

Deacon'ı seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

"Sen zaten yaptın. Neler olduğunu sana haber vereceğim."

"Dua ediyorum."

"Teşekkürler, aşkım."

Blaine aramayı isteksizce sonlandırdı. Yapacak hiçbir şeyi olmamasını diledi ama Önümüzdeki birkaç gün boyunca ona sarılıp yatacağı ama toplumu bu krizi atlatacak için ona ve diğer liderlere güveniyordu ve o da bunu yapacaktı.

İtfaiyedeki meslektaşısı Mason Johns, Blaine'in ofisinin kapısında belirdi. "Bu Deacon meselesi de ne?"

"Ondan iz yok. Linc onu aramak için bir tekne gönderiyor."

"Kahretsin."

"Evet."

"Teknemizi de gönderebilirim."

"Daha fazla insanı tehlikeye atmadan önce Sahil Güvenlik ekiplerine arama yapmaları için bir şans verelim."

"Adamlarımdan herhangi biri Deacon'ı aramaya gitmekten memnuniyet duyacaktır. Onu çok severiz. Bunu biliyorsunuz."

"Biliyorum ve teklifiniz için minnettarım. Sırf kardeşim olduğu ve endişelendiğim için daha fazla insanı tehlikeye atmak istemiyorum." Blaine profesyonelliği ve iş sırasında duygularını her zaman kontrol altında tutmasıyla gurur duyardı. Böyle zamanlarda bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. "Telsize neden cevap vermediğini anlayamıyorum."

Mason, "Bir tür elektrik arızası geçirmiş olabilir," dedi.

"Evet, muhtemelen." Ama bu neden cevap vermediğini açıklamıyordu. Tekneye bağlı telsize ek olarak her zaman taşıdığı el telsizi.

"Sana şunu sorayım... Eğer başka biri olsaydı, teknemi göndermemi ister miydin?" Mason sordu.

Blaine bunu düşündü. "Evet, sanırım yapardım."

"O zaman bırak ben yapayım."

"Pekâlâ. Teşekkürler."

"Elbette. Sizin için başka bir şey yapabilir miyim?" "Hayır, teşekkür ederim. Sadece en iyisini umuyorum."

Mason'ın belinde taşıdığı telsiz, Glen Forest Yolu'ndaki bir ağacın devrildiğine dair bir çağrı ile canlandı.

Blaine, "Bu konuda yardımcı olmaları için adam göndereceğim," dedi.

"Kurtarma botumuzu konuşlandıracağım ve sizi haberdar edeceğim. Bir şey duyarsanız bana haber verin."

"Yapacağım. Tekrar teşekkürler."

Blaine, Mason'ı dışarı kadar takip etti ve sevk memurundan devrilen bir ağaca yardım etmesi için Glen Forest Yolu'na bir araç göndermesini istedi.

Owen ve Julia lobiye girerken Pupwell de her zamanki gibi onun yanında koşturuyordu.

"Bir haber var mı?" diye sordu, yüzü solgun ve gözleri iriydi. Sırılsıklamdı ve giydiği yağmurluğa rağmen siyah saçları başına yapışmıştı.

"Henüz bir şey yok. İçeri gel. Isının." Blaine onları ofisine götürdü, paltolarını aldı ve köşedeki ağaca astı. "Wyatt, biraz taze

Misafirlerim için kahve hazırla ve acele et."

"Evet, efendim, Şef," dedi genç devriye. "Hemen geliyorum."

Julia'nın dudakları morarmıştı ve muhtemelen soğuktan olduğu kadar korkudan da vücudu titriyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmalıyım, Blaine?"

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Sahil Güvenlik ve itfaiye botları onu arıyor ve Sahil Güvenlik bölgedeki denizcilere bir imdat çağrısı gönderecek." Blaine çok fazla denizci olmasını beklemiyordu. ama kimin bir şey görebileceğini asla bilemezsiniz. "Sana endişelenmemeni söyledim ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum."

Hıçkırığını bastırmak için elini ağzına götürdü.

Owen kolunu ona dolamak, sarılmak ve teselli etmek için hemen oradaydı.

"Özür dilerim," dedi Julia. "Duygusal olmak istememiştim. İrtibatı koparmak onun yapacağı bir şey değil. Başına bir şey gelmiş olmasından çok korkuyorum."

Blaine de öyleydi ama bunu ona asla söylemezdi. "Deacon buralarda su konusunda en iyi eğitim almış kişilerden biri ve zor bir durumun üstesinden gelebilecek biri varsa o da odur."

"Biliyorum." Julia gözyaşlarını yüzünden sildi. "Dışarısı çok zor ve daha da kötüleşmek üzere. Onu bulamazsak ne yapacağız?"

Blaine ona "Onu bulmak için elimizden geleni yapıyoruz," diye güvence verdi ama bu bile doğru değildi. Eğer fırtına bir etken olmasaydı, Linc

Helikopterler ve uçaklar aramaya yardım ediyordu ama mevcut koşullarda bu mümkün değildi. Ayrıca ona böyle bir anda zamanın çok önemli olduğunu söylemek istemedi. Deacon ne kadar uzun süre kayıp olursa, onu bulma olasılıkları da o kadar azalırdı. Bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

Keşke bunları bilmeseydim *diyordu*.

Julia ve Owen'ı haber beklemeleri için eve gönderdikten sonra, Joe Cantrell'le birlikte feribotları denize indiren Seamus O'Grady'yi aramaya karar verdi. Blaine bulunduğu noktadan feribot iskelesini tam olarak göremiyordu, bu yüzden henüz ayrılıp ayrılmadıklarından emin değildi.

"N'aber, Blaine?" Seamus sordu.

"Hâlâ tekneleri dışarı çıkarıyor musunuz?" "Biz çoktan gittik. Neden?"

"Kardeşim kayıp. Öğleden sonraki devriyesinden dönmedi. Sahil Güvenlik ve itfaiye onu arıyor ama sizin de gözünüzü dört açmanızı

umuyordum."

"Aman Tanrım," dedi Seamus. "Tabii ki yapacağız."

"Ona telefonla ya da telsizle ulaşamıyoruz," diye ekledi Blaine, "Julia telefonunu takip etmeye çalıştı ama ulaşamadı. Sahil Güvenlik'in onu arayan bir botu var ve itfaiyenin de kendi botu var ama fırtına yaklaştıkça onların da gelmesi gerekecek."

Blaine'in onlara söylemesine gerek olmayan şey, bir noktada, bir hayatı kurtarmak için birden fazla hayatı riske atmanın mantıksız hale geleceğiydi.

"Gözümüzü dört açacağız," dedi Seamus. "Ve telsizle haberleşmeye devam edeceğiz."

"Minnettarım." Blaine dalgaların dalgakıranla çarpışması sonucu yirmi metre havaya sıçrayan dalgalı denizlere doğru bir göz attı. "Orada güvende olun."

"Yapacağım."

GRANT MCCARTHY, kardeşi Evan'ın ağır ferforje mobilyaları Evan'ın evinin güvertesinden bodruma taşımaya YARDIM ETTİ. "Bu bok Bir ton ağırlığında," dedi Grant, bir sandalyeyi güverteden bahçeye doğru merdivenlerden aşağı taşırlarken, rüzgâr ve yağmur her şeyi daha karmaşık hale getiriyordu.

"Neden yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?" Evan efordan nefes nefese kalmış bir halde sordu. "Neden bu kadar ağır şeyler almak zorundaydın?"

"Evle birlikte geldi ve Grace beğendi."

"Anlıyorum."

"Eviniz fırtınaya hazır mı?"

"Evet, fazla bir şey yapmamız gerekmedi. Size kıyasla çok daha iç kısımlardayız, bu yüzden pencerelere ya da benzeri şeylere tahta takmadım."

"Yapıp yapmamayı tartıştım ama onları değiştirmenin büyük bir zahmet olacağını düşündüm."

"Kesinlikle. Kontrplak istediğinde Mac taşaklarını mı patlattı?" "Ne düşünüyorsun?"

Grant sandalyeyi bodruma indirirken bir kahkaha attı. "Biri gitti. On tane kaldı."

"Onları hareket ettirmeyecektim ama rüzgarın saatte yüz milin üzerinde olabileceğini söylüyorlar."

"Fırtınanın adının Ethel olduğunu duyduğunuzda ne düşündünüz?" Grant sordu.

"Aman Tanrım! Tek düşünebildiğim oteldeki Ethel'di!"

"Değil mi?" Grant, Ethel'in sigara içen sesini taklit ederek, "Grant McCarthy, ukalalığı bırakmazsan asla bir yere gelemezsin," dedi.

Evan gülmekten iki büklüm oldu. "Bu çok yerinde. Muhtemelen Florida'daki bir emeklilik köyünde, Gansett'e doğru gelen ve kendi adını taşıyan fırtına hakkında çıldırıyordur."

"Hiç şüphesiz. Ethel'in gelişinden önce eve dönmenize sevindim."

"Grace uçuş yüzünden hâlâ hasta. Hayatımda bindiğim en kötü uçuştı."

Grant yüzünü buruşturdu. "İyi bir günde uçmaktan nefret ediyorum."

"Dün kesinlikle iyi bir gün değildi. Ev konusunda çok endişeliydik, bu işi yapmaya karar verdik."

Evan'ın karısı için yazdığı "My Amazing Grace" şarkısının başarısı sayesinde, sahilde büyük bir ev satın almışlardı.

Grant, "Senin için icabına bakardık," dedi.

"Sizin düşünmeniz gereken kendi evleriniz, artı marina, otel ve Wayfarer vardı. Benim evimle de uğraşmanıza gerek yoktu."

"Yapardık."

"Biliyorum ve minnettarım."

Tüm mobilyalar içeride depolanana kadar küfrederek ve gülerek yüklendiler ve taşıdılar.

"Fırtınadan sonra aşağı inen şey yukarı çıkmalı," dedi Evan. "Bu konuda yardım etmesi için Adam'ı ara."

"Mac şu anda deli olduğunu söylüyor, kasırga sırasında Abby dörtlü beklerken burada mahsur kalmaktan endişeleniyor. Ağabeyimize göre onun kimseye faydası yok."

Grant, Evan'ın peşinden bodrumdaki iç merdivenlerden, Evan'ın kapatmadığı tek küçük pencereden kızgın okyanusun inanılmaz manzarasını gören geniş ve açık birinci kata çıktı. "Abby'nin doğumuna daha aylar var. Sakinleşmesi gerekiyor."

Evan iki bira açtı ve birini Grant'e uzattı. "Ailemize gelen bebekler konusunda onu suçladığımı söyleyemem. Bir yeğen feribotta, ikisi helikopterde, bir diğeri de tropikal fırtına sırasında doğdu."

"Bir geçmişi var. Bunu sana vereceğim." "Steph nasıl hissediyor?"

"Harika. Hamilelik ona da bana da uyuyor. Bu onu çok azdırdı." Evan güldü. "Şanslısın. Grace neredeyse her zaman bok gibi hissediyor."

"Bu çok kötü. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Buna değeğini söyleyip duruyor ama zamanı ileri almak istiyorum ki bunu atlatabilsin."

Grant son birayı da içti ve şişeyi tezgâhın altındaki geri dönüşüm kutusuna attı. "Bebeklerimiz biz farkına varmadan burada olacaklar."

"Adam ve Abby'nin *dört* çocuk sahibi olduklarına hâlâ inanamıyorum. Ne kadar da başarılı bir çift."

"Şaka yapmıyorum. Eve gidip Steph'in yapması gerekenden fazlasını yapmadığından emin olsam iyi olur. Enerji dolu. Onu bir duvara balyoz sallarken bulabilirim."

Evan güldü. "İyi ki burayı satın almak için tetiği çekmişsin, ha?"

"Değil mi? Çünkü hasar depozitumuz şimdiye kadar çoktan gitmiş olurdu." Evan kardeşini kapıya kadar geçirdi. "Yardımanın için tekrar teşekkürler." "Her zaman."

"Eğer elektriksiz kalırsak, buraya gelin. Jeneratörümüz var."

Grant Evan'a kardeşçe sarıldı. "Biz burada olacağız. Kendinize dikkat edin."

"Sen de."

Grant arabasıyla uzaklaşırken Evan kapıdan el salladı ve sonra Grace'i bulmak için yukarı çıktı. Bugünlerde her zamanki gibi mışıl mışıl uyuyordu. Saçlarını okşadı ve yanağından öptü ama Grace kıpırdamadı. Grace'in her zamanki rutinine dönüp onunla eğlenebilmesi için bebeklerinin gelmesini bekleyemiyordu. Nerede olurlarsa olsunlar -yolda ya da evde- her zaman birlikte eğlenirlerdi. Hamilelikten beri en çok özlediğı şey de buydu. onu çok yordu, zar zor çalışabiliyordu.

Evan aşağıya inip küçük pencereden okyanusa baktı. Joe ve Seamus'un fırtınada vapurla denize açıldıklarını düşündü ve ürperdi.

Bu işe girmesi için ona para ödeyemezsiniz ama geçimlerini sağladıkları tekneleri korumak istedikleri için onları suçlamıyordu.

Grace kollarını arkadan ona doladığında Evan düşüncelerinden sıyrıldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Joe ve Seamus tekneleri denize indiriyor."

"Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor."

"Biliyorum. Ben de biliyorum. Babam adada geçirdiğı kırk yıl boyunca hiç böyle bir fırtına olmadığını söyledi."

"Korkmamaya çalışıyorum ama..."

"Endişelenecek bir şey yok, bebeğim. Bize bir şey olmaz. Bu ev Kategori 5 fırtınasına dayanacak şekilde inşa edildi ve fırtına kabarmasından endişelenmek için çok yüksekteyiz."

"Sonsuza kadar burada yaşamayı ve bunu test etmemeyi tercih ederdim." "Aynen, ama işte gidiyoruz. Nasıl hissediyorsun?"

"Kestirdikten sonra

daha iyi." "Bunu

duyduğuma sevindim."

"Bu çocuğun buna degeceğini

söylüyorlar..." "Bana söylenen bu."

"Burada biri mi vardı? Sesler duyduğumu sandım."

"Grant, güvertedeki ağır mobilyaları taşımama yardım etmek için geldi."

"Ah, tamam. Orada fırtına için hazırlar mı?"

"Evet. Eve gitmesi gerektiğini çünkü o yokken Steph'in aklına duvarı yıkmak gibi büyük bir fikir gelebileceğini söyledi."

"Tüm hamilelik enerjisini onun alması ve benim hiç almamam adil değil."

"Yakında kendini daha iyi hissedeceksin. Eminim üçüncü üç aylık dönem sana ilaç gibi gelecektir." "Tanrım, umarım öyle olur."

Evdeyken işe geri dönmek istedim ama

Birkaç saatten fazla uyanık kalamazken bunu nasıl yapabilirim?"

"Fiona eczanede her şeyi kontrol altında tutuyor, o yüzden endişelenme." "Öyle olduğunu biliyorum ama orada olmayı özleyorum."

Onunla yüzleşmek için döndüğünde, Evan bunun için kendini kötü hissetti. Onlar yoldayken eczanesini işletmesi için Fiona'ya devretmiş, onun patlayan kariyerini desteklerken kendisi arka planda kalmıştı. "Bir ya da iki yıl evde kalmayı düşünüyordum. Yeni müzikler yazıp kaydedebilirim."

Sen eczaneye ilgilenirken biz de yeni miniğimizin tadını çıkarırız. Ne dersiniz?"

Kadının yüz ifadesindeki ani aydınlanma, bir konserden diğerine ülkenin dört bir yanını dolaşmakla ilgili gerçek hisleri hakkında bilmesi gereken her şeyi ona anlattı. "Bir süreliğine evde olmayı gerçekten çok isterim ama bunun momentumuna zarar vermeyeceğinden eminsen."

Ona sıkıca sarıldı, bu çılgın dünyada onu bulduğu için her gün şükreliyordu. "Benim hızım gayet iyi ve ben de koşuşturmadan yorulm."

Birkaç yıl evde kalalım ve sonunda burayı evimiz yapalım."

"Evet, Evan," dedi rahatlamış gibi bir nefes vererek. "Hadi yapalım şunu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

O Adam ve Abby'nin evinde Abby, mesanesinin ve diğer önemli organlarının üzerinde oturan dört bebekle rahat etmeye çalışıyordu. Önünde aylar vardı ve olduğundan daha fazla büyümeyi hayal bile edemiyordu.

Ne dilediğinize dikkat edin sloganı onların sloganı haline gelmişti.

Tek istediği hamile kalmaktı. Dileği dört kez gerçekleşmişti, teker teker gelselerdi harika olurdu. Ama hayır, dördüzlerle çok başarılı olmak zorundaydı.

Dört erkek, daha az değil.

İki yaşından küçük beş erkek çocuğunun annesi olacaktı.

Beş.

Dört bebek.

Hepsi aynı anda.

Dört ayaklılarla ilgili haberi aldıktan haftalar sonra bile hâlâ sersemlemiş durumdaydı ve dürüst olmak gerekirse korkuyordu. Şiddetli kasırga bile içindeki fırtınanın önüne geçememişti; önümüzdeki birkaç ayı düşündükçe panik her zaman mevcuttu.

Adam, oğulları Liam'ı kucağında taşıyarak oturma odasına geldi. "Anne!"

Abby, kendisini evlat edinerek anne yapan çocuğa kollarını uzattı. Polikistik over sendromu nedeniyle gebe kalma şanslarının son derece düşük olduğu söylenmişti. Doktorları sadece doğal yollardan gebe kalmasına değil, aynı zamanda mucize sayılabilecek kadar nadir bir sonuç olan iki çift tek yumurta ikizi taşımasına da en az onun kadar şaşırmışlardı.

O bir mucizeydi, ya da herkes öyle söylüyordu.

Liam onun kucağına sokulurken, küçük oğluna odaklanabilmek için sıkıntılı düşüncelerini bir kenara itti. "İyi uyudun mu dostum?"

"Öyle yaptı," dedi Adam. "Tam iki saat." Liam uyurken Adam üst kattaki ofisinde çalışıyordu ve Abby de aşağıda biraz dinlenmeye çalışıyordu. Sabahları aşağıya inmeyi alışkanlık haline getirmişti. ve yatma vaktine kadar orada kalıyordu. Merdivenler şimdiden bir sorun haline gelmişti ve şu anda hissettiği her şeyin bebekler gelmeden önce daha da kötüleşeceğini düşünmek korkutucuydu.

"Burada işler nasıl?" Adam sordu.

"Gayet iyi, biliyorsun çünkü on dakika önce beni kontrol etmek için mesaj attın."

Onun seksi sırtışını, yakışıklı yüzünü, gür siyah saçlarını ve rüya gibi McCarthy mavisini gözlerini seviyordu. Bebekleri de ona benzeyecek miydi? Öyle olmasını umuyordu.

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordu.

"Tuvaleti kullanabilmem için elini kaldırırsan harika olur." "Bunu yapabiliriz, değil mi Liam?"

Çocuk başını salladı ve Adam diğerini çekerken onun bir elini çekmek için ayağa kalktı.

Ayağa kalktığı anda, mesanesi üzerindeki baskı o kadar yoğundu ki neredeyse pantolonunu ıslatacaktı. Olabildiğince hızlı bir şekilde yarım banyoya doğru yürüdü ve tam zamanında yetişti. Bu hamilelik bitmeden önce bez takmak zorunda kalacağına hiç şüphesi yoktu. Dört gözle bekleyeceği başka bir şey daha.

Banyodan çıktığında Adam'ın kendisine kanepeye kadar eşlik etmek için beklediğini gördü. "Kahramanım," dedi ona gülümseyerek.

"Elbette öyleyim. Seni dört çocukla hamile bıraktıktan sonra benimle konuştuğun için bile şanslıyım." Adam bu hamilelikten ondan çok daha fazla zevk alıyor, bulduğu her fırsatta kardeşlerine çocuklarıyla övünüyordu

hepsinden daha güçlüydü çünkü aynı anda dört bebek yapmıştı.

"Evet, öylesin ama seni affetmeye karar verdim."

"Bunun için şükürler olsun."

"Onlar gelmeden önce işlerin ne kadar kötüye gideceğinden korkuyorum."

Onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Üzülme canım. Neye ihtiyacın varsa, senin için getireceğiz."

"Daha büyük bir vücuda, esneyen bir deriye, her üç dakikada bir boşaltılması gerekmeyen bir mesaneye ihtiyacım var... Başlangıç olarak."

"Hemen o listeye bakacağım." Zamanının çoğunu geçirdiği kanepedeki yerine dönmesine yardım etti. Çok kilo almaktan endişeleniyordu.

hareketsizlikten dolayı kilo almıştı ama başka ne seçeneği vardı ki? Elinden pek bir şey gelmiyordu. Doktoru ona ağırdan almasını söylemişti ve Victoria iki günde bir kanını kontrol etmek için eve geliyordu. basınç ve diğer hayati değerler.

Doğumun güvenli bir şekilde gerçekleşmesi için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı ama yine de önündeki zorluklar onu tedirgin ediyordu.

"Anne! Kamyon!" Liam, kasabadaki Abby's Attic mağazası için satın aldığı son envanterde onun için sipariş ettiği yeni kamyonu havaya kaldırdı. İki

Kendisi sipariş, bordro ve diğer evrak işlerinde yardımcı olurken, çalışanlar artık mağazayı işletiyordu.

"Bu şimdiye kadarki en iyi kamyonet," dedi Abby. "En iyi kamyon. Şimdiye kadarki!"

Adam, "Düzenli bir geveze olmaya başladı," dedi.

"Fırtına hakkında ne duyuyorsun?" Abby endişeli bir bakışla tahta pencerelere doğru bakarak sordu.

"Hala 2. derece ama rüzgar ve fırtına dalgası sorun yaratacak. Daha önce olmasa da muhtemelen gece boyunca elektriksiz kalacağız."

"Tanrıya şükür Mac bize o jeneratörü almamızı söyledi."

"Ben olsam düşünürdüm," dedi Adam öfkeyle.

"Sen ne dersin de."

"Yapardım!"

"Duruşunuzla çok gülünçsünüz."

"Kardeşler böyle yapar. Buna alışsan iyi olur. Onlardan beş tane olacak."

"Beş McCarthy çocuğu daha. Tam da bu dünyanın ihtiyacı olan şey."

Adam onu öpmek için eğildi. "Bu dünyanın tam da ihtiyacı olan şey bu."

LILY HARRIS fırtına yüzünden çok mutsuzdu. Rüzgâr şiddetlenip yağmur çatıya vurdukça ve yüzlerce botun tepinmesi gibi bir ses çıkardıkça bir saatten fazla bir süredir ağlamayı bırakmamıştı.

Sydney onu oturma odasında dolaştırırken, "Şşşt, meleğim," dedi. "Her şey yolunda. Annem burada, babam da eve geliyor,

ve zavallı Buddy senin üzgün olmana üzülüyor."

Bir zamanlar Syd'in son çocukları Max ve Malena'ya karşı çok koruyucu olan golden retriever, tüm sevgisini Lily'ye aktarmıştı ve onu üzgün görmek onu da tedirgin etmişti.

Syd, Luke'un her gece Buddy için çaldığı ıslıkla birlikte kapının açıldığını ve Buddy'nin koşarak yanına geldiğini duyduğunda hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Neler oluyor, ailem?" Luke sordu. Lily

bir saat boyunca hıçkırarak titredi.

Syd, "Küçük sevgilimiz fırtınadan hoşlanmıyor," dedi.

"Kirliyim, en hızlı şekilde duş alayım, sonra ben devralırım."

"Biz burada olacağız."

Luke'un sesini duymak kızlarını sakinleştirmek gibi sihirli bir etkiye sahipti. Asla başarısız olmazdı. Luke içeri girdiğinde olan biten her şey unutuluyor ve kız tüm dikkatini ona verebiliyordu.

"Dada."

"Duş alıyor, sonra hemen burada olacak." "Dada'yı iste."

Syd gülümseyerek ona daha sıkı sarıldı. "Biliyorum bebeğim. Ben de biliyorum."

Buddy, Lily ağlamayı bıraktığı ve köpek yatağına yerleştiği için rahatlamış görünüyordu, gözleri hâlâ en sevdiği kişiyi dikkatle izliyordu.

Kızı bir saat boyunca ağladığında bile Sydney, Buddy ile birlikte Luke ve Lily'de buldukları bu yeni hayat için çok minnettardı. Hayatında sevdiği ilk erkek ve onların küçük kızı, ilk kocasını ve çocuklarını sarhoş bir sürücü yüzünden kaybettikten sonra kırılan kalbinin iyileşmesine yardımcı olmuştu. Sydney'in ailesini kaybettikten sonra hayatta kalamayacağından emin olduğu zamanlar olmuştu ve şimdi, birkaç yıl sonra, asla hafife almadığı ikinci bir şansla kutsanmıştı.

Bu, özellikle de yazın başlarında Lily ile birlikte marinada geçirdikleri kazadan sonra, Syd'in ayağı frenden kaymış ve arabanın içinde suya düşmüşlerdi. Bir daha asla Luke ve diğerleri onları kurtarmaya gelmeden önce geçen birkaç dakikanın dehşetini yaşadı.

Soğuk terler dökmeden bunu düşünemezdi bile, bu yüzden asla düşünmemek için çok ama çok çabaladı.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Sydney Lily'ye biraz daha yaklaştı, ona, Luke'a ve hayatına yeniden getirdikleri neşe için sonsuza dek minnettardı.

Luke evin arka tarafındaki yatak odasından üzerinde sadece bir çift basketbol şortuyla çıktı. "En iyi kızım nerede?"

"Dada!"

Sydney Lily'yi Luke'a teslim ettikten sonra yorgun kollarını salladı. Küçük kızları giderek büyüyordu ve onu taşımak eskisi kadar kolay değildi. Aklına uzun zaman önce okuduğu bir şey geldi: Çocuğunuzu son kez kucağınıza aldığınız bir an olur ama o an bunun son an olduğunu bilemezsiniz. O an

O kıymetli bebeği kucağınıza aldığınız her anın kıymetini bilmeliydiniz, çünkü böyle şeyler için çok büyük oldukları zaman gelecekti.

Lily'yi bir süre daha küçük tutmak için zamanın geçişini yavaşlatmak istedi ama zamanın nasıl ilerlediğini ve bebeklerin hızla büyüyerek kendi akılları olan küçük insanlara dönüştüğünü zaten biliyordu.

Dün Victoria'dan olabilecek en heyecan verici haberi almış ve Sydney'in şüphelerini doğrulayarak yeniden hamile olduğunu söylemişti. Luke durmaksızın çalışıyordu ve bir gece önce Lily ile yattıktan sonra eve dönmüştü, bu yüzden Sydney henüz haberi onunla paylaşamamıştı. Lily gece yatar yatmaz ona söylemek için sabırsızlanıyordu.

Syd onların yanındaki kanepeye oturduğunda, "Dada kurtarmaya geldi," dedi.

Lily başını Luke'un göğsüne yaslamış, başparmağını ağzına götürmüştü; günün bu saatinde, özellikle de iyi bir uyku çekememiş ve elektrikler kesildiği için Dora'yı izleyememişken gözleri ağırlaşıyordu. Fırtına hayatlarını tamamen altüst etmişti ve Sydney Ethel'i son kez gördüğüne şükredecekti.

"Bugün her şey nasıldı?" diye sordu Luke'a.

"Çok kötü değil. Sadece çok fazla koşturmaca ve her şeyi düşündüğümüzden emin olmaya çalışmak."

"Eminim hazırlanırken harika bir iş çıkarmışsınızdır. Sen de bebeğimizi sakinleştirmek için her zamanki gibi harika bir iş çıkarıyorsun. Annenin öğleden sonra yaptığı hiçbir şey işe yaramadı. Fırtına onu çok tedirgin etti."

"Çok gürültülü. Muhtemelen onu korkutmuştur."

Işıklar tekrar yanıp söndü ve sonra oda karanlığa gömüldü.

"Eh, işte oldu," dedi Luke. "O gece yattıktan sonra buzdolabı için jeneratörü getireceğim."

Lily'yi indirmek için birlikte çalıştılar ve sonra Sydney yemek pişirdi. Luke jeneratörü güverteye bağlarken o da ızgarada hamburger pişiriyordu. Uzatma kablolarını evin içine soktu ve buzdolabına bağladı.

"Bu bizi ne kadar idare eder?"

"Birkaç gün yetecek kadar benzinim var."

"Bundan sonra, Mac'in bize almamızı söylediği şu ev işinde tetiği çekmemiz gerekiyor."

"Bugün erken saatlerde bana bunu hatırlatıyordu." Sydney güldü. "Hiç şüphem yok."

"İhtiyacımız olursa evine gelmemizi söyledi."

"Çok nazik biri."

Akşam yemeğine oturduklarında Luke onun günün sonunda keyifle içtiği şarabı masaya getirdi. "Bana yok, teşekkürler."

Kısa bir süre durdu ve ona baktı. "Neden?"

Gülerek, "Bazı geceleri atlıyorum" dedi.

"Sadece hamileyken. Hamile misin? Hamile misin?"

"Kahretsin, sana söylemek için koca bir planım vardı ve sen tahmin ederek bunu mahvettin!" "Sen hamilesin. Gerçekten mi?"

"Evet Luke," dedi onun şaşkın ifadesiyle eğlenerek. "Olabildiğince gerçek."

Masada oturduğu yere geldi ve elini uzattı Onu.

Kız onu tuttuğunda, adam hafifçe çekerek onu yukarı kaldırdı ve kollarına aldı. Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse canı yanacaktı, ama olabilecek en iyi şekilde. "Tam her şeye sahip olduğumu düşündüğümde, dahası da var," dedi huysuzca.

"Mutlu musun?"

"Çok, *çok*, çok mutluyum. Böyle bir mutluluğun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Vic'in bunu onaylamasına gerek var mı?"

"Dün söyledi ama sen çok meşguldün. Haberleri paylaşmak için biraz yalnız kalmak istedim."

"Benden bir şeyler saklıyordun."

"Çünkü dün gece eve geldiğinde tamamen bitkin durumdaydın."

"Eğer kız olursa, adını Ethel koymak zorundayız." "Ona Ethel adını vermeyeceğiz!"

"Neden olmasın? Ethel'in tam ortasında onu öğrendiğim anı asla unutmayacağım."

"Olmaz." "Hiç
eğlenceli
değilsin." "Öyle
mi?"

"Şey," dedi, ona gülümsemek için geri çekildi. "Bazen eğlenceli oluyorsun." Sydney onu öptü. "Şimdi olduğu gibi mi?"

"Kesin karar vermek için bir numuneye daha ihtiyacım var."

Onu tekrar öptü, işin içine biraz da dilini kattı.

"Sen hiç şüphesiz hayatım boyunca yaşadığım en eğlenceli şeysin ve seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

"İyi kurtuluş, Bay
Harris." "Güzel hayat,
Bayan Harris." "Bunun
için teşekkür ederim."

Onu tekrar sıkıca kavradı. "Bunun için teşekkür ederim."

PIPER, Owen'ın misafirler için hazırladığı yemeği otelin birinci katındaki yemek salonunda servis etti. Oliver, Dara, Slim ve Erin'den oluşan dört kişilik bir masa hazırlamıştı. Owen onlar için yemek pişirmişti çünkü otelin restoranı Stephanie's Bistro fırtına nedeniyle kapalıydı.

"Neden bize katılmıyorsun, Piper?" Erin sordu. "Oh, sorun değil. Mutfakta yiyebilirim." "Saçmalama."

Yuvarlak masada Piper'a yer açmak için eşyaları taşımaya başladılar.

Dara sıcak bir gülümsemeyle, "Lütfen bize katılın," dedi. "Yalnız yemenize gerek yok

arkadaşların arasında olabildiğinde."

Piper'ın Gansett'te sevdiği şey de buydu - insanların bu kadar kapsayıcı olması. İyi tanımasanız bile herkes arkadaşınızdı. "Çok isterim. Teşekkür ederim."

Kendisi için bir tabak hazırlamak üzere mutfığa gitti ve bir kadeh şarapla birlikte masaya dönerek onlara katıldı.

Erin, içinde ateş yanan yumuşak ışıklı oda için "Burası çok rahat," dedi. ocak ve dışarıda uğuldayan rüzgâr. "Bizi ağırlamanız ne güzel." "Hepsi

Laura ve Owen sayesinde," dedi Piper. "Owen'ın evine Fırtına için kalacak yere ihtiyacı olan herkes için akşam yemeği

onu."

"Çok lezzetli," dedi Slim. "Ve burada olmak büyük bir rahatlama. Buradaki yerimiz aslında bir baraka."

Oliver, Slim'e sırtarak, "Bizimki adanın en büyük darbeyi alması beklenen ucunda yer alan bir deniz feneri," dedi.

"Sen kazandın," dedi Slim gülerek. "Ben de orada olmak istemezdim."

"Evet, biraz... açıkta kalmış gibi hissettim," dedi Oliver. "Orada olmaktan çok mutluyuz."

Sand & Surfe yerleşti."

"Aynı şekilde," dedi Erin. "Sizi adaya ve deniz fenerine getiren neydi?"

Dara Oliver'a baktı, o da onu cesaretlendirmek istercesine başını salladı. "Üç yaşındaki oğlumuz neredeyse üç yıl önce bir kazada öldü."

"Tanrım," dedi Erin. "Çok üzgünüm." "Ben de," dedi Piper.

Dara, "Çok acımasızdı ve sonrasında uzun bir süre bocaladık," diyor. "Ollie deniz feneri bekçiliği ilanını gördüğünde, bu bize bir can simidi gibi geldi. Öyle oldu ve bizim için çok daha fazlası oldu. hayal bile edemezdim."

Oliver onun eline uzandı. "Kısa süre önce yeniden hamile olduğumuzu öğrendik, bu hem heyecan verici hem de korkutucu."

"Tebrikler," dedi Slim. "Bizim de yolda bir bebeğimiz var." "Bu harika." Dara buzlu su dolu kadehini kaldırdı. "Yeni bebekler."

Yeni hayatlarının şerefine kadeh tokuşturdular.

"Sizi Gansett'e getiren nedir?" Dara onlara sordu.

"Yıllardır buraya gelip gidiyorum," diyor Slim, "ama birkaç yıl önce Erin'le tanıştığımдан beri çok daha ilginç bir hal aldı."

Kocasına gülümsedi. "Olması gereken baldızım Jenny bir zamanlar deniz fenerinin bekçisiydi."

"Jenny'yle tanıştık," dedi Oliver, "ve onun sevimli küçük George'uyla." "Size onu Gansett'e neyin getirdiğini söyledi mi?" Erin sordu.

"O yaptı. Nişanlısını 11 Eylül'de kaybettiğini duyduğumuzda çok üzülmüştük." "O benim ikiz kardeşimdi," dedi Erin.

"Ah, Erin," dedi Dara. "Çok özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Toby'yi kaybettikten sonra zor günler geçirdik. Ama Jenny burayı çok sevdi ve taşındıktan sonra deniz fenerini devralmam için benimle konuştu."

Alex ile." Slim'e baktı. "Sayamayacağım kadar çok nedenden ötürü yaptığım en iyi şeydi."

"Biz de aynı şekilde hissediyoruz," dedi Oliver. "Sanki burada kendimizi yeniden bulmuşuz gibi, ne kadar çılgınca gelse de."

"Bunu anlıyorum," dedi Erin. "Geldiğim ilk günden itibaren yeniden nefes alabileceğimi hissettim."

"Aynen," dedi Oliver. "Burası pek çok açıdan hayatımızı ve evliliğimizi kurtardı."

"Burada olmak konusunda ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi Piper, "burada Diğerlerinin söylediği şeyler. Bozulan bir nişan, onların kayıplarının yanında önemsiz görünüyordu. "Kötü bir ayrılık beni başka bir yer aramaya itti. Tatil için geldim ve hepinizin bulduğu şeyleri bulunca kalmaya karar verdim. Tanıdığım en iyi insanlarla dolu, sıcak ve misafirperver bir yer. Hissettim ki hemen evim gibi."

"Gansett Adası'nın şerefine." Erin elindeki su bardağını kaldırdı. "Ve Ethel'in bize iyi davranması için dua edelim."

Bardakları tekrar tokuşturduklarında Oliver, "Buna içerim," dedi.

BÖLÜM 10

A Diğerleri Owen'ın pişirdiği kekleri afiyetle yedikten ve üst kattaki odalarına çıktıktan sonra Piper bulaşık makinesini doldurdu ve mutfak tezgâhlarını indirdi. Çalışırken, akşam yemeği arkadaşlarının paylaştıkları şeyleri düşündü. Onların hikâyeleri, Jack ve merhum eşi hakkında öğrendikleriyle birleşince, şu konularda düşüncelere daldı hayat ve onun birçok dönemeci.

Neyin geleceğini asla bilemezsiniz - iyi, kötü, çirkin, acı verici, yıkıcı, neşelendirici. Hepsi mümkündü. Başına ne gelirse gelsin bununla başa çıkmayı öğrenmek, üzerinde çalıştığı bir şeydi. Ben'den ayrılması onu sersemletmişti, sanki altından bir halı çekilmiş gibiydi.

Sonra adada tanıştığı bir adam tarafından saldırıya uğramıştı. Ancak son zamanlarda, çoğunlukla Gansett'te Laura, Owen, Sarah, Charlie ve Adele'le birlikte Surf'te çalışarak geçirdiği zaman sayesinde kendini yeniden yerleşik hissetmeye başlamıştı.

Onların ve adada tanıştığı diğer insanların dostluğu, saldırıdan sonra kendisini toparlamasına yardımcı olmuştu.

Herkes bir şeyler yaşamıştı. Laura'nın düğünlerinden kısa bir süre sonra yeni kocasının hâlâ arkadaşlık sitelerinde olduğunu ve başka kadınlarla görüştüğünü öğrenmesi gibi. Kocasını terk etmiş, kuzeni Janey'nin düğünü için Gansett'e gelmiş, Owen'la tanışmış ve kaderini bulmuştu.

Piper onlardan daha mutlu bir evli çiftle hiç karşılaşmamıştı. Onlar ve adada tanıştığı diğer pek çok çift ona bir gün "aradığını" bulabileceği umudunu vermişti. Hayatını tamamlamak için bir erkeğe ihtiyaç duyduğundan değil ama Ben'le birlikteyken bir çiftin parçası olmaktan keyif almıştı ve Ben ilişkilerini bitirip düğünlerini iptal ettiğinden beri bunu özlemişti.

Hiç beklemediği bu ayrılığın şokunu aylar sonra bile üzerinden atamamıştı. Ancak son zamanlarda artık her gün onu düşünmediği ya da ilişkilerinin enkazını karıştırmadığı bir noktaya ulaşmıştı. İlişkisinin nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışıyordu. Şimdi bunun ne önemi vardı? Önemi yoktu. Geriye değil ileriye bakıyordu ve son zamanlarda Ben'den çok Jack'i düşünmeye başlamıştı.

Sanki onu çağırması gibi, Jack, "Tak, tak," dedi.

Piper döndüğünde onu mutfak kapısında dikilirken buldu. "Merhaba." Adamın rüzgârda dağılmış kızıl-kahverengi saçlarını ve geç çıkmış bıyıklarla kaplı kırmızı yanaklarını görünce kalbi sevinçle çarptı.

Yorgun, rüzgârla savrulmuş ve sırlıklam görünüyordu. "Seni hâlâ burada bulacağımı umuyordum. Fırsatımız varken bir mola vermeye karar verdik."

"Yemekten sonra temizlik yapıyorum. Sen yedin mi?" "Henüz yemedim."

"Biraz spagetti ve köfte ister misin?" "Eğer yeterince varsa, harika olur."

"Var."

O kötü hava koşullarına uygun giysilerini çıkarıp salondaki ateşin yanına kuruması için asarken, Piper buzdolabına koyduğu kapları çıkardı ve ona mikrodalgada pişirdiği bir tabak hazırladı. "Salata mı?"

"Elbette. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Orada işler nasıl gidiyor?"

"Liman başkanı rutin bir devriyenin ardından kayboldu, bu da hepimizi tedirgin etti."

Piper'ın nefesi kesildi. "Deacon mı? *Julia'nın* Deacon'ı mı?" Stephanie's Bistro'da neredeyse her gün sahne aldığı için Julia'yı oldukça iyi tanıyordu.

"Evet."

"Aman Tanrım. O bir arkadaş. Birbirlerine deli gibi aşıklar. Umarım iyidir." "Blaine'in söylediğine göre, bir kasırgada mahsur kalan biri hayatta kalabilirse

Deniz, ben Deacon. Sahil Güvenlik'in bir botu var, itfaiye de bir tane gönderdi ama koşullar kötüleştğinde gelmeleri gerekecek. Bu fırtına öncesi sessizlik."

Piper, denizin üzerindeki beyaz köpüklerin karanlıkta bile görülebildiği bir pencereyi işaret etti. "Burası *sakin* sayılır mı?"

"Gelecek olana kıyasla."

"Yut." Piper bir kâseyi salata ile doldurdu ve birkaç çeşit salata sosuyla birlikte adada onun önüne koydu. "Laura bu yerin

fırtınaya dayanamayacak."

"Tuğla bir baraka gibi inşa edilmiş." Salataya ranch sosu koymuştu, Piper onun hakkında bildiği diğer şeylerle birlikte bu bilgiyi de dosyaladı.

"Bir şey olmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bu eski oteller zamanın testine dayanacak şekilde inşa edilmiştir. Bu yüz yıllık. Daha önce de böyle fırtınalar atlattı."

"Gansett'te hiç bu kadar büyük bir fırtına olmadığını sanıyordum." "Eminim buna yaklaşan pek çok fırtına olmuştur."

"Muhtemelen."

"Endişelenmemeye çalış," dedi. "Bunu birlikte atlatacağız."

"Hepimiz mi yoksa sen ve ben mi?"

Adamın yakışıklı yüzüne yayılan sırıtiş, hayatında gördüğü en günahkârca seksi şeydi. "Bu sana bağlı."

"Nasıl yani?" Piper mikrodalga fırından tabağı ve ekmek kızartma makinesinden sarımsaklı ekmeğı aldı ve yemeğı onun önüne koydu. Daha sonra

ve parmesan peyniriyle döndü. "Sana ne içireyim?" "Su iyi olur.

Nöbetçiyim. Teşekkür ederim. Bu harika görünüyor."

"Owen başardı."

"Laura'yla birlikte burayı işletirken bir yandan da üç küçük çocuğun peşinden koştuklarına ve herkese yemek yaptıklarına inanamıyorum."

"Onlar en güçlü çift."

"Öyle görünüyor. Döndüğüne sevinmiş olmalılar."

"Owen bana Laura'nın hemen üç saat kestirdiğini söyledi, çocuklar hastalandığından beri ilk kez bu kadar çok uyumuş."

"Biraz dinlenebildiğine sevindim."

"Ben de öyle. O en iyisi. Onunla çalışmayı ve burada olmayı seviyorum." "İhtiyacı olduğunda güvenebileceğı birinin olmasını da seviyor olmalı.

Mola."

"Bu ikimiz için de iyi oldu. Bugün o tekmede olmamın tek sebebi Laura'ydı. Bu yazın başlarında olanlardan sonra benim için çok şey yaptı. İhtiyacım olduğunda bana çok iyi bir arkadaş oldu."

"Sırtını ona dayadığın için çok mutluyum. İlk tanıştığımız günden sonra seni çok düşündüm ve saldırıyı bildirmek ve onu tutuklamak için ihtiyacımız olan bilgiyi bize vermek konusunda ne kadar güçlü olduğunu hatırladım."

"Kendimi hiç güçlü hissetmiyordum," dedi Piper. "Tam bir felakete bu

kadar yaklaşmışken içim titriyordu."

"Başına gelenler için üzgünüm."

"Ben de öyleyim ama en azından o ait olduğu yerde, hapiste ve ben de ona karşı tanıklık etmek zorunda kalmadım."

"Savunmayı kabul edip işi uzatmadığında senin iyiliğin için çok sevindim."

"Bu kadar yeter. Size başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, bu harika. Tekrar teşekkürler." Tabağından başını kaldırdı, biraz kararsız görünüyordu. "Size daha önce söylediklerimden sonra hâlâ ziyarete gelebileceğimi umuyordum."

Piper kaşlarını çatı. "Neden olmayasın ki?"

"Birinin üzerine yıkmak için çok fazla. Bana doğruyu söyle... Bizi araştırdın mı?"

"Belki mi?" dedi, yüzünün utançtan kızardığını hissederek.

"Sorun değil. Ben de öyle yapardım."

"Ruby'niz çok güzel ve çok cesurdu. Paylaşımları beni derinden etkiledi."

"İnanılmazdı."

"Onu çok özleyiyor olmalısın."

"Biliyorum. Onu kaybettikten sonra zor birkaç yıl geçirdim. İşimi kaybetmemek için her şeyi yaptım. Onun dışında, bunun olacağına dair yeterince uyarı almış olmama rağmen berbat bir haldeydim. Hiçbir şey sizi gerçekten hazırlayamaz..."

Piper tezgâhın karşısına eğildi ve elini onun elinin üzerine koydu.

"Çok, çok özür dilerim."

"Teşekkürler. Şimdi daha iyiyim. Beni Gansett'e atadılar.

Her şey olup bittikten sonra üzerimdeki baskının bir kısmı kalktı. Burada olmak, herkesin üzücü hikayemi bildiği bir yerden uzakta yeni bir başlangıç yapmak benim için iyi oldu."

"Daha iyi olmana çok sevindim ve kimsenin hikayeni bilmediği bir yere gitmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum."

"Neden kaçıyorsun?"

"Senin hikayen gibi bir şey değil. Sadece bozulan bir nişan ve iptal edilen bir düğün."

"Ouch."

"Evet, güzel zamanlardı. Size anlatayım." "Öyle görünüyor."

"Tekrar söylüyorum, dünyanın sonu değil."

"Ama bu, hayatınızın geri kalanında yaşamayı beklediğiniz dünyanın sonuydu, yani yine de bir kayıp."

"Evet, ama seninki gibi değil."

"Kayıp kayıptır, Piper. Benimkinin çok daha kötü olduğunu düşündüğün için seninkini küçümseme."

"Ama öyleydi. Ruby öldü. Bu kötü bir ayrılıktan ve gerçekleşmeyen bir düğünden çok daha kötü."

"Pekâlâ. Sana hak veriyorum ama senin yaptığın şey de kötüydü."

Piper omuz silkti. "Olan oldu. Hayatıma devam ettim ve onsuz daha iyi olacağıma karar verdim."

"Nasıl olur?"

"Her şey patladıktan ve düğün iptal edildikten sonra garip bir şekilde rahatlamış hissettim. Tuhaf, değil mi?"

"Nedenini bulabildin mi?"

"Sanırım bunun nedeni, belki de düşündüğüm kadar uyumlu olmadığımızı fark etmemdi, ama tren düğünle birlikte istasyondan ayrılmıştı, para harcanmıştı, davetiyeler basılmıştı ama neyse ki gönderilmemişti... Bundan bir çıkış yolu göremiyordum. Buna rağmen, bunu yapmamamız gerektiğini düşündüğünü söylediğinde yine de gafil avlandım. En hafif tabiriyle beklenmedik bir şeydi."

Jack'in buzlu suyunu yeniden doldurdu. "Sanırım o da aynı saniyeyi yaşıyordu. Düşüncelerim öyleydi, bu yüzden evlenmememiz en iyisi. Gerçi bunu anneme söyleyemezsiniz. Onu seviyordu ve düğünün iptal edilmesine benden çok daha fazla üzüldü."

"Teşekkür ederim." Bir yudum almadan önce kadehini onun şerefine kaldırdı. "Ailem Ruby'yi benden daha çok severdi. Bu bizim şakamızdı."

"Onaylamaları yardımcı olur."

"Bana en başından beri onun özel olduğunu ve işi berbat etmememi söylediler."

Piper kahkahalarla güldü. "Böyle mi söylediler?"

"Aynen böyle."

"Bundan önce de işleri berbat etmenle mi tanınıyordun?"

"Flört geçmişim biraz sorunluydu. Sonunda ailem, kimseyi elimde tutmayı planlamıyorsa eve getirmememi söyledi. Babam annemi umutlandırmayı bırakmam gerektiğini söyledi."

"Sanırım ailenizi severdim."

"Onlar da seni severdi."

Bu iltifat doğrudan Piper'ın aşırı bağlanmış kalbine gitti. O gün onun hakkında öğrendiği her şeyden sonra, ondan daha da çok hoşlanmıştı. daha önce sahip olduğu. Bu düşünce aklına gelir gelmez geri çekilip ondan kaçmak için vahşi bir dürtü duydu.

"Sorun nedir?" diye sordu, onun ruh halindeki değişikliği hemen fark etmişti. "Bizi hedef alan bir kasırgadan başka mı? Hiçbir şey yok."

"Yapma bunu. Bir şey seni üzdü. Bana ne olduğunu söyle ki bir daha yapmayayım."

"Ruby'n seni iyi eğitmiş, değil mi?"

Sırıttı, bu da yüzünü bir kez daha sert bir ifadeden bir anda yakışıklıdan günahkâr bir seksiye dönüştü. "Eskiden ona eğitilebileceğimi söylerdim. Bana az önce ne olduğunu anlat."

"Ailenin beni seveceğini söylediğinde, bu beni tuhaf bir yere çarptı."

"Bana bu tuhaf yerden biraz daha bahset."

"Kötü ayrılıktan ve bu yazın başlarında burada yaşadığım olaydan sonra bir süreliğine erkeklerden uzak durmaya karar verdim. Bir partnerim olmadan kim olduğumu bulmam gerekiyordu ama sonra seninle tanıştım ve bekar kalmak o kadar da cazip gelmedi."

"Ah, anlıyorum." Koyu renk gözleri neşeyle parıldadı. "Bu endişe verici bir gelişme."

"Benimle dalga geçme."

"Bunu asla yapmam."

"Evet, yaparsın."

Başını salladı ama yüzünde şeytani bir ifade vardı ve yakışıklı bir şeytandı. "Anakarada mahsur kaldığımda seni görmeyi gerçekten özlemiştim."

"Öyle demiştin."

"Ciddiyim ve bu benim için büyük bir olay."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Dediğim gibi, Ruby öldüğünden beri hiç kimseyle çıkmadım. Çıkmak da istemedim. Şimdiye kadar yani."

"Ben, um... Şey... Oh."

Kahkahanın onun üzerinde yarattığı etkiyi seviyordu. "Açık sözlüsün, Piper. Çok açık sözlü."

"Bu senin hatan. Buraya gelip her şeyi..." "Ne?"

"Nasıl görünüyorum?"

"İyi. Gerçekten çok iyi, hatta rüzgarda savrulmuş ve sırılsıklam. Sen de iltifatlarınla ve açık sözlülüğünle beynimi karıştırıyorsun ve ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum."

"Benimle biraz zaman geçirmeyi kabul edebilirsin. Durumumun çok ağır olduğunu biliyorum."

"Öyle değil. Yani, öyle, ama söylemeye çalıştığım şey..." İç çekti.
"Beynimi karıştırmanla ilgili ne demek istediğimi anladın mı?"

Yine o seksi sırıtışıyla kalbini hoplattı ve tüm kızlık organları onu kontrol etmek için ayağa kalktı. Gördükleri hoşlarına gitmişti. Ve şimdi de vücut parçalarını insana dönüştürüyordu. Bu kötü bir şeydi ve her geçen gün daha da kötüye gidiyordu ama nedense bu durum onu olması gerektiği kadar endişelendirmiyordu.

"Bu benimle takılacağın anlamına mı geliyor?" "Evet, sanırım takılacağım."
"Mükemmel."

Rüzgar uğuldarken ve yağmur yağarken beş çocuğu uyutmak pencerelere vuruyor olması yeterince zor bir işti. Ama buna bir de babalarının ve en sevdikleri kişinin eve geç gelmesini ekleyince Maddie McCarthy de en az çocukları kadar mutsuz hissediyordu. Thomas babası eve gelene kadar uyumayı reddediyor, Hailey ve Bebek Mac ağlamayı kesmiyor ve ikizler de büyük kardeşleri üzüldüğü için üzülüyordu. Çaresizlik içinde nerede olduğunu ve ne zaman eve döneceğini öğrenmek için Mac'i aradı.

"Alpaka çiftliğindeki işim bitmek üzere." Sesi stresli ve bitkin geliyordu. "Birazdan orada olurum."

"Fırtına herkesi diken üstünde tutuyor."
"Anneciğim! Ev sallanıyor! Yıkılacak!"

Thomas'ın bu açıklaması Hailey ve Mac'in daha önce olduğundan daha fazla ağlamasına neden oldu.

"Orada işler nasıl gidiyor diye sormayacağım."
"Thomas evin yıkılacağından korkuyor."
"Ona yıkılmayacağını söylediğimi söyle."
"Peki bundan emin misin?" "Emin gibiyim."
"Mac..."
"Geliyorum bebeğim. Şimdi kamyonu biniyorum."

"Lütfen dikkatli sürün. Dışarısı çok kötü. Şimdi de ışıklar titriyor."

"Eğer güç kaybedersek, jeneratör devreye girecek."

"İhtiyacımız olan her şeyi ihtiyacımız olmadan önce düşündüğünüz için teşekkür ederiz." "Hiçbir şey için endişelenmeyin. Ben de geliyorum."

"Yakında görüşürüz."

Maddie telefonu bıraktı ve onu teselli etmek umuduyla bebek Emma'yı kucağına aldı. Evie salıncaktaydı ve şu an için memnun görünüyordu. İkizlerde memnuniyet dakikadan dakikaya değişen bir şeydi. Kahretsin, bu bir Özellikle de fırtına şiddetlenirken büyüklerin içeride kapalı kaldığı böyle bir günde.

"Anne! Ev yine sallanıyor!"

Merdivenlerin tepesine baktı; Thomas, küçük insanların gece uyandıklarında merdivenlerden yuvarlanmalarını önlemek için kullandıkları kapının önünde duruyordu. "Babam evin iyi olduğunu ve birkaç dakika içinde eve geleceğini söyledi."

Hailey merdivenlerin başında Thomas'a katıldığında hıçkırıklar içinde, "Babamı istiyorum," dedi.

"Babanızı görmek istiyorsanız herkes yatağa girsin. O sadece çocukları yatakta görmek için geliyor."

İkisi aceleyle odalarına geri döndüler.

Babalarının en sevdikleri kişi olması onun için sürekli bir eğlence kaynağıydı. Maddie her gün bütün gününü onlarla geçiriyor, o da uzun bir günün sonunda zafer kazanmış bir kahraman gibi gelip herkesi mutlu ediyordu. Yine de bunu ona karşı kullanmıyordu çünkü o da kendisini mutlu ediyordu.

Bütün gün fırtına, Mac'in başına bir şey gelip eve dönmesini engelleme ihtimali, adanın görebileceği hasar ve bunun ailelerini ve arkadaşlarını nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydi. Fırtına şiddetlendikçe endişelenecek o kadar çok şey vardı ki.

her geçen saat daha da şiddetleniyordu. Kalması için yapılan daveti reddettiğinde Maddie, fırtına tüm şiddetiyle gelmeden önce güvende olması için dadıları Kelsea'yı eve göndermişti.

Emma hâlâ kucağındayken Maddie, Mac'i izlemek için araba yoluna bakan pencereye gitti. Mac bir gece önce alt kattaki pencereleri kapatmış, ama fırtınayı izleyebilmeleri için ikinci kat pencerelerini açık bırakmıştı.

Onunla tanışmadan önce, bir gün pencerenin önünde, kucağında bebeğiyle erkeğinin gelmesini bekleyeceği fikrine gülüp geçirdi.

Eve. Babası onu, annesini ve kız kardeşini terk edip bir feribota atladıktan ve hayatlarından çıktıktan sonra çocukken orada bulunmuş ve bunu yapmıştı. Maddie yıllarca Güney Limanı'ndaki dairelerinin penceresinde oturmuş, feribotlardan inen insanları izlemiş ve geri dönmeyen birini aramıştı.

Mac her zaman geri dönecekti. Ona babalık eden adamdan bir erkeğin olabileceği kadar farklıydı ve onun aşk, aile, sadakat ve bağlılık kavramlarına olan inancını tazelemişti. Ona ve çocuklarına ulaşmak için kelimenin tam anlamıyla ateşin içinden geçecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Onun kendilerine doğru geldiğini görmeyi o kadar çok istiyordu ki, evlerine giden yolun sonunda farları gördüğünde halüsinasyon görüyor olabileceğini düşündü. Ama ışıklar yaklaştıkça, o olduğunu anladığında saatler sonra ilk kez nefes verdi.

O evdeydi ve sadece bu kadar basit bir şekilde, kendini binlerce kez daha iyi hissetti.

Tanıştıkları günden beri onun için yaptığı şey buydu. Her şeyi daha iyi hale getirmişti. Ondan önce, ihtiyacı olan son şeyin hayatını zorlaştıran bir adam olduğunu düşünmüştü. Ama *doğru* adam olduğunda, işler böyle yürümüyordu. Ve Mac McCarthy kesinlikle onun için doğru adamdı. Birlikte geçirdikleri yıllardan sonra bile, sırlıslık, rüzgârda savrulmuş ve belli ki bitkin bir halde sürgülü kapıdan içeri girdiğinde kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu.

Ona doğru gitti, ilk gün olduğu gibi bugün de ona şiddetle çekilmişti, çarpıştıktan sonra onu itmek için çok uğraşmıştı, kazara onu bisikletinden düşürmüştü. Geriye dönüp baktığında onu itmeye çalışmış olması ne kadar aptalca görünüyordu.

Kadın ona yaklaşırken "Sırlıslık oldum," dedi. "Umurumda değil."

Yağmurluğunu yere bıraktı ve kollarını ona ve Emma'ya doladı, temiz hava ve sıkı çalışma kokuyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi.

"Ben de öyle bebeğim. Uzun bir gündü." "Ben de."

Önce Emma'nın yumuşak başını, sonra da Maddie'nin dudaklarını öptü. "Eminim öyledir." "Hepsini bitirdin mi?"

"Yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Gerisi bizim elimizde değil." "Herkes güvende mi?" Maddie sordu.

Adamın derin iç çekışı kadını gerdi. "Diyakoz Taylor rutin bir devriyeden dönmedi ve Seamus ile Joe da onları fırtınadan korumak için feribotları denize indirdiler."

"Ne?" diye sordu fısıltıyla. "Ne yapmışlar?"

"Janey'nin seni aramamasına şaşırdım. Diğer herkesi arayıp onları vazgeçirmeye çalıştı ama duymadılar."

"Ve Deacon... Tanrım, teknesi çok küçük."

"Öyle, ama Blaine'in de dediğı gibi, orada kendini nasıl idare edeceğini biliyor ve bundan sağ çıkabilecek biri varsa o da odur."

"Zavallı Julia. Aklını kaçırmış olmalı." "Öyle, ama Katie ve Shane ile birlikte."

"Ve Joe ve Seamus... Onlar iyi olacaklar, değil mi?" "Tanrım, umarım öyledir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Katie, Julia'ya sevdiği sıcak çaydan bir fincan getirdi, bir bardak burbon ve bir sıkım limon ekledi.

koşullar.

Kupayı ikizinden aldı. "Teşekkür ederim."

Katie, Pupwell'in Julia'nın kucağında kıvrıldığı kanepede onun yanına oturdu. Onunla birlikte gitmediği sürece çişini yapmak için dışarı çıkmayı bile reddediyordu, sanki ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi.

Parmaklarını köpeğin ipeksi tüylerinde gezdirirken, Deacon'ın eve dönmek için ne gerekiyorsa yapacağını bilmek onu rahatlatıyordu.

"Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı,"

dedi Katie. "Burada senin ve Shane'in yanında olmak yardımcı oluyor."

"Annem yine aradı. Sana ulaşamayınca endişelendi ama ona uyduğunu söyledim."

"Deacon hakkında bir şey söylemedin, değil mi?"

"Hayır, onları zaten üzgün olduklarından daha fazla üzmenin bir anlamı olduğunu düşünmedim."

"Bu çok iyi."

Julia'nın telefonu çaldı ve arayanın kimliğini kontrol etmek için telefonu eline aldı. "Deacon'ın annesi arıyor." Aramayı cevaplamak için yeşil tuşa bastı. "Merhaba."

"Oh, Julia. Blaine az önce bizi aradı. Endişeden aklımı kaçırmak üzereyim. Senin nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim."

Blaine'in Deacon'ın kayıp olduğunu ailesine bildirdiğini duymak onu olduğundan daha da gergin hale getirmişti. "Sakin kalmaya çalışıyorum ama bu hiç kolay değil."

"Blaine bize Deacon'ın çok nitelikli olduğunu ve dışarıdaki hemen her şeyle nasıl başa çıkacağını bildiğini hatırlattı."

"Buna tutunuyorum."

"Seni tutmayacağım. Eğer bir şey duyarsan..."

"Seni hemen arayacağım. Sen de beni arayacak mısın?"

"Elbette tatlım. Sadece bilmeni istiyorum... Deacon'ımın sana aşık olduğunu görmek harika bir şey."

"Teşekkür ederim," dedi Julia usulca. "O başıma gelen en iyi şey. Onsuz ne yapacağımı düşünmeye bile dayanamıyorum."

"Yapma bunu. Yakında eve dönecek. Bunu biliyorum." Haberleşmeyi sürdürme konusunda anlaştılar ve görüşmeyi sonlandırdılar.

Julia telefonunu kontrol etti ve hiç mesaj olmadığını gördü. "Keşke *bir şeyler* duyabilsek."

"Eminim Sahil Güvenlik onu yakında bulacaktır."

"Fırtına yaklaştıkça muhtemelen aramayı durdurmak üzereler. Birini arayan bir grup insanı tehlikeye atmak istemeyeceklerdir." Ama o... O milyonda bir rastlanan biriydi, kalbini çalan, gerçek aşk ve sonsuza dek mutlu olmak hakkındaki fikrini değiştiren adam. Ruhunun diğer yarısıydı.

"En kötüsünü düşündüğünü ve muhtemelen kendini buna hazırlamaya çalıştığını biliyorum ama ben Deacon'a güveniyorum. Seni çok seviyor, Jules. Gerekirse sana ulaşmak için kıyıya kadar yüzer."

Onun çalkantılı okyanusta yüzdüğünü düşünmek onu yıkmıştı.

Katie'nin kolları arasında hıçkıra hıçkıra ağladı.

Pupwell sızlandı ve onun bacağını dürttü.

Julia tatlı oğluyla ilgilenmek için Katie'den uzaklaştı. "Ben iyiyim dostum."

Yüzündeki gözyaşlarını yaladı.

Katie, "Size yüzerken bulunduğunu ve babanızın da bulunacağını hatırlatmaya çalışıyor," dedi.

Julia saatler sonra ilk kez güldü. "Bunun için teşekkürler, tatlı çocuk. Annemin bunu duymaya ihtiyacı vardı."

Shane elinde sehpanın üzerine koyduğu bir tepsiyle oturma odasına geldi. "Çorba ve ızgara peynirli bir gece gibi göründüğünü düşünmüştüm."

Çorbanın kokusu ona doğru yayıldığında Julia'nın ağzı sulandı.

"Teşekkür ederim, Shane. Çok lezzetli kokuyor." Yiyebileceğini umuyordu. At

Böyle zamanlarda boğazı kapanır ve yemek yemesi neredeyse imkânsız hale gelirdi. Yeme bozuklukları ona şiddet dolu çocukluğundan kalan bir mirastı.

Yemek yemekte zorlanmayalı uzun zaman olmuştu, yemek yiyemeyecek kadar üzgün olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutacak kadar uzun zaman.

Yutabilmeyi umarak çorbadan bir yudum almak için eğildi. Midesi ilgiyle guruldarken tuzlu tatlar dilinde patladı. "Bu çok lezzetli, Shane. Tekrar teşekkür ederim."

Sehpanın diğer tarafındaki yere oturdu ve tepsideki üçüncü çorba kâsesine uzandı. "Bir şey değil. Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

"Burada sizinle birlikte olmak çok güzel, Pupwell'in yiyecek ve oyuncaklarını almaya gittiğiniz için de teşekkür ederim. Tek başımıza çıldırırdık." Katie, Deacon'ın kaybolduğunu öğrendikten sonra Julia'yı evlerine davet etmişti. Owen'ı kendi ailesiyle birlikte olması için eve göndermişler ve Deacon'ı arama çalışmalarından haberdar edeceklerine söz vermişlerdi.

"Ailemizde asla yalnız olmayacaksınız," dedi Katie. "Herkes nasıl olduğunu ve bir haber olup olmadığını sormak için mesaj atıyor."

Çok gerçeküstüydü. Her an ondan büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu, çalıştığını ve telefon ya da telsiz çağrılarını duymadığını söyleyen bir telefon almayı bekliyordu. Ama kalbinin derinliklerinde, onun asla Korkunç bir şey olmadıkça onunla bu kadar uzun süre iletişim kuramazdı.

Julia bu korkunç şeyin ne olabileceğini hayal etmeye çalıştığında ürperdi. Onu o küçük teknede tek başına, dev dalgalar arasında sallanırken ve kimseyle iletişim kuramazken hayal ettiğinde... Kaşığını bıraktı ve peçeteyle ağzını sildi.

"Daha sonra ısıtabiliriz." Stresli zamanlarda yemek yeme konusunda Julia'nın karşılaştığı zorlukları Katie'den daha iyi kimse bilemezdi. Çocukken Katie ortak yatak odalarına gizlice yiyecek sokar ve Julia'ya bir şeyler yemesi için yalvarırdı. Ama ne kadar aç olursa olsun, boğazındaki o lanet yumru çoğu zaman bunu imkânsız hale getirirdi.

Her zaman acıkırdı ya da öyle görünürdü, ta ki bir gün acıkmayana kadar. Bu, sağlıklı kilosunu korumak için yıllar süren bir mücadelenin başlangıcı olmuştu. Oradan o kadar uzaklaşmıştı ki, hasta olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Uzanmak ister misin?" Katie sordu.

"Belki televizyon ya da başka bir şey izleyebiliriz. Yatağa gidersem döneceğimden korkuyorum."

"Elbette, bunu yapabiliriz." Katie uzaktan kumandaya uzandı ve fırtınayla ilgili yayın yapan Providence kanallarından birine ayarlanmış olan televizyonu açtı. Katie hemen kanalı değiştirdi. Üç kanal sonra ve sadece fırtına haberleri vardı. "Netflix'i deneyelim."

Katie güzel görünen bir film bulmuştu ama Julia ekrana bakakalmış, Deacon'ın nerede olduğunu ve hâlâ hayatta olup olmadığını merak etmekten başka bir şey odaklanamamıştı.

Öyle olmama ihtimali göz ardı edilemeyecek kadar büyüktü.

JOE yolculuğun beklediğinden çok daha sert geçtiğini kabul etmek zorundaydı. Yirmi yılı aşkın bir süredir feribot kaptanı olarak ve adada büyürken büyükbabasıyla adaya gidip gelirken hayatı boyunca deneyimlediği her şeyden daha vahşiydi. Tüm becerisini kullanarak Tahminine göre on beş metreyi aşan denizlerde yol alıyordu. Lunapark treni yolculuğu midesini bulandırıyor ki bu nadiren olurdu.

Seamus'un teknesinin hâlâ arkalarında olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve sonra meslektaşını, üvey babasını ya da İrlandalı onun için her neyse onu aramak için telsizi eline aldı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Takılıyorum. Sen?"

Carolina'nın telsizi dinlediğini ve gerçek hikâyeyi öğrenmek için satır aralarını okuyacağını bildiklerinden söylediklerine dikkat etmeleri gerekiyordu. "Aynı. Her an en kötüsünü atlatmış olabiliriz."

"Radar öyle diyor."

Fırtınadan yeterince uzaklaştıklarında planları, limana dönmek güvenli olana kadar denizde yüzmek ve bu arada çocukları, annesi ve geniş ailesi için endişelenerek kendini hasta etmemeye çalışmaktı. adaya doğru ilerleyen dev bir fırtına vardı. Hepsine destek olan şirketin iki ana varlığını korumak yapılacak en doğru şeydi. Ama onları adada bırakmak dayanılmazdı.

Daha sakın sulara ulaşır ulaşmaz, nasıl olduklarını öğrenmek için evi arayacaktı. Arkadaşlarından birinin içtiği kahveden bir yudum aldı. aşağıya indi ve pruvadaki devasa spot ışığının aydınlattığı önlerindeki denizi taradı. Ters dönmüş bir tekne ve üzerinde kendisine el sallayan bir adam gördüğünde gözlerinin ona oyun oynadığını düşündü.

"Seamus, önümde devrilmiş bir tekne ve üstünde bir adam var."

Bu kadar büyük bir denizde kurtarma girişiminde bulunmak gülünç olurdu ama denemek zorundaydılar. Deacon Taylor olup olmadığını anlamak için çok karanlıktı. Tekne baş aşağı durduğu için, kim olduğunu söyleyebilecek hiçbir ayırt edici işaret yoktu.

"Plan nedir?" Seamus sordu. "En azından onu yakalamaya çalışmalıyız."

Vapurlar, adamın tutunduğu küçük tekneye kıyasla çok büyüktü. Ona yaklaşmak neredeyse imkânsızdı.

"Ona bir yüzük at," dedi Seamus.

Joe arkadaşları Colin ve Keith'e baktı. "Bunu yapmanızı istemeyeceğim."

"Yapacağız," dedi Colin. "Elbette yapacağız."

Keith başıyla onayladı.

"Önce hayatta kalma giysilerinizi giyin."

Şirketin en deneyimli iki güverte tayfası oldukları için, onların yeteneklerine güveniyordu.

Joe gemiyi yavaşlatıp süründürürken, üçü de denize düştüklerinde onları hayatta tutacak giysileri giydiler. Ama bu değildi. Gerçekleşecek. Ya da öyle umuyordu. Bağlama kayışını taktı ve ön taraftaki kancaya bir ip bağladı. "Seni görebilmek için kış taraftaki kontrollere gideceğim." Kaptan köşkünü terk etmeden önce, "Dinle, muhakeme yeteneğini kullan. Eğer yapılamıyorsa, yapılamaz."

"Onu yakalayacağız," dedi Keith. "Onu burada ölüme terk edemeyiz."

Joe da aynı şekilde hissediyordu ama büyük feribot devasa denizlerde sallanırken, bunu yapıp yapamayacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. "Bir el telsizi getir ve yeterince yaklaşmama yardım et."

Seamus teknesini arkalarına yerleştirerek karaya oturmuş tekneciye daha fazla ışık tuttu.

Joe kötü hava koşullarına dayanıklı ceketinin kapüşonunu kaldırdı ve diğerlerini kaptan köşkünün dışına kadar takip etti. Diğer iki adam en alt güverteye inerken, Joe teknenin arka tarafına doğru ilerledi, rüzgâr ve yağmur üzerine yağarken küpeşteye tutundu. Hava o kadar yoğundu ki, feribotu adamı kurtaracak kadar yaklaştırmak şöyle dursun, bir metre önünü bile zar zor görebiliyordu. Seamus'un ışığı yardımcı oluyordu ama Joe hedeflerini gözden kaybetmeye devam ediyordu.

İpini metal raya bağladıktan sonra kış taraftaki kumandaları açtı ve doğru yöne gittiğini umarak feribotu tekneye doğru yaklaştırdı.

yön. Cebinden el telsizini çıkardı. "Bana yardım et, Seamus. Bir bok göremiyorum."

"Ondan yaklaşık üç metre uzaktasın." Seamus sakın bir şekilde Joe'nun feribotu engelli geminin birkaç metre yakınına getirmesine yardımcı olan talimatlar. Seamus teknesindeki hoparlörden, "Bırakın çocuklar.

Daha fazla yaklaşamayabilirsin."

"Benimle konuşmaya devam et, Seamus. Onları göremiyorum."

"İlk atışta ıskaladılar. Geri getiriyorlar."

Kahretsin, diye düşündü Joe. Bir o yana bir bu yana sallanırken pozisyonu korumak neredeyse imkânsızdı.

Seamus onu tekrar yerine yönlendirdi. "Tekrar deniyorlar."

"Hadi, hadi, hadi," dedi Joe güvertede ayakta kalmak için mücadele ederken nefesinin altından.

"Onu yakaladılar," dedi Seamus. "Onu içeri çekiyorlar."

Joe muhtemelen kendisine aşağıda, kumandada olduğundan daha fazla ihtiyaç duyulduğuna karar verdi, bu yüzden kapağı kapattı, ipi çözdü ve merdiven boşluğuna yöneldi, metal korkuluklara sıkıca tutunurken neredeyse iki kez düşüyordu. Merdivenler hava koşullarından bir şekilde korunuyordu, bu yüzden kendisini alt güverteye götüren iki katı hızla indi; Keith ve Colin, denizler Joe'nun daha önce hiç deneyimlemediği kadar kabarırken adamı feribota doğru çekmek için destansı bir mücadele veriyorlardı.

İpini güvertedeki bir zincire bağladıktan sonra Joe halatı yakalayıp ağırlığını ve gücünü çabaya eklerken, Seamus can simidini vücuduna dolamış olan adamın ışığını tuttu. Denizde zıplayan feribotun vahşi hareketi, tüm güçleriyle çekerken dik durmayı zorlaştırıyordu.

"Yaklaşıyor," diye bağırdı Colin.

Joe rüzgârın uğultusundan onu zar zor duyabiliyordu. İki büküm oldu, çekebildiği kadar sert çekti, vücudundaki her kas ona spor salonuna geri dönmesi gerektiğini söylüyordu. Babalık onun fitness rutinini bozmuştu ve yaşlandığını hissediyordu.

Adamı feribota yaklaştırdıklarında zaman tüm anlamını yitirdi.

Colin elinde halat, ipini metal bir halkaya bağlı tutarak ilerledi.

Güvertede yüzüstü yatacak şekilde yere düştü.

Keith de Colin'in ayaklarından tutarak onu takip etti.

Joe, Keith'in etrafına bir ip sardı ve onu bir halata bağladı. Daha sonra ayrıntıları hatırlamaya çalışacaktı ama tam olarak nasıl olduğunu söyleyemeyecekti.

adamı gemiye çekmeyi başarmışlardı. Ama başardılar. Bir şekilde.

Dört adam birbirlerini normalde araba ve kamyonların bulunduğu geniş açık bölmede güvenli bir yere çekti. Güverteye çıktılar, efordan nefes nefese kaldılar ve yağmurun soğuşuna rağmen terlediler.

Joe dümene hemen dönme konusunda pek endişeli değildi, Çünkü dışarıda vuracak bir şey yoktu ve Seamus'un gözü onların üzerindeydi.

Kurtardıkları adam sırt üstü döndü ve hayatta kalma giysisinin kapüşonunu çıkardı.

Deacon Taylor.

Joe, "Seni gördüğümüze çok sevindik, dostum," dedi.

Deacon nefes nefese, "Sizi gördüğüme sevindiğimin yarısı kadar bile sevinmedim," dedi. "'Teşekkür ederim' demek biraz yetersiz kalıyor ama elimden gelen tek şey bu."

"Ne oldu böyle?"

"Telefonumu, el telsizimi ve diğer her şeyi kısa devre yaptıran devasa bir dalga tarafından batırıldım." Yüzündeki suyu sildi. "Tekne sintine pompası arızalandıktan sonra kurtarmaya çalıştığım suyla doldu, ancak yaklaşık üç saat önce devrildim ve sizlerin geldiğini gördüğümde tutunacak gücüm kalmamıştı. Halüsinasyon gördüğümü sandım çünkü ne tür çılgın piçler böyle bir yerde bok mu?"

Joe güldü. "Suçu İrlandalı'ya at. Bu onun büyük fikriydi."

İrlandalıdan bahsetmişken... Telsizden bir ses geldi. "Orada herkes iyi mi?"

"Evet," diye cevap verdi Joe. "Kıyıya haber ulaştırmak istersen Deacon elimizde."

"Bu haberi duyan pek çok insan çok mutlu olacak." "Ödünç alabileceğim bir telefonu olan var mı?" Deacon sordu.

Joe cebindeki cırt cırtı çekti, telefonunu çıkardı, kıyıda birkaç mil ötede bile hâlâ çekip çekmediğini kontrol etti, kodu girdi ve Deacon'a uzattı.

Bir numara tuşladı ve aramanın gerçekleşmesini beklerken gözlerini kapattı. "Selam bebeğim. Benim."

Joe birkaç metre öteden Julia'nın kulakları tırmalayan çığlığını duyabiliyordu ve Deacon'ın bulunduğu haberi duyulduğunda sevdiklerinin ne kadar rahatlayacağını düşünerek gülümsedi.

Colin ve Keith'e, "İyi iş çıkardınız çocuklar," dedi. "Çok iyi iş çıkardınız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Blaine kısa bir akşam yemeği molası için evindeyken telefonu merkezden gelen bir aramayla çaldı. Açmaya neredeyse korkuyordu. O

Deacon, fırtına ve her şey hakkında endişelenerek bütün gün diken üstündeydi.

Tiffany arkasından yaklaştı ve omuzlarına masaj yaptı. "Bunu almayacak mısın?"

"Evet." Telefonu eline aldı çünkü iş yerinden gelen bir aramayı asla görmezden gelmezdi. Asla. Bu durum, samimi anlarının açması gereken bir telefonla bölünmesinden hoşlanmayan karısıyla arasının açılmasına neden olmuştu. "Taylor."

"Şef, kardeşinizi buldular." Sevk memuru Clara o kadar hızlı konuşuyordu ki, Blaine ona yetişmek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Onu feribotlardan birine taşıdılar. Güvende."

"Bu harika bir haber." Rahatlamış bir halde Tiffany'ye baktı. "Deacon'ı yakalamışlar."

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi.

"Buradaki herkes haberi duyunca çok mutlu oldu," dedi Clara. "Endişeden hasta olduk."

Blaine kamu güvenliği binasında kutlama yapmalarına şaşırmamıştı. Kardeşi meslektaşları arasında çok popüler olmuştu. "Ne olduğuna dair bir haber var mı?"

"Henüz değil, ama eminim ondan haber alacaksınız." "Aradığınız için teşekkürler. Yakında döneceğim."

"Görüşürüz o zaman."

Blaine aramayı sonlandırdı ve derin bir nefes verdi.

Tiffany tekrar, "Tanrı'ya şükür," dedi.

"Sen söyledin, bebeğim." Duyguları boğazını tıkadığı için kelimeler ona bile hırçın geliyordu. Kardeşiyle birlikte çalıştıkları aylar boyunca aralarında daha önce hiç olmadığı kadar derin bir bağ oluşmuştu ve onu kaybetme düşüncesine katlanmak imkânsızdı. "Annemi aramam gerek."

O bunu yaparken, Tiffany omuzlarını yoğurmaya devam etti, bu çok iyi hissettiriyordu. Ona söylemesine gerek kalmadan neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Anne, Deacon güvende."

Keskin bir mutluluk ıgılgı attı ve ardından babasını arayarak haberi verdi.

"Fırtına için feribotları denize açıyorlardı ve onu gördüler. Henüz bundan daha fazlasını bilmiyorum."

"Bu şimdiye kadarki en iyi haber. Biri Julia'ya söyledi mi?"

"Sanırım Deacon onu aradı, ama emin olmak için ben onu arayacağım."

"Kız kardeşlerini arayacağım," dedi, sesi ağlamaklıydı. "Bu haber için teşekkür ederim, Blaine."

"Şimdiye kadar yaptığım en iyi arama.

Yakında konuşuruz." "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Blaine, Julia'nın numarasını aradı.

"Ah, Blaine," dedi, sesi ağlamaklıydı. "Az önce aradı. Feribotlardan birindeymiş."

"Ondan haber aldığınıza çok sevindim."

"Müsait olduğunda seni arayacağımı

söyledi." "Bunu dört gözle

bekleyeceğim."

"Tüm desteğiniz için teşekkürler."

"Tabii ki. İkimiz de onu seviyoruz. Yakında görüşürüz."

Blaine telefonu bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı, Tiffany'yle geçirdiği kısa sürenin tadını çıkarabilmek için cehennem gibi geçen birkaç saatin stresini ve endişesini üzerinden atmaya çalışıyordu. "Kızlar uyuyor mu?" diye sordu.

"Bir süredir."

"Onları kaçırdığım için üzgünüm."

"Fırtınayla uğraşmakla meşgul olduğunu

biliyorlar." "Burada sizinle olmayı tercih ederim."

"İşiniz bittiğinde sizi bekliyor olacağız."

"Adada bir devriye daha yapacağım ve sonra toparlanacağım. Bir noktada biraz uyumam gerekiyor." Mason'la birlikte bir plan yapmışlardı. Fırtına sırasında kapsama alanı sağlamak için program yapmalarına rağmen, kalmayı tercih eden ada sakinlerine yardıma ihtiyaç duymaları halinde fırtına sırasında kendilerine ulaşamayacaklarını söylemişlerdir.

"Seni bekleyeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Boynunu öptü, bu da onu ateşlemek için tek gereken şeydi. "Son birkaç gündür seni özlüyorum."

Blaine inledi. "Az önce işe dönmem gerektiğini söylediğim halde neden bana bunu yapmak zorundasın?"

Kıkırdaması kucığındaki baskıyı daha da artırdı. Onun gülüşünü seviyordu. Onunla ilgili her şeyi seviyordu. Elini uzattı ve onu kucığına oturttu. Kollarını ona dolayarak yüzünü saçlarına gömdü ve onu çılgına çeviren çilek kokusunu içine çekti. "Bir gün sana karşı duyduğum bu çılgın ateşi yeneceğimi düşünüp duruyorum."

"Lütfen bunu *asla* aşma."

Alçak sesle kıkırdaması göğsünde gümbürdedi. "Bunun olma ihtimali yok."

"Bazen bunun için endişeleniyorum."

Onun muhteşem yüzünü görebilmek için geri çekildi ve koyu renkli, ipeksi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne için endişeleniyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Boş ver. Önemli bir şey değil." "Anlat bana."

"Bazen bana olan aşkının bitmesinden endişe ediyorum."

Sadece yüz ifadesinin şoktan dümdüz olduğunu tahmin edebiliyordu. "Sana olan aşkımı kaybetmemden endişeleniyorsun."

"Yani... Pek sayılmaz. Sadece daha önce de başıma geldi, o yüzden-"

İlk kocasından olan oğlu hakkında tek bir kelime daha duymaya dayanmadığı için onu öptü. Kadın kollarında gevşeyip ona sarılincaya kadar öptü. "Asla, asla, asla, hayatımın geri kalanında sana olan aşkımdan vazgeçmeyeceğim. Bir saniye bile."

"Özür dilerim," diye cevap verdi. "Bunu söylememeliydim. Bu hamilelik hormonlar beni deli ediyor. Seninle ilgili endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını biliyorum."

"Sevmiyorsun. Beni en az benim seni sevdiğim kadar sevdiğini bilmeden bir dakika bile yaşayamazdım. Eve gelip de burada benimle aynı havayı soluyarak her şeyi daha iyi hale getirmemene dayanamam. Sen yanımda olmadığın sürece uyuyamıyorum. Ne yaptığım umurunda değil, her zaman seni düşünüyorum ve seninle olmayı diliyor ve seni görebilmek için dakikaları sayıyorum.

eve gel." Onu tekrar öptü ve sonra iyi bir önlem için bir kez daha öptü.

"Sana olan aşkı kaybetmemden *asla* endişe *etme*."

"Tamam." Gözyaşlarını silerken güldü. "Bunu söylediğim için özür dilerim. Daha iyi biliyorum."

"Evet, öyle, ama üzülme. Nereden geldiğini anlıyorum." Onun yanağını okşadı. "O zaman *öyleydi* ve bu... bu şimdi ve sonsuza dek."

Ona sıkıca sarıldı. "Seni çok ama çok seviyorum."

"Tek ihtiyacım olan bu, bebeğim. Sen, kızlarımız ve hazırladığın bu ufaklık... Sizler benim her şeyimsiniz."

Başka bir telefon anı bölene kadar birbirlerine sarıldılar. "Bazen işimden nefret ediyorum."

"Çoğu zaman nefret ediyorum."

Gülümseyerek masanın üzerindeki telefona doğru uzandı. Lanet olası sevkiyat. Tekrar. "Taylor."

"Batı tarafında büyük bir ağaç devrildi," dedi Clara. "Birkaç memur gönderiyorum ama sizi haberdar etmemi istemiştiniz."

"Ben oraya gidiyorum.

Teşekkürler." "Sorun değil."

Blaine telefonu bıraktı. "Görev çağırıyor, ama bu konuşmaya devam etmek için bir iki saat içinde evde olacağım."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim."

Onu olabildiğince şefkatle öptü çünkü ona verebileceği tüm sevgi ve şefkati hak ediyordu. "Ben de öyle."

Jace Carson'ın BEACHCOMBER'da büyük bir kalabalığı vardı.

Fırtına nedeniyle erken kapanan masaj ve dövme stüdyolarının çalışanları. Her iki işletmenin çalışanları da onun barına akın etmişti. Durgun bir gece geçirmeyi bekliyordu ama onlar sayesinde saatlerce dolup taşmıştı. Kız arkadaşı Cindy Lawry içeri girip barda çalıştığı her gece onun için tuttuğu koltuğa oturduğunda, merhaba demek için çenesini kullandı yemek siparişlerini bilgisayara yazarken. Yönetim karar vermişti.

kimse fırtınadan sonra ne olacağını bilmediği için açık kalabildiler.

Seamus'tan çocukların ve Carolina'nın Big Mac ve Linda'yla birlikte olduğunu, Seamus'un ise Joe'yla birlikte feribotla denize açıldığını duymuştu. Bunu düşünmek Jace'in midesini bulandırmıştı ama Seamus ve Joe'nun ne olduğunu bildiklerini varsayıyordu. ne halt ettiklerini. En azından öyle umuyordu. Jace, oğullarını yetiştiren bu çılgın İrlandalıdan oldukça hoşlanmaya başlamıştı ve Seamus ile Carolina'nın onu ailelerinin bir parçası haline getirmesini takdir ediyordu. Eski karısı Lisa'nın kendisi hapisteyken kanserden öldüğünü öğrendikten sonra Jace, oğullarına ne olduğunu öğrenmek için adaya gelmişti.

Gansett'te işler Jace'in umduğundan çok daha iyi gitmişti ve yeni hayatının merkezindeki kadın kısa sürede günlerinin ve gecelerinin vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti. Ona limonlu bir buzlu su getirdi ve önündeki Beachcomber kokteyl peçetesinin üzerine koydu. Onu rahatsız eden migren ağrıları yüzünden alkolden uzak duruyordu. "İyi akşamlar, güzel bayan. Buraya sık gelir misiniz?"

"Her fırsatta. Barmen çok seksi."

Jace bakışlarını kısmıştı. "Casey'den değil de benden bahsediyor olsan iyi edersin."

"Haha, kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Kızın yakınında olduğu her zaman yaptığı gibi gülümseyerek, "Aç mısın?" diye sordu.

"Bir şeyler yiyebilirim. Şaşırt beni."

"Seni şaşırtmayı seviyorum. Beklemede kalın." Bilgisayara gitti ve çok sevdiği ıstiridye çorbası ile fırında morina yemeği için bir sipariş yazdı. Diğerleri bütün gece onun yemeğini onun hesabına yazarak çılgına dönmüşlerdi.

Adam kızın yanına döndüğünde, kız dövme stüdyosunun sahibi Duke'un söylediği bir şeye gülüyordu. Bir süredir onu dövme yaptırmaya ikna etmeye çalışıyordu.

"O güzel kolunda muhteşem çiçekler görüyorum," dedi Duke, her zaman yaptığı gibi onunla kurnazca flört ederek.

"Sana yüzlerce kez söyledim," dedi Cindy, "iğnelerden korkuyorum."

"Hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"Doğru."

"Ciddiyim. O kadar pürüzsüzüm ki ne olduğunu bile anlamayacaksın."

"Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa," dedi Jace,

"muhtemelen öyledir."

"Onu dinlemeyin," dedi Duke. "O ne biliyor ki?"

Cindy, "Bir ton mürekkebi var, o yüzden nasıl bir his olduğunu biliyor," dedi. "Ve çok acıyor," dedi Jace.

"İşte bu kadar," dedi Cindy. "Dövmeler bana göre değil."

Duke kederli bir ifadeyle, "Bu sürekli reddetme tavrınla kalbimi kırıyorsun," dedi.

Masaj stüdyosunun sahibi Sierra, Duke'la alay etmek için, "Eşyalarımıza bayılıyor," dedi. Dikenli siyah saçları, kahverengi gözleri ve öldürücü bir vücudu vardı.

Ne zaman içeri girse bardaki erkekler etrafına  ş ş yordu. "Ellerimi * zerinde gezdirmeme* izin veriyor."

"Elimden geldiğince sık," diye ekledi Cindy.

"Bir ara ben de izleyebilir miyim?" Duke alay ederek sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Jace, daha fazla tartışmaya yer bırakmadan. Duke ezilmiş bir ifade takındı. "Kesinlikle hiç eğlenceli değil."

Jace gülümseyerek ve kıpkırmızı olan Cindy'ye göz kırparak, "O başka türlüsünü bilir," dedi. Tanrım, bu kızarmaya bayılıyordu.

"Masaj terapisti olmalıymışım." Duke ellerini kaldırdı. "Ellerim bunun için uygun."

Sierra gözlerini devirerek, "Sen  yle diyorsan," dedi.

"Sana bir şey sorayım," dedi Duke. "Bir müşteri masaj sırasında osurduğunda ne yaparsınız?"

Etrafındaki herkes gülmekten kendini kaybetti.

Jace başını salladı. Bunu Duke'a bırak. Derisinin her santimetrekaresinde, tam zamanında aklının başına geldiği anlaşılan çene hizasına kadar dövmeler vardı. Sanat renkli ve ilginçti. Jace ona bu kadarını vermek zorundaydı.

Sierra, Duke'un sorusuna yanıt verirken, "Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun," dedi.

"Yani bu çok sık oluyor mu?" Duke sordu.

"Zaman zaman. Büyütülecek bir şey değil. Herkes osurur." Sierra sesini alçaltarak Cindy'ye doğru eğildi. "şimdiye kadar olan en çılgınca şeyi duymak ister misin?"

" yle mi?" Duke kaşlarını kaldırarak, "Evet," dedi.

"Bir keresinde o kadar rahatlamış bir adam vardı ki, masanın üzerine sı tı."

"Kes şunu!" Cindy kahkahalarla güldü. "Yok artık."

"Gerçek hikaye."

"Ne yaptın sen?" Duke gözlerini kocaman açarak sordu.

"Bir şey olduğunu haber vermek için onu dürtmek zorunda kaldım. Çok utandı ve bol bol özür diledi. Temizlenmesi için ona havlu verdim ve sonra yatak örtülerini toplayıp çöp kutusuna attım.

Şok edici bir şekilde, bir daha geri dönmedi."

Cindy kahkahalarla sallanırken, "Kelimenin tam anlamıyla utançtan ölürdüm," dedi.

"Oldukça komikti," dedi Sierra. "Haftalarca buna güldük." "Ben dövmelemlerden şaşmam," dedi Duke. "Daha önce hiç kimsenin sandalyemde

oturuyorlar." "Yine de," dedi Sierra.

"Bana uğursuzluk getirme, kadın!"

Jace bu barı ve akşamlarını eğlenceli kılmak için gelen insanları çok seviyordu. Yaklaşan bir kasırğa bile Beachcomber'daki eğlenceyi azaltamazdı. Sierra, Duke ve yanındaki adamlarla konuşmak için yanlarına giderken o da Cindy'ye çorba götüldü. "Bu çok komikti," dedi.

"Bunu düşünmek bile beni öldürüyor. Masaj alışkanlığımı bırakmak zorunda kalabilirim."

"Yapma bunu. Bundan çok hoşlanıyorsun."

"Yine de... Bunun olabileceğine inanamıyorum."

"Sierra, uzun bir kariyeri olduğunu tahmin ettiğim kariyerinde bunun bir kez yaşandığını söyledi."

"On iki yıldır masaj yapıyor."

"İşte bu kadar. On iki yılda bir. Sanırım masaj yaptırmaya devam edebilirsin." İçinde yemeğin geri kalanı için çatal bıçak takımı bulunan rulo halindeki bir peçeteyi kadının önüne koydu. "Deacon'dan haber var mı?"

"Henüz değil."

"Julia nasıl?"

"İyi değil. Katie ve Shane ile birlikte. Katie'ye oraya gidip gitmeyeceğimi sordum ama Julia'yı biraz dinlenmeye teşvik etmeye çalıştıklarını söyledi."

"Bu muhtemelen olmayacak."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onun için çok üzülüyorum. Onunla çok ama çok mutlu. Eğer bir şey olursa..."

"O iyi olacak. Bundan eminim."

Cindy'nin telefonu bir mesajla çınladı. "Katie'den. Onu bulmuşlar. Aman Tanrım. Joe ve Seamus onu ters dönmüş teknesiyle denizde yüzerken görmüşler. tekne."

"Vay canına. Şansı varmış."

"Tanrıya şükür. Julia rahatlamaktan hasta olmuş olmalı." Cindy bir mektup yazdı. kız kardeşine cevap verdi. "Katie, Julia'nın Deacon onu aradığından beri ağlamadan duramadığını söylüyor."

"İyi olduğuna çok sevindim."

"Ben de." Cindy derin bir nefes aldı. "Tek düşünebildiğim, eve dönmezse Julia'ya ne olacaktı."

Jace elini onun üzerine koydu. "Nefes vermekte sorun yok. Her şey yolunda." "Böyle şeyler olduğunda... Bizim için tetikleyici oluyor."

"Anlıyorum ama Deacon iyi ve Julia da iyi olacak."

Başını salladı ve adamın uzattığı taze su bardağından bir yudum aldı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Seni herhangi bir konuda endişeli ya da üzgün görmekten nefret ediyorum." "Böyle zamanlarda sırtımı yaslayabileceğim birinin olması iyi geliyor."

"İhtiyacın olduğu her an bana yaslanmandan mutluluk duyarım." "Bu çok fazla olabilir."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bu fırtınadan sonra adımıza ne olacağı konusunda endişeliyim." "Ne olursa olsun, eskisinden daha iyi bir şekilde yeniden inşa edeceğiz."

Mac de bunu istiyor.

bize daha önce işte söyledi. Can kaybı dışında düzeltilemeyecek bir şey olmadığını söyledi. Güvende kalmamızı ve inancımızı korumamızı söyledi."

"İyi tavsiye."

"Bu beni rahatlattı. Umarım siz de öyle olursunuz."

"Öyleyim. Bu doğru. Eğer hepimiz güvende olursak, bozuk olan şeyleri daha sonra düzeltebiliriz."

"Bu doğru."

Bu sözleri söyler söylemez büyük camlardan biri Özellikle şiddetli bir rüzgâr yüzünden camlar takırdadı. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, zar zor görebiliyordu.

Beachcomber'ın gece müdürü Matilda bara geldi. "Kapatmaya başlayalım, Jace. Fırtına yaklaşıyor ve herkesin güvenli bir şekilde evine dönmesi gerekiyor."

"Yapacağım," dedi Jace. "Patronu duydun. Son çağrı." Bu anonsu çok sayıda inleme ve homurdanma karşıladı.

Jace sonraki birkaç dakika boyunca yeniden doldurmak ve hesapları düzenlemekle meşguldü.

Mutfığa defalarca gidip Cindy ve diğer birkaç kişiye yemek götürdü.

"Oh, güzel görünüyor," dedi. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk. Keyfini çıkarın."

O yemeğini yerken, adam barı temizlemek ve kalabalık azalmaya başladığında daha fazla adisyonu yerleştirmek için hızla hareket etti.

Duke gitmek için ayağa kalktığında, "Hepiniz Tanrı'yla gidin," dedi. "Ve daha sonra 'Ethel'i sikeyim' dövmeleriniz için gelin."

"Hemen oraya koşacağız," dedi Jace sırtarak.

Son çağrıdan otuz dakika sonra Cindy dışında herkes gitmişti.

Jace tabağını temizledi ve kredi kartını ona doğru itti. "Her şey hazır, aşkım."

"Hesabımı ödemeye devam

edemezsin!" "Kim demiş?"

"Ben öyle diyorum. Para kazanmak için çalışıyorsun, harcamak için değil."

"Mac için çalışarak çok kazanıyorum. Bildiğiniz gibi hâlâ haftada bir gece eğlence için bu işi yapıyorum."

"Yine de... Her zaman benim için ödeme

yapmamalısın." "Neden?"

"Çünkü!"

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek." Para çantasını aldı ve barın üzerindeki ışıkları kapattı. "Hadi eve gidelim ve bu tartışmaya devam edelim.

çıplak."

"Devam *edeceğiz*," dedi adam barın etrafına gelip elini tuttuğunda.

"Sabırsızlanıyorum."

BÖLÜM 13

S Deacon'ın telefonunu aldıktan sonra Julia gözyaşlarını tutamadı. Rahatlama o kadar büyüktü ki, gözyaşları arasında bir çıkış yolu bulması gerekiyordu.

Sonsuza dek gitmiş olabileceğinden korkarak geçirdiği saatlerin acısı, sağ salim kıyıya döndükten sonra da onunla kalacaktı.

Katie sessizce misafir odasına girdi; Julia, Pupwell'in yanında kıvrılmış uyumaya çalışıyordu.

Katie'nin geldiğini hissettiğinde başını kaldırdı ama onun geldiğini görünce tekrar rahatladı.

"Sen iyi misin?" Katie sordu.

"Olmaya çalışıyorum ama lanet olası gözyaşlarımı durduramıyorum." "Bu anlaşılabilir bir şey. Çok yakın bir kaza geçirdi."

"Saatlerce bu kadar büyük bir tehlike altında olduğunu fark etmek dayanılmaz."

Teknenin, el telsizini ve cep telefonunu alıp götüren ve gemiden kıyıya telsiz ve sintine pompası da dahil olmak üzere diğer tüm elektronik ekipmana kısa devre yaptıran devasa bir dalga tarafından nasıl batırıldığını anlatmıştı. Daha sonra tekne alabora olmuş ve onu teknenin üstünde sürüklenmeye bırakmıştı.

Joe neyse ki onu şiddetli denizde sallanırken fark etmişti. Söylediğine göre, kurtarma operasyonu her iki şekilde de sonuçlanabilecek kahramanca bir operasyon olmuştu.

"Onu ne kadar kolay kaybedebilirdim diye titremeden duramıyorum."

Katie onunla birlikte yatağa girdi ve kollarını Julia'ya doladı. "Ona tutunana kadar bana tutun."

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman. Sen de benim için aynısını yapardın." "Umarım buna hiç gerek kalmaz."

"Bebeğimi kaybettiğimde hemen yanımdaydın. Biz Lawry'ler için işler böyle yürür. İyi günde de kötü günde de birbirimize destek oluruz."

"Son zamanlarda iyiden çok kötü oldu. Buna alıştım." "Biliyorum," dedi Katie gülerek. "Her şey o kadar iyi ki Değilse, bu bizi geçmişe doğru sürükler." "Bundan hepimiz için nefret ediyorum."

"Ben de öyle, ama işler böyle yürüyor."

"Birini Deacon'ı sevdiğim gibi sevmek... Korkunç bir şey."

"Çoğu zaman her şey harika. İyiye odaklanın ve karanlıkta kalmayın. Bunu yaptığımızda kimin kazanacağını biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum." Babalarına asla böyle kolay bir zafer veremezlerdi. "Ve bunun olmasına izin veremeyiz."

"Hayır, yapamayız. Bu yüzden olumlu şeylere odaklanın ve onun güvende olduğunu bildiğiniz için olumsuz şeyleri bir kenara bırakın."

"Hâlâ kasırganın içinde bir teknede."

"Ama yalnız değil ve eskisinden çok daha büyük bir teknede, dümende de son derece yetenekli bir kaptan var. İyi olacak."

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Eminim o da seni görmek için sabırsızlanıyordur."

FERİBOT fırtınalı denizde sallanırken, Deacon bir sandalın üzerine uzandı. banklara oturdu ve diğer çocuklar tarafından kendisine ödünç verilen kuru giysileri giydikten sonra rahatlamaya çalıştı. Colin'in ona verdiği eşofmanların altına komando gibi girmeyi tercih ederek iç çamaşırı konusunda sınırı çizmişti. Yiyeceklerini ve sularını da onunla paylaşmakta ısrar etmişlerdi ki bu, çilesi sırasında susuz kalmamak için yağmur suyu içtikten sonra hoş bir rahatlama olmuştu.

Tekne alabora olup onu akıntıya bıraktıktan sonra düşündüğü tek şey Julia'ydı ve ona ulaşamadığı için ne kadar üzülmüş olabileceğiydi. Onu duymak telefonun diğer ucundaki ses büyük bir rahatlama sağlamıştı. Tam da şüphelendiği gibi, kadın endişeden deliye dönmüştü ve bunu ona, Blaine'e, ailesine, ailesine ve arkadaşlarına yapmış olmaktan nefret ediyordu.

Öleceğinden korkmak her türlü şeyi, özellikle de henüz yapmadığın şeyleri düşünmene neden oluyordu; hayatının aşkıyla evlenmek ve çocuk sahibi olmak gibi onunla bir sürü bebek. Bunu mümkün olan en kısa sürede düzeltecekti. O zamana kadar gözlerini kapatıp onu ve aşkını düşünmekten memnundu.

Bu ve onunla bulduğu diğer tüm yaşamlar. Onun için her şeydi ve hayatının geri kalanında ihtiyacı olan tek şey onunla her şeyin daha fazlasını yaşamaktı.

Colin, Deacon'ı kontrol etmek için merdivenlerden indi. "İyi misin?"

"İyiyim, teşekkürler."

"Başlık, en kötü durumdan bir saat içinde kurtulacağımızı söylüyor."

"Kulağa hoş geliyor." Neyse ki dalgalı denizler Deacon'ı hiç rahatsız etmemişti, ta ki içinde ölebileceğini düşünene kadar. "Burada hâlâ cep telefonu çekiyor mu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, var."

"Telefonunuzu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

"Elbette." Colin elini uzattı. "Duyduğuma göre karada bir nişanlın varmış," dedi kara için kullanılan denizcilik terimini kullanarak.

"Evet."

"Hanımınla konuşmana izin vereceğim. Acele etmeyin. Gemide şarj edebiliyoruz."

"Teşekkürler Colin. Her şey için. Hayatımı kurtardınız." "İşe yaradığına sevindik."

Colin yukarı çıktıktan sonra Deacon Julia'yı tekrar aradı. İlk çalışta cevap verdi, muhtemelen ağlamaktan sesi kararsız ve sıkışık geliyordu.

"Hey, bebeğim, yine ben."

"Deacon..."

Katie'nin arka planda, "Bırakayım da siz konuşun," dediğini duydu. "Katie ve Shane ile birlikte olmana sevindim."

"Beni eve getirmek ve aklımı başımda tutmak için ısrar ettiler."

"Bir şeyler yedin mi?" Stresli zamanlarda yemek yemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu ve canavar denizlerde hayatta kalmak için savaşırken bu konuda endişelenerek epey zaman geçirmişti.

"Biraz çorba içtim ve Shane'in benim için yaptığı ızgara peynirin bir kısmını yedim." "Güzel."

"Deacon..." "Ne var tatlım?"

"Seni ne kadar sevdiğimi bildiğimi sanıyordum ama bugün öğrendim ki düşündüğümde çok daha fazlaymış."

"Orada düşünebildiğim tek şey sendin. Sadece eve, sana ve tüylü küçük oğluma dönmek istedim."

"Feribotta güvendesin, değil mi?" diye sordu, sesi ağlamaklı ve bitkin geliyordu.

"Kesinlikle. Joe daha yumuşak denizlere yaklaşık bir saat uzaklıkta olduğumuzu söylüyor." "Ne kadar dalgalı olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor."

"Bundan hoşlanmazsın."

"Blaine ve annen aradı. Bugün herkes bana karşı çok tatlıydı." "İyi destek gördüğüne sevindim. Seni böyle bir duruma soktuğum için çok üzgünüm.

bir çile."

"Fena değildi diyeceğim ama..."

Deacon hafifçe güldü. "Bunu bir daha asla yapmamaya çalışacağım." "Evet, lütfen."

"Benim tatlı, tatlı Julia'm. Seni hayattan daha çok seviyorum." "Ben de seni bundan daha çok seviyorum."

"Asla olmaz."

"Way!"

Kıkırdayarak, "Küçük oğlumuz nasıl?" diye sordu.

"Babam için endişeleniyor ama senin güvende olduğunu bildiği için şimdi daha iyi hissediyor."

"Bana doğruyu söyle. Horluyor mu?"

"Çok gürültülü. Onu duymamana şaşırdım."

Deacon sertçe güldü. "Biliyordum."

"Bugün harikaydı. Bir sorun olduğunu biliyordu ve yanımdan hiç ayrılmadı. Onunla birlikte bahçeye çıkmak zorunda kaldım, yoksa çişini yapamazdı."

"İşte benim oğlum, ben yokken annesine çok iyi bakıyor." "Seni görmek, sana sarılmak ve seni öpmek için sabırsızlanıyoruz."

"Aynen, aşkım. Sabırsızlanıyorum."

"Umarım yakında eve dönebilirsin."

"Fırtınanın ne yapacağına bağlı olarak muhtemelen en az bir gün daha sürer." "Sanırım o kadar uzun süre dayanabilirim. Blaine'le konuştun mu?" "Henüz konuşmadım. Bundan sonra onu arayacağım."

"Gidip bunu yapmalısın. Seninle konuşmak için sabırsızlanıyordu."

"Ve başka şeylerin yanı sıra seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum." "Ne gibi?" diye sordu usulca.

"Sana sarılmak, seni tatmak, seni içime çekmek, seninle sevişmek ve seninle her şeyi yaşamak için sabırsızlanıyorum. Neden bekliyoruz Evlendin mi? Seni bir daha göreceğimden emin değilken tek

düşünebildiğim buydu. Neden seninle evlenmedim?"

"Deacon..."

"Bunu yakında yapalım,
tamam mı?" "Tamam."

Bu tek kelimede gözyaşlarını duyabiliyordu. "Ağlama bebeğim. Her şey yolunda ve her şeye sahip olacağız. Söz veriyorum."

"Sana sahip olduğum sürece, her şeye sahibim."

"Keşke orada seninle ve Pupwell'le birlikte
olsaydım." "Biz de bunu dilerdik."

"Fırtına sırasında Katie ve Shane ile mi kalacaksın?" "Evet."

"Güzel. Yalnız kalmanı istemiyorum."

"Yalnız değiliz, ama senin için yalnızız."

İnledi. "Orada sizinle birlikte olmak için her şeyimi verirdim. Çok yakında."

"Blaine'i aramalısın."

"Evet," dedi ama onunla olan bağlantıyı sonlandırmak için hiçbir hamle yapmadı. "Seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Birkaç kez, ama bunu duymaktan hiç bıkmadım."

"Bunu söylemekten, hissetmekten ya da yaşamaktan
asla yorulmam." "Umarım hiç yorulmazsın."

"Evlenmeyeceğim. Gerçekten benimle
evlenecek misin?" "Gerçekten evleneceğim.

En kısa zamanda."

"Bunun için sabırsızlanıyorum, her
şey için." "Ben de. Şimdi git
kardeşini ara." "Benden kurtulmaya
mı çalışıyorsun?" "Sayılmaz bile."

Kadının bunu vurgulu bir şekilde söylemesine güldü. "Seni sabah tekrar arayacağım."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim. Biraz uyuyabilecek misin?"

"Sanırım uyuyabileceğim. Çok yorgunum."

"Gözlerini kapat ve beni hayal et."

"Seni hayal etmek için gözlerimi kapatmama
gerek yok." "Ölüme yakın Deacon çok
romantik."

"Ölüme yakın Deacon'ın orada düşünecek çok saati vardı ve her şey dönüp dolaşıp sana geliyordu." Onun esnediğini duydu. "Git biraz dinlen bebeğim. Yakında görüşürüz."

"Çabuk eve gel."

"Yapacağım." Deacon bütün gece onun nefes alışını dinlemeyi tercih ettiği halde aramayı isteksizce sonlandırdı. Sonra birlikte çalışmaya başladıklarında ezberlediği Blaine'in numarasını çevirdi.

"Taylor."

"Hey, benim."

"Tanrım, Deacon. Hayatımdan beş yıl çaldın." "Bunun için üzgünüm."

"Ne oldu böyle?"

"Büyük bir dalga tekneyi batırdı, el cihazımı ve cep telefonumu kenara sürükledi ve elektronik cihazların geri kalanına kısa devre yaptırdı. Bir başka dalga tekneyi ters çevirdi ama ben teknede kalmayı başardım ve Joe beni böyle buldu."

"Tanrı'ya şükür seni fark etti ve iyisin." "Tekne için üzgünüm."

"Sigorta bunun için var."

"Julia'yı gördün mü?"

"Daha önce onunla birlikteydim. Onunla gurur duyardınız. Üzgündü ama takdire şayan bir şekilde dayandı."

"Mümkün olan en kısa sürede evleneceğiz." "Bu harika.

Sizin adınıza çok sevindim."

"Sağdıçım olacaksın, değil mi?"

"Çok isterim."

Bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir süre önce, Deacon'ın kendisi için ayağa kalkmasını isteyeceği son kişi ağabeyiydi. Şimdi ise başka birine sormayı hayal bile edemezdi. "Shane ve Katie'lerde. Benim için onu kontrol eder misin?"

"Evet, kardeşim. Yapacağım."

Adanın dış çevresine doğru ilerlerken, Blaine Deacon'la yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve tüm dikkatini, rüzgâr ve yağmurun cipi salladığı ve her şeyi görmeyi zorlaştırdığı yolda ilerlemeye verdi.

Kardeşinden haber aldığı için çok müteşekkirdi ve onun sağdıç olması istendiği için de onur duyuyordu. Sadece birkaç ay önce böyle bir şey asla olmazdı ama Blaine'in Deacon'ın bir bar kavgasında tutuklanmasının ardından adaya gelmesi için ısrar etmesinden bu yana ılık yılı kadar yol kat etmişlerdi.

kadın arkadaş. Deacon'ın her zaman bir pislik olduğunu düşünmüştü ama

bir arkadaş ve değerli bir iş arkadaşı oldu. Blaine bakmıyorken, onun küçük kardeşi iyi bir adam ve olağanüstü bir polis memuru olmuştu. Blaine'in ekibine harika bir katkı olmuştu.

Deacon Blaine'in en son işe aldığı kişi olsa da, gençler dizinden sakatlanıp erken emekli olmadan önce Boston Polis Departmanı'nda on yıl çalışmış olan Deacon'a saygı duyuyordu. Boston'ın kaybı şimdi Gansett'in kazancıydı. Deacon'ın öyle bir deneyimi vardı ki Blaine'in onunla boy ölçüşmesi zor olacaktı, bu yüzden Blaine onu eğitimin yanı sıra liman şefi olarak da görevlendirmişti. Bu işler Deacon'ın yaralı dizini pek yormuyordu.

Julia'nın Blaine'e Deacon'ın geciktiğini haber vermesinden bu yana endişe dolu uzun birkaç saat geçmişti. Joe ve Seamus tarafından bulunduğu haberini almak Blaine'in hayatındaki en iyi haberlerden biriydi. Görüş mesafesi her geçen saniye daha da azaldığı için aracı yavaşlattı.

Fırtına neredeyse üzerlerine geliyordu ve yağmur adada hiç görmediği kadar şiddetli yağıyordu. Orada büyüdükten sonra fırtınalardan payına düşeni almıştı.

Sürünerek ilerlerken, devrilmiş ağaçlara ve elektrik hatlarına dikkatle baktı. Kuzey ucunda yolu kapatan devasa ağacın üstesinden gelmeleri sağanak yağmur altında iki saatten fazla sürmüştü. Kasırgada bile, acil durum araçlarının gerektiğinde müdahale edebilmesi için yolları açık tutmak zorundaydılar. Sadece çok yavaş sürdüğü için yolun kenarında bir şey fark etti.

Bu da neydi böyle?

Acil durum ışıklarını yaktı ve farlarını nesneye doğru tutarak yoldan çekildi. Kötü hava koşullarına dayanıklı paltosunun kapüşonunu kafasına geçirdikten sonra kamyonetten indi ve hava koşullarıyla mücadele ederek Gördüğü şeye doğru ilerledi. Yaklaştıkça hareket ettiğini fark etti.

"Alo?" diye seslendi, rüzgâr ve yağmurun uğultusundan duyulacak kadar yüksek sesle konuşuyordu.

Kişi irkildi ve başını kaldırıp Blaine'e baktı.

Kambur oturmuş bir kadın. Ve vücuduna yaslanmış bir çocuk muydu?

"Bu fırtınada burada ne yapıyorsun?"

"Ben... Bir kulübede kalıyorduk ama rüzgar... Her yer sallanıyordu ve sonra çatı uçtu. Korkmuştum, bu yüzden ayrılmaya karar verdim,

Bizi kasabaya götürecek birini bulacağımı umuyordum." Dişleri o kadar sert gıcırdıyordu ki zar zor konuşabiliyordu.

"Seni SUV'uma bindirelim ve ısıtalım." "Ben...

Sanmıyorum."

"Kasırgada burada kalamazsın." Fırtınada sesini duyurmak için bağıyordu ve kadının ondan geri çekildiğini fark etti.

"Bu bir *kasırğa* mı?"

Başını salladı. Bunu bilmeyen biri nasıl olabilirdi? "Ben Blaine Taylor, adadaki polis şefiyim. Sizi güvenli bir yere götürebilirim. Lütfen size yardım etmeme izin verin. Eğer burada kalırsanız, siz ve çocuğunuz öldürülebilirsiniz."

"Rozetinizi görebilir miyim?"

Blaine onu cebinden çıkardı ve el feneriyle aydınlattı.

Onu.

"Tamam."

Kadın uyuyan çocuğu sıkıca tutarken, adam onun kalkmasına yardım etti ve Bacakları altından sallanınca bir kolunu ona doladı. Ayakları üzerinde sabit durmaya başlayınca adamdan uzaklaştı ama onu araca kadar takip etti. Çocuğu arka koltuğa oturtmak için bile olsa herhangi bir nedenle bırakmayacağından şüphelenerek yolcu kapısını tuttu.

Arabaya bindikten sonra Blaine yolcu hava yastığını kapattı ve ikisinin kemerlerini bağlamasına yardım etti. Normal şartlar altında, çocuğu düzgün bir şekilde emniyete alması konusunda ısrar ederdi ama kasırğa sırasında travma geçirdiği belli olan bir anneyle tartışacak değildi.

Fırtına geçene kadar bu yoldan tekrar gelmek zorunda kalmak istemediğinden, yolcularını nereye götürebileceğini düşünmeye çalışırken kasabaya dönüş yolunda adanın etrafındaki uzun yola devam etti. Aklına sürekli tek bir yer geliyordu; onunla birlikte ev. O ve Tiffany, fırtına geçene kadar onlara kalacak güvenli bir yer sağlayabilirdi. Sonra da sonraki adımları düşünebilirlerdi.

"İkinizden birinin tıbbi müdahaleye ihtiyacı var mı?"

diye sordu. "Ben... Sanmıyorum."

"Fırtına şiddetlenirken, sığınmak için çok fazla seçenek yok. Sizi evime götürebilirim. Eşim ve ben fırtına sırasında sizin ve çocuğunuzun kalması için güvenli bir yer sağlayabiliriz."

"Yük olmak istemem."

"Olmazsınız. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız." "Eğer... Eğer eminseniz."

"Öyleyim." Ona soracağı daha pek çok soru vardı ama şimdi zamanı değildi. Onu ve çocuğunu sıcak ve güvenli bir yere götürmeleri gerekiyordu.

fırtınanın en kötüsü vurmadan önce. Blaine, fırtına sırasında kamu güvenliği binasında kalmaya gönüllü olan Memur Wyatt Abrams'ı aradı, böylece diğerleri günlerce süren çılgınca fırtına hazırlığından sonra biraz dinlenmek için aileleriyle birlikte evde olabileceklerdi. Tüm departman, cep telefonu hizmetini kaybetmeleri durumunda el telsizleri aracılığıyla çağrıya devam edecekti.

"Ne oldu Şef?" Wyatt sordu.

"Son bir devriye yaptım ve eve gidiyorum. Bir şey olursa beni ara."

"Yapacağım. Dikkatli olun."

"Sen de aynısını yap. Önce beni aramadan oradan ayrılma, duydu mu?" "Evet, efendim."

"Takım için bir tane aldığınız için teşekkürler. Bu, değerlendirme zamanında hatırlanacaktır."

"Neden gönüllü olduğumu sanıyorsun?"

Aramayı sonlandırmak için düğmeye bastığında güldü. Arsız piç. Blaine aldığı yolculardan bahsetmemişti. Şimdilik, nereden geldikleri ve neye ihtiyaçları olduğu hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar onlarla kendisi ilgilenecekti. Eve dönerken Bluetooth'tan Tiffany'yi aradı.

"Merhaba," dedi, sesi her zamanki gibi moralini yükseltici bir etkiye sahipti. "Merhaba. Bir çiftle birlikte eve dönmekte olduğumu bilmeni istedim."

Fırtınaya yakalanan misafirlerimiz var. Misafir odamızı kullanabileceklerini düşündüm."

"Tabii, sorun değil. Yatağı ben yaparım."

"Teşekkürler tatlım. Birazdan orada olurum."

"Yakında görüşürüz."

Eve doğru giderken, Tiffany'yi görmek ve fırtına için onunla birlikte sığınmak için sabırsızlanıyordu. Misafirlerin eklenmesinin işleri zorlaştırmayacağını umuyordu ama evlerini ihtiyacı olan insanlara sunmaktan hiç pişmanlık duymuyordu.

"Fırtınayı duymamış olmanıza şaşırdım," dedi, herhangi bir şekilde sert görünmemeyi umarak.

"Televizyonu ya da interneti olmayan bir evde kalıyorduk ve telefonum iyi çekmiyordu." SUV'deki ısı devreye girdiğinde dışlarının takırdaması durmuştu. "Çatı uçana kadar bir kasırganın yaklaştığından haberim yoktu ve etrafıma düşeceğinden korkuyordum."

Biz. Gitmenin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama bu pek işe yaramadı. Bizi gördüğünüzde durduğunuz için teşekkür ederiz."

"Seni fark ettiğim ve yanından geçip gitmediğim için mutluyum."

Sanki onları görmemiş olsaydı neler olabileceğini düşünüyormuş gibi ürperdi. "Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Bilmiyordun. Bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum." Yine de herhangi bir nedenle dış dünyayla bağlantısının kesilmesi için cehennemde soğuk bir gün olması gerekirdi. Polis şefi olarak her zaman ulaşılabilirdi. Diğer yüksek rütbeli polis memurlarının emekli olduktan sonra bile fişlerini çekmekte zorlandıklarını söylediklerini duymuştu. O da aynı şekilde olacaktı. Belki de adadaki kiralık evlerde, cep telefonu hizmetinin kesintiye uğradığı zamanlar için sabit hat bulunması konusunda ısrar etmenin zamanı gelmişti.

Fırtına sırasında ve sonrasında kaç ada sakininin yardımdan mahrum kalabileceğini düşünmek onu endişelendiriyordu. Fırtınadan sonra adadaki her eve memur gönderecekti.

Eve dönerken ıssız şehir merkezinden geçerken rüzgârın şiddetinin arttığını hissedebiliyor, birkaç dakika sonra garaj yoluna girdiğinde dışarıdaki ışığın yandığını görünce rahatlıyordu. "Adın ne senin?" Zayıf ışıktaki görebildiği kadarıyla, yağmurdan kafasına yapışmış siyah saçları vardı.

"McKenzie, bu da Jax." "Kaç yaşında?"

"Dokuz ay."

"İki kızımız var. Biri altı yaşında, diğeri de onun yaşlarında."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bir otele giderdim ama param yok. Eskiden

adaya gitmek için son birikimimi de harcadım."

Söylediği her şey, başka bir zaman ele alınması gereken daha fazla soruyla baş başa bıraktı onu. "Seni içeri sokalım ve ısıtalım. "Seni içeri sokup ısıtalım.

Sen." SUV'den indi ve yolcu kapısına doğru giderken aracın ön tarafını yuvarlarken şiddetli rüzgârla mücadele etti; rüzgâr kapıyı almaya çalıştığında kapı neredeyse yerinden çıkacaktı. Merdivenlerden arka güverteye çıkarken bir kolunu oğluna sıkıca saran McKenzie'ye elini uzattı.

Tiffany onlar için kapıyı açtı ve içeri girmeleri için geri çekildi.

Blaine kapıyı zorlayarak kapatamadan rüzgâr ve yağmur onları içeri aldı.

Tiffany, "Dışarısı gittikçe vahşileşiyor," dedi.

Blaine, "Her geçen dakika daha da vahşileşiyor," dedi. "Tiffany, bu McKenzie ve oğlu Jax. McKenzie, karım Tiffany."

"Evimize hoş geldiniz," dedi Tiffany.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

Blaine, Tiffany'nin McKenzie ve bebeğı yardım etmesine izin vermek için kenara çekilirken, yabancıları evlerine getirerek doğru şeyi yaptığını umuyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Piper, Jack'in akşam yemeğinden sonra ayrılmasını bekliyordu ama iş yerine uğradığında herkesin eve gittiğini öğrendi.

Fırtına, her an geri çağrılacaklarını biliyorlardı. Mutfaktan salona geçtiler ve ateşin önüne oturdular. Adam yerleşti, bacaklarını bileklerinden çaprazladı, elinde bir bardak buzlu su, onu eğlendirirken Eyalet polisi olarak kariyerinden hikayeler anlatmasını istedikten sonra.

"Yerel polisler bizden Üçlü A olarak bahsediyor," dedi sırtarak. "Tek yaptığımızın yolda kalmış sürücülere yardım etmek olduğunu düşünüyorlar ama bundan çok daha fazlası var. Kötü giden polislerin soruşturmaları da dahil olmak üzere her türlü davaya yardımcı oluyoruz."

"Bu çok sık olur mu?"

"Düşündüğünüzden daha sık. Bazıları tanrı kompleksine kapılıyor. Ne isterlerse yapabileceklerini ve bundan kurtulabileceklerini düşünüyorlar. Bir departman kendilerinden biri hakkında tarafsız bir soruşturma istediğinde bizi çağırırlar. Cinayetten oyunlara ve bilgisayar suçlarına kadar her türlü soruşturmayı denetliyoruz ve eyaletin tüm yollarında devriye geziyoruz. otoyollar."

"Vay canına. Bu çok fazla."

"Olabilir. Ben dedektifken öyleydi. Ruby hastalandığında beni yöneticiliğe aldılar, bu da üzerimdeki baskıyı biraz azalttı. Yine de hala dedektifken aldığım davalarla uğraşıyorum. Sayamayacağım kadar çok gecikmeden sonra sonuçlanan dava gibi."

"Mahkumiyet için tebrikler."

"Teşekkür ederim. Başından beri bu benim davamdı ve bunca zaman bu davayı takip ettim."

"Artık bittiğine göre çok memnun hissediyor olmalısınız."

"Öyleyim. Başından beri eziyetti. O suç mahallini asla unutmayacağım. Çok acımasızdı."

"Hayal bile edemiyorum. Geri kalanımızın bakmaya bile tahammül edemediği şeylerle uğraştığınız için size çok teşekkür ediyorum."

"Polis, bazılarının suç teşkil eden kötü davranışları nedeniyle kötü bir şöhrete sahip, ancak çoğumuz bu işe insanlara yardım etmek istediğimiz için giriyoruz. En azından ben bu yüzden polis oldum. Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana biraz daha kendinden bahset."

"Senin eşyaların çok daha ilginç."

"Buna ben karar vereceğim."

"Bir bakalım," dedi Piper. "Ben beş çocuğun en küçüğüyüm."

"Eğlenceli olmalı."

"Çoğunlukla öyleydi. Hepsi benden biraz büyüktü, bu yüzden ben on beş yaşına kadar bana bebekmişim gibi davrandılar ve bebeklikten vazgeçmeleri için onlara yalvardım. Kardeşlerim eski sevgilim düğünü iptal edince onu öldürmek istediler ki bu biraz komikti. Onları benim adıma hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Hepsi evli, çocuklu ve harika kariyerleri var, bir de ben varım, hala büyüyünce ne olmak istediğimi bulmaya çalışıyorum. Tanıdığım herkesten daha fazla kariyere başladım ama hiçbir kalıcı olmadı. Perakende müdürlüğü, restoran müdürlüğü, ofis müdürlüğü yaptım ve şimdi de otel yöneticiliğini deniyorum."

"Nasıl oldu?"

"Şimdiye kadar çok iyiydi ama en çok da Laura, Owen ve Sarah ile çalışmayı ve Gansett'te olmayı çok sevdiğim için."

"Adanın en çok nesini seviyorsunuz?"

"İnsanlar. Herkes çok iyi, arkadaş canlısı ve misafirperver. Ben Burada hayatım boyunca sahip olmadığım kadar çok arkadaş edindim. Her zaman bir ya da iki iyi arkadaşla yetinmişimdir. Bir ya da iki iyi arkadaşla

Ama burada... Herkes o kadar iyi ki, hepsini tanımak istemedim edemiyorum."

"Katılıyorum. Çok misafirperver bir yer. Benim için de öyle oldu. Blaine ve Deacon Taylor, Mason Johns, Mallory ve Quinn James gibi birkaç isimle çok iyi arkadaş oldum."

"Mallory ve Quinn'i merhaba demek dışında tanımıyorum ama diğerleriyle tanıştım ve harika görünüyorlar."

"Öyleler ve ben bekâr olsam da onlar olmasalar da beni yaptıkları her şeye katılmaya davet ediyorlar. Umurlarında değil."

"Ruby'den haberleri var mı?"

Başını iki yana salladı. "Burada ondan bahsettiğim tek kişi sensin."

Piper bunu duyunca inanılmaz derecede onurlandı. "Neden, sence?"

Jack omuz silkti. "Buraya geldiğimde yeni bir başlangıç arıyordum. Yaşadığım büyük trajediyi onlara anlatmak pek akıllıca görünmedi. Evde olduğu gibi herkes için acınacak bir vaka olmak istemedim."

"Bunu anlayabilirim ama hepsi iyi insanlara benziyor. Muhtemelen sizi daha yakından tanımak isteyeceklerdir."

"Belki. Göreceğiz bakalım. Bu artık hakkında çok konuştuğum bir şey değil. Dört yıl boyunca hayatımızı ele geçirdi ve sona erdiğinde Oyuna geri dönmeye hazır hissedene kadar birkaç ay izin aldım. İşe geri döndüğümde yeni bir başlangıç yapmak istedim."

"Nasıl gitti?"

"İyi günler. Kötü günler. Aradaki her şey. Böyle bir mağlubiyeti güç kullanarak atlatamayacağınızı öğrendim. Kendini vermelisin. zaman ve dikkat gerektiriyor. Bu konuda hâlâ ilerleme aşamasındayım. Çok daha iyi olduğumu düşünüyorum ve sonra yıldönümümüz ya da onun doğum günü ya da başka bir anı birdenbire aklıma geliyor ve beni geriye götürüyor."

Piper elini onun koluna koydu. "Sürekli üzgün olduğumu söylüyorum ama gerçekten üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu ya da böylesine acı verici bir kayıptan sonra ilerlemeye devam etmek için gereken cesareti bilemem."

Daha büyük olan eliyle onun elini kapattı. "Teşekkür ederim. Hayat bazen kötü olabiliyor ama aynı zamanda iyi şeylerle de dolu. Bunun gibi... seninle. Bu iyi bir şey ya da en azından bana iyi geliyor."

"Bana da iyi geliyor."

Bakışları çarpıştı ve birbirlerine tutundu. Rüzgâr ve yağmur Pencereler şöminenin sıcakık ışıltısıyla birleşince Piper kendini bir kar küresinin içindeymiş ve yanında sadece Jack varmış gibi hissetti. Jack çok iyi bir arkadaşı.

Owen odaya girdiğinde, "Ah, özür dilerim," dedi. "Bölmek istememiştim."

Kendini yaramazlık yaparken yakalanmış gibi hisseden Piper elini geri çekti, boğazını temizledi ve bakışlarını Owen'a doğru kaydırıldı. "Yapmadınız. Sadece konuşuyorduk."

"Nasılsın, Jack?" Owen sordu.

"Gansett'e döndüğüme göre artık daha iyiyim ve bu arada spagettiniz mükemmeldi."

"Oh iyi. Hoşunuza gitmesine sevindim."

"Herkes söyledi," dedi Piper. "Teşekkürlerini iletmemi söylediler."

"Sorun değil." Owen, penceresi olmayan tek küçük pencereye doğru ilerledi.

dışarıya bakmak için bindi. "Her geçen dakika daha da kötüleşiyor, ya da öyle görünüyor." "Kesinlikle daha gürültülü oluyor," dedi Jack.

"Burada bir sarsıntı hissediyor musun?" Owen sordu.

"Hayır."

"Bu çok iyi. Çatı uçacak diye endişeleniyordum."

"Hayır," dedi Jack. "Burası sağlam bir yer."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına," dedi Owen, sesi hâlâ endişeli geliyordu. "Yatmadan önce yangının söndüğünden emin olacağız," dedi Piper,

Jack'ten meraklı bir bakış aldı. "Ya da yatmadan önce *demeliyim*."

Jack'in alçak sesle kıkırdaması, onun şakacı bir bakışıyla karşılandı.

"Sand & Surf yargılamanın olmadığı bir bölge," dedi Owen sırtarak.

"Gansett'te olan Gansett'te kalır."

Piper, "Gansett'te olan bir şey daha gerçekleşmeden Gansett'in her yerinde olur," dedi.

"Bu da doğru. Ben yukarı çıkıp biraz uyumaya çalışacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım," dedi Piper. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Owen. "Jack, fırtınada dışarı çıkmak istemiyorsan bir oda tutmaktan çekinme."

"Bunu yapabilirim. Teşekkürler,

Owen." "Elbette."

Yalnız kaldıklarında Jack, "O çok iyi bir adam," dedi.

"Onlar şimdiye kadar sahip olduğum en iyi patronlar. Burada kök salmak istememi sağlıyorlar."

"Burada otelde mi kalıyorsunuz?"

"Evet, üçüncü kattaki küçük odalardan birine sahibim ve ihtiyacım olan şey için gayet uygun. Bir daire falan tutmayı düşünüyorum ama burada yaşamak çok pahalı, sezon dışında bile."

"Öyle. Departman tarafından sağlanan konaklama imkanına sahip olduğum için şanslıyım." "Nerede?"

"Kuzey Limanı'ndaki Sahil Güvenlik istasyonunun bitişiğinde. İki yatak odalı bir daire ve o hafta kim gönderilirse onunla paylaşıyorum. Şu anda burada kalıcı olarak görevlendirilen tek kişi benim. Yaz aylarında iki kişiyiz."

"Owen'ın dediği gibi, eğer dışarı çıkmak istemiyorsanız burada kalabilirsiniz."

"Sanırım bunu kabul edebilirim. Fırtına sırasında çağrılırsam, zaten şehirde olmak daha kolay olur."

"Sana bir oda ayarlayabilirim."

"Yatağa girmeye hevesli misin?" "Pek değil. Neden?"

"Seninle konuşmak hoşuma gidiyordu ve benimle bir süre daha konuşmaya devam edeceğini umuyordum."

Piper, bunu söylediğinde adamın ona bakışı karşısında eridi. En son yaşadığı romantik felaketten sonra bekâr kalmayı planlayan bir kız için, kendisiyle konuşmaktan zevk alan ve ona bu şekilde baktığında nefesini kesen yakışıklı bir adamla fazlasıyla yakınlaşıyordu. "Bunu yapabilirim."

EASTWARD LOOK'ta rüzgâr evi salladı. Nikki Stokes, nişanlısı Riley McCarthy, erkek kardeşi Finn ve Finn'in nişanlısı Chloe'nin yanı sıra Riley ve Finn'in babası Kevin, eşi Chelsea ve bebek kızları Summer'ın varlığıyla teselli buluyordu. Büyükannesi Evelyn de oradaydı ve onunla birlikte olmak Nikki'yi başka türlü olamayacağı kadar sakinleştiriyordu.

Ama lanet olsun, bu fırtına korkutucuydu.

Televizyonu yerel Providence kanalına ayarlamışlardı. Gansett'e en yakın kasaba olan Narragansett'te bir hava durumu sunucusu sahilde konuşlanmıştı. Rüzgâr ve yağmur o kadar şiddetliydi ki, adam yaklaşan fırtınayı anlatırken ayakta zor duruyordu.

"Ethel Rhode Island'ın güney kıyılarına doğru ilerlerken, hedefinde küçük Gansett Adası var," diye bağırdı fırtınanın uğultusu arasında. "Son modellere göre fırtına, saatte yüz yirmi mili aşan rüzgâr şiddeti ve on metreyi aşması beklenen fırtına kabarmasıyla güçlü bir Kategori 3 olarak gece boyunca Gansett'te karaya çıkacak."

Stüdyodaki sunucu hava durumu sunucusuna haberi için teşekkür etti ve onu daha güvenli bir yere gitmeye çağırdı. "Kısa bir süre önce Gansett Adası İtfaiye Şefi Mason Johns ile konuştuk. Kendisi adadaki durum hakkında bilgi verdi. ada."

Mason'ın yüzü bir bilgisayar ekranında gösterildi. "En kötü fırtınalardan biri olmaya aday bu fırtınaya hazırlanmak için aklımıza gelen her şeyi yaptık. adanın şimdiye kadar gördüğü."

Sunucu, "Ada sakinleri son birkaç gün içinde tahliye edilmeye teşvik edildi," dedi. "Kaç kişinin bu çağrıya kulak verdiğiine dair bir fikriniz var mı? uyarı?"

"Yıl boyunca ikamet eden sakinlerimizin çoğu, evlerini ve işyerlerini korumak için ellerinden geleni yapabilmek amacıyla burada kalmayı ve fırtınayı atlatmayı tercih etti."

Muhabir, "Şu anda adada kaç kişi olduğuna dair bir sayımınız var mı?" diye sordu.

"Tam bir sayı değil ama ortalama yedi yüz sezon dışı sakinimiz var. Ada sakinleri arasında bir tür arkadaşlık sistemini teşvik ettik. insanların birbirlerini kontrol etmesini sağlayacak sakinleri fırtına. Yazlık evlerini terk edip şehirdeki otellere taşınan ya da aile ve arkadaşlarının yanında kalan ada sakinleri olduğunu biliyoruz."

"Feribotlar ya da uçaklar olmadan adanın anakarayla bağlantısı kesilmiş durumda. İhtiyacı olanlara acil destek sağlamak için ne gibi özel adımlar attınız?"

"Sağlık ekibimiz klinikte toplanmış durumda" diyen Mason, "Departmanımın büyük bir kısmı da fırtına süresince kamu güvenliği ofislerinde olacak. Ayrıca polis departmanı, eyalet polisi ve Sahil Güvenlik'ten de çağrı üzerine destek alıyoruz. Adayı teşvik ettik sakinlerinin fırtına sırasında sadece yasal tıbbi acil durumlar için aramalarını istiyoruz." "Ekibiniz için çok riskli olduğu noktaya ne zaman ulaşırsınız? bir çağrıya cevap vermek?"

"Biz zaten oradayız. İhtiyacı olan bir sakine ulaşmak için elimizden geleni yapardık, ancak insanlara kalırlarsa, tatil sırasında kendi başlarına kalabileceklerini söyledik. Fırtına."

Nikki zorlukla yutkundu.

Kevin, "Gansett'te kalp krizi geçirmek için kötü bir zaman," dedi.

"İyi ki sen varsın, bir çeşit doktor," dedi Finn ve kardeşinden bir kahkaha kopardı. Psikiyatrist babalarına "gerçek" bir doktor olmadığı için takılmayı çok severlerdi.

Kevin, "Seni zor bir durumda kurtarabilirim ama bu iğneden sonra zahmet etmeyebilirim," dedi.

"Doğru," dedi Riley. "Sanki."

Kevin McCarthy'yi biraz olsun tanıyan herkes, çocuklarından biri tehlikede olsa hızla gelen bir trenin önüne atlayacağından şüphe duymazdı.

"Bu duyduğum en boş tehdit Kev," dedi Chelsea. "Onlarla birlikte bana karşı çete kurman konusunda sana ne demiştim?"

Kocasına gülümsedi. "Eğlenceli olduğunu mu?" "Sana söylediğim hiç de bu değildi."

Diğer herkes güldü.

Nikki, röportajı tamamladıklarında Mason'ın söylediklerine tekrar kulak kabarttı.

"Departmanım Gansett Island toplumuna yardım etmeye hazır," dedi, "fırtınanın yaralarını sararken ve her zamanki gibi işimize geri dönerken."

Geniş çaplı hasar, can ve mal kaybı düşüncesi Nikki'nin midesini bulandırdı.

Riley arkasından yaklaştı ve kollarını ona doladı. "Stres yapmıyorsun, değil mi?"

"Belki biraz. Korkarım ki tahliye önerdikleri halde kalarak yanlış bir karar verdik."

"Evimizde kalmak yanlış bir karar değil, böylece bir şey olursa burada oluruz."

"Korkuyorum."

Yüzü kendisine dönük olacak şekilde onu çevirdi. "Üzülme tatlım. Biz iyi olacağız. Yakında fırtına dinecek ve biz de normale dönebileceğiz."

Nikki ona baktı. "Sonunda istediğim her şeye sahibim. Sen, kendimize ait hale getirdiğimiz bu ev, Wayfarer'da sevdiğim bir iş, ailemiz ve yakınlardaki dostlarımız. Bunların herhangi birini tehdit eden bir şeyin düşüncesi çok bunaltıcı."

"En sevdiğimiz insanların çoğu burada. Gigi ve Coop Los Angeles'ta güvende. Jordan ve Mason kamu güvenliği binasında güvendeler. Endişelenmemeye çalışın. Her şey yoluna girecek."

Nefes verdi ve sinirlerinin yatışmasını sağlamaya çalıştı. Ona bu konuda yardım edebilecek biri varsa o da Riley'ydi.

"Ne dersin, erkenden yatalım ve fırsatımız varken biraz uyumaya çalışalım mı?"

Hiçbir şey onu Riley'ye sarılmaktan daha iyi hissettirmediği için başıyla onayladı.

"Biz yatmaya gidiyoruz," dedi Riley. "İhtiyacınız olan her şeyi hazırladınız mı?"

O gece büyük evdeki tüm yatak odaları dolu olacaktı, çünkü bir arada kalmaya karar vermişlerdi.

"Biz iyiyiz," dedi Kevin hepsi adına. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler." "Burada olmanıza çok sevindik," dedi Nikki. Dolu bir ev kesinlikle

Fırtına sırasında sevdikleri için endişeleniyorlardı.

Riley Finn'e, "Yangının söndüğünden emin ol," dedi. "Ben hallederim," dedi Finn. "İyi geceler."

Nikki, Riley'yi üst katta, birlikte dekore ettikleri nötr tonlardaki yatak odasına kadar takip etti. Evdeki en sevdiği odaydı çünkü burası onların, uzun iş günlerinden sonra dinlenebilecekleri, rahatlayabilecekleri ve birbirlerini sevebilecekleri bir yerdi. İki ay gibi kısa bir süre sonra evleneceklerdi. Onunla sonsuza dek birlikte olmak için sabırsızlanıyordu ama aynı zamanda düğün mekânları olan The Chesterfield'in fırtınayla nasıl başa çıkacağı konusunda da endişeliydi.

Sırayla banyoya gittikten sonra yatakta buluştular ve her gece yaptıkları gibi birbirlerine sokuldular. Adamın kolları ona sarıldığı anda, rüzgâr eski evi sallayıp pencereleri uğursuzca tıkırdatsa da, kendini daha sakin hissediyordu.

"Kasırgalar gürültülüdür."

Riley kıkırdayarak, "Çok," dedi.

"Bir daha asla sessiz bir geceyi hafife almayacağım."

"Buranın çatısını kendim yaptım. Sağlamdır ve dayanacaktır. Söz veriyorum." "Tanışmamızın sebebi o çatı olduğuna göre, dayanacağını bilmek güzel." "Dayanacak ve biz de dayanacağız. Önümüze çıkan her fırtınayı atlatacağız.

birlikte."

Nikki gözlerini kapadı ve ona ve hayatına kattığı her şeye şükretti. Onunla tanışmadan önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Doğru adama aşık olduğunuzda bu mümkündü. Kendini dirseğinin üzerine kaldırdı ve gece lambasının ışığında ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu, saçının bir tutamını parmağının etrafında döndürerek. "Stresli olduğumda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamakta çok iyisin." "Bu benim işim."

"Bunu çok iyi yapıyorsun."

"Eğer bir şey yapacaksanız, onu yapabildiğiniz kadar iyi yapmalısınız" dedi.

"Kulağa Kevin-izm gibi geliyor," dedi. O ve Finn babalarının bilgece sözlerine böyle diyorlardı.

"Arada sırada bir konuda haklı çıkıyor," dedi Riley. Nikki onu öpmek için eğildi. "Pek çok konuda haklı." "Hayır, değil."

Gülümseyerek başını salladı.

Kolunu ona doladı ve onu bir öpücüğün daha içine çekti, bu şekilde birlikteyken ondan başka bir şey düşünemeyeceğini çok iyi biliyordu. Bu onun tüm endişelerinin panzehiriydi ve Büyük fırtına üzerlerine doğru gelirken, onun sihrini konuşturmasına izin vermekten çok mutluydu.

Riley McCarthy'yi sevmenin nasıl bir şey olduğunu anlatacak başka bir kelime var mıydı?

Hayır, *sihir* onu tanımlamak için en iyi kelimeydi.

Yatarken giydiği tişörtü çıkardı ve göğüslerine giden yolu öptü, her bir meme ucuna, altında kıvranmasına ve hemen daha fazlasını istemesine yetecek kadar uzun süre tüm dikkatini verdi.

"Sabırlı ol, aşkım. Seni beş dakika içinde tamamen rahatlatamam."

"Evet, gerçekten yapabilirsin."

Adam karnını öpmek için aşağı doğru inerken kıkırdaması kadının gülümsemesine neden oldu. "Aşkım gezegendeki en seksi kadın."

"Önyargılısın."

"Hayır, değilim. Bu doğru. Benim Nikki'mden daha seksi kimse yok." "Sen öyle diyorsan."

"Ben öyle diyorum ve benimle tartışmasan iyi edersin, yoksa sana istediğini vermem." Yüzünü bacaklarının arasına bastırdı ve külotunun ipeği arasından onu içine çekiyor gibiydi.

"Tartıştığımı duymuyorsun," dedi, beklentiyle nefesi kesilmişti.

Riley'nin pek çok yeteneği vardı ama oral oyunu özellikle onun favorisiydi ve bunu biliyordu. Külotu bacaklarının üzerinden aşağı doğru kaydı, parmak ucu teninin üzerinde kayarak her yerinde tüylerini diken diken etti.

Sonra adam kızın bacağına iç kısmını öptü ve kız nefesini tutup adamın hedefine ulaşmasını beklerken tüyleri diken diken oldu. En azından artık fırtına yüzünden strese girmiyordu, bunu biliyordu ve bu yüzden bu işi olabildiğince uzatıyordu. Onun endişelenmesini istemiyordu. *Hissetmesini* istiyordu.

"Riley..."

"Hmm?"

"Hmm deme bana! Ne istediğimi biliyorsun!"

"Her şeyin zamanı var, aşkım. Bu işler aceleye gelmez."

"Neden olmasın?"

Adam ona baktı, yüzünde şeytani bir ifade vardı. yakışıklı yüz. "Şimdi tartışacak mıyız, yoksa yapacak daha iyi işlerimiz mi var?"

"Yapacak daha iyi işlerimiz var, o yüzden devam edin."

Bacaklarından aşağı doğru öpmeye başladığında omuzları kahkahayla sarsıldı ve ondan bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardı. "Sabır, aşkım."

Nikki hırıltısının sabırsızlığıyla ilgili hislerini yansıttığını umuyordu. Adam her şeyi kendi bildiği gibi yapmaya kararlı olduğu için gözlerini kapattı ve adam dudaklarını ve ellerini bacaklarında kullanırken bir his denizinde yüzdü. Tarafından

Adam asıl olaya geldiğinde, kadın o kadar tahrik olmuştu ki, dilinin klitorisinin üzerindeki ilk darbesi onu boşaltmak için tek gereken şeydi.

"Bu kolaydı," diye fısıldadı, orgazm dalgalarını sürmek için parmaklarını onun içine kaydırırken.

Nikki ona uzandı, onu yukarı kaldırdı, böylece vücutları hizalanırken, horozunu ona itti, onu sadece yapabileceği şekilde doldurdu.

"Merhaba," dedi, saçlarını yüzünden geriye doğru tararken ona gülümseyerek.

"Merhaba."

"Ne var ne yok?" diye sordu adam, kadının derinliklerine bastırırken.

Evde yalnız olsalardı yapacağı gibi ağlamamak için dudağını ısırıldı. "Pek bir şey yok."

"Ne dedin sen? *Fazla* bir şey değil mi?" Onu tekrar tamamen doldurmadan önce neredeyse tamamen geri çekildi. "Bu nasıl bir şey?"

Nikki onun seks sırasında neredeyse her seferinde kendisini nasıl güldürdüğüne inanamıyordu.

"Sana fazla bir şey vermeyeceğim," diye mırıldandı.

Sırtını daireler çizerek ovaladı. "Zavallı bebeğim. Erkekliğine hakaret etmek istememiştim."

"Evet, yaptın ve şimdi bunu telafi etmek zorundasın." "Benim yaptığım da bu değil mi?"

"Bu sadece makyaj turunun birinci aşaması."

"Oh, yani bu bir tur, öyle mi?"

"Tam bir tur."

"Bu konuda biraz düşünmem gerekecek."

"İyi ki bir kasırğa günü iş dışında bolca vaktimiz var

Yarın. Günahlarının kefaretinı ödemen bütün gün sürebilir." Kalçaları, neredeyse her zaman çığlık çığlığa bir orgazma yol açan derin bir noktaya dokunan derin bir itme hareketiyle döndü.

Yine, yoğun bir zevk dalgasının peşinden giderken sessiz kalmak için dudağını ısırdı.

Kendi boşalmasını bulurken onun omzunu ve kalçasını kavradı, üzerine inmeden önce bir nefes verdi. "Kasırğa seksi hakkında ne düşünüyoruz?"

"Herhangi bir salı günü yapılan seksle eşdeğer."

"O zaman oyunumu geliştirsem iyi olacak, çünkü bunun özel olması gerekiyordu."

"Seninle her zaman özel, Ri. Her zaman."

"Aynen, tatlım." Onu öptü ve alnını onunkinin üzerine koydu. "Seni sonsuzluğa ve ötesine kadar seviyorum."

"Seni bundan daha da çok
seviyorum." "Asla olmaz."

"Evet, öyle."

Dışarıda fırtına köpürüyor ve öfkeyle kaynıyordu. İçeride, aşkının kollarında güvende olan Nikki uyuyordu.

BÖLÜM 15

"W Ne dersin, yatmaya gidelim mi?" Finn, babası ve Chelsea Evelyn'i yatağına kadar takip ettikten sonra Chloe'ye sordu.
Bebek Summer

Sonunda onu getirdikleri portatif beşiğe götürdüklerinde Chelsea'nin kollarında bir saattir uyuyordu.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," dedi Chloe.

Finn ateşle ilgilenmeye gitti, bacayı ve cam kapıları kapatmadan önce her korun söndüğünden emin oldu. Sonra kanepeye gitti ve dikkatlice kalkmasına yardım etmek için ellerini uzattı.

Ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu.

Finn onu romatoid artrit yüzünden acı çekerken görmekten nefret ediyordu, özellikle de bu fırtına gibi hava olayları sırasında. Nem her şeyi daha da kötüleştiriyor gibiydi. "İyi misin?"

Ona güven verici bir gülümseme vermek için acıyla nasıl mücadele ettiğini göremediğini sanıyordu ama o görüyordu. Onunla birlikte her şeyi gördü ve acısı kötü olduğunda onun için acı çekti.

Finn kolunu uzattı ve Finn elini Finn'in bükülmüş dirseğine doladı. Her zaman olduğu gibi, Finn onun hızını ayarlamasına izin verdi ve köpekleri Ranger da aynı yavaşlıkta onları takip ederek merdivenleri yavaşça çıktılar.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı, sesi ağlamaklıydı. "Neyden nefret ediyorsun?"

"Sadece otuz yaşındayken seksen yaşındaymışım gibi hissediyor ve hareket ediyorum. Böyle bir gecede ateşli bir kasırğa seksi yapıyor olman gerekirken merdivenleri çıkmama yardım ediyorsun."

Böyle şeyler söylediğinde sinirleniyordu ama öfkesini kendine saklıyordu çünkü bu öfke ona değil, onun durumuna yönelikti. "Kimse yok

Bu dünyada bir kasırğa sırasında sana sarılmayı senden daha çok tercih ederim ve sen de bunu biliyorsun, bu yüzden benden kurtulmaya çalışmayı bırak."

"Özür dilerim. Böyle şeyler söylememden hoşlanmadığını biliyorum."

Onu koridordaki banyoya bıraktı ve Eastward Look'ta Riley ve Nikki'yle birlikte kaldıkları zaman kullandıkları odaya girdi. Eski büyük ev onlar için ikinci bir ev gibi olmuştu ve orada olmayı çok seviyorlardı. Yatağı yatırdıktan sonra Chloe'yi kontrol etmeye gitti.

Banyo kapısı açıldı ve üzerinde sadece bir atlet ve kışına harika şeyler yapan erkek şortuyla dışarı çıktı. Yolda giderken bir yandan o harika kalçayı sıkıyor, bir yandan da acısını dindirmenin bir yolu olmasını diliyordu.

"Git rahatına bak," dedi ve onun yanağını öptü. "Hemen geliyorum."

Finn evdeki yataklarından köpük yatak pedi getirmişti. Çünkü onunla, onsuz olduğundan çok daha rahattı. Daha önce onu sararken yakaladığında, bunu getirmek zorunda olmadığını söylemişti. "Evet, var," demişti. "İhtiyacın var, o yüzden getireceğiz. Ayrıca, ben de alıştım ve artık şımardım."

Kaşlarını çatmış ama bu konuda başka bir şey söylememişti.

Tuvaletini yaptı ve dişlerini fırçaladı, sonra koridoru geçip odalarına gitti ve kapıyı kapattı. Fırtınanın gürültüsü son birkaç saat içinde daha da artmıştı ve bitmeden önce daha ne kadar kötüleşeceğini merak ediyordu.

Finn yatakta Chloe'ye katıldı ama yüzünü ona dönerken onu görebilmek için başucundaki ışığı açık bıraktı. "Merhaba."

"Sana da merhaba."

"N'aber?"

"Kasırğa dışında mı?"

"Evet, onun dışında."

"Fazla değil."

"Nişanına yalan söyleme. Bu kötü bir davranış. Bir şeylere kafayı takmışsın ve bunu bana söylemenin seni öpmemden daha kolay olduğunu biliyorsun."

"Ama seni öpmek en sevdiğim şey."

Gülümseyerek onu öpecek kadar yaklaştı. "Konuş benimle."

"Hep aynı şey." Güzel menekşe rengi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarken, adamın ona verdiği nişan kolyesine dokundu çünkü

Ellerim yüzük takamayacak kadar şişmişti. "Sıkışıp kaldığım bu vücuttan nefret ediyorum.

Beni, seni ve yeni ilaçlarla iyileşmek yerine daha da kötüleşmesini sınırlandırıyor ve her zaman böyle üzgün bir çuval olmaya dayanamıyorum. Saç kesmeyi özlüyorum ve senin her şeye sahip olmanı istiyorum-"

Kız asla söylenemeyecek bir şey söyleyemeden onu tekrar öptü. "Eğer sana sahipsem, istediğim her şeye ve umduğumdan çok daha fazlasına sahibim demektir. Acı ve hayal kırıklığıyla uğraşmak zorunda kalmamanı her şeyden çok isterdim ama lütfen beni de bu listeye dahil etme. nefret ettiğin şeyler."

"Finn... Tabii ki sen o listede yoksun. Sen benim tüm kalbimle sevdiğim şeyler listesinin en başındasın."

"Benim için gerçekten önemli olan tek şey bu. Bu ve senin rahatın, mutluluğun, ihtiyacın olan her şey. Sana daha önce de söyledim, benim için endişelenmeni ya da seninle birlikte olarak kaçırdığımı düşündüğün şeyler üzerinde durmanı istemiyorum. Sen yanımdaysan, ben memnunum. Ne olduğumuz umurumda değil.

yapıyorum." Kolunu ona doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Sadece sana ihtiyacım var, Chloe. Hepsi bu."

"Senin tarafından sevildiğim için çok şanslıyım."

"Ve senin tarafından sevildiğim için şanslıyım. Olumlu şeylere odaklanalım, tamam mı? Düşünümüz gibi, ki bunun için sabırsızlanıyorum. Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Tam olarak ne kadar süreceğini biliyorsun."

"Dokuz ay, on dört gün, on iki saat."

Gülüşi onu mutlu ediyordu çünkü hayatının çoğunu korkunç acılar içinde geçirmişti. "Bana neden bu kadar beklediğimizi tekrar hatırlatır mısın?

Uzun mu?"

"Çünkü Wayfarer'ı en erken o zaman ayırtabildik."

"Burası bizim." McCarthy'lerin her biri grup olarak satın aldıkları işletmenin bir parçasına sahipti ve ilk sezonları Kasırga onları kapanmaya zorlayana ve değerli bir Eylül hafta sonunu kaybedene kadar büyük bir başarı elde etti.

"Ve bildiğiniz gibi Haziran sonuna kadar dolu."

Finn, "Müstakbel baldızım bizi daha önce içeri sokabilirdi," diye homurdandı.

"Nikki bizim için elinden geleni yaptı ve sen de bunu biliyorsun, o yüzden huysuzluğu bırak."

"Ne harika olurdu biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"Bir kasırğa düğünü."

"Düğün tarihinde hiç kimse bir kasırğa düğününün harika olacağını söylememiştir."

"O zaman neden bu hafta sonu yapmıyoruz diyerek tarihe geçiyorum sanırım. Frank amcam ve ailenin geri kalanı gelir. Kimse başka bir şey yapmıyor."

"Büyük bir fırtınadan sonra temizlik yapmak dışında."

"Eh, her şey hallolacak ve insanların yemeğe ihtiyacı var. Bu yüzden onları yemeğe davet ederiz ve araya bir de düğün sıkıştırırız."

"Ruhsatımız yok."

"Yasal işlemleri daha sonra halledebiliriz. Seninle evlenmek için dokuz ay daha beklemek istemiyorum, Chlo. Şimdi karım olmanı istiyorum."

"Çünkü fikrimi değiştireceğimden korkuyorsun."

Bunu bir soru olarak değil de bir ifade olarak söylemesi yüreğine korku saldı. "Hayır, nedeni bu değil."

"Evet, öyle Finn, o yüzden başka türlü davranma."

"Gerçekten öyle değil. Bana yük olmaktan ve tartışmayı gerektirmeyen diğer aptalca şeylerden endişe etsen bile beni ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Tartışılmayı hak ediyorlar."

"Yapma."

"Yap."

"Yani bu hafta sonu benimle evlenecek misin?" "Finn..."

"Bu basit bir evet-hayır sorusu. Bir kasırğa düğünü yapalım mı ve sonra planlandığı gibi önümüzdeki Haziran ayında parti verelim mi?"

"Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Gerçekten istiyorum. Tüm soruların bir kez ve herkes için yanıtlanmasını istiyorum, böylece benden bıktığına karar verip bana kapıyı gösteremezsin."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi teslim olmuş bir ifadeyle. "Kendini benim için tamamen vazgeçilmez hale getirdin."

"O zaman buradaki işim neredeyse bitti." "Daha yeni başlıyor, bayım."

"Evet, öyle. Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum."

"Kendini ömür boyu bu duruma zincirleme konusunda emin misin?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"Tek bildiğim sen ve senin durumunun hayatımı tamamladığı, bu yüzden evet, eminim."

"O zaman bir kasırga düğünü yapalım."

Havayı yumrukladı. "Evet dedi!"

"Sakın bir yerini burkma. O zaman bana karşı ne kadar iyi olacaksın?" "Bebeğim, sana karşı her zaman çok iyi olacağım."

Onu derin, duygulu bir öpücüğün içine çekti. "Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

"Seni dünyanın öbür ucuna kadar seviyorum. Evli insanlar tarihindeki en mutlu evli insanlar olacağız."

"Beni buna inandırdın."

"Buna inanmak güvenli çünkü ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz." Ona sımsıkı sarılırken, düğünleri için geri sayımı iki güne indirdi. Bu sayıyı diğerinden çok daha fazla seviyordu.

"Gelmiş geçmiş en şirin kız bebek mi, yoksa ben mi önyargılıyım?"

Kevin, Summer'ın yatakta aralarında uyumasını izlerken Chelsea'ye sordu.

"Bence önyargılı olabilirsiniz ama onun gelmiş geçmiş en tatlı bebek olduğu konusunda hemfikirim."

Saçları ve kaşları neredeyse bembeyaz olacak kadar sarı olan küçük kızına sıırsıklam aşıktı. Kocaman mavi gözleri ve çok şirin pembe dudakları vardı. Minicik el ve ayak parmakları, sanki daha önce hiç bebek sahibi olmamış gibi onu sonsuz bir hayranlığa sürüklüyordu. Riley ve Finn otuzuna yaklaşırken, onlara aynı derecede takıntılı olmayalı bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

"Onu bana verdiğin için teşekkür ederim." Kevin parmağını hafifçe onun kolunda gezdirdi. Şimdiye kadar hissettiği en yumuşak tene sahipti. "Daha önce hayatımın tamamlandığını söyleyebilirdim ama o pastanın üzerindeki krema oldu."

"O mükemmel biri ve oğullarınız çoktan yetişkin birer adam olmuşken babalığa ikinci bir dönüş yaptığınız için size teşekkür etmesi gereken benim."

"Birkaç yıl önce biri bana yeni bir bebekle yeniden evleneceğimi söylese güler geçerdim. Seni ve Summer'ı bulana kadar hayatımda neyin eksik olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Böyle hissetmene çok sevindim. Senin için çok fazla olabileceğinden endişeleniyordum."

"Mümkün olan en iyi şekilde çok fazla. Bu kadar mükemmel olduğuna inanamıyorum."

ya da onu ne kadar sevdiğimi, sanki hep buradaymış gibi. Bunu açıklamak çok zor."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Bir tane daha doğuracağız, değil mi?" diye sordu. "Gerçekten yalnız büyümemeli."

"İsteyeceğinden emin
değildim." "İstiyorum. EN
KISA ZAMANDA."

"Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım doktor. Bayan Summer'ı beşiğine yatırmama ve onun için bir kardeş üzerinde çalışmaya başlamamıza ne dersiniz?"

"Sormak zorunda mısınız? Onu taşımamı ister misin?"

"Elbette."

Kevin uyuyan prensesini yataklarından alıp, daha önce talimatlara uymadan kurmaya çalıştığında onu zor durumda bırakan portatif beşiğe taşıırken rahatsız etmemeye dikkat ediyordu. Chelsea bir kez daha onu kurtarmaya gelmişti. Bebeği nazikçe beşik yatağına yerleştirip ellerini çektiğinde, bebek hiç kıpırdamadı. Diğer pek çok özelliğinin yanı sıra harika bir uykucuydu.

Yatağa geri döndü ve karısına uzandı. "Başka bir kız mı yoksa erkek mi istiyoruz?"

"Ne elde edersek edelim mutlu olacağız."

Onu öperken, onu altına aldı ve bacaklarının arasına yerleşti, hemen bebek yapma faaliyetlerine hazırды. "Evet, kesinlikle yapacağız."

"SIZE BAŞKA BİR ŞEY GETİREYİM Mİ?" Tiffany misafir odasının kapısından sordu.

McKenzie, Tiffany'nin ona ödünç verdiği pijamalarıyla yatakta yatıyor ve küçük oğlunu emziriyordu. "Sanmıyorum ama her şey için çok teşekkür ederim. Kocanız bizi bulup güzel evinize getirmeseydi ne yapardık bilmiyorum."

"Aramıza katıldığınız için çok mutluyuz."

"Neler olduğu hakkında hiçbir bilğim olmadığı için çok korkmuştum."

"Dehşet verici olmalı."

"Öyleydi."

"Güvende olduğunuzu bildirerseniz gereken biri var mı? Telefonumu kullanabilirsin."

"Hayır, kimse yok."

Tiffany bunun nasıl mümkün olduğunu sormak istedi ama düşüncesini kendine sakladı. Olan biten her neyse, bunu araştırmak onu daha da kötüleştirecekti.

yabancılardan gelen sorular. "Size odamızın yerini gösterdim. Gece boyunca bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen gelip beni alın."

"Çok nazıksınız. Tekrar teşekkür ederim."

"Memnuniyetle. Daha önce olmasa da sabah görüşürüz." "İyi uykular."

"Sen de."

Tiffany uyuyan kızlarını kontrol etti, Addie'yi toparladı ve sonra Blaine'e, çoktan yatmış olduğu odalarında katıldı. Otuz altı saat aralıksız çalıştıktan sonra, sonunda biraz dinlenebildiği için memnundu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Misafir odasına yerleştiler."

"Onları aldığımız için teşekkür ederim. Onları başka nereye getireceğimi bilemedim." "Elbette burada hoş karşılanırlar. Birisi var mı diye sordum.

güvende olduklarını söylemek için aramak istemiş ve kimsenin olmadığını söylemiş. Nasıl kimsesi olmaz?"

"Bilmiyorum ama bu gece onlar için elimizden geleni yaptık, şimdi yatağa gel ve kocana sarıl."

"Kocamın uykuya sarılmaktan daha çok ihtiyacı var."

"Kocanızın sarılmaktan daha çok ihtiyacı olan bir şey yok."

Dişlerini fırçaladıktan sonra onunla birlikte yatağa girdi ve ona en çok ihtiyacı olduğunu söylediği şeyi verdi.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi ona sarıldığında, sanki tek oksijen kaynağı oymuş gibi her zaman yaptığı gibi onu içine çekerken. Onun tarafından sevmek, iki güzel kızı ve yolda olan bebeğiyle birlikte başına gelen en güzel şeydi.

Bu hamilelikle ilgili her şey ilk ikisinden farklı geliyordu, bu yüzden bu kez bir erkek çocuk bekliyor olabileceğini düşündü. Her iki durumda da çok sevinecekti, Blaine de öyle. Kız babası olmayı seviyordu.

Blaine'in elleri hiç durmadan hareket ediyor, onu okşuyor ve içinde kolayca uyandırdığı arzuyla titremesine neden oluyordu. Jim'le evliyen, bir eşin yapması gerekenin bu olduğunu düşündüğü için yatakta sık sık kendini zorlamıştı. Blaine ona bir şey göstermişti. tamamen başka bir şeydi ve onu delicesine seviyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesi sert ve seksiydi. "Seni ve seni ne kadar sevdiğimi düşünüyorum."

Kadının göğsünü hafifçe sıktı, bu da kadında bir zevk ürpertisi yarattı. "İşte böyle düşünmeni istiyorum. Daha önce olduğu gibi endişelenmeni değil."

"Gerçekten endişelenmiyorum. Bu güvensizliğin nereden kaynaklandığını bilmiyorum." "Nereden geldiklerini biliyorum, ama o eski bir tarih ve ben haklıyım burada ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Bana bunu hatırlatmaya devam et, tamam mı?" "Ne zaman duymak istersen."

Ona döndü ve elini yüzüne koydu. "Daha önce seni klinikte ilk gördüğüm zamanı ve hâlâ evli olmama ve kimseyle ilgilenmemem gerekmesine rağmen nasıl hemen ilgilendiğimi düşünüyordum."

"Aynen bebeğim. Bir kez baktım ve mümkün olan en iyi şekilde tamamen battım."

"Luke ve Syd'in güvertesindeki o zamanı hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlıyorum, özellikle de ondan kurtulmanı beklerken sana duyduğum özlemi."

"Benim de seninle hemen bir şeylere atlamak gibi bir işim yoktu ama sana karşı koyamadım. Hâlâ da edemiyorum."

"Seni mağazanın önünde zıplarken izlerken delireceğimi sandım. Gördüğüm en seksi iç çamaşırlarıyla, adadaki diğer tüm erkekler zaten benim olduğunu düşündüğüm kadın için nefes nefese kalmıştı." Adam kadının kıcını sıktı ve ereksiyonunu kadının karnına bastırdı. "Beni çılgın bir deliye dönüştürdün."

Tiffany onun bunu söylerken neredeyse hırlamasına güldü. "Yaptın ve bana işkence etmekten zevk aldın."

"Eğlenceliydi."

Kıcına hafifçe vurarak onu güldürdü. "Uyuman gerek, Blaine."

"Sana uykudan daha çok ihtiyacım var."

"Bu doğru değil."

"Bu çok doğru."

Gözlerini kapatmak için parmak uçlarını kullandı. "Şimdi uyu. Fırtına geçtikten sonra başka şeyler için bolca vaktimiz olacak."

"Uyumak istemiyorum," dedi ama gözlerini kapalı tuttu.

Kadın onu öptü. "Şşşş."

İnledi ama yine de gözleri kapalı kaldı.

Beş dakika sonra nefes alış veriş uykuya dönüşmüştü.

Tiffany onu izlerken gülümsedi, onu ilk gördüğü andaki gibi büyülenmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

A Kamu güvenliği binasında, Jordan Mason'ın ofisindeki kanepede kitap okurken, Mason da bir başka gazeteciye röportaj veriyordu. Providence haber kanalları. Kitaptan çok daha ilginçti. Onunla ve meslektaşlarının soruları ve Gansett vatandaşlarının telefonlarıyla uğraşırken yerel ve ulusal haberlerden gelen sürekli röportaj taleplerine rağmen soğukkanlılığını korumasıyla gurur duyuyordu. Saatlerdir durmadan konuşuyordu.

Fırtına boyunca onların evinde kalmayı planlamıştı, ancak adam saat beş civarında departmanının SUV'si ile geldi ve toparlanıp onunla birlikte karakola gelmesi konusunda ısrar etti, böylece kendisi odaklanırken onun güvende olduğunu bilecekti.

İş için. Kız kardeşi Nikki ve büyükannesi Evelyn, Mason'ın tarafını tutmuşlardı ve fırtınada yalnız olmadığı için rahatlamışlardı. Onu Eastward Look'a gelmeye davet etmişlerdi ama o, ofisinde "kamp yapıyor" olsalar bile Mason'la birlikte olmaktan mutluydu.

Mason evden, itfaiye araçlarını sakladıkları garajdan hava kompresörüyle şişirdiği havalı bir yatak getirmişti. Kadının dinlenmek istediği zamanlar için onu yere sermişti. Hamileliğinin ilk üç ayı zor geçmişti. Sürekli yorgundu ve her günün büyük bir kısmında midesi bulanıyordu ama yine de ilk çocuğunu beklediği için mutluydu. Bebek onlar için bir sürpriz olmuştu ama hayatlarının en güzel sürprizi olmuştu ve gelecek baharda küçük insanlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyorlardı.

Birkaç hafta içinde, en yakın arkadaşı Gigi Gibson'la birlikte reality şovunun yeni sezonunun çekimleri için Los Angeles'a gitmek üzere adadan ayrılacaklardı. Mason bu süre zarfında departmandan izin alacaktı.

ve yaz turizm sezonu başlamadan çok önce geri dönerlerdi.

Bazen, farklı kıyılarda sevdikleri işleri yapmalarına rağmen birlikte olmalarının nasıl mümkün olduğuna hâlâ inanamıyordu. Mason ve Gigi'nin erkek arkadaşı Cooper, dizinin yeni sezonunda Jordan ve Gigi'nin uzun süreli ilişkilere geçişine ve Jordan'ın durumunda bir aile kurmasına odaklanacaktı.

Mason'ın CNN'e verdiği röportajı izlerken, onun ünlü olmaya hazır olup olmadığını merak etti. Bu konuda biraz konuşmuşlardı ve Mason onunla birlikte olacaksa bunun umurunda olmadığını söylemişti. Gelecek yaz adaya ateşli itfaiye şefini aramaya gelen turistler tarafından takip edileceğini düşünmek onu eğlendiriyordu.

Ona sahip olamazlardı. O tamamen onundu.

Röportajı bitirdiğinde ayağa kalktı ve gerindi. Jordan koltuktaki tüneğinden "Kahramanım," dedi.

"Dur."

"Durmayacağım. Her zaman çok seksi bir itfaiye şefisin, ama özellikle kriz modunda."

Onun yanına oturdu ve elini uzattı. "Beni utandırıyorsun."

Jordan parmaklarını onun elinin etrafında kıvrırırken güldü. "Yüzün kızarmıyor."

"Seninle yapıyorum. Her zaman." "Ne zaman?"

"Hemen şimdi."

Son aylarda kendisine kendisinininki kadar tanıdık gelen yüzü inceledi. "Kızarma belirtisi görmüyorum."

"İçten içe kızarıyorum." "Bu hiç eğlenceli değil."

Gülümseyerek onu öpmek için eğildi. "Bebek annem nasıl hissediyor?" "İyiyim ve beni birlikte çalışmaya ikna ettiğin için gizliden gizliye mutluyum. sen."

"Fırtına sırasında o kulübede senden başka bir şey düşünemezdim, bu yüzden benimle gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Sanki bana bir seçenek sundun."

"Seçim her zaman senin aşkımdır, ama doğru seçimi yaptığın için mutluyum."

Eski kocasının onu kontrol etmeye çalışmasıyla neler yaşadığını bildiği için bunu söylemesini takdir etti. "Biliyorsun, seninle olmayı sensiz başka bir yerde."

"İşte bu da beni gelmiş geçmiş en şanslı adam yapıyor." Jordan başını onun omzuna yasladı. "İkimiz de şanslıyız."

"Ben senden daha şanslıyım çünkü sen benim ligimin çok dışındasın ama yine de beni seviyorsun."

"Böyle söyleme. Bu doğru değil."

"Jordan, tatlım," dedi gülerek, "bu kesinlikle doğru." "Hayır."

"Evet."

"Seni gördün mü?" "*Seni gördün* mü?"

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız," dedi elini ve kolunu okşayarak.

"Bu gece başka ne yapman gerekiyor?"

"Saat 11 haberleri için daha fazla röportaj ve ardından sanırım fırtınada neler olacağını görmek için bekleyeceğiz."

"Biraz dinlenmek için vaktiniz var mı?"

"Sanırım öyle. Önce diğerlerini kontrol edeyim." Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve odadan çıkmak üzere ayağına kalktı.

Onun gidişini izledi, lacivert üniforma pantolonunun kaslı bacaklarına ve kışına yapışmasını hayranlıkla seyretti. Hayatını kurtardıktan sonra onunla tanışana kadar üniformalı erkeklerden hiç hoşlanmamıştı. Şimdi o üniforma ve onu giyen adam hayatının merkezindeydi ve bundan daha mutlu olamazdı.

Bu büyük, çılgın dünyada onu buldum.

Adam ekibini kontrol ederken, kadın pijama pantolonunu ve atletini giymek ve dişlerini fırçalamak için ofisine bitişik banyoyu kullandı. Ofise döndüğünde, kadın onu yerde onlar için hazırladığı yatakta bekliyordu. Eğer kamp yapmak zorunda kalırlarsa, kızın rahat edeceğini söylemişti.

Her zaman her şeyden önce onu düşünüyordu, bu da her zaman kendini düşünen eski kocasından çok hoş bir değişiklikti birinci, kendisi ise uzak bir ikinci. Bu saçmalığa çok uzun süre katlanmıştı ve şimdi onu hayatının en önemli parçası haline getiren birine sahipti, onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

"Daha rahat bir şeyler giyebilir misin?" diye sordu ona.

"Sanırım öyle." Mason banyoya girdi ve üzerinde bir tişört ve eşofmanla çıktı. Üniformasını bir sandalyenin üzerine attı, böylece ihtiyaç duyduğunda elinin altında olacaktı ve onunla birlikte yatağa girdi. Kız ona sokulduğunda, "Ofisimde havalı yatakta seninle buluşmak ne hoş," dedi.

"Daha önce hiç ofisinizde biriyle yattınız mı?" "Hiç yatmadım."

Elini göğsünde gezdirdi ve aşağıya inerek sikini kavradı. "Oh, ofis bekaretini alacağım."

"Ofisimden hiçbir şey almayacaksın."

"Neden? Kapıyı kilitledin, değil mi?"

"Evet, ama-"

Kız atladı. Adam daha cümlesini bitiremeden, kız onun üstüne çıkmış, onu öpüyor ve karşı koyamayacağını bildiği bir şekilde hareket ediyordu. Göğsünün derinliklerinden gelen inilti, gülmek için kendini zor tutmasına neden olurken, vücudunu kullanarak bu işin nasıl gideceğini ona bildiriyordu.

Ellerini göğüslerini avuçlamak için kaldırdığında, onu yakaladığını biliyordu ama vazgeçmedi. Aksine, iki katına çıktı, onu amansız bir şevkle öperken kaya gibi sert horozuna karşı öğüttü.

Ve sonra kollarını ona dolayarak ve üstte olacak şekilde yuvarlayarak kontrolü ele aldı. Öpüşmeyi kesti, yüz ifadesi ona büyük zevk veren bir tür şaşkın eğlenceyi yansıtıyordu. "Seni küçük cadaloz."

"Ne yaptım ben?" diye sordu masumca göz kırparak.

Boynunu ısırarak için başını eğdiğinde alçak hırıltısı onu güldürdü. "İz bırakma, Şef. Kimsenin senin ne yaptığını bilmesini istemeyiz. ofisinizde ne yapıyordunuz?"

"Kıçına şaplak atacağım ve bazı izler bırakacağım."

"Oh," dedi nefes nefese, "*ne zaman?*"

Sanki biri onun içinde bir düğmeyi çevirmiş gibi, pijama pantolonunu ve eşofmanını hızla çıkarırken tüm ellerini kullandı. O kadar çabuk içine girmişti ki, her zaman yaptığı gibi onu mutlak sınırına kadar germeden önce hazırlanmak için bir saniyesi bile yoktu.

Jordan adamın sırtını pençeledi ve bacaklarını adamın etrafına sararak onu kabzasına kadar gömülü tuttu.

"Lanet olsun, Jord," dedi soluk soluğa. "Bırak hareket edeyim." "Henüz değil," dedi. "Arayı kapatmak için bir dakikaya ihtiyacım var."

Ona bakmak için kendini yukarı kaldırdı. "Seni incitmedim, değil mi?" "Hiç de değil."

"Hareket etmeme izin verecek misin?"

"Bir dakika içinde." İç kaslarını onun etrafında sıkılaştırdı. "Ya da iki."

"Böyle devam edersen o kadar uzun süre dayanamayacağım."

"Ne? Bu mu?"

Nefesi kesildi. "Evet, o," dedi dişlerini sıkarak.

"Tamam, şimdi hareket edebilirsin," dedi bacaklarını indirerek.

Sınırsız bir tutkuyla kızın içine girerken sanki ele geçirilmiş bir erkek gibiydi. Ama her zaman karnına çok fazla ağırlık vermemeye ya da onu herhangi bir şekilde incitmemeye dikkat ediyordu. Ve ona aksini göstermeden önce sadece peri masallarında olduğunu düşündüğü türden bir zevk vermek için ona nerede ve nasıl dokunacağını biliyordu.

Onunlayken orgazm olmakta hiç sorun yaşamıyordu. Aslında, geçmişte bir tanesi bile mucize sayılabilecekken, o sık sık iki ya da üç tanesini birden çıkarıyordu. Doğru adamla birlikte olmanın her şeyi değiştirdiğini öğrenmişti ve bu adam... Bu adam onun için kesinlikle mükemmeldi ve ikisini de sessiz kalma çabasından titreten sessiz, zorlayıcı doruklara çıkarırken bunu bir kez daha kanıtladı.

"O patlama sesini duydun mu?" diye fısıldadı nefesini tuttuğunda.

"Hangi patlama sesi?"

"Ofis kirazınız."

Kahkahalarla sarsıldı. "Vixen. Bu benim hikayem, ve ben o."

"Seninle yaşadığım sürece bununla yaşayabilirim." "Ben varım, bebeğim. Sonsuza dek."

Kollarını onun etrafında sıktı. "Bu yeterince uzun olmayabilir."

LOS ANGELES'TE Gigi Gibson, sevdiği diğer insanların yaşadığı adaya yaklaşan fırtınayla ilgili haberleri endişeyle izledi.

Cooper James hayatına girip her şeyi değiştirene kadar Jordan, Nikki ve Evelyn onun ailesi olmuştu. Ama o kadınları ne kadar çok seviyordu.

Coop duştan sonra kanepede ona katıldığında, "İyi olacaklar," dedi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Gansett Adalıları güçlüdür. Önlerine çıkan her şeyin üstesinden gelmek için nasıl birlikte çalışacaklarını bilirler. Jared ve Quinn bütün gün dışarıdaydılar ve ellerinden geldiğince yardım ettiler. Herkesin yapılması gerekeni yaptığını söylediler. İşte onlar böyle insanlar. Herkes elini taşın altına koyuyor."

"Oradayken bunu ben de gördüm ama böyle bir fırtına... O güzelim yerin darmadağın olduğunu düşünmeye dayanamıyorum."

Cooper kolunu ona doladı. "Eğer bu olursa, yeniden inşa edecekler."

Başını adamın göğsüne yasladı, fırtınanın örtüsünden gözlerini ayıramıyordu.

"Belki de başka bir şey izlemeliyiz," dedi. "Bunu izlemem lazım, böylece neler olduğunu anlayabilirim." "Jordan'la konuştun mu?"

"Yaklaşık bir saat önce. Mason'la birlikte kamu güvenliği binasında kamp kurdu. Fırtına sırasında onun evinde yalnız kalmasını istemedi."

"Nikki'ye gitmemesine şaşırdım."

"Mason'ın mola verme ihtimaline karşı evde olmak istediğini söyledi." "Onunla birlikte karakolda olmasına ve yalnız olmamasına sevindim."

"Ben de. Sence Eastward Look iyi olacak mı?"

"Eminim bir şey olmaz. Burası onlarca yıldır her türlü fırtınaya dayanıyor ve unutmayın, Riley ve Nikki çatıyı değiştirdiğinde tanıştılar, yani sağlam olduğunu biliyorsunuz."

"Sanırım öyle. Sadece bitmesini ve herkesin iyi olduğunu duymak istiyorum." "Yakında bitecek."

"Benim için yeterince hızlı olamaz."

BÖLÜM 17

Piper, Jack'i gece yarısından hemen sonra Sand & Surf'ün ikinci katına götürdü ve ona boş odalardan birinin anahtarını verdi. sokak tarafında. "Fırtına sırasında okyanus manzaralı odaları boş bırakıyoruz," dedi ona.

"Muhtemelen en iyisi bu."

Onlar koridorda dururken, fırtına yaklaştıkça otel gıcırıyor ve inliyordu.

Ona baktı, inanılmaz derecede endişeli hissediyordu. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Eminim her şey yoluna girecektir."

Piper kollarını ortasına doladı, aniden uzun zamandır olmadığı kadar endişelendi. Bu his ona saldırıya uğradığı günü hatırlattı ve ürpermesine neden oldu.

"İyi misin?" "Sadece korkuyorum."

"Neden burada benimle yatmıyorsun, böylece fırtına sırasında ikimiz de yalnız kalmak zorunda kalmayız?"

"Ben... uh..."

"Sadece uyu." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken o ölümcül sırıtışıyla parladı. "Benimle güvende olacağına söz veriyorum."

"Öyle mi olacak?"

Kaşları çatıldı. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Fiziksel olarak değil."

"Peki nasıl?"

"Kalbim çok şey yaşadı. Seninki kadar değil ama benim için çok şey oldu." Kendini ona bakmaya, göz teması kurmaya zorladı. "Senin için hazırlıklı olduğumdan emin değilim."

"Ben de senin için hazır olduğumu düşünmüyordum, ta ki birkaç haftalığına gidene ve her gün seni düşünene kadar."

İtiraf onu nefessiz bıraktı. "Her gün, ha? Bu çok fazla." "Evet, öyleydi ve şimdi tam karşımda duruyorsun, bu yüzden tatlı ve güzel, senden başka *bir şey* düşünemiyorum." "Oh. Şey..."

"Evet, fırtına sırasında benimle takılabileceğini umuyordum çünkü ben buradayken korkman ya da yalnız kalman için bir neden yok."

Ona güvenmesini, ona inanmasını, ona bir şans vermesini istiyordu. Kız buna hazır mıydı? Muhtemelen değildi, ama adam tam orada duruyordu, güçlü ve seksiydi ve belli ki onun kendisiyle ilgilendiği kadar onunla da ilgileniyordu.

Bina o anda özellikle yüksek bir inilti çıkardı ve Jack'in bekleyen kucığına doğru adım attı. Jack'in çenesi kızın başının üstünde dururken, birbirlerine ne kadar mükemmel uyduklarını fark etmekten kendini alamadı, Hayatın büyük yapbozunda bir şekilde birbirini bulmayı başarmış bir yapbozun iki parçası gibi.

Bu düşünce aklına gelir gelmez, Piper düşüncelerinin aldığı yöne neredeyse gülecekti. Ona bir fırtına sırasında teselli sunmuştu, bir fırtına değil.

beyaz çit ve sonsuza dek mutlu yaşamak.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, elini kızın sırtında gezdirip dizlerinin bağını çözen yatıştırıcı bir okşamayla.

"Önce üstümü değiştirmek istiyorum."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi, onu bırakmaya isteksiz görünüyor. "Evet, biliyorum."

"Burada seni bekliyor olacağım. Geri gelecek misin?"

Bakışlarını bir an öyle yüklü tuttu ki, aralarında kaynayan güçlü çekimi onun da en az kendisi kadar hissedip hissetmediğini merak etti. "Evet, geri döneceğim."

"DAN BANKADAN ÇALIYOR," dedi Grant. "Hepimizi nasıl bu kadar kötü dövdüğünün tek olası açıklaması bu."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Dan, Monopoly tahtasındaki krallığını incelerken bir bardak viskiden yudum aldı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum,

Ama karşınızda gördüğünüz şey ham beceri ve finansal sihirbazlık."

"Daha çok üçkâğıtçılık gibi," diye mırıldandı Grant.

"Aman *Tanrım*," dedi karısı Kara inleyerek. "Onu dinleyecek misin?"

Böyle saçmalıkları nereden buluyor?" "Ben

sadece gerçeği söylüyorum, aşkım."

"Her neyse," dedi ve elindeki ayakkabı simgesini adama fırlattı.

Alnının ortasına çarptı ve bu da Grant, Stephanie ve Kara arasında histerik bir kahkaha dalgası başlattı.

Dan alnındaki kırmızı lekeyi ovuştururken kaşlarını çatı. "Bu acıttı." "Boo-hoo, seni koca bebek," dedi Grant.

Dan öfkeyle, "Bu şimdiye kadar katıldığım en kötü kasırğa partisi," dedi.

Grant ona, "Bu şimdiye kadar katıldığın tek kasırğa partisi," diye hatırlattı.

"Eğer böyle devam edecekse çok abartılıyorlar."

"Bırakıyorum," dedi Stephanie, gerinmek ve pencereden fırtınaya bakmak için ayağa kalkarak.

Grant yanına gelip ellerini kadının omuzlarına koydu ve ne zaman endişelense ya da üzülse orada toplanan gerginliği yoğurarak yok etti.

"Buranın başımıza yıkılmayacağından emin misin?" diye o gün bilmem kaçınıcı kez sordu.

"Eminim. Bu kadar içeride iyi korunuyoruz. Çok fazla duvar yıkmış olmanız dışında endişelenecek bir şey yok."

"Sadece ikisini indirdim."

"Bunun iki tane fazla olup olmadığını öğreneceğiz." Onun boynunu öptü. "Şaka yapıyorum. Evi satın almadan önce etüt ettirmiştik, unutma. Kaya gibi sağlam olduğunu söylediler." Adamın güvencelerine rağmen omuzları hâlâ düğüm düğümdü. "Biraz dinlenmek ister misin?"

"Sanırım."

Rüzgâr evi sallarken ve yağmur üzerlerine doğru gelen bir yük treninin sesini andıracak kadar şiddetli yağarken ikisinin de pek uyuyabileceğini sanmıyordu.

Grant, Dan ve Kara'ya "Biz yatmaya gidiyoruz," dedi. "İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?"

"Var," dedi Kara. "Fırtına için bizi kabul ettiğiniz için tekrar teşekkürler." "İyi ki varsınız," dedi Grant. "O mu? O kadar da değil."

"Hey!" Dan kekeleyerek söyledi. "Ben olmasaydım onu tanımayacaktın bile!"

"Ve ben olmasaydım onunla ilişkini mahvedecektin." "Bu incitici ama doğru."

"Beni onunla yalnız bırakmayın," dedi Kara yalvarırcasına. "Rüzgârla ilgili yeterince sorunumuz var, bir de bu rüzgâr torbası işleri daha da kötüleştirmesin."

Dan karısına sırtarak, "Beni seviyorsun," dedi.

"Bu arada, sabah görüşürüz," dedi Grant. "İyi geceler çocuklar," diye ekledi Stephanie.

"Umarım biraz uyuyabilirsin," diye arkasından seslendi

Kara. "Sen de öyle."

Grant birkaç dakika sonra Stephanie'yle birlikte yatağa girdiğinde, ona uzandı ve kucağında rahat etmesini sağladı, sıkı omuzlarına masaj yapmaya kaldığı yerden devam etti. "Aşkımın omuzlarındaki bu düğümlerden hoşlanmıyorum."

"Elimde değil. Bu şey çok korkutucu." "Biliyorum, ama iyi olacağız."

"Joe ve Seamus'u denizde düşünüp duruyorum ve karnım ağrımaya başlıyor."

"Onlar da iyi. Janey biraz önce onu aradığını ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Şu anda fırtınanın doğusundalar ve fırtınayı atlatmaya çalışıyorlar."

"Hala. *Denizin dışındalar*. Bir *kasırganın* içinde."

"Eğer gitmemiş olsalardı, Deacon'ı bir daha asla göremeyebilirdik."

"Tüm bunlar olurken onu ve Julia'yı, tüm ailemizi ve arkadaşlarımızı, babamı ve İtalya'daki Sarah'yı düşünüp duruyorum. Bizim için endişelenmekten çıldırıyor. Yolculuğu dört gözle beklerken onun için, her ikisi için de bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum ama umarım yarına kadar onu, Sarah'yı, Janey'i ve bizim için endişelenen herkesi iyi olduğumuz konusunda rahatlatabiliriz."

"Umarım öyledir."

"HIÇ KASIRGA SEKSİ YAPTIN MI?" Dan, Stephanie'nin daha önce atmosfer için yaktığı mumlar eşliğinde oturma odasında yalnız kaldıklarında Kara'ya sordu.

"Ya var dersem?"

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Kim o ve onu nasıl öldürtebilirim?"

Kara çaresizce güldü. Bunu onunla çok yapardı. İlişkileri hakkında en çok sevdiği şey buydu. Bir de harika seks, şefkatli sevgi ve ona olan tam bağlılığı. Bu sonuncusu başlarda onu çok kızdırmıştı. Şimdi hayatının ilk otuz yılında onsuz ve onun bağlılığı olmadan nasıl yaşadığını merak ediyordu.

"Ben ciddiym. Kim o ve daha da önemlisi, *nerede*?" "Onu tanımıyorsun ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Ama bir kasırğa sırasında onunla yattın?"

"Ben yaptım."

"Bu gerçekten şok edici bir haber. Kaç yaşıydın?" "On sekiz."

"Kasırğa sırasında gevşek bir sikle sevişirken ailen nerede olduğunu sanıyordu?"

"Büyükanneimin evinde. O günlerde çok yalan söyledim."

"Yani sen bir yalancı ve şarlatansın. Bu evlilik için verdiğim parayı geri istiyorum."

"Yapamazsın ve PS, aleti gevşek değildi."

"Bu bir rezalet!"

Yine öyle bir güldü ki sesi çıkmadı. Onun düğmelerine basarken eğlendiği kadar hiç eğlenmiş miydi? Hayır. Asla. "Bu kasırğa seksi istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Bunu ne zaman söyledim?"

"Sadece ilk kez kasırğa seksi yapacağımı düşündüğünde ilgilenmiş göründün."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi her zaman ilgilenirim."

"Ama geri ödeme istedin. Hala ilgilendiğini nereden bileyim?"

"Geri ödeme iptal edildi." "Nasıl olduğunu anlıyorum."

Gülümseyerek, "Seni seviyorum Kara Torrington," dedi.

"Garip bir nedenden dolayı ben de seni seviyorum Dan Torrington." "Bunun işe yaraması güzel, değil mi?"

"Çok, çok güzel."

"Şimdiye kadarki en güzel şey," dedi onu öperek. "Neden beni yatağa götürmüyor ve benimle hıznırca oynamıyorsun?"

"Bunu burada
yapamayız." "Evet,
yapabiliriz." "Bizi
duyacaklar."

"Onları duymuyoruz ve PS, eğer kasırga seksinin kapalı olduğunu bilseydim
eğer onlarla kalmaya gelseydik, hala kulübede olurduk. PPS, bu da burada
gerçek bir ev almamız gerektiğinin bir başka kanıtı."

"PPPS, PS'yi bırak."

"Sizinle paylaşmak istediğim bir sürü yazı var."

Özellikle şiddetli bir rüzgâr evi sallıyor ve inletiyordu, çatıya çarpan
yağmur milyonlarca yürüyen ayak gibi ses çıkarıyordu.

Dan kolunu ona doladı. "Hadi yatağa
gidelim." "Bunu duydun, değil mi?"

"Neyi duydum?"

Mumları söndürüp evin Grant'in karşı tarafında bulunan yatak odası ve
banyoya doğru yürürlerken Kara onun kaburgalarına dirsek attı
ve Stephanie'nin odası. Ona o kadar sık dirsek atıyordu ki, kaburgalarında
kalıcı bir çürük olmaması mucizeydi. Olsa da umurunda olmazdı.
Onunla birlikte olmak, onunla alay etmek, çürüklere değdi.

Telefonu bir mesajla çınladı. "Yine annem arıyor, iyi olduğumuzdan
emin olmak istiyor."

"Ona büyük, güçlü, kahraman kocanın sana çok iyi baktığını söyle."

"Bunu ona
söylemeyeceğim."

"Söylememi mi
istiyorsun?"

"Sorun değil." Cevabını yazdıktan sonra telefonu yatağın başucundaki
masaya şarja taktı. "Telefonunu ve dizüstü bilgisayarını şarj ettin mi?"

"Evet, hanımefendi. Grant, elektrik kesilirse Big Mac ve Linda'ya
gidebileceğimizi söyledi. Jeneratörleri varmış."

"Eminim evleri de doludur. Daha fazla insana ihtiyaçları yok." "Biz
sadece insan değiliz. Biz bir aileyiz."

Kara ona gözlerini devirdi. "Son baktığımda senin adın McCarthy
değildi."

"Osmoz yoluyla McCarthy oldum."

"Yani onları ailenizden biri olarak görecektik kadar kendinizi
sevdirmişsiniz ama muhtemelen onlar sizden bıkmışlardır."

"Bebeğim, beni seviyorlar. Sevilmeyecek ne var?"

"Kendinizden üçüncü şahıs olarak bahsetme eğiliminiz var. İşte senin devasa egon. "Devasa penisin mi?"

Kara gülmekten kendini kaybetti. O kadar çok güldü ki gözleri yaşardı. "Seninleyken bile yapamıyorum. Yapamam işte."

"Söyleyeceğin şey buydu, değil mi?" "Boş ver, Torrington."

"Oh, kocaman penisimi içine sokmayı çok isterdim-"

Onu öptü ve dudaklarını sıkarak kapattı. "Kapa çeneni."

"Eğer kapatırsam," dedi adam, kadının elinden kurtulmaya çalışarak, "o zaman seni o çok sevdiğin yerinden yalayamam."

"Yemin ederim, eğer çeneni kapatmazsan, ben..." "Ne?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

"Unut gitsin. Bu çok hoşuna giderdi."

Onu misafir odasındaki yatağa doğru geri geri götürdü ve bebeklerinin üzerine çok fazla ağırlık bindirmemeye dikkat ederek onun üzerine indi.

"Şimdi sen

bana söylemek

zorundasın."

"Hayır."

"Evet."

Onu susturmanın gerçekten etkili birkaç yolundan biri olan ağzı açık, dili dolanan bir öpücüğe çekti.

Onu saatlerce süren bir arzuyla öperken eli yüzüne indi. Geri çekilirken dudaklarını hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirmeye devam etti. "Sen beni kendine aşık etmeden önce, dünyadaki en heyecan verici şeyin kazanacağımı bildiğim bir davayı daha duruşma salonuna varmadan savunmak olduğunu düşünüyordum. adliye."

"*Seni kendime ben mi* aşık ettim? Şimdi de tarihi yeniden mi yazıyorsunuz, Avukat Bey?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bana sana aşık olmaktan başka seçenek bırakmadın. Ama dediğim gibi, kesin sonuçlu bir davayı savunmanın muhteşem karımla takılmaktan hiçbir farkı yok."

"Tam çekilmez olmanın eşiğindeyken, gidip tatlı bir şey söylüyorsun. Ve PS, kıcımın acımasız bir ağrısı olarak beni kendine aşık ettin."

Vurgulama için onun kıcını çimdikledi. "Bana aşık olduğun için çok mutluyum. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Seni mütevazı tutmak için yanında ben olmasaydım eminim çekilmezliğin daha da kötüleşirdi."

"Hiç şüphesiz." Adam onun yüzünü okşadı ve gözlerinin içine baktı. "Şimdi, bana söz verdiğin şu kasırğa seksine gelelim."

"Sana ne zaman söz verdim?"

"Daha önce. Seni duydum."

"Bunu kanıtlayabilir misiniz?"

"Stenografin tutanağı okumasını sağlayacağım." Yine gözlerini devirdi.

"Bu konuda tartışmaktansa seks yapmak daha kolay olurdu."

"Kimin için daha kolay?"

"Oh, bana karşı düzgün olmana bayılıyorum."

"Nefes almamı seviyorsun."

"Bu doğru. Nefes almanı sağlamalıyım. Peki, bana söz verdiğin seks hakkında..."

"Bir kez daha, konuşmayı bırakman için umutsuz bir çaba sarf ederek beni yıpratıyorsun."

"En iyi yaptığım şey bu. Aslında bütün kariyerimi bunun üzerine kurdum." "İyi ki benimle evlenmişsin, çünkü başkası olsa şimdiye kadar gözünden bıçaklamıştım."

"Bebeğim, beni bu kadar çok sevdiğin için çok şanslıyım."

Kara onu bir öpücüğün içine çekti ve rüzgâr uğuldarken ve yağmur çatıya vururken, onunla kasırğa seksinin geçmişte yaşadıklarından çok farklı olduğunu gösterdi. Birden fazla kez çılgılık atmamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı, özellikle de yüzünü bacaklarının arasına gömdüğünde ve onu dili ve parmaklarıyla hızlı, keskin bir orgazma getirdiğinde.

Tanrı merhamet etsin, adam bu konuda çok iyiydi, bunu ona asla ama *asla* söyleyemezdi.

Adam yukarı doğru hareket etti, kadının karnına ve göğüslerine öpücükler kondururken, derin bir darbeye içine girdi ve kadının nefesi kesildi. "Bana doğruyu söyle... Topal Dick'le de bu kadar iyi miydi?"

"Kapa çenenin, Dan."

"Söyle bana, Kara." Dudakları boynunun üzerinde kayarken içinde hareket etti ve onu tepeden tırnağa elektrikle doldurdu. "Bu çok daha iyi, değil mi?"

"Yorum yok."

Adam hareket etmeyi bıraktı ve o kadar ani bir şekilde ondan çekildi ki, kadın soluk soluğa kaldı. "Ne oluyor be?"

"Limp Dick'ten daha iyi mi değil mi?"

"Gerçekten Dan, sen aklını kaçırmışsın." "Bilmem gerek."

"Evet, daha iyi! Seninle her şey, hiç kimseyle olmadığı kadar iyi. Bunu zaten biliyorsun, o zaman neden bu kadar büyütüyorsun?"

Sırtarak tekrar içine girdi, uzun süre hareketsiz kaldı, o kadar uzun süre ki kadın hareket etmesini istemekten kıvranmaya başladı. "Sadece emin olmak istedim."

"Çok saçmalıyorsun."

"Bana yaptığın şey bu. Beni bir deliye dönüştürüyorsun."

"Sen benimle tanışmadan çok önce de bir deliydin."

"Beni bambaşka bir seviyeye çıkardın."

"Bu bir iltifat mı?"

"Tabii ki öyle."

"Şimdi ikimiz de hala gençken başladığın işi bitirmeye ne dersin?"

"Bu bir şikâyet miydi?"

"Kesinlikle hayır."

"Ben öyle düşünmemiştim." Altına uzandı ve onu kendine daha sıkı tutmak için kışını kavradı, hızını artırdı ve her ikisinin de aynı anda zirveye ulaşmak için zorlanmasını sağladı. "Ah... Evet, Kara. *Evet.*"

Adam onun üzerine indiğinde, kadın kollarını ona doladı ve sırtında rahatlatıcı daireler çizdi. Bir ya da iki dakika sonra, adam yan tarafına dönerek onu da yanına aldı, bacakları iç içe geçmişti. "Şimdiye kadarki en iyi kasırğa seksi."

"İlk onda yer alıyor."

Kahkahası ikisini de sarstı. "Beni çıldırtmaya bayılıyorsun."

"Bu çok kolay."

"Seni yine de seviyorum."

"Bunun için şükürler olsun."

BÖLÜM 18

L Ailesinin geri kalanı uyuduktan sonra, Mac hala uyanıktı ve hazırlık için yaptıkları her şeyi düşünüyor ve yeniden düşünüyordu.

ve bunun yeterli olmasını umuyordu. Wayfarer'ın devasa cam pencerelerini kaplayan kontrplak dayanabilecek miydi? Ailesinin Kuzey Limanı'nın yukarısındaki tepenin zirvesinde olduğu için acımasız rüzgâr ve yağmura dayanabilir miydi?

Joe, Seamus ve mürettebatları feribotlarla denizde güvende miydi?

Yatmadan önce Janey ile tekrar konuşmuştu ve Janey endişeden neredeyse çıldıracaktı ama onu kim suçlayabilirdi ki? Joe ve Seamus'un fırtınanın doğusunda olduklarını bilse bile, sevdiği herkesin mahsur kaldığı bir adayı hedef alan büyük bir fırtına sırasında evlerinden hâlâ çok uzaktaydılar.

Elektrik kesilirse, ne kadar süre kesik kalır? Jeneratörler için yeterli benzinleri var mıydı? Ailesine, evine ve işyerlerine bakmak için elinden gelen her şeyi yapmış mıydı? Ya adada mevcut kaynaklarla üstesinden gelemeyecekleri bir acil durum olursa?

Bu fırtına, kızlarına adını veren Tropik Fırtına Hailey'i anımsatıyordu. Adanın tek doktoru anakaradayken, kızları fırtınanın ortasında gelmişti. Tanrıya şükür David Lawrence o sırada evdeydi. Hailey doğduğunda onun hayatını kurtarmıştı. mavi ve tepkisiz.

Mac o geceyi ve Maddie'nin uzak bir adada, fırtınanın ortasında doğum sancısı çektiğini fark etmenin dehşetini düşündükçe ürperiyordu. Tanrı'ya şükür bu sefer hamile değildi ama değer verdikleri pek çok insan hamileydi - Stephanie, Abby, Grace, Tiffany, Kara, Daisy...

Bu büyüklükte bir fırtına sırasında ters gidebilecek milyonlarca şeyi ve küçük ada toplumlarının bu serpintiyle başa çıkıp çıkamayacağını düşündükçe midesi çalkalanıyordu.

"Neden uyanıksın?" Maddie sordu. "Bir şey mi oldu?"

"Kasırgadan başka bir şey olmadı."

"Her şey yolunda mı?"

"Şimdiye kadar." Mac ona doğru döndü ve kolunu beline doladı.

"Uyumaya devam et, aşkım." İkizler geldiğinden beri çok yorulmuştu. Mac onun uyuyabiliyorken uyumasını istiyordu.

"Kulağa oldukça kötü geliyor." Maddie onun göğsüne gömüldü. "Korkuyorum."

Adam kızın omzundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Endişelenme.

Endişelenecek bir şey yok."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Fırtına şiddetlendikçe ve yaklaştıkça endişesi tavan yapsa da ona duyması gerekenleri söyledi.

"Bu sırada Joe, Seamus ve denizdeki diğerlerini düşünüp duruyorum..."

"Onlar iyi. Şimdiye kadar iyice doğuya gitmişlerdir."

"Neler yaşadıklarını düşünmek bile beni hasta ediyor."

"Tekneleri buradan çıkarmakla doğru şeyi yaptılar."

"Bunu Janey ve Carolina'ya söyle. İkisi de endişeden ne yapacaklarını bilemiyorlar. Daha önce onlarla mesajlaşıyordum. Ne diyeceğimi bile bilemedim."

"Herkes hasarı en aza indirmek için elinden geleni yapıyor." Önceki gün Kara'nın teknelerini sudan çıkarmasına ve korunacakları iç bölgelere yerleştirmesine yardım etmişti. Babasının teknelerini sudan çıkarmışlardı. Yapabildikleri her şeyi bordalamışlardı. Yiyecek, su ve yakıt bir süre önce stoklanmıştı.

kasırga ya da kar fırtınası.

"O zaman neden endişe içinde

kıvranıyorsun?" "Öyle miyim?"

"Öylesin."

Çoğu zaman onun kendisini herkesten daha iyi tanımasını seviyordu. Ancak böyle zamanlarda endişelerini ondan daha iyi saklayabilmeyi diliyordu. "Hayatları, evleri, işyerlerini korumak için elimizden gelen her şeyi yapıp yapmadığımızı düşünüyorum."

"Mac, sen her şeyi ve daha fazlasını yaptın. Senin sayende adada ihtiyacı olan herkese yetecek kadar kontrplak vardı. Bütün o bütün-

Sevdiklerimizin çoğu için ev jeneratörleri. Fırtına hazırlığı için koca bir yakıt kamyonu sipariş ettiniz. Daha ne yapabiliydiniz ki?"

"Neyi bilmediğimi bilmiyorum."

Elini adamın yüzüne koydu ve kendisine bakması için onu zorladı. "Adanın olabildiğince hazır olduğundan emin olmak için herkesten fazlasını yaptın.

Bizi hazırlamak için bir hafta boyunca günde yirmi saat çalıştın." "Umarım yeterli olmuştur."

"Bu fazlasıyla yeterliydi. Gerisi senin elinde değil. İster inanın ister inanmayın, kudretli Mac McCarthy'nin bile yapamayacağı bazı şeyler vardır.

Kontrol."

"Bundan hoşlanmadım."

"İnan bana," dedi gülerek, "biliyorum." Maddie bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Seni rahatlatmak için büyük silahları çıkarmam mı gerekiyor?"

"Bahsettiğiniz bu büyük silahlar neyi gerektiriyor?"

"Şöyle bir şey olacaktı..." Eğilip adamın çıplak göğsünün ortasını öptü, sonra aşağı inip diliyle karın kaslarının hatlarını çizdi ve yatağa girerken giydiği boxer külotun üzerinden adamın sertleşmiş sikine sokulana kadar ilerledi. "Henüz rahatlamadın mı?"

"Rahatladın mı?" diye sordu.

"Hiç de değil, bu konuda ne yapabileceğimize bir bakalım, olur mu?"

"Maddie... Yapmak zorunda değilsin..." Tüm hava bir nefeste vücudunu terk etti

Adamın sikini ortaya çıkarıp ağzına alırken. "Ne diyordun?" diye sordu.

"Bir şey değil."

Kıkırdayarak onu tekrar içine aldı, bu sefer biraz da dilini ekledi ve onu birkaç saniye içinde serbest kalmanın eşiğine getirdi. Karmaşık bir hamilelikten ve ikizlerin gelişinden sonra, bırakın böyle bir şeyi, her gün bir öpücük için bile zar zor zamanları olmuştu... *Kahretsin*. "Maddie, tatlım... Bekle."

"Beklemek istemiyorum."

Dudakların, dilin ve emişin birleşimi, tabanın etrafındaki sıkı eliyle birleştiğinde, onu tam kenara götürmek için gereken tek şeydi. "*Lanet* olsun," dedi tekrar konuşabildiğinde.

"Daha iyi hissediyor musun?" "Evet, daha iyi hissediyorum."

"Rahatlamamı istiyorum, böylece biraz uyuyabilirsin."

"Görev tamamlandı. İyiliğinin karşılığını vermeye ne dersin?"

"Yapmak zorunda
değilsin." "Ya
istersem?"

"Oh, şey... Eğer mecbursanız."

Mac sırtıarak, "Oh, yapmalıyım. Kesinlikle yapmalıyım." Bacaklarının arasında diz çökecek şekilde hareket etti ve ellerini baldırlarında ve uyluklarında gezdirerek geceliğini yukarı kaldırdı. "Hâlâ ağrın var mı aşkım?"

"Benim gibi değil."

"Bebeğimin annesi tam bir Wonder Woman."

"Doğru," dedi gülerek. "Bu benim. Wonder Woman." "Sen benim Wonder Woman'ımsın."

"Ben büyük bir çatlak iziyim ve asla belimi geri alamayacağım ve-"

Dilini karısının en hassas yerlerinde gezdirdiğinde onun atıp tutmasını durdurdu. "Karım hakkında saçma sapan konuşma. Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun." Onun dikkatini çektiğinde, dilini ileri geri hareket ettirerek klitorisini emdi.

meme ucunu çimdiklemek için uzanırken.

Nefes nefese kaldı ve kalçalarını kaldırarak sessizce daha fazlasını istedi, adam da bunu ona vermekten mutluluk duydu.

İki parmağını kızın içine soktu, onu incitmemek için dikkatlice hareket etti. "Tamam mı?"

"Mmm, evet, çok iyi. Durma."

"Hiç durmayacak." Onunla alay etti ve onu okşadı, ta ki kadın çırpınana, eğilene ve neredeyse fırtınadan daha yüksek sesle inleyene kadar. Ve sonra kırıldı, iç kasları parmaklarını o kadar sıkı kavradı ki, siki sanki yeni boşalmamış gibi yeniden sertleşti.

"Maaaaaaac."

Şimdiye kadarki en iyi ses, kızın uzun soluklu zevk nefesi üzerine söylenen adıydı.

Ona hakkını teslim etmeliydi. Artık fırtına hakkında düşünmüyor ya da endişelenmiyordu. "Sence daha fazlasını yapabilir miyiz?" Altı haftalık randevusu önümüzdeki haftaydı, yani ona göre yeterince yakındılar. Ama bu ona bağlı değildi.

"Deneyebiliriz."

Mac vücutlarını hizalamak için hareket etti. "Acırsa durmamı söyle."

"Bunu ilk bilen sen olacaksın."

Adam kızın içine girmeye başladığında, kız dondu kaldı.

"Mac! Prezervatif." "Kestirdim."

"Biz aldığından emin olana kadar o şeyi eldivensiz olarak vaat edilmiş topraklara yaklaştırmayacaksın." Onun randevusu

vazektomi iki hafta içinde işe yaradı.

"Bu şey rahatsız edici."

"Çok kötü. Eldiven tak ya da sevişme yok."

İnleyerek geri çekildi ve prezervatif almak için banyoya gitti, yatağa döndüğünde prezervatifi taktı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, çocuklarım ve ben prezervatife itirazımızı resmen kaydetmek istiyoruz."

"Not edildi." Kollarını ona doğru uzattı. "Yavaş git, tamam mı?" "Bir yerin acırsa bana söyle. Seni asla incitmek istemiyorum."

"Bence her şey yoluna girecek."

"Victoria acele ettiğimizi anlayabilecek mi?" diye sordu ebesine.

"Hayır," dedi gülerek. "Bir şeyin tekrar büyümesi gibi bir şey değil bu." "Ew, iğrençleşme."

"Ben değilim!"

"Konu kızlarla ilgili şeyler olduğunda midemin zayıf olduğunu biliyorsun." "Konuşacak mısın yoksa rol mü yapacaksın?"

"Kesinlikle harekete geçeceğim." Mümkün olan en küçük artışlarla ona girmeye başlarken olabildiğince yavaş gitti. "Tamam mı?"

"Uh-huh."

Mac onun her zamankinden daha gergin olduğunu, muhtemelen gerçekleşmeyeceğini umduğu bir acıyı beklediğini söyleyebilirdi. "Sana ne kadar acı çektiğimi anlatacak kelime yok.

Bunu özlemişim." Bir şeyler yapmayalı aylar olmuştu. "Ben de öyle."

"Bu hızlı olabilir."

"Gerginliği azalttığım halde mi?"

"Yine de. Bunu ne kadar sevsem de, bundan daha iyi bir şey yok."

"Hayır, yok." Adam yavaş ve dikkatli bir şekilde hareket ederken kadın onu kendine yakın tuttu. "Aşağısı hâlâ iyi mi?"

"Hâlâ iyi. Biraz daha hızlı gitmek isterseniz, bence sorun yok."

Kadının sözleri içinde bir ateş yaktı ama kollarının üzerinde yükselip hızını biraz artırırken bile hâlâ temkinliydi. "Kendine dokun," diye fısıldadı. "Boşalmanı izlemek istiyorum."

Dudağını ısırdı ve kendini okşamak için uzandı, o da onu izledi ve kendi kontrolünü parçalamadan önce oraya varmasını beklemeye çalıştı. Birkaç dakika sonra, onun yaklaşmakta olan salıverilmesinin işaretlerini hissetti ve bunu birlikte yapabilmeleri için mümkün olan son saniyeye kadar bekledi.

"Çok ateşli," diye fısıldadı kulağına, inanılmaz yükseklikten aşağı indiklerinde.

"Evet, öylesin."

"Sen tüm dünyadaki en ateşli annesin ve seni sonsuz seviyorum."

"Seni sonsuz seviyorum."

"Seni sonsuz seviyorum," dedi.

"Sınırsızca."

"Durmadan."

"Sürekli."

"Sonsuza dek demenin başka bir yolunu düşünemiyorum."

Kadın onu sıkıca kavradı ve adam günler sonra ilk kez rahatladı. Birbirlerine sahip olurlarsa her şey yoluna girecekti. Bundan emin olacaktı.

PIPER duş almak ve pijamalarını giymek için üçüncü kata çıktı. Saçlarını ve dişlerini fırçaladı ve Gansett'e dönmek için feribota bindiğinden beri olanları gözden geçirirken aynadaki yansımasına baktı. Haftalarca Jack'i düşündükten ve aralarındaki ince flörtten bir şey çıkıp çıkmayacağını merak ettikten sonra, Jack fırtına gibi hayatına geri dönmüş ve kendisi hakkında verdiği bilgilerle onu internette bir tavşan deliğine sürüklemişti.

Onun hayatı hakkında öğrendikleri, daha fazlasını öğrenmek istemesine neden olmuştu. Ama aynı zamanda bu büyük kaybın duygusal mayın tarlasına girme konusunda da temkinli davranmasına neden olmuştu. Dul bir adamla çıkma ihtimalinin beraberinde getireceği her şeyi kaldırabilecek donanıma sahip miydi? Midesi, büyük fırtınayla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyiyle onunla ilgili olan sinirlerle çırpınıyordu.

Ondan gerçekten

hoşlanıyordu.

Hem de çok.

Telefonu Jack'ten gelen bir mesajla çınladı. *Geri gelecek misin?*

Fırtınadan korkuyorum.

Gülümseyerek cevap verdi. *Evet, şimdi iniyorum.*

Yaşasın.

Sadece birkaç kısa mesajla bunu nasıl yaptı? Onu nasıl bu kadar telaşlandırdı ve onunla daha fazla zaman geçirmek için heyecanlandırdı? Gitmesi gerekiyordu.

hem kendi iyiliği hem de onun iyiliği için bu adamla yavaşça Geceyi onunla geçirmek için alt kata indiğinde, bunun nasıl yavaş gitmek sayılacağını merak etti.

"Özel durumlar," diye mırıldandı ikinci kata indiğinde, rüzgârın uğultusu üst kattakinden bile daha yüksekti. "Fırtına olmasaydı bunlar olmazdı."

Kendine bunu söylemeye devam et, kızım.

İçindeki sesin susmasını ve dikkatini çeken ateşli adamla olabileceklerin tadını çıkarmak için onu yalnız bırakmasını istiyordu Aylar önce ve o zamandan beri, haftalarca ada dışında olduğu zamanlarda bile dikkatini çekti.

Kadın koridor boyunca odasına doğru yürürken kapı açıldı ve adam dışarı çıktı, kadının geldiğini görünce gülümsedi.

Hazır olmadığına ya da duygusal yükler konusunda endişeli olduğuna dair tüm düşünceleri, onu kapıda gömleksiz bir şekilde dururken, ona sıcak bir şekilde gülümserken ve geri döndüğüne sevinmiş gibi görünürken gördüğünde yerle bir oldu. O ana kadar "havada yürüme" kavramını hiç deneyimlememişti.

Sonra ona elini uzattı ve kadın battı.

Onunla olan şey her neyse, onu istiyordu. *Onu* istiyordu. Onun hakkında daha önce öğrendiği şeyler, kalbi onun için ve kaybettikleri için acısa bile, onu kendisine daha çekici kılıyordu.

"Bir an için beni endişelendirdin," dedi onu odaya götürürken, kapıyı kapatıp arkalarından kilitledi.

"Nasıl olur?"

"Geri dönme konusunda fikrini değiştirdiğini sanıyordum." "Değiştirmedim."

"Öyle olsaydı seni suçlamazdım. Bu... Ben... Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var."

Ona bakarken başını eğdi, onun muhteşem yüzü karşısında gözlerinin fazla kamaşmamasına çalışıyordu. "Geri dönerek seni kandırmış mı oluyorum?"

"Bilmiyorum." Soruyu düşünürken çok sevimli ve belki biraz da savunmasız görünüyordu. "Öyle misin?"

Adamın kendisine bakışına o kadar kapılmıştı ki, elini sıkana kadar hâlâ elini tuttuğunu fark etmemişti.

Piper boğazındaki kocaman yumrudan kurtulmayı umarak yutkundu. "Sanırım isterim."

"Ama yüzde yüz emin değilsin, değil mi?"

"Yaklaşık yüzde doksan dokuz eminim."

"O son yüzde biri engelleyen nedir?"

"Sen... Sen çok şey yaşadın ve bu..."

"O zamandan beri ilk kez işe alınıyorum," dedi, daha önceki yorumuna uygun olarak.

"Evet."

"Hazır olup olmadığımı merak ediyorsanız, yani gerçekten ve gerçekten hazır olup olmadığımı, bunu kesin olarak söylemek zor. Sanırım hazırım. Olmak istiyorum. Ama keder artık her zaman resmimin bir parçası ve her şeyi karmaşıktırıyor."

"Sizinki gibi bir kayıp yaşamadan bunu olabildiğince iyi anlıyorum."

"Bunu her şeyin bir parçası haline getirmek istemiyorum ama istesem de istemesem de öyle."

"Bana kendini açıklamak zorunda değilsin, Jack."

"Ama ben biliyorum... Sadece beni değil, rahmetli eşimi, kederimi ve onsuz hayatımı anlamaya yönelik devam eden yolculuğumu da üstleniyorsunuz. Bu herkesten istenecek çok şey."

"Benden bunu istemiyorsun. Kendi isteğimle veriyorum." Bu sözleri söylerken bir tür eşiği aştığının, birkaç dakika içinde kararsızlıktan kararlılığa geçtiğinin farkındaydı.

Elini bıraktı ve iki elini kalçalarına koyarak onu kendine yaklaştırdı, başını dudakları dudaklarının hemen üzerinde durana kadar indirdi, o kadar yakındı ki neredeyse onun tadını alabilecekti. "Bana istediğinin bu olduğunu söyle."

"Öyle. Sen öylesin."

Adamın dudakları onun dudaklarını buldu ve bir anda yavaştan ateşe dönüşen bir öpücükle neredeyse ayakları yerden kesilecekti. Vay *anasını*, adam *öpüşebiliyordu*. Yıllarca bastırılmış arzusun, çağlar boyunca her şeyi tüketen bir öpücüğe dökülmesinin alıcı ucunda olmak, yakında unutamayacağı bir şeydi.

Piper daha önce hiç bu kadar derinlemesine öpülmemişti, sanki dünyadaki tek oksijen oymuş gibi ve sadece onun verebileceği şey için çaresizdi. Geçmişte öpüşmek hoş ve tahrik edici olmuştu. Ama hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

Dışarıda çarpan bir şeyin sesi, birbirlerine bakmak için ayrılımlarına neden oldu, adam da onun hissettiği gibi sersemlemiş görünüyordu.

Bir elini ağzına götürdü. "Biz, uh... Dışarıdaki o gürültü de neydi?"

Piper bacaklarını pencereye doğru hareket etmeye zorladı. Sokağa bakmak için panjurları kaldırdı. "Binalardan birinden bir şey düştü ve

sokakta parçalanmış. Buradan ne olduğunu anlayamıyorum."

Jack arkasından yaklaştı, kollarını beline doladı ve boynunu öptü, bacaklarını ve diğer her yerini titretti.

Onu nefessiz bırakan bir arzu. "Sana sarılmayı, seni öpmeyi ve seninle bugün yaptığımız gibi konuşmayı ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin. Ya da sanırım artık dündü."

"Bir kasırga sırasında eğlenirken zaman uçup gidiyor."

"Kesinlikle öyle."

Piper onu geri itti, böylece yüzünü ona dönebildi.

Onu kendine yaklaştırdı, tatlı ve nazik bir öpücük vermeden önce burnunu çekti.

"Bu senin için zor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Eğer yanımda sen olmasaydın o kadar da zor olmazdı."

İltifatlar arasında bu oldukça iyiydi.

"Son birkaç haftadır," dedi, "kendimi buna, sana hazır hale getirmek için biraz zamanım oldu."

"Anakarada yaptığınız şey bu muydu?"

"İşle uğraşmadığım zamanlarda seni düşünüyor ve senin de beni düşünebileceğini umuyordum."

"Sen yokken senden pek haber alamayınca radarına girmediğime kendimi ikna ettim."

"Radarımdaydın ama daha önce paylaştığım şeyler hakkında seninle yüz yüze konuşma şansı istedim. Bilmeni istedim..." Omuz silkti ve sonra iç geçirdi. "Seni feribotta gördüğüme çok sevindim."

"Ben de seni gördüğüme

sevindim." Onu tekrar öptü.

Piper kollarını onun boynuna dolayarak uzaklaşmasını engellerken, adam ona doğru eğildi ve ereksiyonunu karnına bastırdı.

"Seni benimle kalman için davet ettiğimde," dedi, "fırtına sırasında sana eşlik etmek istemiştin. Senden bir şeyler beklediğimi düşünmeni istemiyorum.

herhangi bir şey."

Ona imalı bir şekilde sürtündü. "*Bir şey beklemiyor musun?*"

Nefes nefese kaldı, parmak uçları kadının kalçalarına batıyordu. "Ben, uh... Benim için uzun zaman oldu, Piper. Başlamadan bitebilir."

"Duydun mu bilmiyorum," diye fısıldadı, "ama bu yenilenen bir organ."

Dudaklarından boğuk bir kahkaha kaçtı. "Aslında bunu biliyordum."

"Öyleyse endişelenecek bir şey yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Janey Cantrell, bir gözü Hava Durumu Kanalı'nda, bir gözü de televizyonda saatlerce volta atmaktan oturma odasındaki halıda bir yol açmıştı.

Diğeri ise telefonuna yapışmış, evden gelecek haberleri bekliyordu. Saat gece yarısını geçtiği için ailesinden ve arkadaşlarından gelen mesajlar azalmıştı ve Joe'dan en son haber aldığında ona Deacon Taylor'ı kurtardıklarını ve şu anda fırtınanın doğusunda, denizlerin oldukça sakinleştiği kadar uzakta olduklarını söylemişti.

Bu büyük bir rahatlama olmuştu.

Annesi çocukların telaşlanmadan yattıklarını bildirmişti. Linda'ya göre Janey'nin küçükleriyle "harika" vakit geçiren Kyle ve Jackson'la oynamaktan yorgun düşmüşlerdi. Her şey yolundaydı ama yine de Sadece rüzgârın çok güçlü olduğu ve muhabirin ayakta zor durduğu Gansett kayalıklarından yapılan canlı çekimi izlemek için durdu.

Janey, iki çocuğunun, anne babasının, dört erkek kardeşinin, onların eşlerinin, kayınvalidesinin, yeğenlerinin ve daha pek çok sevdiğinin büyük fırtınadan korunmak için sığındığı sevgili evinin rüzgâr ve yağmurla yıkılışını izlerken midesinin bulandığını hissetti.

Böyle bir zamanda onlardan bu kadar uzakta olmak dayanılmazdı. Arabasına atlayıp onlara doğru gitmek istiyordu ama bu dersleri, laboratuvarları, sınavları kaçırmak anlamına gelecekti. Eğer yine okuldan uzaklaşırsa

Geri dönmek. Mezun olmasına bir dönem kala, çekip gitmek bir seçenek değildi.

O da kaldı, volta attı, endişelendi ve şarap içti. Çok fazla şarap.

Telefon çaldığında irkildi ve neredeyse şarabı üzerine döküyordu. Telefonu karıştırdı ve Joe'dan gelen aramayı cevapladı.

"Merhaba."

"Hey, tatlım." Sesi en az onun kadar yorgun geliyordu. "Nasıl gidiyor?" "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ya sen?"

Güldü. "Sakin denizlerde yansıyan ay ışığına bakıyorum." "Bu rahatlatıcı olmalı."

"Eskisinden çok daha iyi."

"Uyuyabilecek misin?"

"Yapamam. Gemideki tek lisanslı kaptan benim, bu yüzden dümende kalmak zorundayım. Ama ben uyuklarken çocuklar göz kulak oluyorlar."

"Orada yalnız olmadığına sevindim."

"Ben de öyle. Onların yanımda olması iyi oldu. Deacon'ı tek başıma kurtaramazdım, orası kesin."

"Tanrıya şükür onu fark ettiniz."

"Şaka yapmıyorum. Şansım yaver gitti. Bir an için bir şeyler gördüğümü sandım."

"Julia ve ailesi çok rahatlamış olmalı."

"Öyle. Ailemizden ne duyuyorsun?"

Annesinden gelen çocuklarla ilgili rapor hakkında onu bilgilendirdi.

"Eminim büyük çocuklarla harika vakit geçiriyorlardır."

"Fırtınadan önce de öyleydiler. Jackson ve Kyle onlarla çok iyi anlaşıyor. Çok sabırlı. PJ onları köpek Burpee gibi takip ediyor." "Bu çok şirin. Keşke ben de görebilseydim."

"Çok yakında, aşkım. Her şey normale dönecek."

"Benim için yeterince erken değil. Evimi ve herkesi özlüyorum ve bu fırtına çok korkutucu."

"Sana endişelenmemeni söylemenin anlamsız olduğunu biliyorum, bu yüzden söylemeyeceğim, ama hepimiz iyiyiz ve çocuklar ailenle birlikte güvende. Annem orada, elinden geleni yapıyor. Bir şeye ihtiyaçları olursa Mac hemen yolun aşağısında, diğerleri de yakınlardadır. Eğer bizimle olamayacaklarsa, mümkün olan en iyi ellerde olacaklar." "Peki siz kimin ellerindesiniz?"

"Deniz Tanrısı her zaman benimle."

Her zamanki kadar gergin olduğunda onu ancak o güldürebilirdi.

"Sana bırakıyorum, Joseph."

"Ne?"

"Bu durumla ilgili hiçbir şey komik değilken beni güldürmek için."

"Git biraz uyumaya çalış. Dönemin bu kadar başında geri kalmak istemezsin."

"Şu anda okulu düşünemiyorum bile."

"Bunu düşünmek zorundasın. Ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk ait olduğumuz yere döneriz."

"Ait olduğumuz yere dönmek için sabırsızlanıyorum. Umarım bu fırtınadan sonra ada hala ayakta kalır."

"Gansett'i yıkmak için küçük bir fırtınadan çok daha fazlası gerekecek. Bunu biliyorsunuz. Ne olursa olsun, tamir edip yolumuza devam edeceğiz."

"Ve sonra sen ve çocuklarım eve, yanıma geleceksiniz, değil mi?" "Mümkün olan en kısa sürede."

Adanın tek sağlık kliniğinde, pratisyen hemşire/ebe Victoria Stevens, Dr. David Lawrence ve eşi Daisy ile şiddetli bir Yahtzee oyununa kilitlenmişti. Fırtınayla ilgili televizyon haberlerini saatlerce izlemişler ve fırtınanın şiddetini artırdığını öğrenmişlerdi. Kategori 3, saatte yaklaşık yüz yirmi mil hızla esen rüzgarlar ve Gansett'in el değmemiş kıyı şeridini tehdit eden on metrelik bir fırtına dalgası.

Bir saat önce kliniğin elektriği kesilmişti ve tüm tesise jeneratör yerleştirmek yerine sadece bozulabilir ilaçları sakladıkları buzdolabı için taşınabilir bir jeneratör kullanmayı tercih etmişlerdi. Ne kadar süre elektriksiz kalacaklarını bilmedikleri için ana jeneratörü kullanmayı sürdürüyorlardı.

Fırtına sonrası için hazır.

Mumlar titrerken Victoria açıkça, "Hile yapıyor," dedi. "Her seferinde ihtiyacı olan şeyi nasıl bulduğunun tek açıklaması bu."

David üst üste üçüncü galibiyetini aldıktan sonra kendini beğenmiş bir şekilde "Bu tamamen beceri, dostum," dedi.

"Hileci."

"Yahtzee'de nasıl hile yapacağımı bile bilmiyorum. Zar neyse odur."

"Hem bu oyunun adı neden Yahtzee?" Victoria elindeki kalemi yenilgiyle masaya fırlatırken mırıldandı. "Ne kadar aptalca bir oyun."

Daisy şakalaşmalarına kıkırdadı. "Benim kocam aldatmaz."

David kuru bir sesle, "Artık aldatmıyor," dedi.

İki kadın onun yüzünü buruşturmasına güldü.

Daisy ona, "Biz bu konuda şaka yapmayız," diye hatırlattı.

"Üzgünüm, canım."

"O günler artık çok geride kaldı."

Onun elini tuttu ve avucunu öptü. "Kesinlikle öyleler."

Herkes onun bir zamanlar nişanlıyken adanın altın kızı Janey McCarthy'yi aldattığını ve lenfoma hastalığına yakalandığını biliyordu. Hepsi için hayat devam ediyordu. Janey, Joe Cantrell ile mutlu bir evlilik sürdürüyordu. David iyileşmiş ve hayatının aşkıyla evlenmişti ama o zamandan bu zamana kadar olan yolculuk zor ve sıkıntılıydı.

"Eğer siz ikiniz romantikleşiyorsanız, ben buradan gidiyorum," dedi Victoria, kendi aşkı Shannon O'Grady olmadan fırtınayı atlatmaktan acı duyarak.

sarılıp yatmak. Kuzeni Seamus'un şiddetli itirazlarına rağmen onunla birlikte denize gitmeye karar vermişti. Reddedilmişti ve bu gece yalnız uyuyacaktı.

"Kendimizi kontrol etmeye çalışacağız," dedi David.

"Öyle yap." Victoria, Shannon'dan bir haber almayı umarak telefonunu kontrol etti ama birkaç saattir hiçbir şey duymamıştı. Umarım Shannon biraz uyuyordur, kendisinin de yapması gereken buydu. Kim yarın fırtına adayı vurduktan sonra onlardan ne isteneceğini biliyor muydu?

"Shannon'dan haber yok mu?" David sordu.

"Bir süre için değil, ama iyi olduklarına eminim. Son konuştuğumuzda fırtınanın doğusundaydılar."

Bir sonraki hafta sonu için planladıkları düğünün yapıлып yapılamayacağı konusunda çok daha fazla endişeliydi. Seamus ve Carolina'nın evinde evleneceklerdi ama bu, elektrik, su ve ihtiyaç duydukları diğer her şeyin -İrlanda'dan gelen Shannon'ın ailesi de dahil olmak üzere- sağlanıp sağlanamayacağına bağlıydı.

Bu noktada o kadar çok bilinmeyen vardı ki, bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ya da ailesinin adaya ulaşip ulaşamayacağı konusunda endişelenerek kendini deli edebilirdi. Ethel her yeri darmadağın ettikten sonra geriye ne kalacağını kim bilebilirdi ki?

"Düğünü mü düşünüyorsun?" Daisy sordu.

"Endişelenmemeye çalışıyorum çünkü endişelenecek çok daha büyük şeyler olduğunu biliyorum." Müstakbel damadının bir kasırga sırasında feribotla denize açılması gibi. Elektrik kesintileri, büyük hasar ve olası can kayıplarından bahsetmiyorum bile.

Daisy elini Victoria'nın koluna koydu. "Dört gözle beklediğin bir şey için endişelenmen son derece anlaşılabilir bir durum."

"Böyle bir zamanda bir düğünle ilgilenmek beni bencil bir inek gibi hissettiriyor."

Fırtına yaklaştıkça kliniğin camları her geçen saat daha yüksek sesle tıkırdıyordu. En kötüsü gece boyunca vurduğunda camların dayanacağını umuyordu.

"Sen bencil bir inek değilsin Vic," dedi David. "Seni tanıyan herkes öyle olmadığını söyleyecektir."

"Bunu söylemek zorundasın. Sen benim onursuz hizmetçimsin." David kaşlarını çatı. "Sağdıç konusunda anlaştığımızı sanıyordum." "Baş nedimeyi daha çok seviyorum."

"Sen yapardın."

Dünyadaki en iyi arkadaşındı ve başka kimsesi yoktu. Shannon'la evlendiğinde onun için ayağa kalkmasını isterdi, ama ah, onu dürtmeyi nasıl da severdi. İkisinin de hoşuna giden bir ağabey-kardeş ilişkileri vardı ve Shannon nedimesi Daisy'ye hayrandı.

Shannon'ın ailesi ve teyzesi düğün için gelecekti ve Shannon günlerdir planlarını iptal edip etmeyecekleri konusunda mesajlar alıyordu. Shannon'ın onları büyük gününde yanında görmeyi ne kadar çok istediğini bildiği için, fırtına geçene ve hasarı değerlendirme şansları olana kadar herhangi bir karar vermemeleri için onlara yalvarmıştı.

Büyük bir kasırganın her şeyi altüst etmesine gerek kalmadan evlenmek yeterince stresliydi. Tekrar, hızla akan zihnini sakinleştirmeye ve Victoria Stevens'in düğününün planlandığı gibi gidip gitmeyeceğinden çok, adanın ve toplumun karşı karşıya olduğu daha büyük sorunlara odaklanmaya çalıştı.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi David ve Daisy'ye. "Bana ihtiyacınız olursa haber verin."

"İyi uykular," dedi Daisy.

"Sen de öyle."

Fırtına sırasında kendilerine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı klinikte kalmaya karar vermişlerdi ama şu ana kadar ortalık sessizdi. Bunun için minnettardı ama onu meşgul edecek hiçbir şey olmadığı için düğün hakkında endişelenecek çok fazla zamanı vardı ve Seamus'la denize açılan Shannon için endişelenmek.

Muayene odalarından birine uzanmaya gittiğinde midesi çalkalanıyordu. David ve Daisy onun ofisindeki çekyatta uyuyorlardı. Aşırı aktif zihnini sakinleştirmeye çalışmadan önce Shannon'a bir mesaj

gönderdi. *Uyanık mısın?*

Adam ona seslenerek karşılık
verdi. "Hey," dedi.

"Selam aşkım. Nasılsın?"

İrlanda aksanının hoş notaları her zamanki gibi onu rahatlattı. "Şimdi
daha iyiyim. Sen nasılsın?"

"Seni özlüyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kasırgalardan nefret ederim."

"Ben de öyle. Beni kurbanımdan uzaklaştıran her şeyden nefret ederim."

Çok da uzun olmayan bir süre önce, öldürülen kız arkadaşının hayaleti
onun üzerinde dolaşırken birlikte bir gelecekleri olup olmadığını merak
ettiği zamanlar olmuştu. Victoria ona tamamen bağlanması için neredeyse
onu terk etmek zorunda kalmıştı ve o zamandan beri, ondan önce sadece
hayal edebileceği bir bağlılık seviyesine sahipti.

"İyi misin?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra.

"Sadece seni, bizi ve her şeyi düşünüyorum ve önümüzdeki hafta sonu
büyük günümüzü yaşayabilmeyi umuyorum."

"Her ne sebeple olursa olsun, o zaman gerçekleşmezse, *gerçekleşecek*.
Söz veriyorum."

"Biliyorum." Planlandığı gibi gerçekleşmeme olasılığı karşısında
feryat etmek istedi, çünkü ailesinin orada olmasının onun için ne kadar
önemli olduğunu biliyordu. Hepsinin gelmesini sağlamak büyük bir
operasyon olmuştu ve planlarını iptal etmek ya da ertelemek zorunda
kalmayı düşünemiyordu.

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Büyük ve tehditkâr bir fırtınayı kendimle ilgili hale getirmemeye
çalışıyorum." "Tabii ki seninle ilgili, aşkım. Sen gelinsin."

"Bu benimle ilgili değil, Shannon. Mesele aday ve toplumu bu
durumdan kurtarmak. Düşünümüz buna kıyasla sonradan akla gelen bir
şey."

"Bu bizim için sonradan düşünülmüş bir şey değil ve sen tanıdığım en
az bencil insansın. Düşünümüzün berbat olma ihtimali yüzünden hayal
kırıklığına uğradığın için kendine bu kadar yüklenme."

"Olmamaya
çalışacağım." "İşte
benim kızım."

"Beni her zaman daha iyi hissettirmeye çalıştığın için
teşekkür ederim." "Ben bunun için buradayım."

"Buraya sağ salim dönmeni istiyorum."

"Yapacağız. En kötüsü geride kaldı. Şimdi fırtına geçene kadar
yüzeceğiz. Umarım bugün ilerleyen saatlerde görüşürüz."

"Umarım öyledir."

"Bu arada, gözlerini kapatmanı ve birlikte yaşayacağımız harika hayatla ilgili tatlı rüyalar görmeni ve formaliteler hakkında endişelenmemeni istiyorum. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

"Hatırlattığın için

teşekkürler." "Ne zaman

istersen. Şimdi iyi misin?"

"Eskisinden çok daha iyiyim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Dinlen, aşkım. Her şey yolunda."

Pencerelerin tıkırtısı, rüzgâr ve yağmurun uğultusu aksini söylüyordu ama Victoria tüm kalbiyle sevdiği adamı dinlemeye ve çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi sağlamaya karar verdi.

Çekyatta birbirlerine sokulurlarken DAVID kolunu Daisy'ye doladı.

"Evdeki yatağımız beni diğerleri için şımarttı," dedi.

"Bu, anakarada ihtiyacımız olduğunda ısrar ettiğiniz güzelliğe kıyasla biraz zayıf."

"Haklıydım, değil mi?"

"Sen her zaman haklısın,

canım." Onun poposunu

çimdikledi.

"Ne?" diye sordu gülerek. "Çoğu zaman haklısın. Çoğu konuda içgüdülerine güvenmeyi öğrendim, şilteler de dahil."

"Ve Peanut'a ne isim vereceğimiz gibi tüm önemli konularda sana güveniyorum."

Ne doğuracaklarını öğrenmemeye karar verdiklerinden, her iki olasılık için de isim düşünüyorlar ve bu arada bebeğe Peanut adını veriyorlardı.

"Bir kız için Helen'e takıldım," dedi Daisy.

"Ben buna inanmıyorum. Bana yaşlı bir kadını hatırlatıyor."

"Eski olan her şey yeniden yenidir. Ayrıca, en sevdiğim insanlardan biri olan Helen adında büyük bir teyzem vardı."

"Ve bunu seviyorum, ama yine de... Helen. Bilemiyorum. Diğer seçeneklerim neler?"

"Helen?"

David güldü. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Bir erkek için ne dersin?"

"Hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey dikkatimi çekmiyor." "Myron'dan hoşlanıyorum."
"Ne? Myron mu?"
"Myron ve Helen. Mükemmel küçük bir aile olurlar."
Daisy arkasını döndü ve yüzünü aydınlatmak için cep telefonunun fenerini kullandı. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"
David parlak ışıktan irkildi. "Bunu yapar mıydım?"
"Evet, sanırım yapardın. *Myron*?"
"Helen?"
"Peki." Dudaklarını dramatik bir şekilde büktü. "Eğer benim Helen'im senin Myron'unu iptal ederse, o zaman çizim tahtasına geri döneriz."
"Mükemmel."
"Bunu bilerek yaptın ve Vic'e Yahtzee'de hile *yaptığını* söyleyeceğim."
David kahkahalarla sarsıldı. "Yapmadım ve yapmıyorum." "Yaptım ve yapıyorum."
"Yahtzee'de nasıl hile yapılır?"
"Hiçbir fikrim yok, ama sen çözmüşsün."
"Asla olmaz. Zarların ne yapacağını bilemezsin ve ben Myron ismini seviyorum."
"Her şeyi yeniden gözden geçiriyorum."
"Hangi şeyi?"
"Seninle evli olmak ve seninle üremek."
Bunu söylediğini duyunca, şaka yaptığını bilse bile içinde bir korku belirdi. Kolunu onun etrafında sıktı. "Beni asla terk edemeyeceğini biliyorsun, çünkü ölürüm."
"Hiçbir yere gitmiyorum ve bunu biliyorsun, Yahtzee'de hile yapsan bile."
"Yapma."
"Sen de yap."
David uykuya dalarken hâlâ gülümsüyor, sevgili karısına sarılmış, Helen adındaki sarışın küçük kızı düşünüyor ve sabahın küçük adalarına ne getireceğini merak ediyordu.

BÖLÜM 20

Piper bu kadar çok öpüşmenin mümkün olup olmadığını merak etti, dudakları yaralanmıştı. Eğer öyleyse, o ve Jack dudak eşiğini aşmışlardı. bir süre önce yaralanmıştı ve cerrahi onarım bölgesine doğru ilerliyordu, bu düşünce onu kıkırdattı.

"Bu kadar komik olan ne?" Jack dudaklarını onunkilere yakın tutarak sordu.

"Dudaklarınızı yaralanma noktasına kadar aşırı kullanıp kullanamayacağınızı merak ediyordum." "Eğer öyleyse, neredeyse varmış olmalıyız."

"Sanırım 'orası' yaklaşık bir saat önce geçildi."

"Üzgünüm."

"Ben değilim, sen de olmamalısın." Parmaklarını onun saçlarında gezdirmek için uzandı. "Komik bir şey bilmek ister misin?"

"Evet."

"Sende ilk beğendiğim şey saçlarındı." "Saçım mı?"

"Uh-huh. Saç benim için çok önemli."

"Yani kaybedersem oyun biter mi?"

"Aklını mı kaçırıyorsun?"

"Hayır," dedi sırtarak. "Ailemdeki tüm erkeklerin saçları gürdür. Anne tarafımdan da. Gitmeye hazır olmalıyım." "Oh, phew. Bu büyük bir rahatlama."

Ona gülümserken dudağını ısırды ve sonra yüzünü buruşturdu. "Vay canına, dudaklarım gerçekten acıyor."

"Sana söylemiştim." Artık ona istediği gibi dokunmasına izin verildiği için saçlarıyla oynamaya devam etti. "Öpüşmek dışında yapabileceğimiz başka şeyler de var, biliyorsun."

"Var mı?"

"Senin için uzun zaman olduğunu biliyorum..."

Güldü. "Merak etme. Nasıl olduğunu hatırlıyorum."

Elini onun yüzüne götürdü, yanağını okşadı ve başparmağıyla bıyıklarının ovdu. "Bunun için hazır hissediyor musun?"

"Sanırım mı?"

"Emin değil misin?"

"Böyle bir şey hakkında tam olarak emin olmanın yolu yok, bunu yapmak ve en iyisini ummak dışında."

"Anlıyorum."

"Bilmeni isterim ki... Seninle birlikteyken onu düşünmüyorum ya da senin o olmanı dilemiyorum ya da buna benzer bir şey yapmıyorum. Ama her zaman, *her zaman*, onun hala burada olmasını diliyorum."

"Garip ama ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Bu çok fazla," dedi kaşlarını çatarak. "Öyle olduğunu biliyorum ve senin için çok fazlaysa anlarım."

"Değil, ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bana karşı açık olursan ve hissettiklerin hakkında benimle konuşursan, belki bunu birlikte çözmeye çalışabiliriz."

"Bunu yapabilirim ya da en azından deneyebilirim." Onun kıvrıkcık saçlarından bir tutamla oynadı. "Sadece senin anlayışlı olmanla benim üzücü geçmişimin güzel şimdiki zamanımıza müdahale etmesi arasındaki çizginin nerede olduğu konusunda endişeliyim."

"Bu bir müdahale değil. Bu senin kim olduğunun bir parçası ve fark etmediysen söyleyeyim, ben senin kim olduğunu seviyorum."

"Fark ettim." Bir parmak ucunu hafifçe alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Senin için hazır olmak istiyorum, Piper. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Ben buradayım." Onunla feribotta karşılaşmadan önce, bunların hiçbirine hazır olmadığını söyleyebilirdi, ama onu tekrar gördükten, öğrendikten sonra

Hasta karısıyla nasıl ilgilendiğini ve onu nasıl öptüğünü anlatırken tek istediği daha fazlasıydı.

Bir noktada elektrikler kesilmişti ama sokak lambaları yedek güçle çalışıyor olmalıydı çünkü odaya belli belirsiz bir parlaklık yayıyorlardı.

Piper yatakta doğruldu ve atletini başından çıkarıp bir kenara fırlattı. Sonra adamın kucağına döndü, çıplak göğüslerini adamın göğsüne bastırdı ve adam derin bir nefes çekince gülümsedi.

"Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," dedi. "Çok iyi hissediyorsun." Elleri her yerdeymiş gibi görünüyordu, ona açtığı bedeni keşfederken. Sonra

Ellerini dudaklarıyla değiştirdi ve duyulmaması için sessiz olması gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Onun vücuduna dokunmaya ve öpmeye başladığında, her yerine dokunana kadar duramayacak gibiydi. Her yerini öptü. Şortu ve külotu sabırsız bir çekişle çıkarıldı ve sonra dili bacaklarının arasındaydı ve parmakları onun saçlarına gömüldü.

Yüce Tanrım, bu konuda çok iyiydi ve bu gerçekleşirken genellikle yaptığı her şey hakkında endişelenme fırsatı bulamadan onu serbest bırakmaya doğru koşturdu. Jack'in endişelenecek tek bir beyin hücresi bile kalmamıştı, çünkü hepsi onu alkışlıyor ve onu Kitaplarda okuduğu ama kendi başına hiç deneyimlemediği türden bir doruk noktası.

Kutsal. *Lanet olsun.*

O kadar sert boşaldı ki, bir saniyeliğine bayılabilirdi. Yeniden toparlanıp programın bir sonraki bölümüne hazırlanmak için bir saniyesi bile olmadan, adam bir prezervatifi yırtıp açıyor ve etkileyici ereksiyonunun üzerine yuvarlıyordu.

Bununla ilgili her şey daha önce sahip olduklarından farklıydı, buna adamın büyüklüğü de dahildi. Ateşli bir an için panikledi, yapamayacağını düşündü, ama sonra adam eve kaydı, onu zevkli bir acı noktasına kadar gerdi ve ona gösterene kadar var olduğunu bilmediği yerlere dokundu.

Onu diğer tüm erkekler için mahvediyordu, her seferinde derin bir vuruşla ve o da bunun için oradaydı. Mahvolmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Kelsey, Jeff Lawry'yi adadaki evi olarak adlandırdığı daireye alırken, "Bana eşlik etmeye geldiğin için çok teşekkür ederim," dedi. Dönüştürülmüş ahır o kadar sert sallanıyordu ki, çökmesinden korkuyordu. Gece yarısından hemen önce elektrikler kesilince de hemen Jeff'i aramıştı.

"Aradığına sevindim." Ev dediği büyük açık odanın üzerindeki yüksek tavana baktı. Bina gıcırdayıp inerken, "Neden endişelendiğini anlayabiliyorum," dedi. "Annemin evine gidebiliriz."

"Sürüş nasıldı?"

"Biraz korkutucuydu. Rüzgâr arabayı yolun her tarafına savuruyordu." "Buraya sağ salım gelmenize çok sevindim. Belki de olduğumuz yerde kalmalı ve en iyisi için?"

"Ne yapmak istersen benim için sorun değil."

"Bay McCarthy elektrik kesilirse diye bana bu pilli fenerleri getirdi. Onlara sahip olduğum için çok minnettarım. Bir dakikalığına korkutucu bir karanlık oldu.

elektrik kesildikten sonra orada."

"Adanın her yerinde elektriklerin kesik olduğunu duydum. Annemlerde başka bir şey daha var, jeneratör."

"Yarın oraya gidebilir miyiz? Fırtına geçtikten sonra?"

"Elbette. Bunu yapabiliriz."

Az önce ona geceyi burada geçirmeyi teklif ettiğini fark etti ama buraya gelirken bunu planlamış olmasını umuyordu. "Sana söylemediysem söyleyeyim, kasırgalardan nefret ederim. Ailem her otuz dakikada bir beni kontrol etmek için arıyor. Fırtınadan önce eve gelmemi istediler ama Mac günde yirmi saat çalışırken Maddie'yi aralarında bebek ikizlerin de olduğu beş çocuğa bakması için bırakamazdım."

"Eminim burada kalmanı takdir etmiştir."

"Evet, ama fırtınada araba kullanmayayım diye beni eve erken gönderdi."

"Çok nazikti."

"Öyleydi, özellikle de Mac'in eve ne zaman geleceğini bilmediği için." Kelsey kanepeye gitti ve bacaklarını altına kıvrarak oturdu. "Orada ya da Bay ve Bayan McCarthy'nin yanında kalabilirdim. Onlar da beni davet ettiler. Ama çocuklarla uzun bir hafta geçirdim ve biraz dinlenmeye hazırdım.

kesinti süresi."

"Seni suçladığımı söyleyemem. Bu haftadan sonra çok yoruldu. Mac bazı geceler gün doğumundan saat dokuza kadar bizi çalıştırdı."

"Seni aradığımda uyuyor muydun?"

"Hayır."

"Yalan mı

söylüyorsun?"

"Belki mi?"

"Jeff! Telefona cevap vermemeliydin."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Şimdiye kadar bilmiyor muydun, aradığımda her zaman cevap vereceğimi?"

Onunla birlikte Gansett Adası'nda kalmak ve Mac'le çalışmak için Florida'daki dairesini ve bilgisayar bilimi alanındaki mükemmel işini bıraktığına hâlâ inanamıyordu. "Uyuman gerek."

"Sanırım bir ara uyumayı planlıyorsun?" Başını

salladı. "Bu haftadan sonra piştim."

Kanepeyi göstererek, "Eğer yatmak istersen, kendimi burada rahat ettirebilirim," dedi.

Kelsey, onunla kalmak için yaptığı fedakârlıklardan sonra bile, hazır olduğundan daha fazlası için ona asla baskı yapmamasını takdir ediyordu. "Hiçbir şey

Yatağında bir sürü yer varken senin kanepede uyumanın bir anlamı yok."

"Bu kasırgayı seviyorum," dedi gülümseyerek.

"Dur! Bu korkunç."

"Seninle uyumanın korkunç bir yanı yok." Ayağa kalktı ve kızın elini nazikçe çekti. "Yolu göster."

Geniş açık odayı geçerek arka köşedeki perdeli alana gitti.

"Bilmem gereken bir yastık fetişin var mı?" diye sordu yatağının üzerindeki devasa çeşitliliğe bakarken.

"Yastıkları severim."

"Anlıyorum. Yatakta gerçekten uyumak istediğimizde onlarla ne yapacağız?"

"Onları taşıyoruz," dedi kızgın bir şekilde. Yastıkları tartışılmazdı. "Ben bunu beğendim." Gansett şeklindeki yastığı havaya kaldırdı.

Üzerinde "Ada Zamanında Yaşamak" yazılı bir ada.

"Şehirde çok pahalıydı ama burada geçirdiğim zamanı hatırlatacak bir şey olsun istedim, o yüzden parayı harcadım."

"Burada geçirdiğin zamanı hatırlamana yardım etmem için bana sahip olacaksın." "Biliyorum, ama yastık beni çağırıyordu."

"Bu yastık durumu hakkında ne hissettiğimden emin değilim." "Beni alırsan, yastıklarımı da alırsın."

"Hmm." Yatağın kenarına oturdu. "Bunun hakkında düşünmem gerekecek."

Yastıklarla yaptığı işi bıraktı. "Gerçekten mi?"

"Düşünmeyi bıraktım." Yatağın üzerindeki yastıkları temizlemeyi bitirmesine yardım etmek için ayağa kalktı.

"Onları atma," dedi. "Bazıları çok narin. Bu büyükanneme aitti." İşlemeli, dantelli bir yastığı işaret etti.

"Bilmem gereken başka yastık kuralları var mı?"

"Hayır. Hepsi bu kadar. Onlara karşı nazik olun."

Yatağın iki yanında kocaman bir yastık yığını duran Jeff, yıl boyunca yattığı kuştüyü yorganın üzerine uzandı.

Çünkü o hep üşürdü.

Kelsey yorganın altına girdi ve yüzünü ona döndü.

"Selam, n'aber?"

"Yatağımda bir çocuk var."

"Skandal."

Rüzgâr binaya çarptıkça bina gıcırıyor ve inliyordu.

Kelsey tavana baktı. Bu su lekesi daha önce de var mıydı?

Emin değildi. "Fırtınalar beni korkutur. Hep korkutmuşlardır."

"Seni güvende tutmak için buradayım."

Ona doğru baktı. "Burada olmana çok sevindim, sadece fırtınadan korktuğum için değil."

"Ben de burada olmaktan memnunum. Bu yalnız uyumaktan çok daha iyi."

Kelsey'nin ona söylemek istediği başka bir şey daha vardı ama şimdi o an geldiği için gergindi. "Ben... ben sana... ben, şey... bana baskı yapmadığın için minnettar olduğumu söylemek istedim, bilirsin işte..."

"Seks mi?"

Bütün bir vücudun kızarması mümkün müydü? Eğer öyleyse, onunki az önce kızardı. "Evet."

Bu."

"Sana söyledim... Aramızda her ne olacaksa senin takvimine göre olacak.

Uzun vadede buradayım."

"Evlenene kadar beklemeyi planlamıştım."

"Biliyorum ve eğer evlenmek istiyorsan, bunu ne zaman istersen yapabiliriz."

"Jeff, ciddi ol."

"Kelsey, seninle hayatımda hiçbir şeyle olmadığım kadar ciddiylim."

"Sen 22 yaşındasın. Ben de yirmi yaşımdayım. Evlilik hakkında konuşmak için çok genciz."

"Kim demiş? İkimiz de yasal yetişkinleriz ve sonsuza dek birlikte olmak istiyoruz. En azından ben bunu istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum ama sanki... Daha birkaç ay önce tanıştık."

"Bundan bir ya da iki yıl sonra benim hakkımda farklı mı hissedeceksin?"

bundan yıllar sonra?"

"Şey, hayır, ama..."

"Evlen benimle, Kelsey. Hayatı birlikte çözelim."

Başını iki yana salladı.

"Hayır mı diyorsun?" diye sordu, sesi incinmiş ve şaşkıındı.

"Hayır demiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Elini tuttu ve bileğinin iç kısmını öptü.

Kalbinin nasıl çarptığını hissedip hissetmediğini merak etti. "Ya..."

"Bana her şeyi sor. Seni seviyorum. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum."

"Ya evlenirsek ve seks, bilirsin, iyi olmazsa? Ve sonra benimle sıkışıp kalırsın... Gülüyor musun? Cidden mi?"

"Özür dilerim. Sadece çok tatlısın."

"Ben sevimli değilim. Bebekler sevimlidir. Yetişkin kadınlar sevimli değildir."

"Çok tatlısın. Seks harika olacak çünkü sen ve ben varız ve birbirimizi seviyoruz."

"Beni hayatınız boyunca yanınıza almadan önce emin olmak

istemiyor musunuz?" "Beklememiz senin için önemli, o

yüzden öyle yapacağız." "Beklemek benim için önemliydi.

Daha önce."

"Neyden önce?"

"Seninle tanışmadan önce. Ve şimdi..."

"Ne var, Kels? Bana ne düşündüğünü söyle."

"Belki de beklememeliyiz."

"Oh, anlıyorum."

"İstiyor musun?"

"Evet Kelsey, istiyorum ama bunu yapsak da yapmasak da seninle evlenmek isteyeceğim. Benimle evlenmeni sadece iyi şeylere geçebilmek için istemedim. Sana sordum çünkü her zaman seninle olmak istiyorum."

"Yirmi iki yaşında bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Yaşadıklarımınla zaten dört ömür yaşamışım gibi hissediyorum." Ona istismarcı bir baba tarafından büyütüldüğünü anlatmıştı.

uyuşturucu bağımlılığı ve bir intihar girişimi ile mücadele etti. "Tek bildiğim, seninle ilk tanıştığımda ve seninle vakit geçirdiğimde, ilk defa kendimi sakın, yerleşmiş ve huzurlu hissettiğim. Sanki biri kulağıma fısıldamış gibiydi,

"İşte orada. İhtiyacın olan şey o.' Benim yaşadıklarımın katlandığınızda ve ihtiyacınız olanı bulduğunuzda, hiçbir şey için onu bırakmazsınız."

Gözleri doldu ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Ağlama. Kızların gözyaşlarıyla aram iyi değildir."

Gözyaşlarını silerken bir yandan da güldü. "Bu söylediğin çok hoş bir şeydi."

"Ciddiyim."

"Biliyorum." Kelsey yapmak üzere olduğu şey için sert bir içkiye ve karanlık bir odaya ihtiyacı olduğunu düşünürdü ama onunlayken, tişörtünün eteklerine uzanıp başının üzerinden çekerken bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu.

Kızın bir sonraki adımında ne yapacağını görmek için beklerken verdiği tek tepki keskin nefesi oldu.

Onun gömleğini çekiştirdi. "Senin sıran."

Jeff tişörtü kafasına geçirdi ve açgözlü bakışları kızın üzerinde gezinirken bir kenara fırlattı, gördükleri hoşuna gitmiş gibiydi. "Gel buraya," dedi huysuzca, kollarını ona doğru uzatarak.

Kelsey onunla ortada buluşmak için dizlerinin üzerinde şiltenin üzerinde ilerledi.

Kollarını ona doladı.

Adamın göğüs kıllarını sıkı meme uçlarında hissettiğinde neredeyse bayılacaktı. "İyi hissettiriyor, değil mi?"

"Tanrım, çok iyi."

"Bunun senin için de benim için olduğu kadar özel olmasını istiyorum." "Öyle olacak, çünkü o sensin."

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "İlk seferinde acıttığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Çok acıtmayacak şekilde yapmaya çalışacağım."

"Eminim iyi olacak."

"Seni asla incitmek istemiyorum." Elleri sırtında yatıştırıcı darbelerle geziniyor, heyecan ve beklentiden titremesine neden oluyordu.

Bunu gerçekten yapacaklardı ve en ufak bir tereddüt bile hissetmiyordu. Artık kararını verdiğiine göre, acele edip asıl olaya geçmek istiyordu.

Ama onu yatağa geri yatırırken başka fikirleri vardı. "İyi ve hazır olduğundan emin olmalıyım, böylece canın yanmaz."

"Ben hazırım."

"Henüz değil aşkım, ama olacaksın. Bana güveniyor musun?" "Evet, tabii ki güveniyorum."

"O zaman rahatlamayı ve sadece hissetmeni istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam." Neyi kabul ettiğinden tam olarak emin değildi ama ona iyi bakacağına dair inancı vardı.

"Rahat mısın?" diye sordu.

"Şey, daha önce hiç kimsenin önünde üstsüz olmamıştım, o yüzden..."

Dilini kızın sol meme ucuna dokundurdu ve kız neredeyse yataktan fırlayacaktı. Sadece onun üstündeki ağırlığı onu yerinde tuttu. "Benim önümde mümkün olduğunca sık üstsüz olmalısın. Sen çok, çok güzel."

Ondan o dil şeyini tekrar yapmasını istemek istedi ama istemesine gerek yoktu.

Her iki göğsünü de avuçladı ve başparmakları ve diliyle meme uçlarını okşadı, ama sağdakini ağzına aldığı anda, her yerde hissettiği keskin arzudan dolayı haykırdı. Bacaklarının arasındaki ağrı kendini muhtaç ve çaresiz hissetmesine neden

oldu. "Jeff."

"Ne var tatlım?"

"Ben hazırım."

"Henüz değil. Bu konuda bana güven." Adam, kadın ihtiyaçtan aklını kaçırana kadar göğüsleriyle oynamaya devam etti. Dışarıda kopan fırtınanın, içinde kopan fırtınanın yanında hiçbir önemi yoktu. Eğer yakında gerginliği azaltacak bir şey yapmazsa...

Pijama pantolonunu çekiştirdi ve birkaç saniye içinde onu ve külotunu çıkardı. Adam bacaklarının arasına diz çöktüğünde, Kelsey utanmamaya, utangaç olmamaya ya da o anın dışında başka bir şey yapmamaya çalıştı ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Bana bak," dedi.

Titrerken ona bakmak için gözlerini zorla açtı. "İyi misin?"

Başını sallayarak, "Olmaya çalışıyorum," dedi.

"Harika gidiyorsun. İstedikinin bu olduğundan hâlâ emin misin?" "Çok eminim."

Adamın bir sonraki hamlesine hiçbir şekilde hazırlıklı değildi, omuzlarını kullanarak bacaklarını ayırdı ve böylece... Aman *Tanrım*. Bu onun dili miydi? İlk düşüncesi ondan uzaklaşmaya çalışmaktı ama adam kolunu kalçalarına geçirmiş, onu yatağa sabitlemişti... Ve sonra parmakları içine giriyor, dokunuyor ve okşuyordu, aciliyet o kadar artmıştı ki, eğer yapmazsa paramparça olacaktı gibi hissediyordu...

Ondan gelen ses, başka bir yerde duysa kendisine ait olduğunu anlayamayacağı bir sestti.

"Evet, aşkım, aynen böyle. Bırak olsun."

Sanki başka seçeneği varmış gibi. Orgazm, şimdiye kadarki en büyük dalga gibi üzerine çöktü, onu o kadar yükseğe çekti ki, nasıl çarpmadığını merak etti.

tavan. Tüm kapıların ona açıldığını hissetti ve sonunda insanların neden bu kadar büyüttüğünü anladı-

"Oh." Bacaklarının arasındaki ani, yoğun baskı onu gerçeğe geri döndürdü. Gözlerini açtığında, adamın yavaş ve dikkatli bir şekilde hareket ederken kaslı kollarını üzerinde tuttuğunu gördü.

"Yavaş ve sakın gideceğiz, tamam mı?"

Dudağını ısırıp başını salladı, ta ki aklına başka bir düşünce gelene kadar. "Prezervatif mi?"

"Her şey hazır, aşkım. Sana benimle her zaman güvende olacağını söyledim ve bunda ciddi idim."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Ne yapacağımı bilmiyorum." "Senin işin rahatlamak ve nefes almak. Bunu yapabilir misin?" "Sanırım."

"Nefes al, tatlım. Her şey yolunda. Sadece gözlerini kapat ve nefes al. Canın yanacak ama sadece bir saniyeliğine. Buna hazır mısınız?"

"Um... Sanırım?" Kelimeler gıcırtilı bir nefes verişte çıktı.

Sertçe itti ve acı kadının içinden geçerek nefesini kesti ve derinlerinden keskin bir çığlık kopardı.

Ona nefes almasını, onu sevdiğini ve ona kendini çok iyi hissettirmek istediğini fısıldamaya devam ederken, daha derine itti.

Kelsey adamın pazularını kavradı, parmakları adamın etine battı. "Acıyor mu?"

Konuşamadığı için başını salladı.

"Özür dilerim, aşkım. Sadece bir kez böyle acıyacak ve sonra çok iyi hissedeceksin. Söz veriyorum."

Kelsey o kadar çok titriyordu ki zorlukla düşünebiliyordu, ama acı geldiği gibi hızla geri çekildi.

Onun yüzünü, dudaklarını, boynunu öptü. "Konuş benimle, aşkım. İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim." Beklediğinden daha fazla canı yanmıştı. "Sen... İstersen hareket edebilirsin."

"İstiyorum, ama sadece senin için de iyi hissettirirse." "Öyle ya da öyle olacak. Ben iyiyim."

Tekrar hareket etmeye başladı, yavaşça, geçici olarak ve haklıydı, iyi hissettiriyordu.

"Tanrım, Kels, hiçbir şey bundan daha iyi olamaz. Dünyadaki hiçbir şey senden daha iyi olamaz. Buna ve sana sonsuza dek sahip olmak için sabırsızlanıyorum."

Kadın ona sıkıca tutunurken, kasırga şiddetindeki rüzgâr şiddetlendikçe üstlerindeki büyük ahır benzeri yapı gıcırıyor ve inliyordu. İçinde güvende Aşkını kucaklayan fırtına, onun umurunda olsa bile milyonlarca kilometre ötede olabilirdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

"T Bu hayatımda yaptığım en aptalca şey," dedi John Lawry arkadaşı Niall Fitzgerald'a. Niall onları park yerine götürürken. Adanın en güney noktası.

"Gerçekten mi?" Niall sordu. "En aptalca şey bu mu? O zaman doğru yaşamıyorsun."

"Ben bir polistim. Hatırladın mı?"

"Eh, o geçen aydı. Artık bir sivilsin ve kasırganın içinde durup patronun kim olduğunu göstermek gibi aptalca şeyler yapmanın zamanı geldi."

"Ya *bize* kimin patron olduğunu gösterirse?" "Korkmuyorsun, değil mi?"

"Biraz mı? Demek istediğim, bu adayı tehdit eden en büyük fırtınayı atlatabileceğimiz, jeneratörü olan son derece güvenli bir ev var."

"Ne kadar eğlenceli olabilir ki? Hadi gidip bir bakalım." "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle hayır ve bunu eğlenceli kılan da bu. Hadi ama!"

Adadaki diğer herkes sığınaklara çekilirken John, Niall'ın kendisini fırtınanın gerçekte ne kadar kötü olduğunu görmek için bu aptalca gezintiye ikna etmesine izin vermişti.

Oraya giderken yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, saatte on beş mili geçemiyorlardı ve yoldaki tek aptal onlardı.

Niall arabanın kapısını açtığı anda, rüzgâr kapıyı elinden çekip aldı ve neredeyse koparıyordu. "Oha!"

"Belki de bu, bunun aptalca bir fikir olduğuna dair bir işarettir!" John fırtınanın uğultusu arasında sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı.

"Hayır, sorun değil."

Çekincelerine rağmen, büyük bir aşk beslediği adam tarafından pısırlık biri olarak görölmek istemiyordu, bu yüzden John kapıyı açmak için iki elini de kullandı ve yine de neredeyse rüzgara karşı kontrolünü kaybediyordu. Bu cehennem manzarasında olmayı hiç istemiyordu ama yine de arabadan dışarı adımını attı ve rüzgârın katıksız gücüyle neredeyse anında ayakları yerden kesildi.

Niall kollarını açmış, yüzünü yağmura doğru kaldırmış, sanki bir hava tanrısı ya da onun gibi bir şeydi.

John arabanın etrafından dolaştı ve bir kolunu Niall'ın beline doladı, ağırlıklarının birleşmesiyle savrulma ihtimallerinin azalacağını umuyordu. Kayalıklarda yaşanan birkaç facianın ardından kısa süre önce dikilen yeni çitin yaklaşık on metre gerisinde duruyorlardı.

Bir sonraki felaketin onlar olmayacağını umuyordu çünkü rüzgâr onları kolayca ayaklarından düşürebilecek kadar güçlüyken ayakta kalmak için tüm gücünü harcaması gerekiyordu. "Tamam, başardık. Artık gidebilir miyiz?"

Niall kolunu ona doladı. "Henüz değil. Daha yeni yeni güzelleşiyor."

Fırtınayı duyabilmek için çılglık atmak zorunda kaldılar. "Bu hiç iyi değil! Bu delilik!"

"Gücünü hissediyor musun? Bu harika!"

John tam karşı çıkmak üzereydi ki Niall aniden onu öptü.

Öpüşmeye kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki, fırtına neredeyse onları devirecekti.

Niall güldü ve onu tekrar öptü. "Şimdi hissediyor musun?"

"Hissediyorum." Niall'ın düzenli olarak sahne aldığı Beachcomber'da dikkatini çeken yetenekli İrlandalı için pek çok şey hissediyordu. "Ama bunu daha az tehlikeli bir yere götürebilir miyiz?"

"Eğer

yapmamız

gerekiyorsa."

"Mecburuz."

John, Niall'ın paltosundaki sıkı tutuşunu bıraktığında, şimdiye kadarki en güçlü rüzgâr onları yere düşürmeyi başardı.

John paniklemiş olsa da Niall güldü.

Kollarını ve bacaklarını kar meleği yapar gibi uzattı ve kıcıyla güldü.

"Gitmemiz gerek, seni çılgın piç!" John ona bağırdı.

"Henüz değil. Daha yeni yeni güzelleşiyor." Yağmur üzerlerine yağarken ve rüzgâr kükrerken John'un elini kavradı. "Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar canlı hissetmemiştim."

John da aynı şekilde hissettiğini inkâr edemezdi. Belki de hayatının büyük bir bölümünü risk almadan geçirmişti ve artık biraz risk almanın zamanı gelmişti. Niall'la tanışmak çok uzun zamandır başına gelen en iyi şeydi, hatta hiç olmamıştı ve birlikte yaşayacakları maceraları dört gözle bekliyordu.

Kesin olan bir şey vardı ki, Ethel Kasırgası'nı ve Niall'ı ilk öptüğü anı asla unutamayacaktı.

Ethel Kasırgası tüm gücüyle sabah saat 2:10'da Gansett Adası'nda karaya vurdu ve sürekli rüzgar saatte yüz milin üzerine çıktı. İlk bir saat içinde üç inçten fazla yağmur yağdı ve fırtına dalgası okyanusu iç kesimlere taşıyarak Ocean Caddesi de dahil olmak üzere alçakta kalan birçok caddeyi sular altında bıraktı.

Yorucu bir hafta geçirmiş olmasına rağmen Blaine uyanıktı ve Tiffany ile kızlar uyurken şiddetlenen fırtınayı dinliyordu.

Uyanık bir şekilde beklerken rüzgâr ve yağmur daha da şiddetlenmişti. Çünkü Ne? Kesin bir şey söyleyemiyordu ama sanki kıyametin ortasındaymışlar gibi hissediyordu. Her gün düşündüğü tek şey ailesini ve toplumunu güvenliklerini tehdit edecek her şeyden korumaktı. Bu yüzden, en iyisini ummaktan başka yapabileceği hiçbir şeyin olmadığı böyle bir zamanda kendini özellikle çaresiz hissediyordu.

Dışarıdan gelen gürültülü bir ses onu ayağa kaldırdı ve ne olduğunu araştırmak için yataktan fırladı. Aşağıya, arka kapıya koştu ve arka bahçeyi aydınlatan projektörleri açtı.

Kahretsın. Tiffany'nin kırmızı VW Bug'ının üzerine bir ağaç devrilmişti. Araba ağacın ağırlığı altında ezilmişti. Bu onun kalbini kıracaktı. O küçük aptal arabayı çok severdi.

"Ne oldu?" diye sordu arkasından. "Araban bir ağaca çarptı."

"Hayır! Benim Böceğim olmaz!"

"Çok üzgünüm canım. Sana yeni bir tane alırız." "Bu fırtınadan nefret ediyorum!"

Blaine kollarını ona doladı. "Bir araba değiştirilebilir."

"Biliyorum ama yine de Ethel'e böceğimi ezdiği için kızmaya hakkım var."

"Evet, öyle. Hadi biraz yatağa dönelim." Alarmı altıya kurulmuştu, böylece hasarı değerlendirmeye başlayabilecekti. Uyanırken Wyatt'ı kontrol etmeye karar verdi.

"Hey, patron. Nasıl gidiyor?" "Ben de sana bunu soracaktım."

"Çok sessiz. Pek bir şey duymuyorum."

"Peki ya yandaki?" diye sordu itfaiyeye. "Aynı. Arama yok."

"Sanırım hiç haber olmaması iyi haber. Bir şey çıkarsa bana haber ver." "Haber veririm. Biraz dinlen."

Blaine, adası Tabiat Ana'nın saldırısı altındayken dinlenmenin zor olduğunu söyleyemeden görüşmeyi sonlandırdı.

"İş yerinde olsaydın daha iyi hisseder miydin?" Tiffany sordu.

"Hayır, başka bir şey olursa diye burada sizinle birlikte olmak istiyorum." Her iki yerde de olması gerekiyordu ama *hiçbir şey* karısının ve çocuklarının güvenliğinden daha önemli değildi. Elini onun beline koyarak yatağına dönmesi için merdivenlere doğru yönlendirdi.

Tiffany temkinli bir ifadeyle, "Kulağa kasırga gibi geliyor," dedi.

Ashleigh koridorda belirdi. "Korkuyorum anne."

"Sorun yok, bebeğim." Tiffany kızının yanına gitti ve onu kucağına alarak odalarına götürüp aralarına yerleştirdi.

Addie ağlamaya başladığında Tiffany'nin komodinindeki bebek telsizi cızırdadı.

"Onu buldum," dedi Blaine, diğer kızlarını almak için ayağa kalkarak. Addie'nin odasına gitti ve onu beşikten kaldırdı. "Her şey yolunda canım. Baban burada."

Her zaman yaptığı gibi boynuna sarıldı ve her zamanki gibi kalbi ona duyduğu sevgiyle neredeyse patlayacaktı. Babalığın böyle bir şey olacağını hiç düşünmemişti, sevgi üstüne sevgi, daha fazla sevgi.

Addie'yi kollarının arasına alarak odalarına döndü. Tiffany, Ashleigh'i ona yaslamıştı.

Dışarıda fırtına şiddetlenirken, en sevdiği insanlar güvendedeydi. Tek umudu sevdikleri diğer herkesin de güvende olmasıydı.

NED SAUNDERS güvertenin sürgülü kapısında durmuş, Francine'le birlikte geçen bahar diktikleri ağaçların fırtınayla yıkılışını izliyordu.

Damatları Mac ve Blaine. Ned gözetmenlik yaparken işin çoğunu onlar yapmıştı. Bu konuda iyiydi. Denetleme konusunda. Canavar gibi bir fırtına adayı yerle bir ederken sabırlı olmakta iyi değildi. Hâlâ bir kasırga ya da hortumu patlatıp insanları ve malları tehdit etmesini engelleyecek bir yol icat edemediklerine inanamıyordu.

Şimdiye kadar bu fırtınaları dindirmenin bir yolu olmalıydı, eğer yoksa bile olmalıydı.

"Ne yapıyorsun?" Francine yatak odalarından çıktığında sordu.

"Sadece bir şeyleri kontrol ediyorum."

"Peki her şey birkaç saat öncesiyle aynı mı?" "Öyle görünüyor."

"O zaman yatağa dön. Ne kadar kötü olduğunu yakında anlayacaksın."

Ned'in güzel karısıyla yatakta olmaktan başka tercih edeceği bir yer olmadığı için, onun kendisini yatak odasına götürmesine izin verdi ve karısını yatağın kendi tarafına doğru pek de nazik olmayan bir şekilde itti. "Beni itip kakma, kadın."

"Birinin seni hizada tutması lazım."

"Sence bu sen mi olmalısın?" "Başka kimi tercih ederdin?"

"Hiç kimse, bebeğim, senin de bildiğin gibi."

"Tamam o zaman. Artık uyumaya devam edebilir miyiz?" "Bütün konuşmayı yapan ben değilim."

"Bana boşboğaz mı diyorsun?"

"Şimdi, böyle aptalca bir şey yapar mıyım?"

"Bilmem. Sen yapar mıydın?"

Onunla "kavga etmek" hayatında yaşadığı en eğlenceli şeydi. Genç ve aptalken ona aşık olduktan sonra otuz yıldan fazla bir süre onsuz nasıl hayatta kalabildiğini merak ettiği günler -aslında çoğu günler- vardı. Keşke Bobby Chester kasabaya gelip onu kendisinden uzaklaştırdıktan sonra dikkatini çekmek için daha çok çabalasaydı.

"Alo? Orada mısın? İçeri gel Ned."

Onun şımarık ses tonuna kıkırdadı.

"Ne düşünüyorsun?"

"O zamanlar neden senin için savaşmadım?"

"Ne? Kasırganın ortasında *bunu* mu düşünüyorsun?" "Bunu her zaman düşünürüm."

"Ned, geçmişin üzerinde durma. Bitti ve gitti. Ve şimdiki zaman güzel değil mi?"

"Biraz hoş," dedi gülerek. "Bu başıma gelen en güzel şey."

"Şimdi ve buraya odaklanın ve gerisini unutun. O zamanlar çok aptaldım, kendimi çok beğenmişim. Onunla yaptığım gibi seninle de işleri berbat edebilirdim."

"Bunu berbat eden sen değildin."

"Bir evliliği mahvetmek için iki kişi gerekir ve ben de en az onun kadar hatalıydım."

"Buna inanmıyorum ve asla inanmayacağım."

"Buna inanın. Onu hiç rahat bırakmadım. Söylediği ve yaptığı her şey için sürekli tepesindeydim. Tam bir baş belasıydım ve senin için de öyle olacaktım. Muhtemelen sen de benden nefret ederdin, tıpkı onun gibi."

"Asla. Senden asla nefret edemem."

"Evet, olabilir ve eğer benim o versiyonumla evli olsaydın olabilirsin. Artık farklı biriyim. Hayat beni alçalttı ve Şu anda sahip olduğumuz gibi iyi şeylerin kıymetini bilin."

"Evli kalıp kalmayacağımız konusunda anlaşılamayacağız. Kalırdık diyorum çünkü seni hiçbir şey için bırakmazdım. O pisliğin sana ve kızlara yaptıkları için kendini suçladığını duymak istiyorum."

"Bunun için kendimi suçlamıyorum ama evliliğin yürümemesinde benim de payım var."

"Sana sahip olduğu için çok şanslıydı, ne dersin de. Bunu bilmeliydim." Ona doğru baktı. "Bana mı gülüyorsun?" "Seninle birlikte gülüyorum."

"Ama ben gülmüyorum."

Bu onu sadece daha çok güldürdü.

"Tanrı aşkına, bu kadar komik olan ne?"

"Öylesin. Çok tatlı ve sevimlisin."

her şeyin üstesinden gelirdi ve bunca yıl sonra hala güçlü bir şekilde devam ederdi."

"Yapardık ve bunun neden bu kadar komik olduğunu anlamıyorum."

"Ben bir kaltaktım Ned. Taş gibi bir kaltak. Kendimi bir bok sanıyordum, erkekler benimle birlikte olmak için can atıyordu. Sana davranış şeklim."

Tanıdığım en tatlı, en iyi adam, vicdansızdı. Sen her zaman benden daha iyisini hak ettin. Hâlâ da hak ediyorsun."

"Bunu bana söylemeye cüret etme. Cüret etme." Ona nadiren kızardı ama bunu söylediğini duymak içinde bir fitili ateşledi. "İstediğim tek kişi sensin ve bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum ve sana sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Artık hak ettiğim şey hakkında konuşmak yok, yoksa beni delirteceksin." "Evet, canım."

"Buraya gel ve benimle barış. Ve bunu iyi yap."

Ona doğru ilerledi ve dirseğinin üzerine yaslandı. "İyi bir iş olarak ne sayılır?"

"Hayal gücünü kullan."

Dudaklarını onunkilere bastırmak için eğildi. "Seni hak etmediğimi söylediğim için çok özür dilerim. Beni affediyor musun?"

"Henüz değil."

Onu tekrar öperken gülümsediğini hissetti. "Şimdi mi?" "Hayır."

Daha fazla öpücük. "Isınıyor musun?" "Evet, kesinlikle."

Onu tekrar öperken güldü. "Bu bizi sakinleştirir."

Onu kendine yakın tutmak için bir kolunu ona doladı. "Bir daha asla beni hak ettiğini söylediğini duymayayım, anladın mı?"

"Evet Ned, seni yakaladım." "Güzel."

BÖLÜM 22

Daisy derin uykusundan uyandı, dışarıdan gelen bir çarpma sesi ve yan tarafındaki keskin bir ağrıyla irkildi. Bu da neydi böyle?

David'in Mario'dan sipariş ettiği pizzayı yememesi gerektiğini biliyordu. Her zaman midesinde ekşime yapardı, hamile kaldığından beri daha da çok yapıyordu.

İçine bir acı daha saplandı ve nefesini kesmesine neden oldu.

Kahretsin, çok acıyordu. "Ne oldu?" David uykulu bir şekilde sordu.

"Emin değilim. Sanırım midemde ekşime var."

"Bir yerin acıyor mu?" diye sordu, doğrulup otururken. "Garip bir ağrı."

"Nerede?"

Karnını işaret etti. "Ne kadar süreyle?"

"Yarım saat kadar sanırım."

"Muayene odalarından birine gidelim, böylece bebekle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olabiliriz."

"Bebek değil." Bu olamaz. "Pizzadan dolayı mide yanması." "Burası acıyor olmalı." David göğsünü işaret etti. "Aşağı değil.

Orada."

"Bu gaz. Öyle olmalı."

"Emin olalım, tamam mı?"

Onunla birlikte gitmek ve bebeklerinde bir sorun olduğunu öğrenmek istemiyordu, bu yüzden yataktan kalkmasına yardım etmeye çalıştığında direndi.

"Daisy, lütfen."

"Bebek olamaz," dedi, bir başka acı daha kesip geçerken yüzünü buruşturdu. Onu.

Elini nazikçe çekiştirdi.

Kadın isteksizce adamın kendisine yardım etmesine izin verdi ve onu koridor boyunca takip ederek boş bir muayene odası.

"Oturun. Ben Vic'i çağırayım."

"Onu rahatsız etmek zorunda mısınız? Beni kontrol edemez misin?" "Pelvik muayene yapmamı istemezsin."

"Buna neden ihtiyacım olsun ki?"

"Biraz bekle tatlım. Hemen döneceğim."

Gittiği iki dakika içinde acı çok daha kötüleşti. O kadar kötüydü ki, Vic'le birlikte döndüğünde kadın ikiye ayrılmıştı.

"Daisy!" David ona doğru uzandı ve acı giderek artarken onu tuttu.

"Bu bebeği kaybedemem," diye fısıldadı. "Lütfen..."

Tişörtünü ve pijama pantolonunu çıkarıp bir önlük giymesine yardım etmek için hızla harekete geçtiler.

David onu neredeyse muayene masasına kaldırdı ve Victoria birkaç saniye içinde bebek için bir kalp monitörü taktı. Bebeğin kalp atışlarının sesi Daisy'nin o güne kadar duyduğu en güzel şeylerden biriydi.

"Bu her neyse," dedi Vic, "bebek değil."

"O iyi olduğu sürece, ne olduğu umurumda değil," dedi David'in elini tutarak.

Vic, "Hızlı bir muayene yapmak ve neler olduğunu anlamaya çalışmak istiyorum," dedi.

Daisy itiraz etmek, ona yanlış bir şey olmadığını söylemek istedi ama acı aksini söylüyordu.

Daisy dişlerini sıkıp bebekle ilgisi olmayan basit bir açıklama için dua ederken Vic her zamanki gibi hızlı ama titizdi.

David onun yanında durmuş, Vic'in yaptığı her şeyi izlerken onun elini tutuyordu, yanaklarındaki gerginlik onun da en az Vic kadar gergin olduğunu gösteriyordu. Bunu bilmek stres seviyesine yardımcı olmuyordu. Vic her şeyi kurcalarken Daisy, fırtınanın gürültüsü dışında odadaki tek ses olan bebeğinin kalbinin düzenli atışına odaklanmaya çalıştı. Önemli olan tek ses buydu.

"Vajinal ultrason yapmak istiyorum," dedi

Vic. "Ne olduğunu düşünüyorsun?" David sordu.

"Henüz emin değilim. Hemen döneceğim."

O gerekli ekipmanı alırken, Daisy David'e baktı. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum canım, ama Vic bir yolunu bulur. O en iyisidir."

"Korkuyor musun?"

"Ciddi bir şey olmadığına eminim. Çok fazla endişelenmemeye çalışalım."

Victoria ultrason makinesini muayene odasına getirerek geri döndü.

"Bu hiç acıtmayacak ama iyi görüntü alabilmemiz için kıpırdamadan durmanı istiyorum, tamam mı?"

Daisy o kadar çok titriyordu ki, kıpırdamadan durmayı nasıl başaracağını merak ediyordu. "Deneyeceğim."

Victoria asayı yerleştirdikten sonra David ekrana daha yakından bakmak için eğildi. "Bak Daisy. İşte bebeğimiz."

"Cinsiyeti bilmek ister misin?" Victoria sordu.

Daisy başını kaldırıp David'e baktı, o da omuz silkti. "Bu sana kalmış," dedi. "Ben bilmek istiyorum."

"Bir kızın olacak," dedi Victoria.

"Merhaba Helen," dedi Daisy.

David acı başladığından beri gördüğü ilk gülümsemeyi yaptı. "Bu isme bayılıyorum!" Vic söyledi. "Muhteşem bir isim. Helen Lawrence

bir film yıldızı gibi."

Daisy David'e "sana söylüyorum" der gibi baktı.

Victoria, "Her şey gayet normal görünüyor," dedi. "Bence hissettiğin şey bağ ağrısı olabilir, bu da bebeğin büyürken vücudunun esnemesinden kaynaklanır. Sen çok ufak tefeksin Daisy, bu yüzden bu ağrıyı daha şiddetli hissedebilirsin."

"Bu büyük bir rahatlama," dedi David.

"Ağrı için ne yapabilirim?" Daisy söyledi.

"Biraz Tylenol alabilirsin, ama sadece tamamen dayanılmazsa."

"Korkunç bir şey olmadığını bildiğim sürece dayanabilirim."

"Sadece büyüme sancıları."

Daisy David'in elini tuttu. "Bir kızımız olacak." "Evet, doğuruyoruz," dedi David ve eğilip onu öptü.

"Sizi kutlamanız için yalnız bırakayım."

Daisy, "Gecenin bir yarısı bizim için kalktığın için teşekkürler Vic," dedi.

"Sizin için her şeyi yaparım çocuklar. Her şeyin yolunda olmasına çok sevindim."

"Biz de öyle," dedi David. "Tekrar teşekkürler." "Tamamdır."

Daisy'nin oturmasına ve pijamalarını giymesine yardım etti ve sonra onu şaşırtarak masadan kaldırdı.

"Sırtını dışarı atmadan önce beni yere bırak!"

"Vic'in ne dediğini duydun. Bebeğimin annesi çok minyon ve taşınması kolay."

Onun kollarından başka olmak isteyeceği bir yer olmadığından, yatağa dönüş yolunda ona sarıldı.

"Ağrın nasıl?"

"Eskisinden biraz daha iyi."

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." "Sağlıklı bir bebek sahibi olmak için ne gerekiyorsa."

David onu yatağa yatırdı ve üstünü örttü. David onun yanına geçtiğinde, kız ona uzandı. "Bu bir kız. Bir kız bebek!"

"Bence göbek adı Myron olmalı." Daisy ona vurdu. "Böyle bir şey olmayacak." "Oh, hadi ama. Helen konusunda uzlaştım."

"Bebekleri doğurabildiğinizde, onlardan birine Helen Myron adını verebilirsiniz. O zamana kadar cevabım kocaman bir hayır."

"Bu adil değil. Benim katkım olmadan bebekleri doğuramazdın." "İyi denemeydi. Cevabım hala hayır."

"Seni seviyorum Daisy Lawrence, bana kötü davrandığında bile."

"Ben de seni seviyorum David Lawrence, hayal görsen bile." "Helen Myron Lawrence'ın kulağa hoş gelen bir ismi var."

"Uyu David."

Yavaş hareket eden fırtına adayı acımasızca dövdü, yolları sular altında bıraktı. Rüzgâr ağaçları ve elektrik hatlarını, bazen de her ikisini aynı anda devirdi. İlk haberlere göre adanın tamamında elektrikler kesikti.

Big Mac, Cuma sabahı saat altıda komşusundan bir telefon aldığı anda güvertenin kapısında duruyordu.

"Mac, otelin yanındaki ahırın fırtınada çöktü."

İlk aklına gelen, şu anki kiracıları ve Mac ile Maddie'nin dadısı olan Kelsey oldu. Bulunduğu noktadan o binayı göremiyordu. "Haber verdiğin için teşekkürler."

"Orada yaşıyan insanlar var mı?" "Var."

"Yardım etmek için dışarı çıkacağım." "Teşekkürler Bud. Minnettarım."

Big Mac telefonu kapattı ve itfaiyeyi arayarak binanın içinde bir kiracıyla birlikte düştüğünü bildirdi ve ardından giyinmek için üst kata koştu.

"Sorun nedir?" Linda sordu.

"Ahır çöktü."

"Aman Tanrım! Kelsey..."

"Yoldayım, itfaiye de yolda." "Mac'i de ara.

Yardım etmek isteyecektir."

"Onu kamyonundan ararım." Mac karısına hızlı bir öpücük verdi.

"Bebekler uyanmadan önce biraz daha dinlenmeye çalış."

"Kelsey'nin iyi olduğunu öğrenene kadar rahat etmeyeceğim." "Seni haberdar edeceğim."

"Dikkatli olun. Kahramanlıkları gençlere bırakın."

Ona kaşlarını çatı. "Seni seviyorum, aşağılayıcı davrandığında bile."

"Seni de seviyorum, olduğundan daha genç olduğunu düşündüğün zamanlarda bile." "Bunu unutmayacağım," dedi omzunun üzerinden, dışarı çıkarken.

Kelsey'nin iyi olması için dua ediyordum.

Big Mac garaj yoluna düşen büyük bir ağaç dalını kaldırdı ve oğlunu aramak için kamyonete bindi.

"Ne var ne yok?" Mac uykulu bir sesle sordu.

"Ahır çöktü."

"Kelsey..."

"Yoldayım, itfaiyeyi de aradım." "Hemen geliyorum."

Big Mac tepeden aşağıya, otele ve marinaya doğru, rüzgârla, yağmurla ve kamyonetini mahvetmekten korktuğu kadar derin su birikintileriyle savaşıarak ilerliyordu. Devasa bir ağaç devrilmiş, yolu kapatmıştı. Kenara çekip flaşörleri yaktı ve kamyonda sakladığı iş eldivenlerini aldı.

İki eliyle kapıyı tutarak, rüzgâra karşı yavaşça açtı.

kapıyı söküp dışarı çıkabilir ve bir karış derinliğindeki suya girebilirdi.

Kötü hava koşullarına dayanıklı ceketinin kapüşonu Ethel'le boy

ölçüşmezdi ve sırlıslam olmuştu.

eskiden ahırın olduğu moloz yığınının doğru koşarken saniyeler geçirdi.

Kelsey'nin arabası ve Big Mac'in tanımadığı bir kamyonet dışarıda park halindeydi.

"Kelsey!"

Tahta parçalarını çekiştirmeye başladığında fırtınadan pek bir şey duyamıyordu. "Kelsey!"

Karanlıkta, enkaz yığınının ötesinde pek bir şey görmek mümkün değildi.

Mac birkaç dakika sonra otelin arkasındaki avludan koşarak geldi. "Bir şey var mı?" diye sordu Big Mac'e. O da başını salladı.

"İtfaiyenin buraya ulaşabileceğinden şüpheliyim," dedi Mac. "Yollar neredeyse geçit vermez durumda."

Koca Mac'in kalbi, kendisinin ve Mac'in muhtemelen Kelsey'nin tek umudu olduğunu fark edince sızladı.

Komşusu Bud karanlığın içinden çıkageldi. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Enkazı çekmeye başlayın ama dikkatli olun, kendinize zarar vermeyin," dedi Big Mac.

"Endişelenme. Ben hallederim."

Üç adam çalışırken Kelsey'e seslenmeye devam ettiler ama içeriden bir ses duymadılar.

"Bu Jeff Lawry'nin kamyoneti," dedi Mac babasına. "Aman Tanrım, ikisi de orada mı?"

"Muhtemelen," dedi Mac, yüz ifadesi asıktı.

"Keşke gelip evde kalsaydı," dedi Koca Mac, Mac'in parçalanmış büyük bir odun parçasını taşımasına yardım ederken.

"Maddie de onu bizimle kalması için ikna etmeye çalıştı."

Mason Johns ve itfaiyecileri koşarak onlara doğru geldi. "Kamyonları buraya getiremedik, bu yüzden yürüyerek geldik."

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Big Mac. "İçeride iki kişi olduğunu düşünüyoruz."

Mason, "Hadi onları dışarı çıkaralım," dedi.

KELSEY sesler duyduğunu düşündü ama emin olamadı. Fırtına çok gürültülüydü ve kulaklarındaki çınlama daha da yüksekti. Binanın yıkılacağına dair yaklaşık iki saniyelik bir uyarı almışlardı ve Jeff onun üzerine atlamış, çöküşün tüm yükünü üzerine almıştı. Adam Bilinci kapalı ve kanaması var.

Adamın kanının üzerine damladığını hissedebiliyordu. "Jeff, lütfen... Uyan."

Sağ kolu sıkışmıştı, bu yüzden sol kolunu kullanarak adamın saçlarını okşadı ve ondan bir tepki almayı umdu. Kesin olarak söyleyebildiği tek şey adamın hâlâ nefes alıyor olduğuydu ama yavaş yavaş. Çok, çok yavaş.

Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. "Jeff... Bana evlenme teklif ettikten hemen sonra beni terk edemezsin. Uyan artık!" Saçlarını çekiştirirdi ama bu bile bir işe yaramadı.

"Kelsey!"

Başını Mac'in sesine doğru çevirdi. "Buradayız! Buradayız! Mac! Yardım edin!"

"Geliyoruz. Sadece güçlü kal."

Onun sesini duyunca rahatlama, korku ve hayatını kurtaran adama duyduğu büyük sevgiyle hıçkıra hıçkıra ağladı. Eğer bu hareket onun hayatına mal olursa... Aklının oraya gitmesine izin veremezdi, yoksa akıl sağlığından geriye kalanları da kaybedecekti. "Benim yüzümden ölemezsin Jeff Lawry. Sana çok ihtiyacım var. Seni seviyorum. Lütfen beni bırakma."

Kurtarma ekiplerinin yaklaştığını duyabiliyordu ama onlar moloz yığınının rahatsız ettikçe eşyalar kayıyor ve düşüyordu.

"Gözlerini kapalı tut Kelsey," diye seslendi Mac ona.

"Tamam."

"Jeff seninle mi?"

"Evet, kötü yaralanmış. Acele edin."

"Acele ediyoruz. Yaralandın mı?"

"Bilmiyorum. Sağ kolum bir şey tarafından sıkıştırıldı ve üstümüzde her türlü şey var."

Mac ona, "Ne olur ne olmaz, fazla hareket etmemeye çalış," diye seslendi.

Kelsey ne olduğunu sormak istedi ama bilmek istemiyordu. Sağ kolu ve eli bir süre önce hislerini kaybetmişti ve Jeff'in vücudunun ağırlığı nefes almasını zorlaştırıyordu.

Kurtarıcıları yaklaştıkça, gün ışığının parıltılarını görmeye başladı ve yağmurun içeri sızdığını hissetti.

Jeff'in nefes alışının daha da yavaşladığını fark ederek, "Lütfen acele et," diye fısıldadı.

Beklerken, umut ederken ve kendisi ve Jeff için, ama en çok da Jeff için dua ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Birlikte çok güzel bir gece geçirmişlerdi, hayatının en güzel gecesi ve bu onlar için sadece bir başlangıçtı.

Bu son olamazdı.

Olamazdı işte.

"Beni duyup duymadığından emin değilim," dedi gözlerinden yaşlar süzülerek, "ama eğer duyabiliyorsan, seni sevdiğimi hatırlamanı istiyorum. Biz evleniyoruz. Her şeyi birlikte yapacağız. Ama benimle kalmalısın. Benimle kalmana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Eğer, Tanrı korusun, ölürse, duyacağı son sözlerin bunlar olmasını istiyordu. Işık, onları hızla ıslatan yağmurla birlikte sel gibi gelene kadar bunu söylemeye devam etti.

"Buradayım, Kels," dedi Mac. "Sizi oradan çıkaracağız." Onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. "Jeff çok kötü yaralandı, Mac."

"Onu çıkaracağız." Mac'in yüzündeki bir kesik kanıyordu ama umurunda değil gibiydi. "İkinizi de çıkaracağız."

Onlara doğru yaklaşırken binanın enkazını bir kenara atmaya devam etti.

Mac diğerlerine, "Onları burada buldum," diye seslendi. "Üstlerinde bir kiriş var. Buraya daha fazla insan lazım! Acele edin!"

O zaman işler daha hızlı ilerlemeye başladı, insanlar aniden bir zamanlar evi olan enkaz yığınının üzerinde sürünmeye başladı.

Kelsey sol kolunu Jeff'in başına doladı, onu elinden geldiğince korumak istiyordu ama bu pek bir şey değiştirmeyecekti.

Kurtarma ekipleri, insanlar her iki yanlarına gelene, yağmur üzerlerine yağana, rüzgar kırbaçlayana ve Bütün gece olduğu gibi uğulduyordu. Üzerlerine düşen kirişi kaldırmanın en iyi yolunu tartıştıklarını duyabiliyordu. Bir noktada bilincini kaybetmiş ya da uykuya dalmış olmalıydı, çünkü etraflarından bir ağırlık kaldırıldığında irkildi.

"Işını senden aldık," dedi Mac. "Sağlık görevlileri şimdi geliyor."

Jeff'i sedyeye bağlamaları sonsuza kadar sürecekti gibi geldi. Baş aşağı. Boynunu hareket ettirdiler ve sonra onu dikkatlice Kelsey'nin üzerinden kaldırdılar ve sonra tahtayı döndürdüler, böylece yüzü yukarıdaydı. Neyse ki seks yaptıktan sonra giysilerini giymişlerdi çünkü Kelsey üşümüştü.

İki adam kolunu tutan şeyden kurtarmaya çalışırken "İyi olacak mı?" diye sordu.

İtfaiyecilerden biri, "Onun için elimizden gelen her şeyi yapacağız," dedi.

Onu bir sedyeye binadan çıkardıklarında, kolundaki hisler acı verici bir şekilde geri dönüyordu. İçlerinden birinin kırık olduğunu söylediğini duymuştu.

Mac sağlık görevlileriyle birlikte fırtınanın içinden ambulansa doğru koştu. "Buradayım, Kelsey."

"Jeff."

"Sağlık görevlileri onu aldı ve onunla ilgilenecekler."

"Kamyon var mı?" diye sordu adamlardan biri. "Ambulans onunla birlikte gitti."

Big Mac McCarthy'nin "Benimkini alacağız," dediğini duydu.

Big Mac'in kamyonetinin arkasına yerleştirildi ve bir battaniye ile örtüldü çünkü aniden kontrolsüz bir şekilde titriyordu ve kolu çok ağrıyordu.

Mac ve iki sağlık görevlisi onunla birlikte arkaya bindiler. yüzünü yağmurdan korumak için palto giydi. Arka cama vurdu ve kamyon ileri atıldı, bir U dönüşü yaptı ve kasabaya yöneldi.

"Böyle bir şey olduğu için çok zgnm, Kelsey," dedi Mac.

"Bu senin suçun değil." Dişleri gıcırdıyordu. "Ethel'i suçla."

"O iğrenç bir kaltak."

Kelsey bir kahkaha attı ve bunu daha fazla gözyaşı takip etti. "Jeff ölecek mi?"

"Umarım yle değildir."

BÖLÜM 23

Blaine, McCarthy'lerin ahırının çökmesiyle ilgili çağrışı aldı ve kamu güvenliği binasına giderek bir yandan itfaiye olay yerinde çalıştı.

Dövmeciden Duke dehşete düşmüş bir halde içeri girdiğinde bir fincan kahve koyacak zamanı bile olmamıştı. Rengarenk dövmesi vardı. Çene çizgisinin altında uzun koyu sarı saçları, kahverengi gözleri ve keçi sakalı vardı. "N'aber Duke?"

"Yanımda bir kadın ve bebek vardı. Onları kontrol etmek için gittim ama gitmişlerdi. Dün feribotlar durduktan sonra oradaydı ve şimdi yok. Gitmişler."

"Benim evimdeler." "Ne?"

"Onları dün gece aldım. Çatı uçtu ve o da korktu, bu yüzden kasabaya yürümeye karar verdi."

"Kasırgada mı?" Duke inanamayarak sordu. "Bir bebekle mi?"

"Televizyonu yoktu ve cep telefonu da bozulmuştu. Buraya gelene kadar fırtınanın geldiğini bilmiyordu."

"Huh." Duke elini yağmurdan ıslanmış saçlarında gezdirdi. "Senin evinde olduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Tamam. Tamam o zaman."

"Bütün yollar kapalıyken buraya nasıl geldin?"

"Motosikletime bindim," dedi, eski model Harley-Davidson'unu kastederek. Blaine kaşlarını kaldırdı. "Kasırgada mı?"

"Onun için endişelendim. Ve bebek için. Geçen hafta kadar onları orada gördüm ve sonra gittiler."

"Onu kontrol etmen çok iyi oldu. Ona senin yaptığını söyleyeceğim." "Oh, um... Ona bir şeye ihtiyacı olursa yan odada olduğumu söyle."

"Ben yaparım."

"Adını öğrenebildin mi?" "McKenzie, bebeğin adı da Jax." "Teşekkür ederim."

"Geldiğin için teşekkürler Duke." "Sorun değil."

Duke gittikten sonra, Blaine sonraki birkaç saat boyunca binlerce şeyle uğraşmış gibi göründü. Ağaçların devrilmesi, arabalar ezilmiş, tekneler karaya oturmuş, elektrikler kesilmiş, sahildeki yollar kumla kaplanmıştı. Liste uzayıp gidiyordu ama Kuzey Limanı'ndaki ahırın çökmesi dışında başka ciddi bir yaralanma haberi duymamıştı ve fırtına Gansett'ten uzaklaşana kadar şanslarının devam etmesini umuyordu.

OWEN, Daisy Lawrence'dan bir telefon alarak kardeşi Jeff'in durumunun kritik olduğunu ve kliniğe getirildiğini bildirdi. David ondan Jeff'in ailesine haber vermesini istemişti.

Jeff'in nasıl ağır yaralandığını merak eden Owen, "Hemen geliyorum," dedi.

"Ne oldu?" Laura sordu.

"Jeff bir şekilde yaralandı. Şu anda klinikte. Dediler ki..." Odayı geçip ona doğru gitti. "Ne dediler?"

"Durumu kritikmiş."

"Ne oldu?"

"Daisy söylemedi. Sadece David'in ondan beni aramasını istediğini söyledi." "Diğerlerine de söylemelisin."

"Evet, doğru. Tamam."

Laura telefonunu ondan aldı.

"Anneme söyleme. Henüz değil." "Söylemeyeceğim."

Owen omzunun üzerinden onu izlerken, Julia, Katie, Cindy, John ve Josh'a birer mesaj göndererek Jeff'in yaralandığını ve Owen'ın onu kontrol etmek üzere kliniğe gittiğini bildirdi. Ayrıca onlara

Sarah'ya söylememeye karar vermişlerdi, çünkü uzaktan endişelenmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. "Steph'e de söylemeli miyiz?" Lawry'lerin üvey kardeşi olan Steph, Sarah Charlie'yle evlendiğinden beri ailenin bir parçası haline gelmişti.

"Evet, elbette," dedi Owen. "Teşekkür ederim."

Laura, Stephanie'ye mesaj attıktan ve telefonunu ona geri verdikten sonra, "Eminim iyi olacaktır," dedi. "O genç ve güçlü."

Owen başını salladı ama kalbi boğazına düğümlenmişti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Onu öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Kardeşinin yanına git. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Aşağıya inerken, babasının nasıl Kardeşler bu krizin seviyesi ne olursa olsun onlara rehberlik etmesi için ona bakacaklardı ve onlar için güçlü olmak üzere kendini toparlamak için kliniğe yürümek için gereken zamanı vardı. Issız şehir merkezinde yürürken rüzgâr ve yağmurla mücadele etti. Limanda feribot olmaması, sokaklarda araba olmaması, hiçbir yerde insan olmaması çok garipti.

Kaldırım ve cadde gece boyunca kıyıya vuran kum, yosun, deniz kabukları ve diğer döküntülerle doluydu. Rögârların yoğun su akışına ayak uyduruyor gibi görüldüğünü ve birkaç büyük su birikintisi dışında fazla su baskını olmadığını görünce rahatladı. Su ve drenaj hakkında düşünmek, klinikte en küçük kardeşi hakkında ne duyacağını merak etmekten daha iyiydi.

Jeff, ergenlik çağındayken bir intihar girişimiyle son bulan uyuşturucu bağımlılığıyla geçen cehennem yıllarından çok uzaklaşmıştı. Tüm Lawry kardeşler gibi, pislik babalarıyla büyümek Jeff'in üzerinde bir iz bırakmış, diğerleri taşındıktan sonra evde tek başına kalmıştı. Onun için ellerinden geleni yapmışlardı ama onu tek başına kalmaktan koruyamamışlardı. Generalin ilgi odağı.

İntihar girişimi her şeyi açığa çıkarmış, büyükanne ve büyükbabaları sonunda ev hayatlarıyla ilgili gerçeği öğrenmiş ve Jeff'i oradan çıkarmak için müdahale etmişlerdi. Onu Florida'ya taşıyarak hayatını kurtarmışlardı, Bağımlılığının üstesinden gelmek için ihtiyaç duyduğu tedaviyi ve ruh sağlığını geri kazanmasına yardımcı olan yoğun terapiyi aldığı yer.

Jeff üniversiteden onur derecesiyle yeni mezun olmuş ve yaz boyunca Kelsey'e aşık olmuştu. Hayatı daha yeni başlıyordu. Owen'ın göğsünden bir hıçkırık yükseldi. *Lütfen iyi olmasına izin ver.*

Owen kliniğin otomatik kapısından içeri girdiğinde gördüğü ilk kişi Mac oldu. Sert görünüyordu ve yüzünde kötü bir kesik vardı.

"Ne duyuyorsun?" Owen sordu.

"Henüz bir şey yok." Mac ellerini sıırıslıkla saçlarında gezdirdi.

"Onları birkaç dakika önce buraya getirdik."

"Ne oldu?"

"Kelsey'in ahırındaydılar ve ahır çöktü. Onlara ulaşmamız bir buçuk saat sürdü. Bir kırış üzerlerine düşmüştü."

"Aman Tanrım," dedi Owen uzun bir nefes vererek. "Bilinçleri yerinde miydi?" "Kelsey'nin vardı."

Çıkarımlar Owen'a bir ton tuğla gibi çarptı. Orada öylece durup bilgileri işlerken ne yapacağını bilemiyordu. en küçük kardeşi için bir şey yapmaktan acizdi.

Julia ve Katie koşarak kliniğe geldiler ve Owen'a sarıldılar.

"Durumu nasıl?" Julia sordu.

"Henüz bilmiyorum."

Katie muayene odalarına açılan çift kapıya doğru ilerlerken omzunun üzerinden, "Ne bulabileceğime bir bakayım," dedi. Klinikte pratisyen hemşire olarak çalışıyordu.

Cindy Jace'le, Johnny Niall'la, üvey kız kardeşleri Stephanie ve kocası Grant'le birlikte geldi. Josh aradı ve Owen'ın bilmediği bir gelişme olup olmadığını sordu. "Bir şey öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim. Şimdilik anneme söylemiyoruz."

"Eğer durum kötüyse," dedi Josh, "onu eve götür." "Getireceğim."

"Söyle ona..." Josh'un sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. "Onu sevdiğimi söyle." "Söyleyeceğiz. Diğerlerinin hepsi burada. Onunla ilgileneceğiz."

"Teşekkürler O, bizi her zaman bir arada tuttuğun için." "Keşke bir şeyler yapabilseydim."

"Sadece bizim yanımızda olarak bunu yapıyorsun."

Owen duygularının kontrolünü kaybetmekten korkuyordu. "Seni haberdar edeceğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Cindy ve Johnny doğruca Owen'a gittiler. Kendisinin veremeyeceği güvenceleri aradıklarını biliyordu, bu yüzden onları yakınında tuttu, hepsine ihtiyaç duydukları desteği verdi ve aldı.

Maddie McCarthy geldi ve kocasına sarıldı. "Annem ve Ned çocuklarla kalmak için oraya varır varmaz geldim. Nasıllar?"

"Bilmiyoruz," dedi Mac, kolunu karısına dolayarak.

"Kelsey'nin ailesini arayalım mı?"

"Onu gördüğümüzde ne yapmamızı istediğini soralım."

"Kanaman var," dedi Maddie.

"Önemli bir şey değil."

David Lawrence, Katie'yi de yanında getirerek onlarla konuşmaya gelene kadar endişeli bir saat geçti. Owen, Mac, Maddie ve diğer Lawry kardeşler onun etrafını sardılar.

"Nasıllar?" Mac sordu.

"Kelsey'nin ameliyat gerektirecek kadar kötü bir kolu kırılmış. Jeff'in leğen kemiği kırıldı ve iç kanama, daha fazla komplikasyona yol açabilecek bel tutulumu, kan pıhtılaşması ve diğer şeyler konusunda endişeliyiz. Şu an için durumu stabil ama helikopterler tekrar uçabilir hale gelir gelmez onu birinci seviye bir travma merkezine götürmemiz gerekiyor."

"Ne zaman olacak bu?" Julia gözleri korkudan kocaman açılmış bir halde sordu. "Yarın olabilir."

Owen bu haberi duyunca inledi. "David..."

"Onu stabil tutmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız ama size yalan söylemeyeceğim."

Bu büyüklükteki yaralanmalar için hiçbir şekilde donanımlı değiliz." Julia acı dolu bir çığlık attı.

Ağlaşırlarken Cindy ona sarıldı.

"Peki ya omurgası?" Julia sordu.

"Röntgenlerden anladığımız kadarıyla kalça ve leğen kemiği üzerine inen şeyin yükünü taşıyor. Ancak burada yapamayacağımız ileri testler yapılmadan hiçbir şeyden emin olamayız."

Umutsuzluğun ağırlığı Owen'ın göğsüne bir beton blok gibi oturdu. Jeff'i kaybedebilirlerdi çünkü ihtiyacı olan bakım için onu adadan çıkaramıyorlardı.

"Annemi arayalım mı?" Johnny sordu.

"Hayır," dedi Owen tereddüt etmeden. "Buraya gelemes, o yüzden onu aramanın bir anlamı yok." Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu çok güçlü bir şekilde hissediyordu ama böyle bir durumda doğru şeyin ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Owen'a katılıyorum," dedi Katie. "Paniklemeden başka yapabileceği bir şey yok ve bu Jeff için sonucu değiştirmeyecek."

"Onunla kalacak mısın, Katie?" Cindy ağlamaklı bir sesle sordu. "Elbette, seni haberdar edeceğim."

"Onun için ne yapabiliriz?" Julia sordu. "Dua edin," dedi Katie.

Laura çocuklarla birlikte aşağıya indiğinde PIPER danışmadaydı ve üç küçük çocuğun düşmesini engellemeye çalışması görülmeye değer komik bir manzaraydı. Jack şafaktan önce işe çağırılmıştı ve daha sonra onu kontrol edeceğine söz vermişti. Laura bekleyemedi.

Dün gece... muhteşemdi. Bunu tanımlamak için aklına gelen tek kelime buydu.

Çocuklardan birinin ayağı takılır diye merdivenlere yöneldi ve Laura'ya günaydın demek için başını kaldırdı. İşte o zaman arkadaşının yüzündeki buruşuk ifadeyi fark etti. "Neyin var?"

"Owen'ın kardeşi Jeff üzerine çatı düştüğünde ağır yaralandı."

"Olamaz." Laura Jon'a uzanırken Jo'yu kucağına aldı. "Neredeydi O mu?"

"North Harbor'daki Kelsey'de. O da yaralı ama onun kadar kötü değil. Az önce Owen aradı. Jeff'i birinci seviye bir travma merkezine götürmeleri gerekiyormuş ama helikopterler henüz uçamıyormuş."

"Aman Tanrım," dedi Piper.

"David ve Vic onun için ellerinden geleni yapıyorlar ama böyle bir şey için donanımlı değiller."

"Ne yapabilirim ki?"

"Misafirlere kahvaltı hazırlamak için aşağı indim."

"Ben yaparım. Sen git oturma odasında çocuklarla dinlen. Ben misafirlerle ilgilenirim."

"Teşekkür ederim, Piper. Şu anda kafam allak bullak olmuş durumda. Hiçbir şeye odaklanamıyorum."

"Eminim. Ben seni korurum."

Laura boştaki kolunu kullanarak ona sarıldı. "Burada olmana çok sevindim."

"Ben de öyleyim." Surf'te, Gansett'te ve Laura'yla geçirdiği zaman arttıkça kendini daha çok evinde hissediyordu. "Ben her şeyle ilgileneceğim. Merak etme."

JULIA, Deacon'ın aradığı numaraya bir mesaj gönderdi. *Ben Deacon'ın nişanlısı Julia. Ona kardeşim Jeff'in çok kötü yaralandığını söylemek istedim.*

Kötü bir şekilde.

Ondan haber alıp almayacağından emin değildi ama neler olup bittiğini bilmesini istiyordu.

Mesajı gönderdikten sonra başını duvara yasladı ve son iki günün duygusal saldırısından bitkin düşmüş bir halde gözlerini kapattı. Eğer bir daha kasırga yaşamayacaksa, bu onun için sorun değildi.

Tek düşünebildiği Jeff'ti, o kadar ağır yaralıydı ki doktor onu adadan çıkarana kadar hayatta kalmasından endişe ediyordu, ki fırtına hâlâ tepelerindeyken bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti.

Bu aynı zamanda Deacon'ın da henüz eve gelemeyeceği anlamına geliyordu. Tüm bunların acısıyla feryat etmek istiyordu.

Telefonu çaldı ve Deacon'ın daha önce aradığı bilinmeyen numaradan gelen çağrıya hemen cevap verdi. "Selam."

"Jeff'e ne oldu?"

Julia bildiklerini paylaştı. "Durum kötü, Deacon. Bundan daha fazlasını söylemiyorlar ve uçan kimse ve tekne yok... Onu Providence'a götürmenin hiçbir yolu yok."

"Joe ile limana geri dönmesi konusunda konuşabilirim, böylece onu oraya götürebiliriz." "Geri dönmeniz henüz güvenli değil."

"Joe'ya bir sorayım. Sorun olmayabilir."

"Deacon, lütfen tehlikeli bir şey yapma. Fırtına hala kötü." "Joe'yla konuştuktan sonra seni arayacağım. Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa yap."

"Seni çok özledim, bu delilik."

"Ben de seni çok özledim. Dayan, aşkım. Fırtına yakında sona erecek ve her şey normale dönecek."

"Umarım öyledir."

"Seni sonra ararım."

"Tamam."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Hat kesildi ve Julia ayağa kalkarak kliniğin resepsiyonunda çalışan kadına Katie'yle konuşup konuşamayacağını sordu.

"Onu senin için getireceğim." "Teşekkür ederim."

Katie birkaç dakika sonra dışarı çıktı. Kız kardeşinin yüzündeki rahatsız ifade, Julia'yı hayatlarında yaşamamak için çok çabaladıkları zamanlara geri götürdü.

hiç düşünmemiştir. Julia kız kardeşinin yüzündeki o ifadeyi uzun zamandır görmemiştir ve bir daha asla görmek istemiyordu.

"O nasıl?"

"Durumu iyi değil. Kan basıncı çok düşük ve hala bilinci yerine gelmedi, ki bu en iyisi olabilir. Çok acı çekiyor olmalı ve narkotik olmadan bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok." Söylemediği şey, iyileşmekte olan bir bağımlı olarak ağrılarının dikkatle yönetilmesi gerektiğiydi.

Bu haber Julia'ya bir yumruk gibi çarptı. "Deacon'la konuştum. Jeff'i anakaraya götürmek için feribotlardan biriyle buraya dönebileceklerini söyledi. Şu anda Joe ile bu konuyu konuşuyor."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Deniz hâlâ çok dalgalı ve yaralarını daha da kötüleştirmemek için mümkün olduğunca hareketsiz tutulması gerekiyor."

"Oh. Tamam."

"Yine de bunu teklif etmesi çok hoş. David'le Sahil Güvenlik'in onu taşıyıp taşıyamayacağını konuşmuştum ama bana Aynı şey. Böyle zorlu bir yolculuk için çok kırılğan. Helikopteri beklemek zorundayız."

"Ölebilir mi?"

"Bu mümkün, Jule. Size yalan söylemeyeceğim. Çok kötü durumda."

"Onu görebilir miyim?"

"Bu senin için çok fazla olabilir."

Julia, Katie'nin kendisine karşı her zaman bu kadar koruyucu olmasını takdir ediyordu. "O benim küçük kardeşim. Onu görmek istiyorum."

"Benimle gel."

"Deacon'a doktorların onu teknede istemediğini söyleyeyim." Mesajı Deacon'ın kullandığı numaraya gönderdi. *Dr. Lawrence onun da Zorlu bir tekne yolculuğu için dengesiz ama denediğiniz için teşekkürler.*

Julia mesajı gönderdikten sonra Katie'yi muayene odalarına açılan çift kapıdan geçerken takip etti. Jeff soldaki son odadaydı, en büyük olanıydı. Julia'nın ilk fark ettiği şey, yüzünün tüm renklerden yoksun olduğuydu. Dudakları bile ağartılmış gibi görünüyordu. Bir sürü bip sesi çıkaran makineye bağlıydı ve David Lawrence yatağının yanında durmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle monitörleri izliyordu.

"Oh," dedi Julia bir çığlık atarak. "Aman Tanrım."

Katie onu ayakta tutmak için oradaydı. "Bizimle kalmak için çok mücadele ediyor," diye fısıldadı.

Julia kardeşine yaklaştı ve elini onun elinin üzerine koyarak ne kadar üşüdüğünü fark etti. "Jeff, tatlım, benim, Julia. Hepimiz buradayız ve seni çok seviyoruz. Dayanmana ihtiyacımız var, tamam mı?" Alnından öpmek ve saçlarını okşamak için yatağın üzerine eğildi. "Sakın pes etme. Lütfen pes etme. Kelsey'nin sana ihtiyacı var. Hepimizin sana ihtiyacı var."

Ayağa kalktığında, kendisi gibi gözyaşları içinde olan Katie'ye sarılmak için döndü. "Kelsey'i görebilir miyim?"

"Elbette. Bu taraftan."

Kelsey koridorun karşısındaki daha küçük bir odadaydı.

Perdenin dışında Katie, "Kelsey, bunlar Katie ve Julia. İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, lütfen."

Victoria, Kelsey'nin yatağının yanındaki bilgisayarda çalışıyordu.

Kelsey yaralı kolunu bir yastığa dayamıştı. Morarmıştı ve acı verici çürükler vardı.

"Nasılsın?" Julia sordu.

Kardeşinin kız arkadaşıyla birkaç kez annelerinin evindeki yemeklerde tanışmış ve Jeff için onu sevmişti.

Kelsey gözyaşları içinde, "Tek düşündüğüm Jeff ve kimse bana bir şey söylemiyor," dedi. "Lütfen bana onun nasıl olduğunu söyleyin."

Katie, Victoria ile sessiz bir iletişim kurduktan sonra Kelsey'nin yatağının kenarına oturdu. "Leğen kemiği kırılmış ve diğer yaraları nedeniyle durumu çok ciddi."

Kelsey'nin nefesi kesildi. "Yine de iyi olacak, değil mi?"

"Öyle umuyoruz. Mesele şu ki... Anakaraya nakledilmesi gerekiyor ama fırtına yüzünden onu oraya götürme imkânımız yok."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı!"

Katie, "Fırtına bir helikopterin gelip onu almasına izin verecek kadar dinene kadar burada onun için elimizden geleni yapıyoruz," dedi.

"Bu ne kadar sürecek?" Kelsey'nin bakışları Katie ve Julia arasında gidip geliyordu. Jeff'in ablalarından birinin ihtiyaç duyduğu cevaplara sahip olmasını umuyor gibiydi.

"Bilmiyoruz işte," dedi Katie iç çekerek. "Bu arada, sizin için arayabileceğimiz biri var mı?"

Kelsey bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Sanırım ailemi aramalıyım. Muhtemelen bana ulaşamadıkları için çılgına dönmüşlerdir ve yakında bunu öğreneceklerdir."

Julia telefonunu kaldırdı. "Senin için arama yapabilirim." "Annenin haberi var mı?" Kelsey sordu.

Katie başını salladı. "Ona söylememeye karar verdik çünkü İtalya'dan yapabileceği bir şey yok ve çılgına döner."

"Bu adayı seviyorum," dedi Kelsey ağlamaklı bir sesle. "Gerçekten seviyorum. Ama şu anda? Nefret ediyorum."

"Tamamen anlıyoruz," dedi Katie.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

M Maddie'nin tropik fırtına sırasında kliniğin tek doktoru Cal Maitland ile birlikte doğuma girdiği günden beri kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

O zamanlar ada dışındaydı. Tatilde olan Dr. David Lawrence o zaman ve Janey PJ'i doğururken neredeyse ölmek üzereyken onları kurtarmaya gelmişti. Bu koşullar altında Jeff Lawry'yi hayatta tutmanın bir yolunu bulabilecek biri varsa o da David'di. Bu düşüncesini Jeff'in kardeşleriyle de paylaşması gerektiğini düşündü.

Mac, bekleme odasında bir araya toplanmış olan Lawry'lere, "Çocuklar," dedi. "Dinleyin... David bu iş için kesinlikle en iyi adam. Eğer Jeff'i kurtarabilecek biri varsa, o da odur. Maddie ve Janey için yaptıklarını hatırlayın... Bunun korkunç bir durum olduğunu biliyorum ama David ne yaptığını biliyor. Jeff için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

"Teşekkür ederim Mac," dedi Owen. "Bunu duymaya ihtiyacımız vardı." "Keşke yapabileceğimiz daha fazla şey olsaydı," dedi Mac.

Johnny, "Onları o binadan çıkararak en önemli şeyi yaptın," dedi.

"İzin ver de yüzündeki yarayı temizleyeyim, Mac," dedi

Katie. "Bunun için endişelenme."

Katie, "Enfeksiyon kapacağından endişeleniyorum ve temizlemek bana yapacak bir şey verecek," dedi.

"Git, Mac," dedi Maddie. "Bırak Katie seni temizlesin."

"Gelip Kelsey ile oturmak ister misin?" Katie Maddie'ye sordu.

"Çok isterim."

Katie'yi çift kapıdan geçerken takip ettiler. Maddie'ye Kelsey'nin odasını gösterdi.

"Buraya, Mac," dedi Katie. "Masaya otur."

Kendini kızgın teneke çatıdaki kedi gibi hissetmesine rağmen kadının dediğini yaptı. Yapması gereken milyonlarca şey vardı ama Jeff ve Kelsey ailelerinin sahip olduğu bir bina yüzünden klinikteyken Neye ihtiyaç duyabilecekleri hakkında hiçbir şey bilmese bile onlara yakın durmak, elinden geldiğince yardım etmek zorundaydı.

"Bu senin hatan değil Mac," dedi Katie nazikçe. "Kimse seni ya da aileni suçlamaz."

"Bina bizimdi."

Katie onun yüzüne bir şeyle vurdu ve bu şey çok acıttı. "Son birkaç hafta içinde onu biraz tanıdım. Jeff onu Annemde birkaç aile yemeği yedik. Bize ilk kez kendi evine sahip olmayı ne kadar çok sevdiğini anlattı. Kendini gerçek bir insan gibi hissettiğini söyledi. yetişkin."

"O çok hoş bir insan," dedi Mac, sesi titreyerek. "Bu yaz onsuz ne yapardık bilmiyorum, özellikle de ikizler geldikten sonra."

"Kendini suçlamayı istemezdi."

"Keşke bizimle ya da ailemle kalsaydı. Onu hepimiz davet ettik." "Muhtemelen yalnız kalmak istemişlerdir. Birbirlerine deli gibi aşıklar."

"Biliyorum."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyoruz, değil mi?" Katie sordu. "Sürekli birlikte olamazsanız öleceğinizi düşündüğünüz o ilk günler."

Mac, Maddie'yle tanıştığı günü ve o günden sonraki her günü düşünmeyi seviyordu. "Evet, kesinlikle."

"David hakkında söylediklerin doğru. Bu koşullar altında Jeff'i kurtarabilecek biri varsa o da odur."

"Ya yapamazsa?" Mac ona sordu.

"O zaman Jeff'in gitme zamanının geldiğini kabul etmemiz gerekecek."

Mac bu olasılığı düşünmeyi reddetti. "Onun zamanı olamaz. Olamaz işte. Henüz değil."

Fırtınanın gözü Cuma günü öğlen saatlerinde adanın üzerinden geçti ve sakinlere rüzgar ve yağmurdan kısa bir soluk aldırdı. Blaine, Jack Downing ile birlikte adanın fırtınadan en çok etkilenmiş gibi görünen batı yakasındaki hasarı incelerken gökyüzüne baktı. Ağaçlar devrilmişti,

Yazlık evlerin birçoğu yıkılmıştı ve yol kum, deniz kabukları, ölü yengeçler ve diğer pisliliklerle kaplıydı.

"Ne karmaşa ama," dedi Jack.

"Bunu atlatmak biraz zaman alacak."

"Sence elektrikler ne kadar süre kesik kalacak?"

"Elektrik kesintisi sırasında geri almak birkaç gün sürdü. Bundan sonra ne kadar süreceğini kim bilebilir? Henüz bitmedi. Göz yolun yarısı."

"Haberlerde fırtınanın ikinci yarısının daha az etkili olduğunu gördüm. Umalım da bu doğru olsun."

Kimsenin mahsur kalmadığından emin olmak için çöken kulübelerin her birine gittiler. Blaine, sahiplerine haber verebilmek için yıkılan her kulübenin adresini not etti.

Telsizden merkezden bir çağrı geldi. "Şef, Sam Weyland'dan bir telefon aldık, kardeşi Billy fırtınayı Tuz Gölündeki teknesinde atlatmış. Tekne batmış ve kardeşinden hiçbir yerde iz yok."

"Kahretsin," diye mırıldandı Blaine. "Bu spor salonundaki Billy. Göleti aramaları için Linc ve Sahil Güvenliği çağıralım. Biz karayı alacağız. Teknenin içinde olmadığından emin olmak için dalgıçlarımızı da oraya gönderelim."

"10-4."

"Kasırgayı tekneyle atlatırken ne düşünüyordu ki?" Jack sordu.

"Deacon günler önce onunla kıyıya taşınmak hakkında konuştu ama tekneden ayrılmayı reddetti. Onun evi olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini söyledi."

"Ve şimdi teknesi battı ve muhtemelen öldü."

Blaine'in derin iç çekişi onun yerine cevap verdi. "Tek yapabileceğimiz insanlara uyarıda bulunmak. Bunu dikkate almalarını sağlayamayız."

"Doğru."

Blaine'in SUV'una geri döndüler ve adanın dış halkasında dolaşmaya devam ettiler, kişisel mülklere verilen zararı, devrilen elektrik hatlarını belgelediler ve yolu kapatan bir ağaca motorlu testere ile vurmak için ara sıra durdular.

Jack, Blaine'in dikkatini çeken bir esnemeyi bastırdı. "Sen iyi misin? Bugün halsiz görünüyorsun."

"Fazla uyuyamadım."

"Ben de öyle. Fırtına çok gürültülü." "Cidden gürültülü, ama beni ayakta tutan bu değil."

Blaine yolu kapatan büyük bir odun parçasının önünde durdu. Onu yolun kenarındaki çalılıklara taşımak için dışarı çıktılar. Ne zaman ki Arabaya geri döndüklerinde, adanın etrafındaki yürüyüşlerine devam ederken Blaine ona baktı. "Seni ayakta tutan neydi?"

"Bir arkadaş."

"Ah, anlıyorum. Aferin sana."

"O benim için iyi." Bir süre durakladıktan sonra Jack, "Ben, ah, karımı birkaç yıl önce kaybettim," dedi.

"Kahretsin, Jack. Bunu duyduğuma çok üzüldüm." "Teşekkürler. Zordu."

"Hayal bile edemiyorum." Blaine ürperdi. Tiffany'yi kaybetme düşüncesi, düşünmeye bile dayanamadığı bir şeydi. "Yapamam."

"Umarım bunu hiç yaşamak zorunda kalmazsın."

"Ona ne oldu? Sormamın sakıncası yoksa." "Sakıncası yok. Göğüs kanseriydi."

"Ah kahretsin. Özür dilerim, dostum. Gerçekten."

"Teşekkür ederim. Bu konuda pek konuşmuyorum ama yeni arkadaşım belki de buradaki arkadaşlarıma biraz açılmam gerektiğini söyledi."

"Arkadaşım olarak görülmekten onur duyuyorum. Ve bu her iki taraf için de geçerli." "Bildiğim iyi oldu."

"Yani yeni arkadaş... Anladığım kadarıyla bu büyük bir olay." "Karım öldüğünden beri edindiğim ilk yeni arkadaş."

Sessiz bir anın ardından Blaine, "İyi miydi peki? Yeni arkadaşınla birlikte olmak?"

"Harikaydı."

"Senin adına sevindim."

"Ben de kendim için mutluyum, ki bu biraz garip."

"Nasıl yani?"

"Biriyle tanışmış olmak harika olduğu kadar üzücü de çünkü bu yola tekrar gireceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bunu anlıyorum. Acı tatlı."

"Aynen öyle." Jack, Piper'ın otelde kendisi için hazırladığı kahveden bir yudum aldı. "Hayat bizden bağımsız olarak ilerlemeye devam ediyor. Bizim seçimimiz ya

Yaşamak ya da yaşamamak... Hayatta kalmayı seçtikten sonra, devam etmekten başka seçeneğiniz yok."

Blaine, Jack'in sözlerinden inanılmaz derecede etkilenmişti. "Sana çok güveniyorum, dostum." Tiffany olmadan devam edebileceğinden emin

değildi.

Ayakta olsaydı, bunu yapmak zorunda kalacağı düşüncesi bile onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi.

Jack omuz silkti. "Ne yapacaksın?"

"Başından geçenleri bana anlattığın için teşekkürler."

"Bir süredir bunu yapmak istiyordum ama bu öyle rastgele bir sohbette ortaya atılabilecek bir şey değil."

"Sanırım hayır. Bana anlattığına sevindim ama böyle bir şey olduğu için çok ama çok üzgünüm." "Ben de öyle. Buraya geldiğimden beri daha iyiyim. Burada

Bu yerle ilgili bir şey..."

"Biliyorum ve işin komik tarafı ben burada büyürken buranın cehennemin yedinci çemberi olduğunu düşünürdüm. Yapacak bir şey yok. Gidecek hiçbir yer yoktu. Çok *sınırlayıcıydı*. Ve şimdi..."

"Burası bir cennet," dedi Jack.

"Öyle ve bu lanet fırtına geçip bizi yalnız bıraktığında yine öyle olacak."

McKenzie kucağında Jax ile mutfak kapısında belirlediğinde TIFFANY daha yeni kalkmış ve misafiri için kahve hazırlamaya başlamıştı. Atkuyruğu yaptığı uzun siyah saçları ve muhteşem kahverengi gözleri vardı.

"Nasıl uyudunuz?" Tiffany sordu.

"Çok iyi, her şey düşünüldü. Bizi kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür ederiz." "Hiç sorun değil. Güvende olmanıza sevindim. Kahve?"

"Ben de isterim."

"Jax için ne alabilirim?"

"Hiç bebek maması ya da mısır gevreğiniz yok, değil mi?"

"Aslında var."

"Sen gerçekten bir hayat kurtarıcısın."

Tiffany, Addie'nin mama sandalyesini masaya getirdi ve McKenzie'nin onu yerleştirebilmesi için tepsiyi çıkardı. "Cheerios sever mi?"

"Onları seviyor."

Tiffany kuru mısır gevreğini tepsiye serpti ve Jax tombul elleriyle parçaları kapmaya başlayınca güldü. "Çok sevimli." Açık sarı saçları ve büyük mavi gözleri vardı, Tiffany onun babasına benzediği sonucuna vardı.

"Teşekkür ederim. Ona oldukça düşkünüm." "Ne kadar sevimli bir yaş."

"Seninkiler kaç yaşında?"

"Ashleigh altı yaşında ve Addie bir yaşında." "Ve yakında bir tane daha geliyor."

Tiffany ellerini karnındaki bebeğin üzerine koydu. "İlkbahara kadar değil ama bu seferki çok büyük. Sanırım erkek olabilir."

"Jax ile çok büyüktüm."

"Bir oğlum olmasını çok isterim ama bir kızım daha olsa da olur. Yeter ki sağlıklı olsun."

"Bu doğru."

"Seni adaya ne getirdi?"

"Dedemlerin yazlık kulübesi bana miras kaldı ve bir hafta kadar önce kontrol etmek için geldim. Birbiri ardına sorunlar yaşadım. Elektrik yok, televizyon yok, Wi-Fi yok. Bu yüzden fırtınanın yaklaştığını üzerimize gelene kadar bilmiyordum."

"Oh, bu çok korkutucu olmalı."

"Özellikle de ev her an çökecekmiş gibi sallanırken. Kalmaya çalışmaktansa gitmenin daha güvenli olacağını düşündüm. Bir taksi çağırmayı denedim ama hiçbiri çalışmıyordu, ben de şehre yürümeye karar verdim ve bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz." Ürperdi. "Orada öleceğimizi sandım. Kocanız hayatımızı kurtardı."

"Seni fark edip buraya getirmesine çok sevindim."

"İkinize de sonsuza dek minnettar olacağım."

Tiffany kahvaltıda mısır gevreği ve meyve ikram etti, sonra da kızlar her zamanki gibi el ele tutuşarak birlikte göründüler. Ashleigh, Addie için gelmiş geçmiş en iyi ablaydı. "İşte benim küçük kızlarım. Ashleigh ve Addie, bu Bayan McKenzie ve oğlu Jax. Bir süre bizimle kalacaklar."

Addie kız kardeşinin arkasına saklanırken Ashleigh utangaç bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedi. Tiffany ona doğru uzanarak, "Addie bizim utangaç kızımız," dedi.

Addie, Tiffany'nin kucağına sokuldu ve başparmağını ağzına attı.

"Baba," dedi başparmağının üzerinden.

"İşe gitti ama en kısa zamanda sizi görmeye gelecek."

Addie, Tiffany ve Ashleigh gibi görünse de, siyah saçları ve muhteşem yüzüyle gelmiş geçmiş en büyük baba kızıydı.

Blaine gördüğünü söylemişti.

Ashleigh, Addie için bir kâseye mısır gevreği doldurdu ve kız kardeşinin mısır gevreğini sütsüz tercih ettiğini bildiğinden masaya doğru itti.

McKenzie, "Çok iyi bir yardımcınız var," dedi.

"O en iyisi." Tiffany Ash'e gülümsedi. "Onsuz ne yapardım bilmiyorum." Tiffany hamileyken içtiği kafeinsiz buzlu çaydan bir yudum aldı. "Güvende olduğunu bildirmek için araman gereken biri var mı? Telefonumun şarjı dolu, istersen kullanabilirsin."

McKenzie isteksiz bir sesle, "Annemi aramalıyım," dedi. Dün gece arayacak kimse olmadığını söylemişti, bu yüzden Tiffany onun annesini araması gerektiğini söylemesine şaşırmişti.

Tiffany kalkıp tezgahı telefonunu aldı ve McKenzie'ye uzattı. "Biraz yalnız kalmak istersen Jax bize uyar. Kendini evinde hisset."

"Tekrar teşekkür ederim, Tiffany. Bunun benim için ne anlama geldiğini asla bilemezsin." "Ben de bir anneyim. Anlıyorum."

MCKENZIE telefonu Tiffany'nin oturma odasına götürdü ve annesini aramak için kanepeye oturdu.

"Alo?" dedi annesi, tanımadığı bir numaradan gelen telefona cevap verirken sesi temkinli çıkıyordu.

"Benim."

"Oh, teşekkürler, İsa. Neden telefonuna cevap vermedin?" "İki gün önce bozuldu ve kaybettikten sonra şarj etme imkanım olmadı. güç."

"Sen ve Jax için endişelenmekten aklım başımdan gitti."

"Biz iyiyiz. Gansett polis şefi fırtınayı atlatmamız için bizi evine getirdi. Bize çok iyi bakıyorlar."

"Neden kulübede kalmadın?"

"Çatı uçtu, biz de ayrılmak zorunda kaldık." Annesine bir bebekle kasabaya yürümeye çalıştıklarını ve Blaine Taylor'ın hayatlarını nasıl kurtardığını anlatmadı. Annesinin felakete ne kadar yaklaştıklarını bilmesine gerek yoktu, özellikle de McKenzie'ye bir bebeği uzak bir adaya götürdüğü için aptal olduğunu söylediğinden beri.

"O kulübe her zaman biraz köhneydi. Şimdi nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum."

McKenzie ona "İçeride dışarıdan daha çok yağmur yağıyordu," dedi.

"Burayı satın parasıyla kendine yepyeni bir hayat kurmalısın."

"Göreceğiz. Büyük kararlar almaya hazır değilim."

"Gerekirse size bu numaradan ulaşabilir miyim?"

"Şimdilik. Telefonum tekrar şarj olduğunda size haber veririm. Tüm adada elektrikler kesik, bu yüzden ne zaman şarj edebileceğimden emin değilim."

"İkinizin güvende olduğunu bildiğim sürece." "Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm."

"Her zaman seni düşünüyorum ve işleri senin için kolaylaştıracak bir şeyler yapabilmeyi diliyorum."

"Senin ya da herhangi birinin yapabileceği bir şey yok. Jax'in iyiliği için bunu atlatmam gerekiyor ve ben de bunu yapacağım."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

Annesinin "yardımının" şartlara bağlı olduğunu öğrenmişti, onu Gansett'e gönderen de buydu zaten. "Teşekkür ederim. Yakında kontrol edeceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

McKenzie telefon görüşmesini sonlandırdığı sırada biri yüksek sesle ön kapıyı çaldı. Tiffany, Addie'yi kucağında taşıyarak oturma odasına geldi ve kapıyı açtı. "Selam Duke. N'aber?"

"Batı yakasında yanımda yaşayan kadın ve çocuğu evinize aldığınızı duydum. Evden bazı eşyalarını getirdim."

"Çok naziksiniz," dedi Tiffany. "İçeri gel."

Duke elinde iki büyük çantayla geldi. Biri oyuncaklarla doluydu, diğerinde ise giysiler vardı.

McKenzie onu yan evde yaşayan adam olarak tanıdı. Onu bahçesinde görmüş ve merak etmişti. İlk bakışta korkması gereken biri gibi görünüyordu. Sert ve tehditkâr bir görünüşü vardı. Ama evlerinden bir şeyler getirmesi çok nazik bir davranıştı.

"Bu McKenzie," dedi Tiffany.

"Sizinle tanıştığıma sevindim. Kalacak güvenli bir yer bulduğunuzu duyduğuma sevindim. Ev çıktı. Tam bir kayıp. Sen ve ufaklık için çok endişelendim. Polise gittim ve Blaine... Bana burada olduğunuzu söyledi. Bu büyük bir rahatlamaydı."

Bir zamanlar tehditkâr olduğunu düşündüğü adam tüm bu olanlardan dolayı derinden sarsılmış görünüyordu ki bu çok tatlıydı. Adamın nezaketi karşısında o kadar şaşırmıştı ki, evinin tamamen yok olmasıyla ilgili kısmı neredeyse duymuyordu. "Eşyalarımızı getirmeniz çok nazik bir davranış."

"Ne bulabildiysem aldım. Giysilerin hepsi ıslak. Elektrik geldiğinde onları yıkamanız gerekecek."

Ashleigh, Jax'i kucağında taşıyarak oturma odasına geldi.

"Telaşlanmaya başlamıştı."

McKenzie onu ondan aldı. "Teşekkür ederim Ashleigh."

"Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim," dedi Duke.

McKenzie, "Çok ama çok teşekkür ederim," dedi. "Bunun için içtenlikle minnettarım." "En azından bunu yapabilirim. Evde yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Yardım edebilirim.

Hazır olduğunuzda temizlemek için bir grup adam toplayın."

"Vay canına. Bu çok hoş olurdu. Kulübe bana büyükannemden miras kaldı."

Kaşları kalktı. "Rosemary senin büyükannen miydi? Harika bir hanımefendiydi."

"Evet, kesinlikle öyleydi. Onu çok özlüyorum. Ben onun tek torunuydum. Çok yakındık."

"Vefat ettiğini duyduğumda çok üzüldüm. Bana ve stüdyodaki arkadaşlara muzlu ekmek yapardı."

McKenzie gülümsedi. "Onun muzlu ekmeğini de en az onu özlediğim kadar özlüyorum."

"Onu biraz mürekkeple ikna etmeye çalıştım ama kabul etmedi. Boynumu boyadığımda bana isyan yasasını okudu. 'Duke,' dedi, 'bir gün gerçek bir iş bulman gerekebilir ve cildinde bu pislik varken seni kim işe alır?'"

McKenzie kahkahalarla güldü. "Bunu söylediğini duyabiliyorum! Dövmelerden ve piercinglerden nefret ederdi. Gençken burnumu deldirdiğimde felç geçireceğini düşünmüştüm."

"İnanın bana, biliyorum. Bana kendimi tuval olarak kullanmayı bırakmamı ve bir hobi edinmemi söyledi. Dükkândaki herkes onu severdi."

"Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Burada bu kadar sevildiğini duymak çok güzel."

"Kesinlikle öyleydi. Her yaz onun gelişini dört gözle beklerdim. Bana sarılmak ve o yokken kendimi ne hale getirdiğimi görmek için hemen yanıma gelirdi."

McKenzie bir damla gözyaşını silerken güldü. Büyükannesiyle olan anıları hayatının en güzel anılarıydı ve onu çok özliyordu.

"Daha fazla zamanınızı almayacağım. Evi temizlemeye hazır olduğunuzda bana haber verin. Seni toparlayacağız ve yeniden inşa konusunda Mac McCarthy ile konuşmak isteyeceksin."

Sigorta onun için bir şey yapmazsa, muhtemelen bu bir seçenek değildi, çünkü yeniden inşa etmeyi karşılayabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Bildiğim iyi oldu."

"Tamam o zaman. Siz hanımlar kendinize iyi bakın." "Tekrar teşekkür ederim, Dük."

"Sorun değil."

O gittikten sonra Tiffany, "Çok nazikti." dedi. "Çok. Beklediğim gibi biri değil."

"Nasıl yani?"

"Onu yan odada gördüğümde, dürüst olmak gerekirse ondan biraz korktum."

Tiffany, Addie'yi yere bırakıp oyuncaklarının yanına gitti. "Nedenini anlayabiliyorum. Huysuz ve korkutucu biri gibi görünür ama aslında çok iyi bir adamdır."

Jax kıvranmaya başlayınca McKenzie onu yere bırakıp Addie'nin yanına gitti. "Bunu şimdi anlıyorum. Onu mürekkebine ve at kuyruğuna bakarak yargıladığım için kendimi kötü hissediyorum. Büyükannem buradaki en iyi komşulara sahip olduğumuzdan bahsederdi. Onun onlardan biri olup olmadığından emin değildim."

"Artık dost olduklarını biliyorsun."

"Ki bu bana çok komik geliyor. Onu bir dövme stüdyosunda hayal edemiyorum." "Gansett Adası'nda her şey mümkün," dedi Tiffany.

"Bunu görmeye başlıyorum."

BÖLÜM 25

Piper, etrafında kaos hüküm sürerken bile havada süzülüyordu. Kalbi Owen, Laura ve tüm Lawry'ler için acıyor, onlar endişeyle bekliyorlardı.

Jeff'in durumuyla ilgili haber bekliyordu. Adada elektrik yoktu, hasar büyüktü, fırtına henüz bitmemişti ve o hâlâ... havada süzülüyordu.

Jack'le geçirdiği gece bir rüyadan fırlamış gibiydi. Ağrılı ve yorgun olmalıydı ama yanlış adamla evlenmiş olabileceğini düşünmek onu hem sevindirmiş hem de biraz korkutmuştu. Ben'i ne kadar sevmiş olursa olsun ve onu gerçekten sevmiş olsa da, Ben onun dünyasını asla Jack gibi sarsmamıştı. Jack'le yaşadığı her şey geçmişte yaşadıklarından bambaşka bir seviyedeydi.

Ateşli bir adamla geçirdiği bir gecenin onu bu kadar *değiştirdiğini* düşünmekle kendini aşıyor muydu? Muhtemelen, ama kendisini şampanya baloncuklarından ya da aynı derecede saçma bir şeyden yapılmış gibi hissettiren duyguların bolluğunu kontrol etmek zordu.

Elektrik kesintisine rağmen neyse ki hâlâ çalışmakta olan gazlı ocakta misafirleri için omlet pişirdi ve tavelerin üzerine döktüğü suyu kaynatıp yalıtımlı bir sürahiye aktararak kahve yaptı.

Rezidans sakinleri meyve ve meyve suyunun tadını çıkarıyordu.

"Sen bir meleksin, Piper," dedi Slim. "Ben de tam Erin'e kahve olmadan beni nasıl idare edeceğine soruyordum."

"Pek hoş olmazdı," dedi Erin.

Oliver kadının hazırladığı yemeği görünce, "Bu harika," dedi. "Bizi beslediğin için çok teşekkür ederim."

"Sorun değil." Laura'ya kahvaltının hazır olduğunu haber vermek için salona gitti. "Çocuklar için biraz krep yaptım."

"Sen en iyisisin, Piper."

"En azından bunu yapabilirim." Çocukları yemek odasına götürmeye yardım etti; ailenin alt katta yemek yediği zamanlar için köşeye iki mama sandalyesi koymuşlardı. İkizler mama sandalyelerine oturtulduktan sonra Holden'ı yükseltici koltuğa oturtan Piper, akçaagaç şurubu ve pudra şekeriyle servis ettiği krepleri getirmeye gitti.

Sonra mutfağa dönüp kendisi ve Laura için yumurta ve tost yaptı.

"Piper'im olmadan ben ne yapardım?" Laura kızarmış ekmekleri yağlarken ve ikizlerin kreplerini yemelerine nezaret ederken diğerlerine sordu.

"O harika biri," dedi Dara. "Fırtına sırasındaki misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Sizi ağırladığımıza sevindik," dedi Laura. "Ve tüm misafirperverlik Piper'a aittir."

"Ve Owen," dedi Piper. "Dün gece yemeği o pişirdi."

"Kardeşinin nasıl olduğuna dair bir haber var mı?" Oliver sordu.

Laura başını salladı. "Yeni bir şey yok. Sadece şimdilik durumu stabil ve helikopterler uçabilir hale gelir gelmez onu tahliye edebilmeyi umuyoruz. tekrar."

Erin, "Keşke sizin için dua etmekten başka yapabileceğimiz bir şey olsaydı," dedi.

"Dualarınız için minnettarız," dedi Laura. "Jeff çok tatlı bir adam ve zaten çok şey atlattı..."

Dara uzanıp Laura'nın kolunu sıktı. "O genç ve güçlü. Bunun yardımı olur."

"Gerçekten öyle umuyorum. Kocası ve ailesiyle birlikte İtalya'da bulunan kayıinvalidemden haber alamıyoruz. Yolculuğu dört gözle bekliyorlardı ve bizim için ve fırtına için çok endişelendiler. Buraya gelemezler, bu yüzden onlara söylemenin bir anlamı olmadığını düşünüyoruz."

"Şimdilik doğru olan bu," dedi Slim. "Tekrar uçabildiğimiz an, annesini ona ulaştırmak için elimden geleni yapacağım."

"Bunun için minnettarız Slim," dedi Laura. "Owen aradığında, yarın ona söylemeye karar verdik, böylece eve dönmeye başlayabilir. Umarım o buraya gelene kadar Jeff'i adadan alıp Providence'daki bir hastaneye nakletmiş oluruz."

"Yardım etmek için ne yapabileceğimi bana bildirin," dedi Slim. "Doğu Yakası'nda nereye inerse insin onu alabilirim."

"Bu çok yardımcı olur. Bunu Owen'a ileteneğim."

Piper, ada sakinlerinin birbirleri için nasıl adım attıklarını dinlerken, insanların arkadaşlarına orada olduğu gibi sahip çıktığı bir yerde yaşadığı için minnettarlık duydu. Gansett Adası, arkadaşlarıyla rahat ve kendisine gerçekten değer veren insanlarla çevrili bir hayat kurdu.

Yazın başlarında bir kaçamak için adaya geldiğinde, kalbinin evini orada bulmayı hiç beklemiyordu, ama olan buydu ve şimdi sonsuza kadar kalmak istediğinden emindi.

Ve eğer Jack Downing sonsuza dek bunun bir parçasıysa... Buna itiraz etmezdi.

Linda McCarthy öğleden sonra fırtınanın ikinci yarısı geçerken, "HERKESİ DAHA SONRA BİR ARAYA GETİRELİM," diye önerdi. "Yiyeceğimiz, elektriğimiz ve bir araya gelmek için ihtiyacımız olan her şeyimiz var."

"Jeff ve Kelsey ile klinikte bir parti vermek uygun mu?" Koca Mac sordu.

Linda, "Onlar için yapılabilecek her şey yapılıyor," dedi.

"Binalarımızdan birinin üzerlerine düşmesi beni hasta ediyor."

"Ben de istiyorum, aşkım. Tabii ki istiyorum ama Kelsey'i tanıyorsam, kendimizi hırpalamamızı istemezdi. Orayı ne kadar çok sevdiğini bize kaç kez söyledi?"

"Her zaman," dedi. "Ama yine de..."

"Biliyorum." Linda ona sarıldı. "Berbat bir durum ama elektrik kesintisi sırasında yemek yemesi gereken insanları ağırlamak onlara saygısızlık değil. Söz veriyorum." Kollarını ona doladı ve çenesini başının üstüne koydu.

"Eğer bundan eminseniz..."

"Öyleyim."

"O zaman insanları çağıralım."

Linda çocuklara ve en yakın arkadaşlarına bir mesaj gönderdi ve yemeğe ihtiyacı olan herkesi getirmelerini söyledi. Sonra da yemek pişirmek ve istilaya hazırlanmakla meşgul oldu. Tüm çocukların burada olması şimdiye kadarki en iyi şeydi ve Janey Ohio'daki okulunu bitirip ait olduğu adaya dönene kadar sabırsızlanıyordu.

Linda'nın telefonu çaldı. "Şeytandan bahset." Kızından gelen telefonu açtı. "Merhaba tatlım. Hiç uyudun mu?"

"Pek bir şey yok. Orada işler nasıl?" "Kelsey ve Jeff'e olanları duydun mu?"

"Ben yaptım. Korkunç bir şey ama David'in onlarla ilgilenmesine sevindim." Janey'nin David Lawrence'la nişanlanmasının üzerinden milyonlarca yıl geçmiş gibiydi. "Bunun için de minnettarız ama onu bir an önce Providence'a götürmemiz gerekiyor."

"Fırtına hala kötü mü?"

"Helikopterlerin henüz uçamaması yeterince kötü." "Ugh. Bebeklerim nasıl?"

"Harikalar. Kyle ve Jackson inanılmazlar. Aile odasında oynuyorlar ve Carolina'ya arkadaşlık ediyorlar."

"Nasıl hissediyor?"

"Durumu iyi. Adamların limana dönmesi için senin gibi endişeli."

"Bir saat önce Joe ile konuştum. Bu geceye kadar dönmeyi umuyorlar." "Adaya döndüğünde daha iyi uyuyacağını biliyorum."

"Ohio'ya, yanıma döndüğünde daha da iyi uyuyacağım."

"Yakında, aşkım."

"Umarım öyledir. Diğer herkes nasıl?"

"Mac ve Maddie, Kelsey ile birlikte klinikler ve diğer herkesten de burada takıldıklarını duydum. Herkes akşam yemeğine geliyor."

"Keşke orada olabilseydim."

"Geldiklerinde seni FaceTime'dan ararız."

"Kulağa hoş geliyor."

"Biraz dinlenmeye çalış Janey. Herkes iyi ve Joe da yakında dönecek."

"Denerim."

"Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum anne."

Linda telefonu bıraktı ve ailesi ve arkadaşları için yemek pişirmeye başladı, bu hala yapmayı en sevdiği şeylerden biriydi. Hiç yemekleri olmadığı için

Elektriğin ne kadar süre kesik kalacağını ve jeneratörün de ancak bu kadar dayanabileceğini düşünerek dondurucudaki tavuk, hamburger ve biftekleri boşalttı. Umarım yiyecekleri bitmeden önce elektrik geri gelirdi.

Kendini çok fazla kaptırmamaya çalıştı. Ada hayatı en iyi zamanlarda tahmin edilemez ve Kategori 3 kasırga pek

en iyi zamanlardı. Okyanusun ortasında, anakaradaki destek ve hizmetlerden kopuk, uzak bir adada "sıkışıp kalmak" korkutucuydu.

Normalde ada hayatının "hepimiz bu işte birlikteyiz" ruhunu severdi ama Jeff'inki gibi durumlar olumsuzlukları hatırlatıyordu.

Durumu kontrol etmek için sürgülü kapıya gitti ve gözdeki sakinliğin yerini daha şiddetli rüzgâr ve yağmura bıraktığını gördü.

"Daha ne kadar sürmesi gerekiyor?" diye sordu Big Mac'e. "Birkaç saat daha."

Sadece Jeff Lawry için çok geç olmamasını umabilirlerdi.

"BİR ŞEYLER YANLIŞ," dedi Sarah Charlie'ye, sütlerinde dolaşırken, kıyafetlerini bavullara atarken ve çantalarından çıkardıkları telefon şarj aletlerini ve diğer eşyaları toplarken. "Eve gitmemiz gerekiyor."

"Eğer bir sorun olsaydı," dedi Charlie, "sana söylerlerdi." "Hayır, söylemezlerdi, çünkü bunu yapamayacak kadar uzakta olduğumu biliyorlar."

Ama Owen'ın tek bir cümlesinden bile bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyorum."

"Ne dedi?"

"Söylemediği bir şey vardı. Nasıl bildiğimi açıklayamam. Sadece biliyorum." Annesi Adele, odalarına bitişik olan kapıdan içeri girdi.

"Neler oluyor?"

"Eve gitmemiz gerek. Bir sorun var."

"Çocuklarla konuştun mu?"

"Owen'la konuştum ve bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi ama değil. Bunu hissedebiliyorum." Elini karnının üzerine koydu. "Burada hissediyorum. Gitmem gerekiyor. Hepiniz kalıp yolculuğun geri kalanının tadını çıkarabilirsiniz ama benim çocuklarıma gitmem gerekiyor."

"Sen gidiyorsan, ben de gidiyorum," dedi Charlie.

"Biz de," dedi Adele. "Eğer bir sorun varsa, ailemin yanında olmak istiyorum."

Charlie, "Havayolu şirketini arayıp ne yapabileceğimize bakacağım," dedi. "Teşekkür ederim," dedi Sarah ağlamaklı bir sesle. "Teşekkür ederim."

Charlie yanına gitti ve ona sarıldı. "Seni olabildiğince çabuk eve götüreceğim."

Böyle zamanlarda, Charlie telefon etmek için yatak odasına girdiğinde Sarah, hayatının çoğunu yanında o olmadan yaşamayı nasıl başardığını merak ediyordu. Eski kocası ona eve gitme konusunda çenesini

kapatmasını söylerdi,

İtalya'ya gelmek için para harcamışlardı ve Tanrı'nın izniyle seyahatin tadını çıkaracaklardı. Bu her şeyin sonu olabilirdi. Ama Charlie... Tek umursadığı şey o ve onu mutlu etmekti. Eğer o endişeli ya da sıkıntılıysa, o da öyleydi.

Adele onlar için kahve doldurdu ve bir fincan da Sarah'ya getirdi. "Ne yapabilirim?"

"Burada olmana sevindim," dedi annesine. "Sen yakınımıdayken kendimi daha iyi hissediyorum."

"O zaman neler olduğunu öğrenene kadar yakınımnda kalacağım."

Sarah başını eğip annesinin omzuna yasladı ve çocukların kendisinden sakladıkları şeyin ciddi bir şey olmamasını umdu ve dua etti.

Yemek molasından dönen David'e Victoria, "KAN BASINCI TEHLİKELİ DERECEDE DÜŞÜK," dedi.

Bu haber üzerine David'in kalbi sıkıştı. "Kahretsin. Onu buradan çıkarmalıyız."

"Ya

da..."

"Ne?"

"Burada operasyon yapabiliriz." "Hayır."

"David..."

Başını iki yana salladı. "Bu riski göze alamayız."

"Eğer yapmazsak, onu kaybederiz. İç kanaması var. Eğer bunu durdurmazsak -Yakında oyun biter. En azından *denemeliyiz*."

David derin bir nefes alıp verdi ve korkunç bir tablo çizen monitörleri taradı. Vic haklıydı. Bir şeyler yapmazlarsa -hemen şimdi- Jeff'in hayatta kalma şansı sıfır olacaktı. "Owen ve diğerleriyle konuşmama izin verin."

Lawry kardeşlerin sandalyelere yayılmış, bazılarının uyukladığı bekleme alanına doğru yürüdü.

Owen, David'in geldiğini görünce ayağa fırladı. "O nasıl?"

"Harika değil." David elini kaldırarak ensesindeki gerginliğe masaj yaptı. "Derhal müdahale edilmesi gereken bir iç kanama var." Owen'la göz teması kurmak için kendini zorladı. "Sorun şu ki... Böyle bir şey için tamamen donanımsızız."

"Daha önce böyle bir şey yaptın mı?" Owen sordu.

"Asistanlık sırasında yardım ettim ama hiç tek başıma yapmadım. Size karşı dürüst olmak istiyorum. Burada böyle bir şey yapmak büyük bir kumar ama yapmazsak anakaraya gidemeyeceğinden korkuyorum."

Owen, Jeff ve Kelsey ile ilgilenmek ve ailesiyle birlikte olmak arasında gidip gelen Katie'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Kelsey'e sormamız gerek," dedi Katie. "Jeff ona evlenme teklif etti ve o da kabul etti. Onun nişanlısı. Bu ona bağlı olmalı."

"Onu görebilir miyiz David?" Owen sordu. "Sadece birkaçınız."

"Owen ve Katie," dedi Julia. "Siz gidin. Ne karar vererseniz destekleyeceğiz."

John ve Cindy başarıyla onayladılar.

"Devam etmeye karar vermeden önce, herhangi biriniz kendi kan grubunuzu ya da Jeff'in kan grubunu biliyor mu?"

"Ben evrensel bir donörüm," dedi Cindy. "O tipi, Rh negatif. Yıllardır kan bağışında bulunuyorum."

"Bu harika bir haber," dedi David. "Ameliyattan önce stok yapmamız gerekecek."

"Ne gerekiyorsa," dedi Cindy. "Hadi gidip Kelsey'le konuşalım," dedi Owen.

Katie kardeşine yol gösterdi ve David de onları takip etti.

Yatağının ayak ucunda belirdiklerinde Kelsey canlandı. "Neler oluyor?"

"Jeff'in ameliyat olması gerekiyor," dedi Katie.

"Helikopterler tekrar uçmaya başladı mı?" "Henüz değil," dedi Katie.

Kelsey'nin gözleri David'e takılmadan önce üçünün arasında gidip geldi. "Peki, plan nedir?"

"Bunu burada yapmak zorundayım," dedi David, "hem de hemen. İç kanaması olduğunu ve bunun durdurulması gerektiğini düşünüyoruz. Sorun şu ki Kelsey, böyle bir şey için yeterli donanıma sahip değiliz ve onu benim ameliyat etmem de ideal değil. İhtisasım sırasında bu tür ameliyatlara yardım ettim ama daha önce hiç kendim yapmamıştım."

Kelsey inledi.

"Onun için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi David. "Bu konuda sana söz veriyorum. Ama şimdi karar vermeliyiz."

Kelsey Katie ve Owen'a baktı. "Yapmak zorundayız, değil mi?" "Zorundayız," dedi Owen acımasızca.

"Onu hazırlayacağız ve sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz," dedi David. "Katie, bunu senden istemekten nefret ediyorum ama yardımcı olabilir misin?" Daha fazla cerrahi müdahalesi vardı. Victoria'dan daha tecrübeliydi.

"Tabii ki."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Kelsey usulca, "Lütfen," dedi. "Lütfen onu kurtarın. Onu çok seviyorum."

David, Katie ile birlikte odadan çıkmadan önce, "Elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi.

Jeff'in odasına girdiler, Victoria orada nöbet tutuyordu. "Onu ameliyata hazırlayalım."

Bu David'e Janey'nin rahminin yırtılmasıyla geldiği günü hatırlattı. Onu ve oğlunu kurtarmak için acil ameliyat yapmak zorunda kalmıştı. Daha önce bir kez başarmıştı.

David bunu tekrar yapabilmesi için dua etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

"**I**Yapılacak en doğru şey bu, değil mi?" Odasında yalnız kaldıklarında Kelsey Owen'a sordu.

"Yapabileceğimiz tek şey bu. David en azından kanamayı durdurmaya çalışmazsa kesin öleceğini söyledi."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi hıçkırarak. "Dün gece çok mutluyduk."

"Evlenme teklif ettiğini ve senin de kabul ettiğini duydum."

"O yaptı, ben de yaptım. Çok heyecanlıydık ve şimdi... Benim yüzümden ölebilir. Bina çökmeden önce o büyük çatırtıyı duyduğumuzda üzerime atladı. Beni kurtardı, Owen."

"O seni seviyor."

"Ben de onu
seviyorum."

"Eminim bu yüzden burada seninle kalmak için bu kadar çok mücadele ediyordur." Onu sarsmamaya dikkat ederek yatağının kenarına oturdu.

"Sana karşı dürüst olacağım. Planlarını değiştirdiğinde, Florida'daki işini bırakıp

Burada seninle kalmak için yeni bir daire tuttu, büyük bir hata yaptığını düşündüm. Üniversiteyi bitirmek ve bu harika fırsata sahip olmak için çok çalışmıştı, ama kariyerinin hala orada olacağını söyledi.

buna hazırdı. 'Tek istediğim,' dedi, 'Kelsey ile birlikte olmak. Bir yıl daha burada kalması gerekiyor, o yüzden burada kalacağız. Sonra da kariyerime bakacağız.'

O konuşurken hıçkırmaya devam etti.

Owen ona bir mendil uzattı. "Sizi birkaç kez birlikte gördükten sonra, yaptığı şeyi neden yaptığını anladım. Birbirinizi gerçekten sevdiğinizi görebiliyordum. Belki de böyle büyük hayat kararları vermek için çok gençsiniz.

Ama ikiniz de yetişkinsiniz ve ben kim oluyorum da geręek aşkın önünde duruyorum?"

"Onu çok ama çok seviyorum. Mac ve Maddie ile çalışmaya başladığımda böyle bir şeyi hiç beklemiyordum."

"Bunun olması ne kadar komik, değil mi?"

Başını salladı. "Onu kaybedemem, Owen."

"Senin için çok mücadele edecek. Belki de onu hayatta tutacak olan şey sana olan aşkıdır."

"Umarım yledir."

PIPER, Jack'e mesaj atıp işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için öğle yemeği sonrasına kadar bekledi. Böyle hissetmesi için hiçbir neden yokken ona mesaj attığı için garip hissettiği için kendini azarladı. "Tanrı aşkına kızım, bu sadece bir mesaj."

"Bir şey mi dedin?" Dara buzdolabının üzerindeki sebilden buzlu su almak için mutfağa girerken sordu.

"Yeni sevgilime mesaj atma kararımı sorguluyordum." "Ah, anlıyorum."

"Ve tabii ki kendimi sorguladığım için gülünç hissediyorum."

"Yeni ilişkiler tam bir mayın tarlası."

"zellikle de dul bir adamsa ve bu onun ölümünden sonraki ilk muazzam bir kayıp. Ve lütfen bu aramızda kalsın. Bu konuda pek konuşmaz."

"Oh, evet, kesinlikle. Bu çok fazla ve merak etmeyin, kimseye tek kelime bile etmem."

"Teşekkür ederim." Telefonu bir mesajla çınladı. "Bu o." Mesajda adanın devrilmiş ağaçlar, elektrik hatları, karaya vurmuş tekneler ve yıkılmış birkaç evden oluşan bir karmaşa içinde olduğunu, ancak şu ana kadar bildikleri kadarıyla sadece iki kişinin ciddi şekilde yaralandığını, ancak bir diğerinin muhtemelen kayıp olduğunu söylediği kelimeleri taradı.

Ona cevap verdi. *Yaralılarından biri Owen'ın kardeşi Jeff.*

Durumunun kötü olduğunu duydum. Biraz sonra otelde olacağım.

Orada olacak mısın?

Evet.

Görüşürüz o zaman. Sabırsızlanıyorum.

"Vay canına," dedi Dara, "şu gülümsemeye bakın."

"Bir süreliğine bunun tekrarlanmasına izin vermeyeceğime yemin etmeme rağmen onu cidden unuttum." Durakladı ve ekledi: "Eski nişanlım bu yılın başlarında düğünümüzü iptal etti. Çok erken ama yine de..."

"Ve yine de," dedi Dara bilmiş bir gülümsemeyle. "En iyi şeyler hiç beklemediğiniz anda gerçekleşir."

"Oh, ne hakkında konuşuyoruz?" Erin mutfakta onlara katıldığında sordu.

"Bir anda ortaya çıkan ilişkiler," dedi Dara.

"Slim ile başıma geldiğinden beri en sevdiğim konulardan biri bu." "Siz nasıl tanıştınız?" Dara sordu.

Erin, "İlk seferinde bir grup insanın bulunduğu bir Tiki Bar toplantısında'ydı," dedi. "İkincisinde ise, ben o sırada Kasabadan deniz fenerine bisikletle dönerken lastiğim patladı ve bisikletle yürürken bileğimi burktum. Beni eve bıraktı ve o zamandan beri birlikteyiz, her ne kadar başlarda çoğu zaman ayrı olsak da. Sezon dışında Florida'da çalışıyor, bu yüzden mesajlaşarak, saatler süren telefon görüşmeleri ve FaceTime sohbetleriyle iletişimimizi sürdürdük."

Dara, "Bu hikayeye bayılıyorum," dedi.

"Oliver'la nasıl tanıştınız?" Piper sordu.

"Howard Üniversitesi'nde ikinci sınıfta tanıştık ve o zamandan beri birlikteyiz."

"Bu kadar genç yaşta 'tek'inle tanıştığın için şanslıydın,"

dedi Piper. "Hayat araya girene kadar kendimizi hep şanslı hissettik." "Oğlunuz için çok üzgünüm," dedi Erin.

"Teşekkür ederim. Buraya geldiğimizden beri çok daha iyiyiz. Bu yerle ilgili ne olduğundan emin değilim..."

Erin ve Dara, Gansett'in kayıplarının ardından hayatlarını yeniden bir araya getirmelerine ne kadar yardımcı olduğunu anlatırken, Piper kendisi ve Jack için bir umut patlaması hissetti. Belki de bu büyülü ada pek çok kişi için yaptığı gibi onlar için de aynı şeyi yapacaktı.

"Senin hikayen nedir, Piper?" Erin sordu.

"Batı Connecticut'ta büyüdüm, New York'ta üniversiteye gittim, üç yıl önce mezun oldum ve o zamandan beri sıkıcı, tatmin edici olmayan işlerde çalıştım. Bu yılın başlarında evlenmek üzereydim ki

Üniversitedeki erkek arkadaşı-nişanlısı Ben, artık hazır olmadığına karar verdi." "Olamaz," dedi Erin. "Bu korkunç bir şey. Erkeklerin neden bu kadar

teklif ederler ya da kadınlar kabul ederler ya da tam tersi, eğer istedikleri şeyin bu olduğundan emin değillerse

istiyorum."

"En hafif tabiriyle şok ediciydi ama benim de bazı şüphelerim vardı. Sonunda o sözleri söylemeden önce bir süre uzaklaştığını hissettim. Bir bakıma rahatlamıştım, ki bu her ikisi için de doğru şeyin bu olmadığının bir işaretiydi. bize."

"Ama yine de yıkıcı olmuş olmalı," dedi Erin.

"Öyleydi. Özellikle de annem için. Onu çok *severdi*."

Dara ve Erin, Piper'ın sürahidenden bardaklarına buzlu su doldururken yaptığı surat ifadesine güldüler.

"Gansett'e nasıl geldin?" Dara sordu.

"Sıfırlama hafta sonu için geldim, bir barda tanıştığım bir adam tarafından saldırıya uğradım, koşarak otele geri döndüm, Laura saldırıyı bildirirken bana inanılmaz bir destek oldu. Sonra bana bir iş teklif etti ve işte buradayız."

Erin kocaman gözlerle ona baktı. "Saldırıya uğradın..."

"Neyse ki istediğini alamadan kaçmayı başardım ama en hafif tabiriyle korkutucu bir olaydı."

"Umarım hapistedir," dedi Dara.

"Öyle. İtirafıta bulundu ve beni ifade vermekten kurtardı. Artık her şey bitti ama bilirsiniz, bu tür şeyler insanın aklında kalmaya meyillidir."

"Kesinlikle öyle," dedi Erin. "Üniversitede yıllarca peşimi bırakmayan bir ıskalama yaşadım."

"Aynen," dedi Dara. "Babamın evden ayrılmadan önce almamız için ısrar ettiği savunma dersleri için Tanrı'ya şükürler olsun. Kız kardeşim Monique, kendi başına geldiğinde adamın aylarca doğru dürüst yürüyemediğini söyledi."

"İstedikleri her şeyi alabileceklerini düşünen erkeklerin nesi var?" Piper sordu.

"Şaka yapmıyorum," dedi Erin. "Bu iğrenç bir şey."

"Diğer haberler..." Piper her seferinde kendine güvenen iki yeni kız arkadaş ediniyormuş gibi hissediyordu. "Yeni biriyle tanıştım."

Erin ona sırtıttı. "Kim olduğunu sormaya iznimiz var mı?" "Bu Jack Downing, eyalet polis memuru."

"Oh, çok *lezzetli*," dedi Erin.

"Öyle mi?" Piper sordu. "Fark etmedim."

"Sanki fark etmedin de," dedi Dara.

Bir kahkaha paylaştılar.

"Jack'le tanıştığımı sanmıyorum," dedi Dara.

Erin telefonuyla meşgul oldu ve birkaç saniye içinde Jack'in eyalet polisi fotoğrafını çıkardı.

"Oh evet," dedi Dara ısrarla. "Onaylıyorum."

"Vay canına, bunu hiç görmemiştin," dedi Piper. "Bu çok iyi bir fotoğraf." "Çok iyi bir fotoğraf," dedi Erin homurdanarak. "Evet, öyle."

Piper mutfağın kapısına gitti ve gerçekten yalnız olduklarından emin olmak için baktı. Diğer ikisinin bar taburelerinde oturduğu tezgâha döndüğünde, sesini alçaltarak eğildi. "Olay şu. Karısını üç yıl önce göğüs kanserinden kaybetti."

"Çok genç olmalıydı," dedi Dara.

"Otuz iki yaşındaydı. Yirmi sekiz yaşında teşhis kondu." "Çok adaletsiz," dedi Erin.

"Ciddiyim," dedi Dara. Erin'e, "Piper'a kaybından kimseye bahsetmeyeceğimize söz verdim, çünkü bu konuda pek konuşmuyor," diye ekledi.

"Dudaklarım fermuarlı," dedi Erin.

"O öldüğünden beri onun ilk 'yeni arkadaşı' benim," diye ekledi Piper. "Bu çok fazla," dedi Erin. "Bu konuda nasıl hissediyorsun?" "Oldukça iyi hissediyorum, özellikle de dün gecedan sonra." "Öyle mi?" Dara anlamlı bir kaş kaldırdı. "Anlat bakalım." "Fırtınayı birlikte atlatmaya karar verdik."

"Biraz daha dayan, ha?" Erin sordu. "Bu bir metafor mu?" Gülmekten kendilerini kaybettiler.

Laura mutfağa doğru yürüdü ve onların kahkahalarıyla karşılaşınca durdu. "Ne kaçırdım?"

"Piper bize fırtınayı nasıl atlattığını anlatıyordu," dedi Erin kaşlarını sallayarak.

"Bu da ne?" Laura lazer gibi Piper'a odaklanmış bir halde sordu. "Ateşli Polis'le ilgili bir gelişme mi oldu?"

"Öyle de denebilir. Jeff nasıl?"

"David riskli bir ameliyat geçiriyor, bunu düşünmemeye çalışıyorum, o yüzden bana sen ve Hot Cop hakkında her şeyi anlat ve bana düşünecek başka bir şey ver."

Jeff'in riskli bir ameliyat geçirdiği haberini değerlendirirken Piper, "Oldukça ateşliydi," dedi.

"Ki öyle olacağını biliyorduk," dedi Laura. "Tanıştıklarında ben de oradaydım. En başından beri bir kıvılcım vardı."

Piper Erin ve Dara'ya "Çok tuhaftı," dedi. "O sapıkla korkunç bir deneyim yaşamıştım ve Jack'i gördüğümde, onun durumu düzeltmeye yardımcı olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı." Piper başını salladı. "Bunu açıklayamam."

"Zorunda değilsin." Erin elini Piper'ın elinin üzerine koymak için tezgâhın karşısına uzandı. "Anladık. Onu çok iyi tanımıyorum ama duyduğum kadarıyla harika bir adammış. Slim onunla birkaç kez kart oynadı ve söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyi yok."

"Bunu duymak harika," dedi Piper. "Gansett'in bu yönünü seviyorum. Eğer biri hakkında bilgi edinmek istiyorsan, fazla çaba sarf etmene gerek yok." Laura'ya, "Onlara karısını nasıl kaybettiğini ve o zamandan beri çıktığı ilk kişi olduğumu söyledim - ya da her ne dersiniz deyin -" dedi.

Laura kıs kıs gülererek, "Tarihli," dedi. "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

"Dur!" Piper gülererek şöyle dedi. "Güzel vakit geçirdik."

"Geçirdiğinize sevindim," dedi Laura. "Saygılarımla."

"Teşekkür ederim."

"Bunun önemli bir şeyin başlangıcı olduğunu hissediyor musun?" Erin sordu.

Piper bir an için bunu düşündü, onun kollarında bulduğu zevki ve yatakta ve dışarıda birbirlerine nasıl zahmetsizce bağlandıklarını yeniden yaşadı. "Sanırım olabilir."

GEORGE MARTINEZ hiç bu kadar uzun süre uyumamıştı ama annesi başucundaki video monitörü sayesinde onun nefes alıp verdiğini görebildiği için yatakta kaldı. O ve Alex, çoğunlukla bir hafta süren bir uykudan sonra fırsat bulmuşken biraz kestirmişlerdi.

Fırtınayı dinleyerek uykusuz bir gece geçirdim.

Alex onun sırtına doğru kıvrıldı. "Alçak basınç sistemleri için bir alkış alalım." "Bu yüzden mi bu kadar uzun uyuyor?"

"Kim bilir? Her ne ise, bu heba edilmemesi gereken bir armağan." İfadesini vurgulamak için ereksiyonunu onun sırtına bastırdı. "En son ne zaman öğleden sonra seviştik?"

"O doğmadan önce mi?"

"Kulağa doğru geliyor. Sen ne dersin?" "Önce dişlerimi fırçalayayım."

"Acele edin. Bu, günün gerçek fırtınasından önceki sessizlik olabilir." "Acele ediyorum."

Aceleyle banyoya gitti ve nane kokulu nefesiyle yatağına döndü.

Alex yataktan kalktı. "Hemen döneceğim. Soyun."

"Peki canım," dedi kıkırdayarak.

Çok açık sözlü, dünyevi, seksi ve kesinlikle onun için her şeydi.

Döndüğünde, sabırsız parmaklarıyla siyah saçlarını düzeltmeye çalıştığını ve daha da asi hale getirmeyi başardığını söyleyebilirdi. Günün ilerleyen saatlerinde bıyıkları onun çılgın seksapelinin daha da arttırmıştı. oda doğduğu günkü kadar çıplak, aleti sert ve işe hazır.

Alex yatağına uzandı ve ona doğru yuvarlandı, birlikte geçirdikleri yıllar boyunca alıştığı o ateşli arzuyla onu öptü. Herhalde azalmaya başlar diye düşünüp duruyordu ama zaman geçtikçe daha da yoğunlaşıyor gibiydi.

Onun üzerine çıkacak şekilde yer değiştirdi ve gözlerini ona dikti. Oğullarına miras kalan muhteşem kahverengi gözler. Onun içine gömülürken başını geriye atarak boğazını ortaya çıkardı. "Senin içinde olmaya asla ama asla doyamıyorum, Jenny Martinez."

Ve birlikte yarattıkları sıcaklığı daha da artıran bu tür şeyler söyledi.

"Bana tutun, bebeğim."

Adam içine pompalarken omuzlarını kavradı, onu çılgın bir yolculuğa çıkardı ve neredeyse hiçbir uyarı olmadan, onu şaşırtmayı asla başaramayan bir duygu ve heyecan parıltısıyla vuran bir orgazma yol açtı. Bunu *her seferinde* nasıl yapılabiliyordu?

"Öğleden sonra sevişmeyi özledim," diye fısıldadı kulağına ve tüyleri diken diken oldu.

"Ben de."

Kadını hayrete düşüren adam tekrar hareket etmeye başladı ve kollarının üzerinde yükselip her şeyi tekrar başlatırken kadına bakabildi.

"Bu iyi mi?"

"Mmm, sormak zorunda mısın?"

"Sadece benimle olduğundan emin olmak istedim." "Oh, seninleyim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Ondan sonra başka söz yoktu, sadece nefesler, iç çekişler ve sonrasında neredeyse sarhoş hissetmesine neden olan zevk vardı.

Başını göğsüne yaslariken, "Ciddiyim, biliyorsun," dedi. "Sensiz yaşayamam."

"Yapabilirsin

." "Hayır."

"Nelere dayanabileceğinizi bilseniz şaşarsınız." Nişanlısı Toby'yi 11 Eylül'de kaybettikten sonra, bir süre için kendi hayatının da sona erdiğini düşünmüştü. Bir süreliğine de öyle olmuştu. Sonra Gansett Adası'nda bir deniz feneri bekçisi için verilen ilana cevap verdi ve Alex ile yepyeni bir hayat buldu.

"Seni kaybetmeye asla dayanamam, bu yüzden burada, ait olduğun yerde, sonsuza dek benimle kalsan iyi olur."

"Planımız bu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

B Öğleden sonra geç saatlerde Ethel adadan uzaklaşmaya başlamış ve büyük ölçüde azalmış bir şekilde Rhode Island anakarasına doğru yönelmişti.

Kategori 1 fırtınası.

Joe telsizden Seamus'a, "Hadi eve gidelim," dedi.

Seamus, "Seninleyim patron," diye cevap verdi.

Joe, Janey ile Ohio'dayken şirketi yönetmesi için işe alınan Seamus'un şimdi annesiyle evli olması Joe'ya hâlâ şaşırtıcı gelse de, Joe evdeyken Seamus'un her zaman ona boyun eğmesini takdir ediyordu. Patron olmak umurunda değildi ama o yokken vapurları ve şirketi yönetmenin rutinini özlüyordu ve fırsat buldukça eski rolüne geri dönmek hoşuna gidiyordu.

Seamus bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, bu da hayatlarının ve ailelerinin büyük bir parçası haline gelen İrlandalıyı sevmek ve ona saygı duymak için bir başka nedendi. Seamus'un, banyoda kayıp bacağını kötü bir şekilde kırdığından beri annesi için büyük bir adım attığını görmüştü. Durumu çok daha iyiydi ama önünde hâlâ uzun bir yol vardı. Seamus ve çocukların, yardıma koşan geniş bir arkadaş çevresiyle birlikte işleri kontrol altına aldıklarını bildiği için Ohio'ya dönerken kendini daha iyi hissediyordu.

Joe bir an önce Janey'nin yanına dönmek için can atıyordu. Bu Evlendiklerinden beri en uzun süre ayrı kaldıkları zamandı ve onu şiddetle özlüyordu. O gün onunla birçok kez konuşmuş olmasına rağmen, onu o kadar özlemişti ki, sırf sesini duyabilmek için onu aramaya karar verdi Gansett Adası'na geri dönerlerken bir ses

duydu. "Hey," dedi. "Her şey yolunda mı?" "Şimdi seninle konuştuğuma göre öyle."

"Seni o kadar çok özledim ki, komik bile değil."
"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu yüzden aradım." "Bir daha asla bensiz bir yere gidemezsin."
"Benim için sorun olmaz. Senden uzak olmaktan nefret ediyorum." "Neredesin?"
"Gansett'ten yaklaşık yirmi mil uzakta."
"Oraya varman ne kadar sürer?" "Birkaç saat daha."
"Çok yorgun olmalısın."
"Öyleyim ama bizi eve götürecek kadar iyiyim." "Lütfen dikkatli olun."
"Yapacağım. Merak etmeyin. Çocuklar işlere göz kulak olurken benim uyuklamama izin verme konusunda harika davranıyorlar, bu yüzden biraz dinlendim."
"Sen ve Seamus'un tek başınıza gideceğinize inanamıyorum." "Geriye dönüp baktığımızda bu aptalca görünüyor, ama başka birine nasıl sorabilirdik ki?
insanların varlıklarımızı kurtarmak için hayatlarını riske atmalarına izin mi vereceğiz?"
Janey kıkırdadı. "'Mal varlığımızı koruyalım.' Bu çok komik."
"Sizi ağırladığıma sevindim. Adadan neler duyuyorsun?" "David, Jeff Lawry'yi ameliyat ediyor. Eğer yapmasaydı, Jeff'in geceyi atlatmak."
"Vay canına. David buralarda iyi para kazanıyor, değil mi?"
"Evet, öyle. O olmasaydı ne yapardık?"
Joe ürpererek, "Bunu düşünmek bile istemiyorum," dedi. PJ'in doğduğu günü hiç düşünmemeye çalışıyordu. Janey ve oğlunun hayatta kalacağını bildiği o günden sonrasını düşünmeyi tercih ediyordu.
"Jeff, Kelsey ve aileleri için dua ediyorum."
"Ben de öyle. Ve bu lanet fırtınanın dinmesi için dua ediyorum ki onu bir an önce adadan çıkarabilsinler."
"Umarım çok geç değildir."

AMELİYATTAN SAATLER SONRA David bir adım önde olmak için elinden geleni yapıyordu ama ne zaman bir kanamanın icabına baksa bir diğeri ortaya çıkıyordu. Katie David'in alnındaki teri sildi ve ona İhtiyacı olmadan önce ihtiyacı olan aletler. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olmalarına rağmen, iyi yağlanmış bir makine gibi birlikte çalıştılar.

"İyi misin?" diye sordu ona.
"Olmaya çalışıyorum."
"Dışarı çıkmanız gerekirse Vic devralabilir."
"Ben kalacağım. Dışarıda olup bitenler hakkında endişelenmektense burada olmayı tercih ederim. En azından bu şekilde, biliyorum."
"Ve bu daha mı iyi?"
"Kötünün iyisi. Ve bu arada, harika bir iş çıkarıyorsun."
"Kan kaybı konusunda endişeliyim. Cindy'nin bağışıyla bile elimizdekinden daha fazlasına ihtiyacımız olabilir."
Katie ona, "Binada beş kardeşi var," diye hatırlattı. "Vic'ten en iyi eşleşmeyi bulması için çalışmasını istememi ister misin?"
"Evet, bir dahaki gelişinde bunu yapalım."
Victoria her on beş yirmi dakikada bir kafasını içeri sokarak bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soruyor ve Jeff'in endişeli durumuyla ilgili bilgi alıyordu.
nişanlısı ve aile üyeleri.
David, hiçbir şeyi olduğundan daha kötü hale getirmemek amacıyla kanayan yerleri bağlamaya ve iç hasarı temizlemeye devam etti.
On beş dakika sonra Victoria giriş yaptığında David savaşı kazanıyor gibi hissetmeye başlamıştı.
David ona, "Her ihtimale karşı Jeff'in diğer kardeşlerini de yazalım ve eşleştirelim," dedi.
"Hallediyorum," diye cevap verdi Vic.
Katie, "Diğerleri uyuşmazsa en son ben giderim," dedi. "Ben B tipiyim." "Jeff'in A tipi olduğunu zaten belirledik," dedi David.
"Tanrım," dedi Katie, ona bağış yapamayacağını fark ederek.
"Diğerlerinin ne olduğunu bilmiyorum ama biliyor olabilirler."
"Yine de teyit etmemiz gerekecek elbette," dedi
Vic. "Evet, lütfen yapın," dedi Katie.
Bu konularda hataya yer yoktu. "Geri döneceğim," dedi Victoria.
"Umarım içlerinden biri uyumludur," dedi Katie. "Ben de öyle."

VICTORIA, Lawry kardeşlerin Jeff'in durumu hakkında haber bekledikleri bekleme odasına gitti. "Kan gruplarını konuşalım millet. Aranızda ne olduğunuzu bilen var mı?"

"Ben B," dedi Owen.

"Ben de öyle," diye yanıtladı Julia.

Bu da onları dışarıda bırakıyor, tek umut olarak Cindy ve John'u bırakıyordu. "Ne olduğumu bilmiyorum," dedi John.

"İhtiyacımız olursa diye seni hemen test ettirelim."

"Sence olacak mı?" Julia sordu.

"David buna ihtiyacımız olacağından emin değil, ama her ihtimale karşı daha fazlasıyla hazır olmak istiyoruz."

"Yine de durumu iyi, değil mi?" Cindy sordu.

"Buraya kadar her şey yolunda, ama önümüzde uzun bir yol var."

Victoria yanlış umut vermemek için dikkatli olmak istiyordu. "Seni test ettirelim, John."

Victoria kanı işlemek için gerekli işlemleri yaptı ve John'un da B tipi olduğunu belirledi. Yani Cindy hâlâ bağış yapabilecek tek kişiydi. "Daha fazlasını yapabilirim," dedi.

Vic, "Zaten bir litre bağışladı, ama yarım litre daha bağışlasa iyi olur," dedi.

"Olmalı mı?" Cindy'nin erkek arkadaşı Jace Carson sordu. "Daha fazla bağış yaparsa iyi olacak mı?"

Vic, "Bir ya da iki gün yorgun olacak," dedi.

"Sorun değil," dedi Cindy. "Jeff'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yaparım."

Jace'e sarılmak için ayağa kalktı ve Victoria'yı muayene odasına kadar takip etti.

Cindy daha fazla kan bağışı yapmak için hazırlandığında, Victoria kliniğin küçük mutfağına gitti ve ona bir şişe su ve bir protein çubuğu aldı.

"Teşekkür ederim," dedi Cindy. "Jeff iyi olacak, değil mi?"

"Onun için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Umarım onu yarın Providence'a götürebiliriz. Sana eşlik etmesi için Jace'i çağırmamı ister misin?"

"Bu harika olur, teşekkürler."

CINDY bakışlarını küçük odanın uzak duvarındaki yelkenli tablosuna odakladı, böylece vücudundan pompalanan kana bakmaya kalkışmayacaktı. Kan gördüğünde bayıldığı biliniyordu ve Jeff'in hayatı söz konusuken bu herkesin ihtiyaç duyacağı son şeydi.

Jace odaya girdi ve onun yanına bir sandalye çekerek elini tuttu ve arkasından öptü. "İyi misin?"

Başını salladı. "Sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum. Her şey çok üzücü."

"Biliyorum bebeğim. Ama o güçlü biri ve daha kötülerini atlatıp zirveye çıktı. Umutlu olmalıyız."

"Deniyorum. Burada olduğun için teşekkürler."

"Başka bir yerde olmak istemezdim. Bunu biliyorsun."

Adamın tatlılığı neredeyse onu gözyaşlarına boğacaktı ama şu anda buna pek de gerek yoktu. "Çocukları kontrol ettin mi?" diye sordu oğulları Jackson ve Kyle'a.

"McCarthy'lerin evinde PJ ve Viv ile eğleniyorlar." "Fırtınanın onlar için eğlenceli olmasına sevindim."

"Jeff ve Kelsey'e olanları duyana kadar bizim için de eğlenceliydi."

"Evet," dedi küçük bir gülümsemeyle, "öyleydi." Barı kapattıktan sonra, şimdi paylaştıkları eve gitmişler ve geceyi birbirlerine sarılarak geçirmişlerdi. "Ama seninle her gece eğlenceli."

"Benim için de öyle. Seninle birlikte olmak daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde huzurlu hissetmemi sağlıyor."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor. Biraz huzuru hak eden biri varsa o da sensin." "Hepimiz hak ediyoruz ve ben de bunu senin ve ailen için istiyorum."

"Annemi ve büyükannemle büyükbabamı ve Jeff'e ne kadar üzüleceklerini düşünüp duruyorum. Bunu onlardan saklayarak doğru şeyi mi yapıyoruz?"

"Sanırım öyle, tatlım. Endişelenmekten başka yapabilecekleri bir şey yok."

"Karnımdaki düğüm... Unutmak istediğim anıları geri getiriyor."

"Eminim."

İğneye bağlı olan koluna kısa bir süre baktı. "Yardım etmek için bir şeyler yapabilmek iyi hissettiriyor."

"Sen bizim kahramanımızsın."

MADDIE Kelsey'nin yatağının yanına oturdu ve o uyurken başında nöbet tuttu. Sevgili Kelsey'lerinin yaralandığını ve Jeff için üzüldüğünü görünce kendini kötü hissetti.

Mac arkasından yaklaştı ve omuzlarına masaj yaptı. "Eve gidip biraz dinlenmek ister misin? Ben Kelsey ile kalacağım."

"Sorun değil. Bebeklerin bir sonraki beslenmesine kadar kalmamın sakıncası yok. Yine de eve gitmelisin. Yarın senin için yoğun olacak ve son birkaç gündür pek uyuyamadın."

"Seni burada bırakmayı doğru bulmuyorum."

"İyi olacağım ve sanırım Kelsey beni tercih eder. Alınmayın tabii ki."

"Anladım." Gerginlikten gerilmiş kaslarını çalıştırmaya devam etti.
"Çocukken buradan nefret ederdim. Burada sıkışıp kaldığım için üzüldüm ve her zaman diğer çocukların yaptıklarını kaçıyormuşum gibi hissederdim. Seninle tanıştıktan, bir aile kurduktan ve kardeşlerim eve taşındıktan sonra burayı sevmeye başladım. Ama böyle zamanlarda... Buradan yine nefret ediyorum."

"Bunu anlıyorum ama buraya yaşamaya gelen herkes riskleri biliyor. Kelsey ile onu işe aldığımızda bu konuyu konuştuk."

"Riskleri bilmek sizi böyle bir şeye hazırlamaz."

"Hayır," dedi Maddie iç çekerek, "öyle değil. Ama burada çok mutluydular. Bunu herkes görebilirdi. Kelsey, Jeff birlikte olabilmek için kalmaya karar verdiği için çok heyecanlıydı."

"Ve şimdi bu karar yüzünden ölebilir," dedi Kelsey gözleri açılıp yaşlarla dolarken. "Burada olması bile benim hatamdı."

"Hayır, tatlım," dedi Maddie, genç kadının gözyaşlarını bir mendille silerek. "O tam olarak olmak istediği yerde. Bunu hepimiz görebiliyoruz."

"Evlenmemiz ve bir hayatımız olması gerekiyordu."

"Yapacaksın tatlım," dedi Maddie. "Seninle yaşamak istediği hayat için çok mücadele ediyor. Eminim tek düşündüğü sensindir."

"Her şeyin mükemmel olduğu dün geceye geri dönmek istiyorum." "Oraya geri döneceksin. Sadece umuda tutunmalısın."

"Gerçekten iyi olacağını düşünüyor musun?"

"Kesin olarak bilemem," dedi Maddie, "ama eğer sevgi birini hayatta tutabiliyorsa, Jeff seni çok sevdiği için sonsuza kadar yaşayacaktır."

BÖLÜM 28

E Uyuyor olabileceği ihtimaline rağmen Seamus sırf sesini duyabilmek için Carolina'yı aradı.

"Selam," dedi sadece onun duyabildiği uykulu ve seksi sesiyle. "Her şey yolunda mı?"

"Şimdi seninle konuşmak çok daha iyi, aşkım."

"Nasıl oluyor da benden kilometrelerce uzaktayken bile hala büyüleyici olabiliyorsun?"

"Nerede olursam olayım cazibeme ilham veriyorsunuz."

Alçak sesle kıkırdaması onu saatler sonra ilk kez gülümsetti.

"Neredesin sen?"

"Sana ve çocuklara doğru geri dönüyorum."

"Geri dönmen için sabırsızlanıyorum."

"Geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Uzun birkaç gün oldu." "Kesinlikle öyle."

"Çocuklar nasıl?"

"İçeride kapalı kaldıktan sonra huzursuzlanmaya başladılar ama PJ ve Viv'e çok yardımcı oldular."

"Sana da iyi bakıyorlar mı?" "Hem de çok. İhtiyacım olan her şeyi bana getiriyorlar." "Onlar iyi çocuklar."

"Evet, öyle. Jace bizi kontrol etmek için birkaç kez aradı ve bir şeye ihtiyacımız olursa ona haber vermemizi söyledi."

"O da iyi bir insan."

"Katılıyorum. Ailemizin bir parçası olduğu için mutluyum."

"Onun da bunun bir parçası olması doğru olan şey. Bir gün çocukların onu kendilerinden uzak tuttuğumuz için bize kızmasından nefret ederim."

"Evet, kesinlikle. Ve o harika bir adam. Onları sevecek daha fazla insanın olmasından zarar gelmez."

"Başta benim için zor olduğunu kabul ediyorum, ama her zaman olduğu gibi bunun yolunu görmemi sağladınız. Daha fazla insanın onları sevmesi gerçekten de onların yararına olacaktır."

Carolina, "Sizi herkesten çok seviyorlar ve her zaman da sevecekler," dedi. "Hayatlarının en zor zamanında kimin yanlarında olduğunu biliyorlar."

"Buna sen de dahilsin."

"Öyle, ama sen... Sen onların gerçek kuzeyisin."

"Belki öyle, ama sen tam yanımdasın, her şeyi gerçekleştiriyorsun ve bana sahip olabileceğimi hiç hayal etmediğim bir aile veriyorsun."

"Sen bunun için
doğmuşsun." "Seni
sevmek için
doğmuşum."

"Büyüleyici."

Kıkırdadı. "Umarım eve döndüğümüzde burası hâlâ ayakta olur. Zavallı Shannon düğünü düşünmemeye çalışıyor ama aklında olduğunu biliyorum."

"Bunu başaracağız. Bir şekilde."

"Evet, başaracağız."

"Eve dönmene daha kaç saat var?" "Sadece birkaç saat. Yakında görüşürüz."

"Dakikaları sayıyor olacağım."

"Ben de öyle."

"Sabırsızlanıyorum."

"Seni seviyorum, benim çılgın
İrlandalı." "Seni daha çok
seviyorum."

"Asla olmaz."

"Olur. Eve döndüğümde bu tartışmayı bitireceğiz."

"Sabırsızlanıyorum."

Başladıktan sekiz saat sonra David ameliyatı tamamladı. Jeff'i anakaraya götürebilecek kadar uzun süre hayatta tutmak için elinden geleni yaptığını düşünüyordu. Ameliyat olmasaydı, kan kaybından öleceği kesindi. "Durumu

hâlâ kritik ve en kısa sürede hava yoluyla nakledilmesi gerekiyor. mümkün," dedi David Jeff'in bitkin kardeşlerine. "Ama ona biraz aldık

zaman."

"Çok teşekkür ederim David," dedi Owen hepsi adına. "Sen ve Vic için çok minnettarız."

"Ve Katie," dedi David. "Orada bir rock yıldızıydı."

"Ve Katie," dedi Owen, bir kolunu ona dolayarak.

Başını ağabeyinin omzuna yasladı.

"Eve gidip biraz uyumalısınız. Bu Jeff için uzun bir yolculuk olacak ve sizin dinlenmiş olmanıza ihtiyacı var. Onu adadan çıkarmayı ayarlar ayarlamaz size haber vereceğim."

Kardeşler ne yapacaklarına karar vermek için Owen'a baktılar.

"David haklı. Bu bir maraton olacak ve ona yardım edebilmemiz için kendimizi sağlıklı tutmamız gerekiyor."

"Doğru," dedi David. "Bir değişiklik olursa seni ararım."

"Tekrar teşekkür ederim David," dedi Julia.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"Elinden geleni yaptın," dedi Cindy. "Ve biz bunu asla unutmayacağız." Onlar gittikten sonra David, ameliyattan sonra baktığında uyuyan Kelsey'i kontrol etmek için içeri girdi. Vic'in bildirdiğine göre

Mac ve Maddie ayrılmışlardı çünkü Maddie'nin bebekleri beslemek için eve gitmesi gerekiyordu ve Mac'in de büyük temizlik başlamadan önce dinlenmesi gerekiyordu ama en kısa zamanda geri dönmeyi planlıyorlardı.

"Ameliyat bitti mi?" Kelsey ona sordu.

"Öyle ve Jeff çok iyi iş çıkardı. Anakaraya yolculuk yapabilmesi için onu stabilize ettik."

"Bu ne zaman olacak?"

"Yakında olacağını umuyoruz. Fırtına ilerlemeye başladı." "Bu iyi haber."

"Dayanıyor ve çok mücadele ediyor." "Çok korkuyorum."

"Keşke size bunun için bir neden olmadığını söyleyebilseydim ama henüz tehlikeyi atlatmış değil. Onu Providence'a ne kadar çabuk götürebilsek o kadar iyi. Ama buraya kadar gelebilmiş olması bile cesaret verici."

"Onu görebilir miyim?" Kelsey sordu.

"Bunu ayarlayabiliriz ama sizi uyarmalıyım, onu makinelere bağlı görmek üzücü olabilir."

"Eğer onu görürsem bunu halledebilirim." "Tamam. Sana bir sandalye getireyim."

Victoria'nın yardımıyla Kelsey'i tekerlekli sandalyeye taşıdılar ve kırık kolunu kucağındaki yastığa yerleştirdiler.

"Rahat mısın?" Vic ona sordu.

"Her şey acı verirken olabileceğim kadar."

"Bunun için size bir şey verebiliriz," dedi David.

"Uyanık kalmak istiyorum, böylece Jeff'e neler olduğunu öğrenebilirim."

"Seni bayıltmadan rahatlatacak bir şey vereceğim."

"Teşekkür ederim."

David onu dikkatle koridordan geçirerek, tek sesin monitörlerin bip, bip, bip sesleri olduğu en büyük muayene odasına götürdü.

Katie kardeşinin başucunda duruyordu.

David, Kelsey'i Jeff'in yatağının diğer tarafına olabildiğince yaklaştırdı, elini onun elinin üzerine koyabileceği kadar yaklaştırdı.

"Benim, Kelsey, ve buradayım, Jeff. Buradayım ve... Seni seviyorum. Lütfen benimle kal. Sana ihtiyacım var."

David ve Victoria aynı anda yere baktılar ve genç kadının içten sözleri karşısında gözyaşlarına boğuldular.

"Bir süre onunla kalabilir miyim?" Kelsey sordu.

"Eğer kendini iyi hissediyorsan."

"Ben iyiyim ve onunla birlikte olmayı olmamaya tercih ederim."

"Benim için sorun değil," dedi David. "Senin sesini duymak onun için büyük bir fark yaratabilir."

"Ben onlarla kalacağım," dedi Katie. "Git biraz dinlen David. Bir değişiklik olursa gelip seni alırım."

Uçakla nakledilene kadar Jeff için elinden geleni yaptığından, David onu kız kardeşi ve nişanlısının ellerine bıraktı ve uyuyabildiği sürece uyumaya gitti.

BÖLÜM 29

Deacon eve dönmek için sabırsızlanıyordu. Gözlerini ufka dikmiş, gözlerini yaşartan karanlığın içinde adanın görünmesini istemeye çalışıyordu

uyanık ve rotasında kalma çabasından. Hayatında hiç kimseyi görmek için Julia'yı görmek için olduğu kadar istekli olmamıştı. Bir yıl önce ona herhangi bir kadını görmek için can atacağını söyleseydiniz, gülerdi.

Aşk, bağlılık ve tüm bu caz başkaları içindi. O tek başına gayet iyi olduğunu ve kimseyle birlikte olmak istemediğini söylerdi. Sonra Julia'yla tanıştı ve olan oldu.

Onu ilk kez klinikte, Finn McCarthy'nin eski kız arkadaşı çıldırıp ona ve Chloe'ye bıçakla saldırdıktan sonra görmüştü. Sonra Deacon, Julia'yı Shane ve Katie'nin düğününden "kaçırmış" ve bu, şu anda bildiği hayatın başlangıcı olmuştu. Bildiği en tatlı hayat.

Ufka bakmak başını ağrıttığı için, Joe'nun dümende tek başına olduğu kaptan köşküne doğru yürüdü. "Saatlerce kasvete nasıl bakabiliyorsun?"

"Artık fark etmiyorum bile." "Ne kadar yakınız?"

"Yaklaşık on beş-yirmi mil yolumuz var." "Bu ne kadar sürer?"

"Birkaç saat daha."

Julia'yı görmek için o kadar bile beklemek zorunda kalırsa ölecekti, bu düşünce onu anında güldürdü.

"Bu kadar komik olan ne?" Joe sordu.

"Şu anda Julia'yı göremezsem ölecekmişim gibi hissediyorum."

"Bu çok tatlı ve bu duyguyu biliyorum. Janey Ohio'da tüm ailesi bir kasırgayla uğraşırken ve kocası da Deniz."

"Bu onun için berbat olmalı."

"Öyle ama artık büyük ölçüde geçtiğine ve hepimiz iyi olduğumuza göre kendini daha iyi hissediyor."

"Jeff ve Kelsey'den haber var mı?" Deacon sordu.

"Sadece David Jeff'in kanamasını durdurmak için elinden geleni yaptı. Rüzgar kesildiği için onları beklenenden daha erken tahliye etmeyi umuyorlar. aşağı."

"Umarım gerçekten iyi olur."

"Ben de öyle. Ayrıca, spor salonunun sahibi Billy'yi tanıyor musun?" Joe sordu. "Tanıyorum."

"O kayıp. Sanırım Tuz Göleti'ndeki teknesiyle kaçmaya çalıştı. Tekneyi buldular ama ondan bir iz yok."

"Oh, hayır. İki gün önce ona karaya sığınması gerektiğini söyledim ama buna yanaşmadı. Teknenin evi olduğunu ve oraya bağlı kalacağını söyledi."

"İnsanlar neden böyle aptalca riskler alıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Umarım onu sağ salim bulurlar." Deacon bu ihtimalin düşük olduğunu biliyordu ama yine de umutluydu, özellikle de az önce yaşadıklarından sonra. "Karınla nasıl tanıştın?"

"Biz burada birlikte büyüdük. Mac ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşımды."

"Yani ona karşı hep bir şeyler hissediyordun?"

"Yaptım ama bunu kendime saklamak zorundaydım. David Lawrence ile on üç yıl birlikte oldu. Muhteşem bir şekilde ayrıldıktan sonra bir araya geldik. Nişanlıyken onu aldatırken yakaladı."

"Lanet olsun."

"Çok kötüydü," dedi Joe. "Sonra arabası bozuldu, beni aradı ve o zamandan beri birlikteyiz."

"Bu harika bir hikaye. Arabası bozulmasaydı birlikte olup olamayacağınızı hiç merak ettiniz mi?"

Joe karanfilli sigarasından bir nefes çekti.

Deacon yıllardır bunlardan içen birini görmemişti.

"Bu güzel bir soru. Bunu yapabileceğimizi düşünmek isterdim ama bence farkı yaratan şey anakarada olmamızdı."

Buradaki her şeyden ve herkesten. Bu da burada olduğu gibi bir izleyici kitlesi olmadan işleri çözmemizi kolaylaştırdı. Anlıyor musunuz?"

Deacon kahkaha atarak, "Ben hiç böyle bir şey yaptım mı?" dedi. "Julia'yla görüşmeye başladığımızda, herkes bizim ızgaranın içindeydi - tüm kardeşleri, kığımın kenarı kardeşim Tiffany. Küçük yeğenlerim bile işin içindeydi."

"Bu çok komik. Bahse girerim bir sirkti."

"Öyleydi, ama asıl komik olan şey umurumda olmamasıydı. En başından beri onunla o kadar ilgiliydim ki, tüm dünya istila edebilirdi ve tek gördüğüm o olurdu."

"Anladım. O ilk günler en iyisidir."

"Gerçekten öyleydiler. Bunun azalmasını bekliyorum ama her geçen gün daha da iyi oluyor."

"Doğru kişiyle birlikte olduğunuzda bu duygu azalmaz."

"Bildiğim iyi oldu. Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Bundan bahsetmiş miydin?"

Joe güldü. "Bir ya da iki kez. Elimden geldiğince çabuk Ohio'ya döneceğim. Bu Janey'den uzak kaldığım en uzun süre. Berbat bir şey."

"Bu nasıl oluyor?" Deacon sordu. "Hayatına devam ediyorsun, seni tutan bir şey yok, hesap vereceğin kimse yok ve sonra *bam*, İşte orada ve onsuz yaşayamazsın."

Joe sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Benim için de öyle oldu, ama o hep oradaydı, ben hep onu istiyordum ve ona sahip olamazsam yalnız kalmayı kabullenmişim. Benim için ondan başka kimse yoktu."

"Birlikte olmadan önce bunu ne kadar zamandır biliyordunuz?"

"Yıllardır. Onlarca yıl."

"Bu süre içinde başka biriyle çıkmadın mı?"

"Orada burada, ama ciddi bir şey yok. Ona aşıkken nasıl olabilir ki?"

"Ve tüm bu süre boyunca David'le birlikteydi."

"Evet, sonra her şeyi berbat etti ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu. Ama bizimle birlikte kendini affettirdi. Janey ve oğlumuz doğum sırasında çok ciddi bir komplikasyon geçirdiğinde onları kurtardı. O olmasaydı ikisini de kaybedebilirdim."

"Vay canına. Bu delilik. Karının eski sevgilisine borçlusun."

"Her şeyimizi ona borçluyuz ve bunu asla unutmayacağız. O gün ücra bir klinikte sadece elindeki aletlerle yaptığı şey... O bir mucize

işçi."

"Görünüşe göre Julia'nın kardeşi için de aynı şeyi yapıyor."

"Jeff, böyle bir zamanda David Lawrence'a sahip olduğu için şanslı bir adam."

"Bunun için şükürler olsun, çünkü ailelerini onsuz hayal edemiyorum."

JEFF YAVAŞÇA KENDİNE GELDİ, yüzünü ayağa kaldırmak için birkaç kez gözlerini kırıştırdı

odaklanmaya başladı. Onları tanımıyordu ve ışıklar neden bu kadar parlaktı? Aklına gelen tek kelimeyi söylemek için mücadele ederken ağzı kızarmış ekmek gibi kurumuştı.

"Kelsey."

"O iyi. Ben Dr. David Lawrence, Jeff. Kelsey'nin evinde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Hafızasını yokladı ama bir şey bulamadı.

"Çatı ikinizin üzerine çöktü ve siz onu korudunuz. Leğen kemiğiniz kırılmış ve iç kanamayı durdurmak için ameliyat olmuşsunuz. İkinizi de bugün anakaraya tahliye etmeyi umuyoruz."

"Gör... Gör onu."

"Bakalım uyanık mı? Kolunu kırdı ve çok acı çekiyor."

Jeff bunu duyunca yüzünü buruşturdu. Gözlerini açık tutmaya çalışmadığı zamanlarda karnından gelen hafif ağrı zonklaması tüm dikkatini vermesini gerektiriyordu. "Acıyor."

"Sana Tylenol ve Ibuprofen veriyorduk, çünkü Katie daha güçlü bir şey istemeyeceğini söyledi."

Jeff yüzünü buruşturarak, "Doğru," dedi.

David ona serumdan bir iğne yaptı. "Bu kısa sürede biraz rahatlama sağlayacaktır." "Teşekkürler."

"Katie'yi görmek ister misin? Ameliyatta bana yardım etti."

"Mmm." Jeff başını sallamaya çalıştı ama kafası beton bir blok gibi hissediyordu. "Evet." Perde açıldı ve Kelsey tekerlekli sandalyeyle odaya getirildi.

İlk fark ettiği şey yüzündeki morluklar ve gözyaşları oldu. "Tanrıya şükür uyandın," diye fısıldadı, elini kendi eliyle kapatarak. "Çok endişelendim."

"Ben iyiyim," dedi fısıltıyla, yapabildiği tek şey buydu. "Sen iyi misin?"

"Kolum acıyor ama ikimiz de hayattayız. Önemli olan tek şey bu. Beni sen kurtardın. Çatının çöktüğünü duyduğumuzda hiç düşünmeden üzerime atladın."

"Aşk. Seni."

Hıçkırıklara boğuldu. "Ben de seni seviyorum." "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Owen, Katie ve Julia koşarak gelip etraflarını sardılar. En büyük kardeşleri cehennem gibi görünüyordu.

Julia ve Katie onun Kelsey ile konuştuğunu duyduklarında gözyaşlarını sildiler.

"Bizi bir daha asla böyle korkutamazsın," dedi Julia.

"Özür dilerim. Anneme söyleme."

"Yapmadık," dedi Owen. "Ama yine de eve geliyor. Eve dönmeye karar verdiklerini çünkü burada olup bitenlerden dolayı seyahatin tadını çıkaramadıklarını mesaj attı."

"Eve git ve uyu. Ben iyiyim. Berbat görünüyorsunuz."

Kardeşleri güldü.

"Bunun bizim için nasıl bir şey olduğunu bir bilseniz," dedi

Katie. "Eve gitmek güvenli. Yemin ederim."

David diğerlerine, "Helikopterin önümüzdeki birkaç saat içinde buraya ulaşabileceğini umuyoruz, artık rüzgâr da dinmiştir," dedi. "Sizi haberdar edeceğim."

"Johnny seninle birlikte anakaraya geliyor," dedi Owen. "O gönüllü oldu."

"Zorunda değil," dedi Jeff yorgunluk onu dibe çekmekle tehdit ederken.

"Evet, zorunda," dedi Owen. "Birinin sizinle birlikte olması gerekiyor çocuklar. Hepsi bu. ayarlandı."

"Bırakalım da Jeff biraz daha dinlensin," dedi David. "Siz de onun dediğini yapmalı ve fırsatınız varken biraz uyumalısınız. Onun için güçlü olmanıza ihtiyacı olacak."

"Evet," dedi Jeff, gözleri kapalıydı. "Kelsey."

Onun elini sıktı. "Ben buradayım, tatlım. Yanındayım." Bunu duyunca tekrar uykuya daldı.

JACK bütün gününü fırtınada kaybolduğu bilinen tek ada sakini olan Billy Weyland'ın aranmasına yardımcı olarak geçirdi. Blaine'in ekibinin geri kalanı ada sakinlerinden gelen diğer çağrılarını yanıtlarken, o ve Jack Sahil Güvenlik'in de desteğiyle kayıp arama çalışmalarına odaklandı.

Linc Mercier, gün ışığı azalmaya başladığında Tuz Göleti'nin ortasında ayrı teknelerde bir araya geldiklerinde, "Bu gecelik bu kadar," dedi. "Sekiz yüz sıfırda yeniden başlayacağız."

"O zaman görüşürüz," dedi Blaine ve polis botunu tutulduğu Yeni Liman rıhtımına doğru çevirdi.

Daha önce Blaine, Deacon'ın neredeyse ölümüne neden olan kazada kaybedilen teknenin yerine hızla yeni bir tekne edinme ihtiyacından bahsetmişti.

Gün ilerledikçe Jack işini yapmanın gereklerini yerine getiriyordu ama günün yarısında Ruby'nin doğum günü olduğunu fark ettiğinde akli Gansett Adası'ndan milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Lanet olası doğum gününü, Blaine'le bir şeyler atıştırmak için mola verip telefonunu kontrol edene ve Ruby'nin otuz beşinci doğum gününü kutlayan ailesinin grup sohbetinden gelen mesajları görene kadar unutmuştu. Kardeşlerinin ve anne babasının her biri Geçmiş doğum günlerinden anılar ve otuz beş yaşına girerken neler söyleyeceği hakkında spekülasyonlar. Bu mesajlar diğerlerinin kahkahalarına ve gözyaşlarına neden olurken, kocası bütün gün onu hiç düşünmemişti. Başka bir kadınla yaşadığı daha yeni anılara gömülmekle meşguldü.

Kendisinden iğreniyordu.

Midesi bulanıyordu.

Ve böylesine önemli bir tarihi unuttuğum için kalbim kırıldı.

Elbette, kasırga temizliği onları bütün gün hareket halinde tuttuğu için kendini rahat bırakabilirdi ama Ruby'nin doğum günü radarına bile girmemişti.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Bu farkındalık onu uzun zamandır geçmişte gömülü olduğunu düşündüğü düşünce ve duygulara sürüklemişti. Keder, keskin ve iğrenç, kaydettiği ilerlemeyi, yaptığı yolculuğu acımasızca hiçe sayarak bağırsaklarını pençeledi.

Onsuz geçirdiği tüm günler için seyahat etti. Daha iyi hissetmesi, hayatına devam etmesi, sevebileceği başka birini bulmuş olması kederinin umurunda değildi.

Bunların hiçbirisi önemli değildi. "Jack?"

Blaine'in ona yaptığı çağrı, onu duygusal bataklıktan çıkarıp günümüze geri getirdi.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Burada işimiz bitti mi?

Ayrılmam gerek." "Evet, sıfır sekiz yüze

kadar iyiyiz." "Görüşürüz o zaman."

Blaine cevaplamak istemediği daha fazla soru soramadan gitmişti.

Bütün gün, Piper'ı otelde bulabileceği ve o sabah erkenden kaldıkları yerden devam edebilecekleri zamanı iple çekmişti. Ama şimdi... Tek istediği Sahil Güvenlik istasyonunun bitişiğindeki binada, anılarıyla ve suçlamalarıyla baş başa kalabileceği tek kişilik odasıydı.

"OH, BUMMER," dedi Piper.

Salonda Laura, çocuklar, Dara, Oliver, Slim ve Erin'le birlikteydi; hepsi birlikte çok güzel vakit geçirdikleri için bir gece daha kalmaya karar vermişlerdi.

"Ne var ne yok?" Dara sordu.

"Jack bu gece gelemeyeceğini mesaj attı. Geç saate kadar çalışmak zorundaymış."

"Bu çok kötü," dedi Erin.

"Oh iyi. Görev çağırıyor." Piper mesajın kabalık olarak algılandığı gerçeğini paylaşmadı. Sadece "*Bu gece gelemeyeceğim*" yazıyordu. Hepsi bu. Geç saatlere kadar işte kalmak zorunda olduğu kısmını diğerleri soru sormasın diye uydurmuştu. Onu tekrar görmek için ne kadar sabırsızlandığını söylediği için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Muhtemelen Ethel'in pisliğini temizlemeye gitmişlerdir," dedi Slim ateşi yaktığı ocaktaki tüneğinden.

"Hiç şüphesiz," dedi Piper.

Ona cevap yazıp yazmamayı tartıştı ama sonunda ilk mesajının tonuna uyması için kısa ve tatlı bir şey yazmaya karar verdi. *Umarım her şey yolundadır.*

Mesaj birkaç dakika sonra okundu olarak göründü ama cevap vermedi.

Neler oluyordu? Kendine bir dakika ayırmaya ihtiyacı vardı, kalktı ve salondan çıktı.

Laura onu lobiye kadar takip etti. "Her şey yolunda mı?"

"Öyleydi," dedi Piper. "Ama bir şey olmuş olmalı." Laura'ya aldığı mesajı gösterdi. "Onunla son konuştuğumda, kaldığımız yerden devam etmek için sabırsızlandığını söyledi."

"Hmm," dedi Laura. "Bu çok garip."

"Belki de tereddütleri vardır. Dün gece onun için büyük bir olaydı. Onun için benim için olduğundan daha büyük bir mesele." "Bu mümkün. Ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki? Gelemeyeceğini söyledi." Ben düğünlerini iptal ettiğinden beri hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştı ve saçma bir nedenden ötürü bu ondan daha kötü hissettiriyordu.

"Teyzem ve amcam bu akşam herkesi ağırlıyor. Neden bizimle gelip manzarayı değiştirmiyorsun?"

"Buna hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

"Eğlenceli olacak. Diğerleri de geliyor," dedi misafirlerinden bahsederken. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Yakında. Gel hadi. Burada tek başına takılmanın bir anlamı yok. Gidip eğlenceli insanlarla birlikte olalım, bir şeyler yiyelim. Ailemle geçireceğin bir geceden sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Onlar her zaman iyi vakit geçirir."

"Pekâlâ," dedi Piper dışarıdan yüksek bir kükreme sesi gelirken.

"Tanrı'ya şükür!" Laura ön kapıya doğru koşarak Life Flight helikopterinin kliniğe gidişini izledi. "Tanrı'ya şükür."

BÖLÜM 30

Blaine teknenin güvende olduğundan emin olduktan sonra McCarthy'lerin marinasının otoparkındaki cipine yöneldi. Marinaya ulaştığında

dört yönlü dur işaretini görünce seçeneklerini değerlendirdi. Dümdüz ileride evi vardı ama bir şey onu sağa dönmeye ve Sahil Güvenlik istasyonuna gitmeye zorladı.

Jack Downing'i gördüğünde yaklaşık bir mil gitmişti, başını eğmiş, elleri cebinde hızlı adımlarla yürüyordu.

Blaine onun yanına yanaştı ve camı indirdi. "Hey. Atla."

Jack, Blaine hiçbir şey söylememiş gibi hareket etmeye devam etti, bu yüzden kornaya basarak diğer adamı ürküttü.

"Kamyona bin, Jack."

Jack ona baktığında, yüzünde gördüğü umutsuzluk Blaine'in kalbini kırdı. Ona her ne oluyorsa kötüydü.

"Ben hazırım. Teşekkürler, Blaine."

"Sana sormuyorum. Kamyona bin."

Umutsuzluğun yerini bir öfke parıltısı aldı ama sadece bir saniyeliğine. Jack'in ona Blaine'in patronu olmadığını ve söylediklerini yapmak zorunda olmadığını söylemek için can attığını anlayabiliyordu.

"Atla, Jack."

Jack öfkeyle oflayıp puflayarak yolcu tarafına geçti ve kapıyı çarptı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve."

"Sorun nedir?" "Hiçbir

şey."

"Bütün gece burada oturabilirim. Yapacak daha iyi bir şey yok." Bu şimdiye kadar söylediği en büyük yalandı. Korkunç derecede uzun bir günün sonunda tek istediği karısı, kızları ve soğuk bir biraydı - bu sırayla. Onlara ulaşmaktaki her gecikme onu sinirlendiriyordu ama bir şey ona sağa dönmesini söylemişti ve işte oradaydı.

Blaine yoldan çekildi, cipi park etti ve flaşörleri çalıştırdı. Jack'i beklerken Tiffany'ye bir mesaj gönderdi. *Eve gidiyorum ama bir şey daha halledeceğim. Umarım çabuk olur.*

Acele etme, diye cevap yazdı. Biz iyiyiz ama babamın eve dönmesini dört gözle bekliyoruz.

Ash ve Addie'ye babalık yapmayı çok seviyordu. Onları evde, Tiffany kanepeye kıvrılmış, mutfakta ağız sulandıran bir şeyler pişirirken hayal edebiliyordu. Bugün Ashleigh ve Addie'nin oyun saatlerine göz kulak olacaktı, McKenzie ve Jax de aralarındaydı. İyi anlaştıklarını umuyordu. Karısından yabancıları kabul etmesini istemek çok fazlaydı ama onun da kendisi gibi onlara yardım etmeye hevesli olacağını biliyordu.

Jack uzun bir sessizlikten sonra, "Beni kışlaya bırakabilirsin," dedi.

"Aramızda ne olduğunu bana anlatana kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Daha önce, korkunç bir kayıptan sonra biriyle görüşeceğin için heyecanlı olduğunu söylediğinde ve bir saat önce tüm mizacın değiştiğinde ne olduysa."

"Nesin sen, bir çeşit terapist mi?"

"Hayır, ben sadece arkadaşımın nesi olduğunu merak eden bir dostum."

Bu, Jack'in duruşundaki nişastanın bir kısmını almış gibi görünüyordu. "Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece odama dönmek ve yalnız kalmak istiyorum."

"Hmm, gördün mü, bana bahsettiğin kadına geri koşacağını düşünmüştüm, seni hiç gülümserken görmediğim kadar gülümseten kadına."

"Lütfen, Blaine. Beni eve bırakır mısın?" "Seni ekti mi?"

"Hayır."

Blaine bir dakika daha oturduktan sonra cipi aniden vitesine taktı ve U dönüşü yaparak kışladan uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" Jack sordu. "Çıkarın beni."

"Benimle geliyorsun. Sana her ne oluyorsa, bir odada tek başına kalmak yerine benim evimde çözebilirsin."

"Lanet olsun, Blaine. Daha arkadaş bile sayılmayız. Hayatıma zorla girmeye ne hakkın var?"

"Buna hakkım yok ama seni birkaç yıldır tanıyorum ve daha önce hiç bugünkü gibi gülümsediğini görmemiştim. Ne olduğunu anlamaya çalışmazsam arkadaşın olarak işimi yapmamış olurum."

"Ne olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Evet, istiyorum."

"İyi. İşte burada. Dün geceyi tamamen Piper'a gömülerek geçirdim, o kadar gömüldüm ki bugünün karımın doğum günü olduğunu tamamen unuttum. O

Bugün otuz beş yaşında olacaktı ve ben bunu, hala benim de dahil olduğum aile grup sohbeti onun için doğum günü dilekleriyle aydınlanana kadar hatırlamıyordum ve bu öğleden sonraya kadar görmedim."

Blaine eve doğru ilerlerken bir dakika sonra ne söylemesi gerektiğini düşündü.

"Senden istediğim gibi beni eve götürebilir misin?"

"Hayır, benimle geliyorsun."

Jack yolcu kapısını bir göçük bırakacak kadar sert yumrukladı. "Tanrı aşkına."

"Ve sakın kapıya doğru hamle yapmayı ya da yapabileceğin başka aptalca bir şeyi aklından geçirme."

"Bu saçmalık. Yardımınızı istemiyorum ya da yardımınıza ihtiyacım yok. Bırakın çıkayım." "Sana bir şey sormama izin ver."

Jack hayal kırıklığıyla dolu derin bir nefes verdi. "Ne?"

"Ağır bir şeyle uğraştığı belli olan ben olsaydım, beni yolun kenarında bırakır mıydınız, yoksa benim yaptığımı mı yapardınız?"

Jack cevap vermedi, bu da her şeyi anlatıyordu.

"Seni daha sonra eve götüreceğim. Bir şeyler yedikten ve arkadaşların arasında kafanı toparlamak için biraz zaman bulduktan sonra."

"Hangi arkadaşlar?"

"Herkes daha sonra McCarthy'lere gidecek."

"Bunu yapmak istemiyorum."

"İnsanların arasında olmak senin için iyi olacak."

Birinin öfkeli olduğunu *duymak* mümkünse, Blaine Jack'in contayı patlatmak üzere olduğunu söyleyebilirdi.

"En son ne zaman bir eş kaybettin?" Jack gergin ve sinirli bir ses tonuyla sordu.

"Asla, Tanrı'ya şükür, ve umarım asla yapmam."

"O zaman neye ihtiyacım *olduğunu nereden* biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece şu anki ruh halinle yalnız kalmanın senin için güvenli olmayabileceğini biliyorum."

"Ne yapacağımı sanıyorsun?" Jack inanamayarak sordu. "Eğer *bunu* yapacak olsaydım, çok uzun zaman önce yapardım."

Blaine, Jack'in tedirginliğine katkıda bulunmuş olabileceği için kendini kötü hissetti ama üzgün olduğu her halinden belli olan Jack'in soğuk ve yalnız bir odaya gitmesine izin vermektense onu alıp evine götürdüğü için pişmanlık duymadı. "Sen asla
"Birini neyin uçuruma sürükleyeceğini bilirim."

"*Sen beni uçuruma sürüklüyorsun.*"

"Seni evime götüreceğim, Tiffany'de atıştırmalıklar olacak ve zor bir günün yorgunluğunu atmak için soğuk bir şeyler içeceğiz. Sonra akşam yemeği ve biraz ada dedikodusu için McCarthy'lere uğrayacağız. Ondan sonra seni
ev."

"Umarım bizim için ayarladığın bu randevunun sonunda dışarı çıkmamı beklemiyorsundur."

Blaine gülererek havladı. "Böyle iyiyim ama teklifin için teşekkürler."

"Siktir git. Teklif etmiyordum."

LINDA bütün gün yemek pişirmiş ve bir orduyu doyuracak kadar yemek yapmıştı. Big Mac tabaktan bir yumurta alırken bunu söylemiş ve sevgilisinden tokat yemekten kıl payı kurtulmuştu.

"Ailemiz bir ordu," demişti, "arkadaşlarımızı da ekleyince birden fazla tabur oluyor."

Big Mac esprili bir cevap vermek üzereydi ki, evin üzerinden geçen bir helikopterin sesiyle konuşması kesildi. Sürgülü kapıya koştu ve Life Flight helikopterinin anakaraya doğru hızla ilerleyişini izledi. "İşte gidiyorlar," dedi. "Tanrıya şükür."

Linda kollarını arkadan ona doladı. "İyi olacaklar. Bunu biliyorum."

"Mac'e ihtiyaçları olan her şeyi ödemesini söyledim."

"Bu iyi bir şey. Bize ait bir yerde böyle bir şey olduğu için kendini kötü hissettiğini biliyorum ama bu senin hatan değildi."

"Evimizde yaralanan o iki çocuk için hâlâ kendimi sorumlu hissediyorum." "Seni bu yüzden seviyorum. Çünkü herkesle ilgileniyorsun."

"Deniyorum ve incinmiş olmaları kalbimi kırıyor."

"Benimki de öyle ama uzun vadede onların yanında olacağız."

"Evet, yapacağız."

PJ'den gelen bir bağırıyla bölündüler. "Büyükanne! Kuzenlerim ne zaman geliyor?"

Küçük adamı kucağına almak için Big Mac'e döndü. "Çok yakında, aşkım."

"Sabırsızlanıyorum! Thomas, Hailey ve Mac'i görmek istiyorum!" "Onlar da seni görmek için sabırsızlanıyorlar."

PJ kıvranıyor, kurtulmak istiyordu.

Onu yere bıraktı ve o da Kyle ve Jackson'ı bulmak için koşmaya başladı. "O koca oğlanlarla birlikte olduktan sonra asla eskisi gibi olamayacak," dedi Linda.

"Haftalarca onları isteyecek."

"Onları eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

"Çok yakında, aşkım. Janey'miz sonunda bir veteriner hekim olacak."

David Lawrence, Janey'yi üniversiteden hemen sonra veterinerlik okuluna gitmekten vazgeçirdiğinde çok öfkelenmişlerdi çünkü o zamanlar söylediği gibi, ada uygulamaları ikisinin tıp fakültesine gitme masraflarını karşılayamazdı. David o zamandan beri Hailey'i doğurttuğu, Janey ve PJ'i kurtardığı ve adanın tüm sakinlerine gösterdiği özverili ilgi için sonsuz minnettarlıklarını kazanmıştı.

Ama eskiden.

"David'i düşünüyorsun," dedi Big Mac.

"Öyleyim ve bugün Jeff ve Kelsey'nin ona ihtiyacı olduğunda orada olduğu için minnettarım."

Ön kapı açıldı ve Hailey, Thomas ve bebek Mac aceleyle içeri girdiler, arkalarından da her biri araba koltuğunda bir bebek taşıyan ebeveynleri geldi.

"Büyükanne!" dedi Hailey. "Fırtına nihayet sona erdi ve oynamak için dışarı çıkabiliriz."

"Kelsey yaralandı," dedi Thomas, sarı kaşları çatılmıştı.

Linda Mac'i kucağına aldı ve diğerlerini öptü. "Bunu duydum. Ama iyileşecek."

"Kolunu kırdı," dedi Thomas. "Annem bir süre bizimle oynayamayabileceğini söyledi."

Linda ona, "Çok yakında seninle birlikte dönecek," diye güvence verdi. "Kim acıktı?"

PJ kuzenlerini selamlamak için merdivenlerden inerken bir çığlık attı.

Küçüklere karşı her zaman sabırlı olan Thomas, PJ'e ve kardeşinin peşinden koşan Viv'e sarıldı.

Çocuklar oyalanırken Linda mutfağa gidip yiyecekleri hazırlamaya başladı.

Adam ve Abby Liam'la birlikte geldi, onları Stephanie, Grant, Kara ve Dan izledi.

"Jeff nasıl?" Linda, bir gece önce üvey kardeşleriyle birlikte klinikte olan Steph'e sordu.

"Helikopter gelmeden önce konuşuyordu. Herkes daha cesaretli hissediyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Zavallı Sarah endişeden kendini kaybetmiş olmalı."

"Ona söylememişler," dedi Steph. "Yapabileceği bir şey olmadığını düşündüler ama o yine de eve gelmeye karar verdi."

"Annemin sezgileri," dedi Linda. "Bir şeyler döndüğünü biliyor." Evan ve Grace, Mallory, Quinn, Luke, Syd ve Lily ile birlikte geldiler.

Linda hiçbir zaman ailesi ve en yakın arkadaşlarıyla çevrili olduğu zamanki kadar mutlu değildi. Bir tabak meze hazırladı ve Carolina'ya götürmek üzere bir kadeh Chardonnay doldurdu.

"Teşekkür ederim,
dostum." "Benim için
zevkti."

Carolina, "Bu son birkaç günden sonra sana bir kıdemli vatandaşlık borçluyum," dedi.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, bu noktada kesinlikle ödeştik."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, ödeşmeye yakın bile değiliz."

"Eh." Linda en yakın arkadaşının yanına otururken elini salladı. Joe, Janey ile evlendiğinde Caro ile en iyi arkadaştan aileye dönüşmüşlerdi. "Skoru kim tutuyor? Ben değil."

"Seamus az önce mesaj atıp bir saat uzaklıkta olduklarını söyledi," dedi Carolina. "Oh, güzel. Onu geri aldığınız için çok mutlu olacaksınız."

"Bazen o adamın hayatımı en iyi şekilde nasıl ele geçirdiğine hâlâ inanamıyorum. Onu çok özlediğimde kendimi aptal gibi hissediyorum. sadece birkaç günlüğüne gitmişti."

"Onunla ne kadar mücadele etmeye çalıştığını hatırlıyor musun?" Linda gülümseyerek sordu.

"Bunu unutmama asla izin vermez."

"Eminim bilmiyordur. Onu neşeli bir kovalamacaya sürükledin." "Neredeyse onun annesi olacak yaştayım!" Linda, Carolina bunu her söylediğinde yaptığı gibi güldü. "Seni yaramaz puma."

"Hâlâ bazen böyle hissediyorum ama buna değer mi?" "Evet, değer."

Jackson, Carolina'nın bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için birlikte oturdukları yere geldi.

"Her şeyim hazır, tatlı oğlum, Linda Teyze sağ olsun." "Su ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Yapacağım, tatlım. Teşekkür ederim." Onun koşarak kardeşinin ve diğer çocukların yanına gidişini izledi. "Çok iyi çocuklar."

"Çok hoşlar. Bu zamanı birlikte geçirme ve onları gerçekten tanıma fırsatı bulduğumuz için çok mutluyum."

"Bu yaşta başka bir aile kuracağımı hiç düşünmemiştim."

"Seni genç tutacaklar. Onlar ve genç aygır kocan." "Dur!" Carolina kıpkırmızı olurken "Dur!" dedi.

Linda sessiz kahkahalarla sarsıldı.

"Burada neler oluyor?" Maddie sordu.

Carolina, "Kayınvaliden çirkinleşiyor," dedi. "Benim kayınvalidem değil. O saygıdeğer bir büyükannedir."

"Elbette öyle," dedi Carolina gözlerini devirerek.

Ned ve Francine, Ned'in karısını içeri kadar takip ederken taşıdığı büyük, kapalı bir tabakla geldiler.

"Ziti yaptım," dedi Francine. "Izgarada su kaynattım." Mac Ned'e, "Sana bir jeneratör bulmanı söylemişim," dedi.

"Pshaw. Bunca yıl bir tane olmadan yaşadım ve şimdi pısırlıklık yapmayacağım."

Francine Mac'e, "Ben de bir tane almak istiyorum," dedi. "Ortalık sakinleşince seni ararım."

"Seni duyabiliyorum," dedi Ned.

"Güzel, seni yaşlı aptal. Günlerce elektriksiz yaşamaya alışkın olabilirsin, ama başka bir alternatif varsa ben bunu yapmam."

"Bu sabah sana kahve, kahvaltı ve ihtiyacın olan her şeyle iyi bakmadım mı?"

"Yaptınız ama mecbur kalmadığımız sürece elektriksiz kalmamıza gerek yok."

Frank'le birlikte daha fazla yiyecek getirdiklerinde Betsy, "O da öyle dedi," dedi. "Ben de bir jeneratör istiyorum."

"Mac'ten yarın bize bir tane sipariş etmesini isteyeceğiz, canım," dedi Frank. Ned, "Hepiniz şımartılmış bebekler gibisiniz," diye mırıldandı.

"Saçıma bak Ned," dedi Betsy. "Hava ile kuruyunca böyle oluyor ve düzleştiricim de yok."

Frank, "Bence saçların çok güzel görünüyor," dedi.

Diğerleri gülerken Betsy Frank'e, "Benim kesin bir şey olduğumu zaten biliyorsun, o yüzden yalan söylemenin bir anlamı yok," dedi.

"Yalan söylemiyorum. Buklelerini seviyorum."

Finn ve Chloe, köpekleri Ranger'ın yanı sıra Kevin, Chelsea, Summer, Riley ve Nikki ile birlikte daha da fazla yiyecek getirdiler.

"Frank Amca!" Finn söyledi. "Tam da aradığım adam." "N'aber oğlum?" Frank yeğenine sordu.

"Chloe ve ben hemen şimdi evlenmek istiyoruz. Bir gün daha beklemek istemiyoruz."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Frank. "Ehliyetiniz var mı?"

Finn, "Belediye binası yeniden açılır açılmaz bir tane alacağız ve bunu resmileştireceğiz" dedi.

Frank, "Bu benim için uygun," dedi. "Ne zaman yapmak istersin?"

"Şimdi olur mu?" Finn etrafına bakındı. "Janey ve Joe dışında neredeyse herkes burada. Belki onlara FaceTime yapabiliriz?"

"Ne kaçırdık?" Slim, Erin, Dara, Oliver, Piper, Laura, Owen, çocukları, Shane ve Katie ile birlikte içeri girerken sordu.

Finn, "Artık herkes burada," dedi.

Frank gülümseyerek, "Hadi bir düğün yapalım," diye cevap verdi.

BÖLÜM 3 1

"**I** Bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi Chloe, McCarthy'lerin evinin üst katındaki yatak odasında birlikte dururlarken Nikki'ye. Nikki

Chloe'nin aylar önce düğününü düşünerek aldığı seksi beyaz elbiseyi giymesine yardım etmişti. Mor röfleli saçlarını, Chloe'nin baş nedimesi olacak Nik'in yardımıyla hazırladığı göz alıcı bir topuz haline getirmişlerdi.

"Çok romantik."

"Finn yakında resmiyete dökmezse vazgeçeceğimden korkuyor." "Yapar mıydın?" Nikki şaşırmış bir halde sordu.

"Bir yanımla hâlâ sorunlarımı ona yüklemenin yanlış olduğunu düşünüyor."

"Ona hiçbir şey yüklemiyorsun. O seni tüm kalbiyle seviyor.

Onu terk edersen mahvedersin."

Chloe içini çekerek, "Biliyorum," dedi, "ve onu bütün benliğimle seviyorum. Yine de... Herkesten istenecek çok şey var."

"Hey, Nicholas," dedi Finn kapı aralığından. "Gelinimle bana bir dakika izin verir misin?"

"Tabii ki. Aşağıda görüşürüz."

"Hemen geliyoruz," dedi Finn, bakışları Chloe'nin üzerinde sabitlenmişti. "Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, sen de öyle."

Takım elbise ceketi, elbise gömleği ve sahip olduğu tek haki pantolonu giymişti. Tek bir pantolonla yetişkin bir adam olduğu için onunla dalga geçerdi. "Kaç taneye ihtiyacım var?" diye sorardı hep onun alaylarına karşılık olarak.

"Nikki ve sana kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım."

"Özür dilerim. Bunu duyman gerekmiyordu."

"Zaten bilmediğim bir şey değildi, ama şimdiye kadar daha iyi bilmen gerekirken, sensiz daha iyi olacağımı düşündüğünü duymak hala kalbimi kırıyor."

"Daha iyisini biliyorum, ama-"

"Aması yok, Chlo. Sen istediğim ve ihtiyacım olan her şeysin. Her zaman kolay olacak mı? Tabii ki hayır. Zor zamanlar olacak mı? Bundan eminim, ama herkesin Zor zamanlar. Zor zamanları başkasıyla geçirmektense seninle geçirmeyi tercih ederim. Nedenini bilmek ister misin?" diye sordu, bir parmak ucunu yanağında gezdirerek.

"Neden?"

"Çünkü sen sonsuza dek onunla olmak istememi sağlayan tek kadınsın. Gerçekten sevebileceğim tek kişi sensin. Her gün uyanmak ve her gece birlikte uyumak istediğim tek kişi sensin. Sen benim Sarılmak, öpmek ve tatlı bir aşk yapmak istediğim kişi. Sen benim için tek kişisin, Chloe. Keşke bu kadar acıyla uğraşmak zorunda olmasaydın. Belirsizlik mi? Elbette var, ama ben hepsi için buradayım. İyi, kötü, acı verici. Hepsi için buradayım. Seni eşim olarak kabul ediyorum çünkü hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi hayal edebildiğim tek kişi sensin. Sen de beni kocan olarak kabul eder misin?" Başparmağının nazik dokunuşuyla onun gözyaşlarını sildi.

"Evet Finn, seni kocam olarak kabul ediyorum." Gülümsemesi mutlak güzellikte bir şeydi.

Babasından kendisini aşağıya kadar geçirmesini istemişti.

"Kev'i yukarı gönder." Finn onu öpmek için eğildi. "Aşağıda görüşürüz."

"Orada olacağım." Şimdi fark ediyordu ki, bu sonraki adımı birlikte atmaları en başından beri kaçınılmazdı. Ona olan bağlılığında ya da romatoid artritin getirdiği belirsizliklerle başa çıkma isteğinde hiç tereddüt etmemişti. Birlikte oldukları her gün ona gerçek aşkın ne olduğunu göstermişti ve hatta ona birçok kez evlenme teklif etmesine rağmen Kendisi için daha kolay bir hayat seçme fırsatı varken, yine de onu seçti.

Kevin McCarthy kapıda belirdi ve iki oğluna da miras kalan o dayanılmaz sırtışını takındı. "Sen bir afetsin."

"Ah, teşekkürler."

"İçeri girebilir miyim?"

"Lütfen yap. Kolunuzu kullandığınız için

teşekkürler." "Benim kolum senin kolundur."

"Oraya gitmeden önce," dedi Chloe, aşırı duygu yüküyle mücadele ederek, "sadece teşekkür etmek istiyorum."

"Ne için tatlım?"

"Beni ve durumumu koşulsuz kabul ettiğin için ve... bana her zaman hayalini kurduğum ama sana ve muhteşem oğullarına, Nikki'ye, Chelsea'ye ve Summer'a sahip olana kadar asla sahip olamadığım aileyi verdiğin için."

"Seni seviyoruz," dedi Kevin, onu derinden etkileyen dokunaklı bir sadelikle. "Ve seni, seninle tanışana kadar hiç bilmediğim yönlerini bana gösteren Finn'le birlikte seviyoruz. O her zaman iyi bir adamdı. Onu büyük bir adam yaptınız."

"Hayır, Kevin, sen ve kardeşlerin onu büyük bir adam yaptınız."

"Berabere diyelim." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "McCarthy ailesine hoş geldin Chloe. Sana sahip olduğumuz için çok ama çok mutluyuz."

Adam ona kolunu uzattığında, elini adamın dirseğinin kıvrımından geçirdi.

"Ve size eşlik etme onuru için teşekkür ederim."

Chloe, oğluya görüşmeye başladığından beri ona bir baba gibi davranan adama baktı. "Sorabileceğim başka kimse yoktu."

RILEY YANINDAYKEN Finn büyük bir heyecanla gelininin ortaya çıkmasını bekledi. Ona çok şey vermiş olan ailesi etraflarında toplanmıştı, kuzeni Janey de FaceTime'daydı. Annesine bunu daha sonra söylemeye karar vermişti, çünkü orada olamayacağı için sinirlenecekti, haklı olarak ama Finn, Chloe ile ilişkilerini resmileştirmek için bir dakika daha beklemek istememişti. Annesini gelecek yaz düzenleyecekleri resepsiyona davet edecekti.

Başından beri Chloe'yle her şey ne kadar harika olsa da, yeni ilacının dua ettikleri gibi bir mucize olmadığı anlaşıldığından beri onun kendisinden uzaklaştığını hissetmeye başlamıştı. Durumu kötüleştikçe, onun üzerindeki etkisi hakkında daha çok endişeleniyordu. Bugünden sonra, değiştiremeyeceği bir şey için bir daha asla endişelenmeyeceğini umuyordu.

Hastalığı onun kişiliğinin bir parçasıydı ve onun her şeyini seviyordu, şişmiş eklemelerini bile. Ona böyle düşündüğü için deli olduğunu söylerdi ama gerçek buydu. Varlığının her zerresiyle onun bu korkunç acıdan kurtulmasını diliyor muydu? Tanrım evet, ama bununla yaşamak zorunda kalırsa,

En azından diğer her şeyi onun için olabildiğince kolaylaştırmak için orada olabiliirdi.

Çocuk sahibi olamayacaklarından korkuyordu. Onsuz yaşamaktansa çocuksuz yaşamayı tercih ederdi.

Gerçekten bu kadar basitti.

Finn, kendisine sırttan Riley'ye baktı. "Bunun için hazır mısın?" Riley sordu.

"Kesinlikle evet." Bu an ve bu kadın için doğmuştu. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Babası ve Chloe merdivenlerde belirlediğinde, sadece onun gülümsemesini gördü. Tek derdi onun mutluluğu ve rahatıydı ve bugünden itibaren ne olursa olsun sonsuza dek karı koca olacaklardı. Hayatını onunla geçirebildiği sürece her şeye hazırdı.

Kevin Chloe'yi ona teslim etti, ellerini birleştirirken önce onun yanağını sonra da kendisinininkini öptü. Kevin gözyaşları içinde, "İkinizi de tüm kalbimle seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum
baba." "Teşekkür ederim,
Kevin."

"Benim için zevkti, tatlım." Summer'ı kucağına almış olan Chelsea'nin yanına gitmek için geri çekildi. Kevin kolunu karısına doladı ve gözyaşlarını sildi.

"Merhaba," dedi Finn Chloe'ye. "Çok güzelsin."

"Sen de öylesin."

"Sana karşı hiçbir şeyim yok, bebeğim."

"Evlenmeye hazır mıyız?" Frank sordu. "Hadi yapalım," dedi Finn.

Chloe daha önce hazırladığı küçük buketi Nikki'ye uzattı.

Finn nazikçe onun ellerini tuttu, zaten uğraşmak zorunda olduğundan daha fazla acı çekmesine neden olmamaya her zaman dikkat etti.

"Çok sevgili ailemiz ve dostlarımız, bugün burada evlenmeye hazır olan Finn McCarthy ve Chloe Dennis'in aşkını kutluyor. hayatlarını ve aşklarını birbirlerine adadılar. Kendi yeminlerini okumayı tercih ettiler, bu yüzden sözü yeğenime bırakıyorum. Finn?"

"Tatlı, tatlı Chloe... Seni ilk gördüğümde gözlerim kamaşmıştı. O kadar büyülenmişim ki seninle tanıştıktan sonra birkaç dakika içinde kafa tokuşturmayı başarmıştım." İkisi de bu anıya gülümserken Finn, "Saç kesimi

O gün bana verdiğin otuz dakika hayatımın o ana kadarki en erotik otuz dakikasıydı. O zamandan beri bunu defalarca aştın."

"Finn! Dur!"

Yüzünü kıpkırmızı yapan kızarıklığa güldü. "Sadece söylüyorum. Sen çok ateşli bir kadınsın ve tanıştığımız andan beri senin esirin oldum. Ve sonra seni tanıdım. Kalbini ve ruhunu tanıdım ve içindekiler beni daha da büyüledi. Cesaretin ve direncin, hepimizin sadece hayal edebileceği zorluklarla başa çıkarken bana her gün ilham veriyor. Eşim olacağın için, sonsuza kadar birlikte olacağımız için, senin muhteşem güzelliğinle uyanacağım için çok ama çok mutluyum.

hayatımın geri kalanında her gün yüzleşeceğim. Ben, Finn McCarthy, seni, Chloe Dennis'i, hayatımın her günü sahip olmak ve tutmak, sevmek ve onurlandırmak için karım olarak kabul ediyorum."

Finn başparmağının darbesiyle Chloe'nin gözyaşlarını sildi.

"Seni, erkek topuzunu ya da dükkana ilk gelip nefesimi kesişini ve neredeyse beni bayıltışını asla unutmayacağım."

Finn güldü. O günü hiç unutacaklar mıydı? Hayır. Asla unutmayacaklardı. Aynı anda yerden bir şey almak için eğildiklerinde alnında birleştikleri noktayı öpmek için eğildi. O gün mümkün olan her şekilde birbirlerine bağlanmışlardı.

"O zamandan beri, en iyi ve en kötü zamanlarımda sana güvenebileceğimi bana defalarca gösterdin. Seni beni sevmekten vazgeçirmeye çalıştıgımda bile bana olan bağlılığından asla vazgeçmedin."

"Yapamam."

"Sana bağlı olduğumu ve senin tarafından sevildiğim için çok şanslı bir kız olduğumu fark ettim. Ayrıca bana özlediğim aileyi verdiğin için de teşekkür etmek istiyorum-Kevin, Chelsea, Summer, Riley, Nikki, Evelyn... Hepiniz

tüm McCarthy ailesi gibi benim için de çok değerlisiniz. Hiç biriniz Koşulsuz sevgin ve kabulünle benim için yaptıklarını düşününce. Ben, Chloe Dennis, seni, Finn McCarthy'yi kocam olarak kabul ediyorum, sahip olmak ve tutmak için, hayatımın her günü sevmek ve onurlandırmak için."

"Finn ve Chloe," dedi Frank, "ailenizin ve arkadaşlarınızın önünde niyetinizi açıkladınız. Yüzük takmaktan vazgeçtiniz, bu nedenle sizi karı koca ilan etmekten ve birlikte uzun ve mutlu bir yaşam sürmenizi dilemekten memnuniyet duyuyorum. Bayanlar ve baylar, sizleri Bay ve Bayan Finn ve Chloe McCarthy olarak takdim ediyorum. Finn, gelinini öpebilirsin."

Finn onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarına değdirmeden önce nefessiz bir an boyunca ona baktı. "Karım," diye fısıldadı.

"Kocam."

"Hayatımın en güzel günü."

"Benim de."

JACK, Blaine'in SUV'unun arkasında Ashleigh ve Addie'nin araba koltuklarının arasına oturur.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" Ashleigh ona sordu.

"Kaşlarımı çatmıyorum. O benim yüzüm."

"Hayır, değil."

"Evet, öyle."

"Hayır."

"Evet." Küçük kızı güldüren bir yüz ifadesi takındı.

"Yüzün böyle donacak ve sonra pişman olacaksın."

Ashleigh ona aksini gösterene kadar Jack kendisinin gülebileceğini düşünmezdi.

Sonra Addie de kahkahalara katıldı ve Jack saatlerdir hissetmediği kadar hafiflediğini inkâr edemedi. Blaine'in haklı olabileceğini söylemekten nefret ediyordu ama Tiffany ve kızlarla birlikte olmak aklını kendi sorunlarından uzaklaştırmıştı.

McCarthy'lerin evinde araçtan inip eve yürüyerek gitmeyi planlıyordu ki Ashleigh elini onun elinin içine sokup ortalık karışmadan kaçması imkânsızdı. İsteksizce Blaine ve ailesiyle birlikte eve girdi ve mazeretlerini bildirmeden önce birkaç dakika kalmaya niyetlendi.

"Ne kaçırdık?" Blaine Mac'e sordu.

"Finn ve Chloe evlendi."

"Vay canına. Bu harika."

Jack kapının yanında duruyordu, bu yüzden Blaine onu pek de belli etmeden itti. "Bir içki al."

"Ben istemiyorum."

"Gerçekten, Blaine," dedi Tiffany. "Eğer eve gitmek istiyorsa, onu eve götür."

"Henüz değil," dedi Blaine.

"Seni eve bırakmamı ister misin, Jack?" Tiffany sordu.

"Yürüyebilirim."

"Yollar kum ve diğer döküntülerle kaplıyken bu hiç de güvenli değil" dedi.

"İyi olacağım."

"Gitmeden önce biraz takılın," dedi Blaine. "Bu kalabalığın içinde iyi vakit geçirmekten başka bir şey yapamazsınız."

"Sana bu gece iyi vakit geçirecek havada olmadığımı söylemeye çalıştım." "Ben de sana yalnız kalmaman gerektiğini söylemeye çalıştım."

Ashleigh hâlâ onun elini tutarken, Jack yardım için Tiffany'ye baktı. "Blaine, zorbalık ediyorsun. Jack yetişkin bir adam ve senin ona ne yapacağını söylemene ihtiyacı var. Bu polis şefi meselesi," dedi Tiffany Jack'e. "Bu ona herkesin patronu olduğunu düşündürüyor."

Jack bunun mümkün olabileceğini düşünmediği halde yine güldü.

Blaine kaşlarını çatarak karısına baktı. "Bu doğru değil. Arkadaşımın üzgün olduğu belliyken yalnız kalmasını istemiyorum."

"Çok nazıksınız," dedi Jack, "ama ben iyiyim."

Bu sözleri söyler söylemez Piper mutfakta belirdi ve onu orada görünce çok şaşırmış gibi göründü. Bakışları onunkilerle çarpıştı, acı doluydu.

Lanet

olsun.

"Piper."

Ondan uzaklaştı.

"Hemen döneceğim." Ashleigh'nin elini bıraktı ve Piper'ın peşinden gitti. "Bekle. Lütfen. Açıklamama izin verin."

"Hiçbir şeyi açıklamaya gerek yok." Mutfakta, Piper sürahidenden kendine bir bardak buzlu çay doldurdu ve uzaklaşmaya başladı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Evet, biliyorum. Size bir açıklama

borçluyum." "Burada olmaz."

"Nerede o zaman?"

Omuz silkti. "Arkadaşlarımla birlikteyim."

Ounun uzaklaşmasını ve oturma odasında bir grup insanla birlikte oturmasını izledi. "Kahretsin."

"Şimdi ne oldu?" Blaine sordu.

"Ona bu gece takılamayacağımı söyledim ve sonra buraya geldim. Bunun için teşekkürler."

"Özür dilerim."

"Eh, sorun değil. Yine de ben gidiyorum." Blaine itiraz edemedi Jack ekledi: "Bana göz kulak olduğun için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

"Elbette. Bir şeye ihtiyacınız olursa..." "Nerede olduğunu biliyorum."

"Her zaman."

"Teşekkürler, Blaine." Jack Tiffany'ye sarıldı, Ashleigh'nin alnına bir öpücük kondurdu ve Addie'yi şefkatle sıktı. "Beni ağırladığınız için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," dedi Tiffany. "Seni eve bırakamayacağımıza emin misin?" "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Dikkatli olun."

"Yapacağım."

Jack serin ve nemli havaya çıktı ve derin bir nefes aldı. Yürürken telefonuna Piper'a bir mesaj yazdırdı. *Bu gece için çok özür dilerim. Bugün Ruby'nin doğum günüydü, ve ben bunu unutmuştum. ailesinin grup sohbetindeki mesajlar. Bu beni en hafif tabirle şaşırttı. Doğum gününü nasıl unutabilirdim? Nasıl mı? Bu geceki sorunlarımın seninle hiçbir ilgisi yok. Bütün gün birlikte geçirdiğimiz geceyi düşündüm ve Bu gece için sabırsızlanıyorum. Özür dilerim. Şimdi gidiyorum, ama bunu telafi edeceğim.*

Her kelimeyi yeniden düşünmeden önce mesajı gönderdi ve Onunla ilk kez yattıktan bir gün sonra, ölen karısının ardından üzüldüğünü söyleyerek doğru olanı yaptı. Bazı kadınlar için bu hemen bir anlaşma kırıcı olurdu. Piper'ın bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama nasıl hissettiğine engel olamıyordu.

Gerçeği onunla paylaşmıştı.

Yapabileceği tek şey buydu.

BÖLÜM 32

Piper, Jack ile bir partide karşılaştığı anda, Jack'in yapamayacağını söylemesinin ardından kendisini ele geçiren hastalıklı duygudan kurtulmaya çalıştı.

o gece takılmak. Söylediği gibi, ona hiçbir şey borçlu değildi ama bir partiye gelmek için onu ektiğini fark etmek çok acı vericiydi.

Ne isterse yapabilirdi. Özel bir ilişki içinde değillerdi ki.

"Gördüğüm ateşli polis miydi?" Laura sessizce sordu. "Evet."

"Neler oluyor?"

Piper omuz silkti. "Bu gece takılamayacağını söyledi." Telefonu bir mesajla çaldı. Cebinden çıkardı, Jack'ten gelen mesajı okudu ve sonra ayağa fırladı. "Gitmem gerek."

"Nerede?"

"Jack'e. Ona gitmem gerek."

"Seni götürmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Az önce gitti. Ben ona yetişirim."

"Lütfen dışarıda dikkatli olun. Hava karanlık ve yollar berbat durumda." "Olacağım. Daha sonra kontrol ederim."

Piper Bay ve Bayan McCarthy'ye teşekkür etti, yeni evlilere iyi şanslar diledi ve hızla ön kapıdan çıktı. Ne yapacağına dair kabaca bir fikri vardı. Sahil Güvenlik istasyonunun olduğu yerdeydi ve Jack barakalarının istasyonun bitişiğinde olduğunu söylemişti. Piper lise koşularından beri pek koşmamıştı ama Jack'e yetişmeye kararlı bir şekilde koşmaya başladı.

Hava karanlık, serin ve nemliydi ama rüzgâr nihayet dinmiş ve yağmur yaklaşık bir saat önce kesilmişti.

Bacakları ve ciğerleri bu beklenmedik egzersizi hemen protesto etti ve ona koşuya çıkmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlattı.

Adanın etrafını çevreleyen yol boyunca koşarken gözlerini ileriye odaklayarak onu aradı. McCarthy'lerin evinden yaklaşık bir mil uzakta, onu ileride gördü, hızlı adımlarla yürüyordu, başı eğik, elleri cebindeydi. "Jack!"

Durdu, döndü ve inanamayarak ona baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum."

"Güvenli değil, Piper. Karanlık ve... Güvenli değil."

Kollarını ona doladı ve olabildiğince sıkıca sarıldı.

Cevap vermesi bir dakika sürdü, ama sonra kolları onu sardı, çünkü çılgınca koştuğundan sonra nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Seni aptal kız. Ne yapıyorsun?"

"Mesajını aldıktan sonra sana sarılmak istedim. Sadece sana sarılmak istedim." Uzun bir süre öylece durdular.

"Özür dilerim," dedi.

"Üzülme. Anlıyorum."

"Bu çok fazla, Piper. Ben çok şeyim."

Yüzünü görebilmek için geri çekildi. "Benim için çok fazla değil. Yemin ederim değil."

"Doğum gününü unuttum."

"Çılgın birkaç gün oldu. Fırtına yüzünden herkes tarihini unutabilir. Kendine karşı daha nazık olmalısın. O da senin için bunu isterdi, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Aması yok, Jack. Onu tanı mıyordum bile ama bunu kendine yapmanı isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"O yapmazdı."

"O zaman yapma, tamam mı? Eminim buradayken ona çok iyi bakmışsınızdır."

"Elimden geleni yaptım."

"Yaptığını biliyorum." Nemli saçlarını alnından geriye doğru itti.

"Acı çektiğin için üzgünüm."

"Seni incittiğim için

özür dilerim."

"İncitmedin."

Onu incelerken başını eğdi. "Birazcık bile mi?"

"Bunu aştım."

Odunsu bir steysin vagon yanlarında durduğunda bir korna sesi duyuldu. Ned Saunders, "Karanlıkta eve yürüdüğünüzü duydum," dedi. "Atlayın. Sizi bırakayım."

Jack gülümseyip omuz silkti ve Piper'ı Ned'in taksisine kadar takip etti. "Bu karanlıkta burada ne halt ediyorsun?" diye sordu. arka koltuğa bağlandıklarında.

Jack koltuğun öbür ucuna uzanıp Piper'ın elini tuttu. "Biz de tam kışladaki evime dönüyorduk."

"Bu yollarda karanlıkta yürümemelisiniz. Kendinizi öldürteceksiniz."

Jack, Piper'a gülümseyerek, "Bunu bir daha yapmayacağız," dedi.

Onun peşinden gitmek şimdiye kadar yaptığı en iyi şeydi ve bunu bir saniye içinde tekrar yapardı.

Ned birkaç dakika sonra onları kışlaya bıraktı ve ödeme yapmayı reddetti. "Dikkatli olun, duydunuz mu?"

"Evet, efendim," dedi Jack. "Bıraktığınız için teşekkür ederim." "Ne zaman isterseniz."

Jack onun elinden tuttu ve kışlaya götürdü. "Burası özel bir yer değil," dedi.

"Eminim sorun yoktur."

İkinci kata çıktılar ve Jack kapıyı açmak için bir anahtar kullandı. "Önden buyurun."

Piper onun önünden çift kişilik bir yatak, bir şifonyer ve bir masadan başka bir şey olmayan bir odaya girdi.

"Banyo şurada," dedi bir kapıyı göstererek.

"Güzelmiş," dedi kadın.

Güldü. "Elbette öyle."

"Başka neye ihtiyacın var?"

Jack ellerini onun omuzlarına koydu. "Artık burada benimle olduğuna göre hiçbir şey."

"Buradayım, Jack." Ellerini Jack'in kalçalarına koyarken ona baktı.

"İşler zorlaştığında kaçmayacağıma söz veriyorum. Bugün olanların tekrar yaşanacağı kesin ve sorun değil. Ruby'yi duymak istemediğimi düşündüğün için bu duygularını benden saklamayı beklemiyorum. Onu her zaman duymak isteyeceğim çünkü o senin bir parçan."

Alnını onunkine yaklaştırarak gözlerini kapattı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Neler yaşadığınızı bilemem ama benim gördüğüm, karısını kaybettikten yıllar sonra bile onu hala çok seven ve önemli bir şeyi unuttuğunu fark etmekten acı duyacak kadar derinden seven bir adam."

"Asla unutmak istemiyorum," dedi hışımla.

"Asla yapamazsın. O hep seninle." "Ben de seni yanımda istiyorum."

"Ben buradayım."

"Ne kadar süre için?"

"Olmamı istediğin sürece." "Bu biraz zaman alabilir."

"Sorun değil."

Jack öpmek için çenesini yukarı kaldırdı.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Muhteşem olduğun için. Tam ihtiyacım olan şey olduğun için. Anlayışın için. Her şey için."

"Sorun değil."

Onu tekrar öptü ve dilini kendi diliyle okşamak için ağzını açtığı anda, kalbinin bu adama aşık olabileceği gerçek ihtimalini karşılamak için açıldığını hissetti. Tabii henüz aşık olmamışsa.

FERİBOTLAR akşam saat dokuzdan kısa bir süre sonra limana geri döndü. Mürettebat, sevdiklerine bir an önce kavuşabilmek için hatları emniyete almak ve her şeyin düğmelerini iliklemek üzere hızla harekete geçti. Deacon gemiden inmek için izin beklerken gerginlik ve beklentiyle titriyordu.

Deacon Joe, Keith ve Colin'le el sıkışırken, "Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi. "Siz benim hayatımı kurtardınız."

"Doğru zamanda doğru yerde olduğumuza sevindim," dedi Joe. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Deacon. "Julia beni bekliyor."

Tekneden birlikte inerlerken Joe, "Kampüste görüşürüz," dedi.

Diğerlerinin sırt çantaları ve çantaları vardı.

Deacon'ın sırtında hepsi ödünç alınmış giysiler, ıslak giysileriyle dolu bir çanta ve omzuna atılmış hayatta kalma giysisi vardı.

"Giysileri yıkayıp sana geri getireceğim."

"Aceleye gerek yok, dostum," dedi Keith.

Hayatı boyunca suda olmayı sevmiş olan Deacon Taylor, karaya ayak basmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Doğruca, yanında Pupwell'in tasmaıyla arabasının dışında duran Julia'ya doğru yürüdü.

Onu tarihin en sıkı sarılışıyla sardı, yeniden bir araya geldiklerinde ikisi de gözyaşları içindeydi.

"Şşşt, aşkım," diye fısıldadı, gözyaşlarını yüzünden öperek. "Artık her şey yolunda."

Birbirlerini yıllardır görmemiş gibi öpüştüler ve araçlarına doğru yürürken kendilerine ılık çalan adamları hiç umursamadılar.

"Beni bir daha asla böyle korkutamazsın," dedi ve onu ulaşabildiği her yerinden öperek.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Eve gitmek için bile gitmene izin vermek istemiyorum."

"Bana arabada on dakika ver -ve bir duş- ve sonra beni bütün gece tutabilirsin."

Onu bırakmadan önce beş dakika daha tuttu. "Seni bir daha göremeyeceğimden çok korkuyordum."

"Mecbur kalsaydım sana yüzerek dönerdim. Feribotlar geldiğinde bunu ciddi ciddi düşünüyordum."

Julia titredi. "O noktaya gelmediği için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Hadi eve gidelim, aşkım. Hayatımızın geri kalanını yaşayacağız ve ben her saniyesinin tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

SEAMUS VE JOE, Big Mac ve Linda'nın evindeki partiye geldiler.

"Şuna bak Joe. Bize eve hoş geldin partisi vermişler."

PJ ve Viv babalarını görünce heyecan çığlıkları atarak ona doğru koşular.

Seamus doğruca Carolina'ya gitti, sandalyesinin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını ona doğru uzattı.

Onu sıkıca kucakladı. "Tanrıya şükür eve sağ salim döndün."

"Hay aksi. Beni sevdiğini düşünmemi sağlayacaksın."

Carolina onun kafasına vurdu. "Kes şu saçmalığı."

"Yani beni seviyor musun?"

"Dehşete kapılsam da öyle."

Bunu söylerkenki asabi tavrına gülmekten kendini alamadı. "Sanırım bana takılıp kaldın."

"Öyle görünüyor."

Kyle ve Jackson merdivenlerden koşarak indiler ve Seamus saldırıya hazırlanmak için bir saniye bile bulamadan onun üzerine atıldılar. Onlarla güreşerek boyun eğdirdi ve merhamet dileyene kadar yüzlerini öptü.

"Ben yokken sizin çok yardımcı olduğunuzu duydum."

"Öyleydik," dedi Kyle. "Caro'nun ihtiyacı olan her şeyi aldık."

"Ona bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim."

"Çok eğlendik," dedi Jackson. "Feribotta her şey çok mu çılgındı?"

"Çok çılgındı. Bir noktada yirmi metrelik denizler vardı."

"Yüce Tanrım," dedi Carolina.

Seamus ona sırtarak, "Çok eğlenceliydi," dedi. "Çılgın İrlandalı."

Seamus çocukları serbest bıraktı ve onu öpmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Seni şiddetle özledim."

"Aynı."

En memnun sırtışını gösterdi ve kafasına bir darbe daha aldı.

JOE, uzun zamandır olmadığı bir şekilde kendisine sarılan PJ ve Viv ile kucaklaştı. "Grammy ve Pop ile eğlendiniz mi?"

"Çok eğlenceli," dedi PJ. "Ve Kyle ve Jackson ile."

"Eğlenmene sevindim. Adaya döndüğümü haber vermek için annemi aramaya ne dersin?"

"Gerçekten çok endişelendi," dedi PJ, sarı kaşları çatılmış bir halde.

Joe arka cebinden telefonunu çıkardı ve ilk çalışta cevap veren Janey'ye bir FaceTime çağrısı yaptı.

"Oh, şu halinize bakın! Tekrar bir araya geldiniz."

Joe, "Evet ve mümkün olan en kısa sürede eve, sana dönüyoruz," dedi.

Viv başını onun omzuna koymuş, başparmağını ağzına götürmüştü ama annesinin sesiyle canlandı.

"Sizi çok ama çok özledim. Bir daha asla gürültüden şikayet etmeyeceğim." "Bunu duydunuz mu, çocuklar?" Joe sordu.

"Annenin çalışması gerek," dedi PJ. "Şışt."

Anne ve babası güldü.

"Onu iyi eğittik," dedi Joe. "Yavru köpekler," dedi Viv.

"Bir saniye bekleyin." Janey telefonun görüntüsünü değiştirdi, böylece oturma odasındaki yataklarında yatan köpekleri görebildiler. "Sizi özlüyorlar çocuklar."

"Biz de onları özlüyoruz. Yarın eve dönüş yolumuzu ayarlayacağım." "Seni bekliyor olacağım."

"Seni seviyorum, anne," dedi

Joe. "Seni seviyorum, anne,"

dedi PJ. "Seni seviyorum anne,"

diye ekledi Viv.

"Ben de seni seviyorum. Hepinizi seviyorum. Her şeyden çok.

Çabuk eve dönün." "Geliyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

M Ac, John Lawry'den beklediği telefonu almak için dışarı çıktı. "Selam. Nasıl gidiyor?"

"Şimdilik iyi. Aynı odaya yerleştiler, bu da onları mutlu etti."

"Eminim öyledir. Jeff hakkında ne diyorlar?"

"Hâlâ değerlendiriliyor. Kelsey'nin sabah kolundan ameliyat olması planlanıyor. Ailesi yolda. Söylentilere göre annem, Charlie ve büyükanne ve büyükbabamız da eve dönüyorlarmış."

"Nasıl olduklarından beni haberdar eder misin?" "Haber veririm. Hey, Mac?"

"Öyle mi?"

"Bunun için seni ya da aileni suçlamıyorlar. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum ama yine de kendimizi sorumlu hissediyoruz."

"Sen sorumlu değilsin. Bunu Ethel yaptı. Bunun için kendinizi hırpalamanızı istemiyorlar."

"Çok nazikler ama bize ihtiyaç duydukları sürece yanlarındayız. Herhangi bir fatura olursa, bize yollayın."

"Bunu sonra düşünürüz."

"Şu anda bu konuda endişeliyim ve bunun icabına bakacağız. Bunu bilmelerini sağlayın."

"Yapacağım."

"Frank amcamın evinin şifresi sende var, değil mi?"

"Her şey hazır. Orada kalmama izin verdiği için teşekkür ettiğimi söyle."

"Size sunmaktan mutluluk duydu."

"Gelişmeleri daha sonra mesaj atarım."

"Teşekkürler, John."

Mac, Jeff ve Kelsey anakarada oldukları ve birinci seviye bir travma merkezinde tedavi gördükleri için biraz daha iyi hissederek görüşmeyi sonlandırdı. David'e bir mesaj yazmak için bir dakikasını ayırdı. *John'dan hastaların RI Hastanesine yerleştiklerini ve aynı odayı paylaştıklarını duymuş, bu da onları mutlu etmişti.*

Onları seyahat edecek kadar stabil hale getirmek için yaptığınız her şey için tekrar teşekkür ederiz. Sizi topluluğumuzun bir parçası olarak gördüğümüz için şanslıyız.

Hayatın işleyişi ne tuhaf, diye düşündü Mac. Bir zamanlar Janey'ye davranış biçimi yüzünden David Lawrence'ı öldürmek istemişti. Şimdi... Ona çok şey borçluydular. Çok, çok fazla.

Güvenli bir şekilde yerleştiklerini duyduğuma çok sevindim. Elimden geleni yapmak için burada olduğuma sevindim, ancak bir noktada, buradaki yeteneklerimizi yükseltme konusunda bir topluluk olarak konuşmamız gerekiyor. Bir yatırımı fazlasıyla haklı çıkaracak kadar felaket yaşadık.

Daha fazla katılamazdım. Ortalık yatıştıktan sonra konuşuruz. Kulağa hoş geliyor.

Tekrar teşekkürler. Cidden. Hepimiz çok minnettarız. Tamamdır.

Big Mac dışarı çıktı, en büyük oğlunu arıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"John az önce arayıp Jeff ve Kelsey'nin aynı odaya yerleştiğini söyledi. Jeff'in durumu değerlendiriliyor ve Kelsey sabah kolundan ameliyat olacak."

"İyi olmalarına sevindim. Belki şimdi derin bir nefes alabiliriz." "John kimsenin bunun için bizi suçlamadığını söyledi ama ben hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum." "Ben de öyle, ama onlar için her şeyi yoluna koymak için elimizden geleni yapacağız."

"Evet, yapacağız."

Big Mac elini Mac'in omzuna koydu. "İyi misin oğlum?"

"Fırtına geçtiğine göre şimdi daha iyiyim." Bakışlarını ayın aydınlattığı Tuz Göleti'ne doğru kaydırды. "Unutmak kolay Bazen burada ne kadar izole olduğumuzu."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. İşler ters gittiğinde ne kadar kötü durumda olduğumuzu bize hatırlatacak 2. derece bir kasırga ortaya çıkana kadar neşeli bir şekilde yolumuza devam ediyoruz."

"David kliniği güçlendirmek istiyor. Bunu haklı çıkaracak kadar felaket yaşadığımızı söyledi."

"Katılıyorum. Bir sonraki toplantımızda konuyu konseye getireceğim."

"Muhtemelen buraya başka bir doktorun gelme zamanı da gelmiştir. David, Vic ve Katie'nin tek başlarına idare edebilecekleri çok şey var."

"Bunu konuşmaya ekleyeceğim. Bilmenizi isterim ki... Herkesin bu fırtınaya hazır olmasını sağladınız ve ben bunu gördüm. Liderliğinizi ve herkesi kontrplak ve jeneratör stoklamaya çağırdığınızda aldığınız azarları gördüm. Şimdi hepsi sana övgüler yağıyor."

"Bizi hazırlamak için elimden geleni yaptım."

"Ailenizin, arkadaşlarınızın ve toplumunuzun güvende olmasını sağlamak için herkesten daha fazlasını yaptınız ve bunun için sizinle gurur duyuyorum. Gerçekten gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, baba."

"Ama işler ters gittiğinde nasıl üzöldüğünüzü de biliyorum."

Endişe, ona bu kadar sıkıntı veren kaygıyı tanımlamanın iyi bir yoluydu. Delilik derecesine varacak kadar her şey için endişeleniyordu. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Umarım öylesinizdir, çünkü günün sonunda yapabileceğimiz çok şey var. Gerisi bizim elimizde değil."

"Bu son kısım bana kabuslar gördürüyor."

"Bizi güvende tutmak için elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz ve elinizden geleni yaptıktan sonra gerisini bırakmanız gerekiyor. Hiçbir şey asla mükemmel olmayacak.

Zavallı Billy'yi ele alalım. Hepimiz ona fırtınayı teknede atlatmaya çalışmasının delilik olduğunu söylemeye çalıştık. Ama o bunu duymak istemedi ve şimdi muhtemelen gitmiştir." Yoğun aramalara rağmen kayıp adamdan hiçbir iz yoktu.

"Keşke mantığını dinleseydi."

"Hepimiz biliyoruz ama insanlar kendi seçimlerini yapıyorlar."

"Sanırım sadece bir kişiyi kaybettiğimiz için şanslıyız. Çok daha kötüsü olabilirdi."

"Senin, Blaine'in, Jack'in, Mason'ın ve bu toplumu güvende tutmak için elinden geleni yapan diğer pek çok insanın çabaları olmasaydı durum çok daha kötü olabilirdi. Şimdi tuttuğunuz o derin nefesi bırakma ve çok iyi yapılmış bir işi kutlama zamanı."

"Sağ ol baba. Nazik sözlerin için minnettarım. Benimle gurur duyma benim için çok önemli."

"Mac... Lordum. Sen her erkeğin kendi oğlu demekten gurur duyacağı bir evlatsın."

"Önemli olan tek erkek sensin."

Big Mac ona sarıldı ve kapı açıldığında onu bıraktı. "İşte

buradasın," dedi Maddie. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi Big Mac. "İçeride görüşürüz."

"Hemen geliyoruz baba." Mac elini Maddie'ye uzattı. "Yerliler huzursuzlanmaya mı başladı?"

"Şu anda değil. Büyükanneler bebeklere bakıyor, diğerleri de kuzenleri ve arkadaşlarıyla oynuyor. Her şey yolunda."

Mac kollarını ona doladı ve günlerdir ilk kez rahatlarak onu kendine yakın tuttu.

"İyi misin?"

"Ethel gittiğine göre artık harikayım."

"Buna hepimiz sevindik. Elektriğin geri gelmesi hakkında ne duyuyorsunuz?"

"Bir hafta sürebilir."

"Tanrım."

"Ada hayatını sevmelisiniz."

"Tanrı'ya şükür gerçekten seviyoruz."

"Ada hayatının en çok nesini seviyorum biliyor musun?" "Neyi?"

Onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü. "Güzel karım ve beş değerli çocuğumuzla birlikte bu güzel yerde yaşayabildiğim için."

JOHN, Mac'le görüşmeyi bitirdikten sonra Niall'a mesaj attı. *Konuşabilir misin?*

Evet.

John aramayı yaptı ve Niall cevap verdiğinde gülümsedi. O muhteşem İrlanda aksanından hiç sıkılacak mıydı? Hayır, asla.

"Nasıl gidiyor?" Niall sordu.

Mac'e verdiği güncellemenin aynısını ona da verdi.

"Aynı odada olmalarına sevindim. Bu onlar için iyi olacak."

"Katılıyorum."

"Sen nasılsın?" Niall sordu.

"Eğer öyleyse ben iyiyim. Annem mesaj atıp bu gece evde olacağını ve neden kimsenin ona neler olduğunu anlatmadığını öğrenmek istediğini söyledi. Owen ona New York'a indiğinde kendisini aramasını söylemiş. Slim onları eve uçurmayı teklif etti ama arabayla gitmek muhtemelen daha hızlı olacaktır."

"Ona söylemek için beklemek doğru olandı."

"Ben de öyle düşünüyorum ama bunu ondan sakladığımız için çok kızacak."

"Evinden bu kadar uzaktayken onun için en iyisinin ne olduğunu düşünüyordun," dedi Niall. "Kendini ikinci kez sorgulama."

John, Niall'ın kendisini dinlemesini ve yararlı önerilerde bulunmasını takdir etti. Hayatında hiç onun gibi birine sahip olmamıştı ve böyle zor bir zamanda ona sahip olduğu için çok minnettardı. "Destegin için teşekkürler."

"Tabii ki."

"Bu benim kanıksadığım bir şey değil. Geçmişte bu benim için bir sorun olmuştu. Ver, ver, ver. Karşılığında hiçbir şey almadım."

"Böyle olmaması gerekiyordu."

"Hayır, değil, ama yetiştirilme tarzım sayesinde hiçbir şey beklememeye önceden programlandım."

"O geçmişte kaldı. Şu anda, ne olursa olsun yanınızda olan arkadaşlarınız var."

"Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Sizce de öyle değil mi? Benim için de kolay olmadı. Ailem hala eşcinsel olduğumu bilmiyor. Onlara söylemeyi düşünüyorum ama söylemeden önce bana torunlarını ne zaman görebileceklerini soruyorlar. Söylediklerinde donup kalıyorum.

Bu."

"Çocuk sahibi olmanın alışlagelmiş yolların dışında başka yolları da var."

"Biliyorum ve umarım bir gün oraya ulaşır ve tüm hayallerini gerçekleştiririm."

"Mutlu olmanızın onlar için önemli olduğuna eminim."

"Öyle, ama eşcinsel olmam konusunda ne hissedecekleri konusunda hiçbir yanılsama içinde değilim."

"Zaten bilmediklerinden emin misin? Aileme açıldığımda çoğu şaşırmadı, bu da beni şaşırttı."

"Öyle olduğunu sanmıyorum ama kim bilir? Belki de onları kandırmıyorumdur. Hiç kız arkadaşım olmadı. İlk ipucunun bu olacağını düşünürsünüz."

"Bazen insanlar gözlerinin önündekini görmek istemezler." "Bu çok doğru, ama bu kadar yeter. Senin yeterince işin var. Ben ve benim sorunlarım hakkında endişelenmeden."

"Sizinle ve sorunlarınızla ilgileniyorum. Belki bunu şimdiye kadar biliyordunuz diye düşündüm."

"Biliyorum, ben de sana. Kardeşin, Kelsey, annen ve büyükannen ve büyükbaban geldiğinde onlara odaklanmalısın. Konuşmak istersen ben burada olacağım."

"Bu her şeyi çok daha iyi yapıyor."

John Jeff'i kontrol etmesi gerektiğini söylemeden önce birkaç dakika daha konuştular. Niall ile daha sonra temasa geçeceğine söz verdi.

Geceyi Frank McCarthy'de geçirdikten sonra John, Jeff'in odasına vardığında doktorun vizite için geldiğini gördü.

"Bu benim kardeşim Johnny," dedi Jeff.

Doktor John ile el sıkıştı. "Tanıştığımıza sevindim. Ben de tam kardeşinize bazı taramalar yapacağımızı ve sonrasında bir plan belirleyeceğimizi söylüyordum. filmlerimiz var."

"Kulağa hoş geliyor."

"Şimdilik durumu stabil, Gansett'teki doktorunuz sağ olsun iyi bir iş çıkardı ve hayatını kurtardı. Şimdi onu tekrar bir araya getirmemiz gerekiyor. Ortopedi cerrahı da kısa süre içinde buraya gelecek."

"Kelsey'den haber var mı?" Jeff sordu. "Ameliyatın bir saat süreceğini söylediler ama iki saat oldu bile."

"Şu anda iyileşme sürecinde. Ameliyat iyi geçti. Birkaç saat içinde onu buraya geri getirecekler."

"Oh iyi," dedi Jeff, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

"Bu harika bir haber." "Taramalardan sonra görüşürüz," dedi doktor.

O gittikten sonra John Jeff'in yatağının yanına bir sandalye çekti.

"Owen New York'a indiğinde anneme neler olduğunu anlatacak."

"Tamam."

"Bundan kısa bir süre sonra bir istila bekleyebilirsiniz."

Jeff acının etkisiyle yüzünü buruşturan belli belirsiz bir sırtıış attı.

"Sabırsızlanıyorum."

"Ağrın için sana daha güçlü bir şey vermelerine izin vermeyeceğine emin misin?"

"Çok eminim. O pislikten kurtulmak için çok mücadele ettim. Bir daha asla oraya gitmeyeceğim."

"Daha sonra söylemeyi unutursam diye söylüyorum, sen tam bir baş belasıydın." "Nasıl istersen."

"Ciddiyim. Büyük bir acı içinde olsan bile, bir gözün ayıklığında. Buna hayranım."

"Bugünlerde tekrar böyle bir hata yapmak için çok fazla sebebim var." "Evet, öyle."

"Hepimizin var." Çocukluklarının kâbusu geçmişte kalmıştı, babaları ait olduğu yerde, hapisteydi ve nerede bulurlarsa bulsunlar kendi

mutluluklarının peşinden gitmekte özgürdüler.

"Kesinlikle."

OWEN KENARDA, annesinin aramasını bekliyordu. Ona Jeff'in ağır yaralandığını söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu ama annesi zaten bir şeyler olduğunu sezmişti, yoksa Amerika'ya bir hafta erken dönmezdi.

Kapı açıldı ve Laura daireye girdi, onu kanepede otururken görünce gülümsedi.

İşte o anda, midesindeki sıkı endişe düğümü biraz gevşedi. Onun için yaptığı şey buydu. Ve hâlâ onun neden gezgin bir müzisyen olarak hayatına devam etmek yerine kendisiyle ve oğluyla kaldığını merak ediyordu.

Zarif Laura McCarthy ile kök salmak yaptığı en iyi şeydi.

Adam ona elini uzattı ve kadın kanepede onun yanına oturdu, başını göğsüne yaslayıp kolunu ona doladı.

"Henüz arayan olmadı mı?"

"Henüz değil. Gümrükten falan geçmeleri gerekiyor."

"Doğru. Bu biraz zaman alabilir."

"Ve geçene kadar telefonlarını kullanmalarına izin verilmiyor."

Saçlarıyla oynadı ve onun varlığıyla rahatladı. "Bunu nasıl yaptığınızdan emin değilim."

"Ne yapmak?"

"Odaya girip yanıma sokularak beni sakinleştiriyor ve yatıştırıyorsun. Sen yanımdayken tüm endişelerimi unutuyorum."

"Sen de benim için aynısını yapıyorsun, biliyorsun." "Ne kadar şanslıyız?"

"En şanslısı."

Owen öpmek için çenesini kaldırdığında telefonu çaldı. "Bu muhtemelen o." Kolunu Laura'ya dolayarak sehpanın üzerindeki telefona uzandı ve annesinden gelen aramayı cevapladı. "Selam anne."

"Neler oluyor, Owen? Sakın bir şey söyleme çünkü çocuklarımı tanıyorum ve-"

"Anne. Dinle. Jeff fırtınada çöken bir binadaydı." Nefesi kesildi.

"O ve Kelsey yaralandı. Jeff kötü yaralanmıştı. Leğen kemiği kırıldı ve ilk başlarda çok zordu. Nihayet dün gece onları adadan çıkarabildik ve şu anda Rhode Island Hastanesi'ndeler. Kelsey kolunu kırdı ve

daha önce ameliyat oldu. Hâlâ Jeff'in neye ihtiyacı olduğunu bulmaya çalışıyorlar ama şu anda mümkün olan en iyi yerde - hepsi de onu burada ameliyat ederek hayatını kurtaran David Lawrence sayesinde. Sen kızmadan söyleyeyim, İtalya'da yapabileceğin bir şey olmadığı için sana söylememenin en iyisi olduğuna karar verdik."

"Aman Tanrım," dedi Sarah, sesi ağlamaklıydı. "Yine de iyi olacak mı?"

"Öyle umuyoruz anne, ama durum kötüydü. David iç kanamayı durdurmak için ameliyat etmeseydi, onu hastaneye götürecek kadar uzun yaşayamazdı.

Providence."

"David için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Bunu yıllardır söylüyoruz." "Peki ya ilaçlar?"

"Doktorlar bağımlılığının farkında ve onu narkotik olmadan rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlar."

"Çok rahatladım. Siz zavallı çocuklar, böyle korkunç bir şey yaşamak zorundasınız."

"Biz iyiyiz. Johnny Providence'ta onunla birlikte."

"Buradan doğruca oraya gideceğiz. Charlie araba kiralayacağımızı söylüyor." "Oraya vardığınızda bana haber verin. Johnny

Frank'lerde kalıyor ve

sizin için de bir sürü yer var."

"Bu çok yardımcı oldu, tatlım. Ona bizim adımıza teşekkür et." "Söyleyeceğim. Senden sakladığımız için kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır, sen doğru olanı yaptın. Kendimi hasta etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Geri kalanınız iyi mi?"

"Öyleyiz. Ada darmadağın ama temizlik çalışmaları devam ediyor. Kim bilir ne zamandır elektrikler kesik ve bir adam kayıp. Spor salonundan Billy. Onu tanıdığınızı sanmıyorum."

"Ben tanımıyorum ama Charlie onu kesinlikle tanırdı."

"Evet, yapardı." Owen'ın üvey babası her gün spor salonuna gidiyordu. "Bir şey duyarsak sana haber veririm. Fırtınayı teknesinde atlatmaya çalıştı.

Tekne batmış halde bulundu ama Billy'den iz yok."

"Bu korkunç bir şey. Bunu duyduğuma üzüldüm. Charlie bizim için bir araba kiraladı bile, Providence'a doğru yola çıkacağız. Duyduklarınızdan beni haberdar edin."

"Yapacağım."

"Ben yokken her şeye ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Hepimiz el ele verdik. Deacon'ın da kısa bir süre denizde kaybolduğunu, ancak Joe Cantrell ve Seamus O'Grady tarafından fırtınadan kaçmak için feribotlarla denize açıldıklarında bulunduğunu bilmelisiniz."

"Tanrı'ya şükür bulundu. Zavallı Julia. Müsait olduğumda onu arayacağım." "Kulağa hoş geliyor."

"Seni seviyorum, oğlum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Owen telefonu bıraktı. "Artık her şeyi biliyor."

"Sen çok iyi bir evlatsın, kardeşsin, kocasın, babasın. Herkese çok iyi bakıyorsun."

Onun omzunu sıktı. "Ve sen bana çok iyi bakıyorsun, bu da diğer her şeyi mümkün kılıyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

Seamus geceyi Carolina ve çocuklarla birlikte Big Mac ve Linda'nın evinde geçirdi. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra ev sahiplerine teşekkür ettiler.

Fırtına sırasında onlara sahip oldular ve orada ne bulacaklarından emin olmadan evlerine doğru yola çıktılar.

Araba yoluna girdiklerinde, Shannon ve Victoria'nın çoktan orada olduklarını ve büyük hasarı incelediklerini gördüler. Araba yolunu kapatan devrilmiş bir ağacın yanına park etmişlerdi. Birçok ağaç yıkılmıştı, içlerinden biri evi parçalamaktan kıl payı kurtulmuştu. Kapalı sundurma yıkılmıştı ve bahçe genel bir felaket alanıydı.

Seamus kamyonundan çıktığında uzun bir nefes vererek "Kahretsin," dedi.

"Düğün için güzel bir yere benziyor," dedi Victoria, çenesi sallanarak. "Bir haftadan kısa bir süre içinde."

Seamus ona, "Temizleyeceğiz ve her şey yoluna girecek," diye güvence verdi. "Sen merak etme."

"Ne? Ben mi endişeleniyorum?"

"Sana böyle diyeceğini söylemiştim, aşkım." Shannon kolunu ona doladı. "Hazır olacağız."

"Elektriğimiz olacak mı?"

Carolina, Seamus'un kamyonetinin ön koltuğundan, "Olmasa bile bir yolunu buluruz," dedi.

Seamus Vic'e, "Senin işin endişelenmemek," dedi. "Endişelenmeyi bize bırak." Carolina'yı eve taşımak için kamyonete gitti,

giderken bir ağaç gövdesine basıyorlardı. "Çocuklar, çantaları alın ve gidip iş kıyafetlerinizi giyin. Hazırlanmamız gereken bir düşün var."

Çocuklar ve köpek Burpee, çantaları sürükleyerek içeri girdiler. Seamus, Carolina'yı tutarak yavaşça arkalarından gelirken bavullar da arkalarından geliyordu.

"Gerçekten bunu zamanında toparlayabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu. "Bundan eminim."

"Öyle olduğuna sevindim..."

"Yardım isteyeceğiz ve buradaki herkesin yardım etmesini sağlayacağız. Bu işi halledeceğiz." Öğleye doğru Shannon'la birlikte Jace'in de dahil olduğu bir ekip topladılar.

Carson, Paul ve Alex Martinez, Mac, Grant, Shane ve Evan McCarthy, Dan Torrington, Luke Harris, Oliver Watson ve Slim Jackson. Şunlar Martinez kardeşler motorlu testereleri ve diğer ekipmanları getirmişlerdi; ağaçlar yakacak odun olarak kesilip enkaz taşınırken kısa süre içinde vızıldamaya başladılar.

Kyle, Jackson ve Burpee bütün gün ayak altındaydılar, yönlendirildikleri yerlerde yardım ettiler ve genel olarak kaosa katkıda bulundular.

Carolina herkes için sandviç yaptı ve sonra "denetlemek" için bir süre dışarıda oturdu.

Seamus tişörtüyle yüzündeki teri silerek onu kontrol etmek için yanına geldi. "Nasılsın aşkım?"

"Hepiniz büyük bir çukur açtığınıza göre şimdi çok daha iyisiniz. Dağınıklığı ilk gördüğümde endişelenmiştim."

"Ben de, ama hazır olacağız."

"Bu konuda daha önce hissettiğimden daha iyi hissediyorum."

Burnunu öpmek için eğildi. "Çok fazla güneşlenme."

"Güneş kremi sürdüm. Çocuklar değerlerinden daha fazla sorun mu çıkarıyorlar?"

"Hiç de değil. Çok çalışıyorlar."

"Gerçekten mi?" diye sordu, kuşkuyla. "Gerçekten. Onlar iyi çocuklar."

"Evet, öyleler ama işçi değiller."

"Henüz değil ama olacaklar. Herkesin bir şeyler yapmak için bir araya geldiğini görmek onlar için iyi. Eninde sonunda anlayacaklar. Umarım."

"Olacak. Kesinlikle. Joe aradı. Slim onları Boston'a uçurmadan önce o ve çocuklar bizi görmeye gelecekler."

"Janey onları geri aldığına sevinecek."

"Evet, sevinecek ama ben onları
özleyeceğim."

"Sadece kısa bir süre daha, sonra temelli evde olacaklar." "Bunun için sabırsızlanıyorum."

Onu tekrar öptü. "İşe geri dönmeliyim."

Feribotlar ertesi gün yeniden çalışmaya başlayacaktı ve işe dönmek zorunda kalmadan önce temizliğin çoğunu bitirmek istiyordu. Gelecek hafta sonu burada bir düğün olacaktı, ne olursa olsun. Umarım daha fazla su yükselmezdi. Bir süre yetecek kadar su çekmişlerdi.

VICTORIA, düğün felaketi senaryolarıyla başını döndüren paniği yönetmeye ÇALIŞTI. Kendi kendine, önümüzdeki hafta sonu düğününün planlandığı gibi gitmesinin önemli olmadığını söyleyip duruyordu. Sevdiği herkes güvendeydi, Jeff ve Kelsey Providence'ta iyileşiyorlardı, fırtına sırasında anne adaylarından hiçbiri erken doğum yapmamıştı ve Shannon'ın ailesi Perşembe günü planlandığı gibi gelecekti.

Her şey yolundaydı.

Yine de kendini aşırı nefes almak üzereymiş gibi hissediyordu.

Telefonu Shannon'dan gelen bir mesajla çınladı. *Büyük ilerleme kaydediyoruz. Merak etmeyin!*

Kendisini binlerce kez daha iyi hissetmesini sağlayan resimler eklemişti. Temizliğe başladıktan birkaç saat sonra, düğününün yapılacağı bahçede çok daha az sayıda devrilmiş ağaç olduğunu görebiliyordu.

Kocaman bir

Seamus ve Carolina'nın evinin yanındaki odun yığını büyümüştü.

David kahve almak için mola odasına geldi. "Nasıl gidiyor?" "Daha iyi," dedi ona resimleri göstererek.

Kliniğe gözyaşları içinde geldiğinde, nedimesi onu gelin çılgınlığı uçurumundan aşağı indirmiş, böylece işine odaklanabilmesini sağlamıştı.

"Vay canına, kısa sürede çok iş yapmışlar," dedi David. "Artık gelin işine odaklanabilir ve yer konusunda endişelenmeyebilirsiniz. Biliyorsunuz Seamus ve Shannon hazır olmak için ellerinden geleni yapacaklardır."

"Zaten öyleler, günlerdir denizde oldukları için yorgun olsalar da. Shannon hiç uyumadıklarını söyledi. Dün gece eve geldi, bana sarıldı, beni öptü ve dokuz saat boyunca uyudu. Ve bu sabah hâlâ yorgundu."

"Önümüzdeki hafta sonuna kadar iyileşecek."

"Daisy nasıl?"

"Durumu iyi. Oteldeki işine birkaç gün ara vermesini önerdim, o da bunu yapmaya karar verdi çünkü hala çok ağrısı var."

"Umarım bu durum çok geçmeden sona erer."

"Umarım öyledir," dedi David. "Onun acı çektiğini görmekten nefret ediyorum." "Ama hamilelik en doğal şeydir, bilmiyor musun?" "Bu saçmalığı daha önce bir yerlerde duymuştum."

"Benden. Şu anda sahip olduğumuz tüm gelişmelerden önce nasıl hayatta kaldığını hep merak etmişimdir."

"Gelişmeler için Tanrı'ya şükürler olsun. Tüm bildiklerime rağmen onun için hâlâ endişeleniyorum. O çok küçük."

"O bir savaşçı ve iyi olacak."

"Sen bana bunu söylemeye devam edersen, ben de sana düğünün iyi geçeceğini söylemeye devam edeceğim."

"Anlaştık."

PIPER YAVAŞÇA UYANDI, bir an için nerede olduğundan emin olamadı, ta ki önceki akşam yaşananlar aklına gelip Jack'in kışladaki odasına gelişini hatırlatana kadar. Jack'in kolu ona sarılmıştı, inanılmaz bir zevkle geçen gecenin ardından çıplak vücudu Jack'inkine yaslanmıştı.

Günün hangi gün olduğunu hatırlamaya çalışırken bir şey unutmuş gibi hissetti.

Pazar günü.

Sezonda oteldeki tek izin günüydü.

Bildiği kadarıyla Jack de izinliydi.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Hangi gün olduğunu ve çalışmam gerekip gerekmediğini hatırlamaya çalışıyordum." "Karar nedir?"

"Pazar. İzin günüm."

"Benim de." Onun omzunu öptü. "İşe yaraması güzel, değil mi?" "Çok güzel."

"Canın ne yapmak istiyor?"

"Aklıma tek bir şey bile gelmiyor."

Ereksiyonunu kadının arka tarafına doğru itti. "Aklıma birkaç şey geliyor."

"Dün gecedен sonra yapabileceğimden emin değilim."

"Ağrın var mı?"

"Biraz."

"Bunun için

üzgünüm." "Hayır,

değilsin."

"Öyleyim!" dedi gülerek.

"Buna değdi ama tekrar başlamadan önce biraz iyileşme sürecine ihtiyacım olabilir."

"Daha iyi öpmemi ister misin?"

"Ağrıya yol açan şey de bu şekilde başladı."

Alçak sesle kıkırdaması göğsünde gümbürdedi. Uzun bir sessizlikten sonra, "Dün gece yaptıkların için, peşimden geldiğin için, söylediklerin için teşekkür ederim. Çok şey ifade ediyordu."

"Bugün daha iyi hissediyor musun?"

"Peşimden koştuğunu fark ettiğim an kendimi daha iyi hissettim."

"Tekrar koşmaya başlamalıyım. Ne kadar formsuz olduğumu hemen fark ettim."

Elini kolundan aşağı, kıkından bacağına doğru gezdirdi. "İyi durumdasın."

"Eskiden atlettim ama şimdi iki dakika koşuktan sonra nefes nefese kalıyorum."

"Koşmayı severim. Belki bunu birlikte

yapabiliriz?" "Muhtemelen sana yetişemem."

"Bana gayet iyi ayak uyduruyorsun."

"Hâlâ koşmaktan mı bahsediyoruz?"

Adamın eli şimdi kadının göğüslerinin arasındaydı ve bacaklarının arasında görmezden gelmeye çalıştığı bir karıncalanmaya neden oluyordu.

"Her şey hakkında konuşuyoruz."

Piper onun kollarında hareketsiz kaldı. "Her şeyi mi?" "Her şey. Seninle sahip olmak istediğim şey bu." "Bunun için hazır mısın?"

"Olmak istiyorum. Ya

sen?" "Sanırım öyleyim."

"Eski nişanlını unuttun mu?"

"Hem de çok. Artık onu neredeyse hiç düşünmüyorum, ki bu çok garip. Evlilikten vazgeçmeden önce yıllarca birlikteydik. Bu olaydan sonra sanki tüm duygularım kurudu."

"Olması gerekmiyordu."

"Kesinlikle hayır. O zamanlar travmatik olsa da şimdi düğünü iptal ettiği için memnunum."

"Eminim öyledir."

"İkimiz için de doğru olanı yaptı."

"Tanıştığımızda bekar olmana çok sevindim."

"Ben de bundan çok memnunum. O ilk gün, olanlardan dolayı travma geçirmiştin ve hala seni fark ediyordum, bu da akıl sağlığımı sorgulamama neden oldu."

"Ateşli Polis lakabı o zaman mı doğdu?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu kahkahalar atarak. "Ben bir polisim. Görünüşe göre seksi bir polis. Bir şeyleri bilmek benim işim."

"Bunu bildiğine inanamıyorum." Gülmesini engelleyemedi. "Bu çok utanç verici."

"Ben sana Ateşli Otel Kızı diyorum."

"Yok öyle bir şey! Bunu sen uydurdun!"

"Bunu bilmene imkân yok." Ellerini onun üzerine doğru kaydırды ve o muhteşem kahverengi gözleriyle ona baktı. "Gülmek eğlenceli tekrar."

"Evet, öyle. Kahkaha size çok yakışıyor."

"İyi hissettiriyor." Saçlarını yüzünden geriye doğru düzelitti. "Ruby senden hoşlanırdı."

Ona bundan daha büyük bir iltifat yapamayacağını biliyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten istiyorum."

"Buna sevindim. Sanırım ben de onu severdim." "Severdin. Herkes severdi."

"Sabahları çok yakışıklı oluyorsun. Aslında her zaman yakışıklısın." Parmaklarını adamın diken diken olan saçlarında gezdirmek için uzandı. "Ama özellikle sabahki halini seviyorum."

"Sırf senin için bundan sonra kendimi kirli tutacağım." Kadının her yeri gibi ağrıyan dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Beni bu işe ikna ettiğine göre, buralarda olacaksın, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Seni ikna ettim mi?"

"Çok ikna edici bir şekilde."

"Sen kalıyorsan ben de kalıyorum."

"Sen burada olduğun sürece hiçbir yere gitmiyorum."

DUKE, Blaine ve Tiffany'nin araba yoluna girip kamyonetini park ettiğinde doğru şeyi yaptığını umuyordu. McKenzie'nin evinin enkazından kurtardığı pelüş ayıyı eline aldı. Dün gece yaptığı banyodan sonra ayı çok daha iyi görünüyordu.

Adı McKenzie'ydi.

Onu ve oğlunu iki hafta önce geldikten kısa bir süre sonra fark etmiş ve o zamandan beri gözünün ucuyla onları takip etmişti. Sapık gibi değil elbette. Daha çok bir şeye ihtiyaçları olursa diye. Genç bir kadın ve bebeğin, son yıllarda bakımsız kalan eski Enders evinde ne işi olduğunu merak etmişti. Orada olmaları güvenli miydi? Gidecek başka yerleri yok muydu?

Ve evet, kadının afet gibi olduğunu fark etmişti ama lanet olası ayıyı ona getirmesinin nedeni bu değildi.

"Lanet olası yalancı," diye mırıldandı kendi kendine, merdivenlerden arka kapıya çıkarken, aptal bir peluş ayıyla uğraştığı için kendine kızdı.

Bazı insanlara yalan söyleyebilirsin, diye düşündü. Ama kendine yalan söylemek çok zordu. Muhteşem bir kadın onun gibi bir adamda ne bulabilirdi ki?

Öz annesi ona, kedinin gecekondundan eve sürüklediği bir şeye benzediğini söylemişti ve o zaman keyfi yerindeydi.

Buraya gelmeden önce tıraş olmalı ya da saçına bir şeyler yapmalıydı ama artık çok geçti. Kendisine ve annesine kızarak kapıyı çaldı. Garaj yolundaki tek araba, parçalanmış kırmızı VB bug'dı. Blaine ve Tiffany'nin görevde olmadıkları zamanlarda kullandıkları SUV Blaine'in polis aracı da gitmişti, bu yüzden orada kimsenin olup olmayacağından emin değildi.

Kapı açıldı ve işte oradaydı, annelerin yaptığı gibi sevimli küçük adamını kalçasında tutuyordu. Üzerindeki kolsuz bluz ve spor şortu, adamın dilini yutmak istemesine neden olan kremsi beyaz tenini gözler önüne seriyordu.

Ve sonra gülümsedi.

Bir dili yutmak mümkün müydü?

Fırtına kapısını iterek açtı. "Merhaba Duke. İçeri gel."

Duke sıcak karşılama karşısında hayrete düştü. En ufak bir tereddüt yoktu. Muhtemelen Tiffany bir gün önce onu evinde ağırladığı içindi. *Gördün mü anne, sandığın kadar tehditkâr değilim.* McKenzie'nin neden geldiğini söylemesini beklediğini fark etti. "Ben, uh... Bunu tuvalette buldum.

moloz." Ayıyı havaya kaldırdı. "Küçük olanın onu isteyebileceğini düşündüm. Ya da onu."

Şimdi de doldurulmuş bir ayıya cinsiyet atamaya çalışıyordu. Ne aptal ama. Yıllardır kız arkadaşı olmamasına şaşmamalı.

"Çok nazıksınız." McKenzie ayıyı bebek Jax'e gösterdi, o da Duke'un kalbine dokunan bir heyecan çılgılığı attı. Ayıya daha yakından baktı. "Onu temizledin mi?"

"Yaptım. Umarım sorun olmaz. Fırtına yüzünden kirlenmişti." "Çok nazıksınız ve onu bize getirdiniz."

"Hiç sorun olmadı."

"Bir dakika oturmak ister misiniz?"

"Elbette. Teşekkürler."

"Tiffany kasabadaki dükkânına bakmaya gitmeden önce mangalda kahve bıraktı. Sana bir fincan getireyim mi?"

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

"Bunu nasıl karşılıyorsun?"

"Siyah."

"Ew," dedi gülerek.

"İçindeki tüm bu saçmalıkları seviyor musun?" "Tabii ki seviyorum. Ne kadar saçmalık, o kadar iyi." "O kahve değil. Kahve sütü."

Bebeği kucağında tutarken önce onun kupasını, sonra da kendisi için bir kupa getirdi.

"Çok tatlı biri," dedi

Duke. "Ben de öyle düşünüyorum."

Bebek mızızlanmaya başlayınca, kadın masanın üzerinde bebeğin önüne koyduğu kuru mısır gevreğini hazırladı ve bebeği hemen tatmin etti.

"Ne istediğini nereden biliyorsun?"

"Başta anlamıyorsunuz ama zamanla çeşitli sesleri tanımaya başlıyorsunuz. Bu onun açlık sesiydi. Bezi ıslandığında ya da uykusu geldiğinde farklı bir ses çıkarıyor."

"Vay canına. Gizli bir kod gibi bir şey." Onun muhteşem tenine en çarpıcı çiçekleri koymayı çok isterdi, herhangi bir geliştirmeye ihtiyacı olduğundan değil. Ama onunki gibi bir tene bakıp da böylesine mükemmel bir tuval üzerinde yaratabileceği sanatı hayal edemezdi.

"Farklı ihtiyaçları anlamak birkaç hafta sürüyor ama bir süre sonra bir düzen buluyorsunuz."

"Kulübe konusunda ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim. Sigorta şirketini aradım ama eminim fırtınadan sonra çok fazla tazminat talebinde bulunmuşlardır. Tiffany burada istediğim kadar kalabileceğimi söyledi ama onları söndürmekten nefret ediyorum."

"Tiffany ve Blaine iyi insanlar."

"Evet, öyleler ama kimsenin evinde gereğinden fazla yabancıya ihtiyacı yoktur."

"İşleri yoluna koyarken kalacak bir yere ihtiyacın olursa, garajımın üzerinde kullanabileceğin küçük bir dairem var. İyi bir temizliğe ihtiyacı var ama ben halledebilirim."

"Kira ne kadar?"

"Kira yok. Yıllardır orada kimse yaşamıyor, bu yüzden paraya ihtiyacım yok. Eğer size yardımcı olacaksa bunu size teklif etmekten mutluluk duyarım." "Neden?"

Sanki onu doğru duymamış gibi başını salladı. "Neden ne?"

"Neden bana teklif ediyorsun ki? Beni tanımıyorsun bile."

Duke tuhaf görünmeyecek bir şey bulmak için hızlı düşünmeye çalıştı. "Rosemary'yi tanırdım. O benim arkadaşımdı. Sen onun torunusun. Yardıma ihtiyacın var. Bu kadar basit." Adamın büyük dehşeti karşısında kız ağlamaya başladı. "Yapma bunu." Hiçbir şey onu kızların gözyaşları kadar korkutamazdı.

"Çok naziksiniz," dedi peçeteyle gözlerini silerken.

"Bunun için ağlama."

Daha fazla gözyaşı silerken güldü. "Ciddiyim.

Kes şunu."

McKenzie güldü, sonra bebek de güldü ve McKenzie onların kahkaha sesinin hayatında duyduğu en güzel şeylerden biri olduğuna karar verdi.

"Daireyi istiyor musun?" diye sordu. Ses tonu niyet ettiğinden daha sertti ama kız ona kendi yolundan çıkamayan bir aptal gibi hissettirdi.

"Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken bana bir daire tahsis ederseniz çok memnun olurum."

"Ben hazırlarım."

"Hey, Duke?"

"Evet?" Kız o güzel yüzü ve içini görüyormuş gibi bakan gözleriyle ona bakarken neden nefesi kesilmiş gibi hissediyordu?

"Nezaketiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Seni beşte alırım ve eve bırakırım." "Taksi çağırabilirim."

Ayağa kalktı ve neredeyse sandalyeyi deviriyordu. "Senin için geleceğim."

Onu kapıya kadar götürmek için ayağa kalktı. "Bunun için ve ayıyı Jax'e getirdiğin için tekrar teşekkür ederim. Büyükannemin iyi bir arkadaş zevki varmış."

"Harika bir hanımefendiydi."

"Evet, öyleydi."

"Beşte görüşürüz." "Hazır olacağız."

Duke kapıdan çıkıp araba yoluna giden merdivenlerden inerken, onun evinde kalmasını isteyerek hayatının en büyük hatasını yaptığından korktu. Kız onu beceriksiz, dili tutulmuş bir aptala çevirmişti. Ama en tuhafı, onları almak için geri dönmeyi bekleyememesiydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

Joe çocukları topladı, kayınvalidesine onlara baktığı için teşekkür etti Denizdeyken onları kamyonetine yükleyip annemin evinden ayrılmadan önce.

Big Mac ve Linda onları el sallayarak uğurladılar ve çocuklara kıkırdamalarına neden olan öpücükler gönderdiler.

"Grammy L ve Pop'a el salla."

"Büyükanne L ve babamı özledim," dedi PJ. "Onları az önce gördün."

"Onları özlüyorum."

Joe ait oldukları yere, Gansett'e dönmek için sabırsızlanıyordu. Ohio'da geçirdikleri zaman harikaydı ama hepsi eve dönmeye hazırdı. Janey'nin, Doktor Potter'ın adadaki muayenehanesini devralmak için eve dönmeden önce okulunun son dönemi vardı. Doktor da en az onlar kadar bunu dört gözle bekliyordu.

Annesinin evinde, garaj yolu kamyonlar ve diğer araçlarla doluydu.

Joe kamyoneti park etti, çocukları koltuklarından indirdi ve PJ önden koşup Kyle, Jackson ve Burpee'yi ararken Viv'i tuttu. "Yoldan çekil, PJ," diye seslendi Joe oğlunun ardından, bir yandan da devam eden büyük temizliğe bakıyordu.

"Vay canına," dedi Seamus'a.

"Başlamadan önce görmeliydin. Vic sinir krizi geçiriyordu." "Tahmin edebiliyorum."

"Önümüzdeki hafta sonu yapılacak şenlikler için hazır hale getireceğiz."

Shannon alnındaki teri silerek onlara merhaba demek için yanlarına geldi. "Eve mi gidiyorsunuz?"

"Kalacağız," dedi Joe. "Keşke düğüne kalabilseydik, ama anneleri bebeklerini eve götürmek için sabırsızlanıyor. Ben de onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Seni hiç suçlamıyorum," dedi Shannon.

"Umarız ikiniz için de harika bir gün olur," dedi Joe.

"Oh, öyle olacak. Hiç şüphe yok."

"Hadi gidip Caro Nine'yi görelim," dedi ve onları içeri götürdü.

Carolina koltuğuna uzanmıştı.

Joe çocukları dikkatle onun kucağına yerleştirdi. "Nazik olun," diye hatırlattı onlara. "Her zaman öyledirler." Carolina torunlarına sarıldı.

"Siz çocuklar

Eve mi gidiyorsun?"

"Annem bizi özlüyor," dedi PJ.

"Eminim öyledir. Ben de seni özleyeceğim ama Şükran Günü'nde görüşürüz." "Bu çok uzun bir zaman," dedi PJ.

"Çok hızlı geçecek." Carolina ikisini de gülünceye kadar öptü. "Seni sonsuza dek seviyorum, amin."

"Ben de seni seviyorum C Nine," dedi PJ ona sarılarak.

Joe'ya, "Bacağımı kırdıktan sonra gelip bana bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim" dedi.

"Yardım etmek için burada olmaktan mutluyuz." "Eve gittiğinde bana mesaj atar mısın?"

"Yapacağım."

Annesini öptü, çocukları topladı, dışarı çıktı ve Slim'e işaret etti.

"Uçmaya hazır mısınız?" Slim sordu.

"Hazırız!" PJ yumruğunu sıktı.

Slim Seamus'a, "Birazdan dönerim," dedi.

Seamus çocukları kucaklayıp öperken ve Joe ile tokalaşırken, "Değerli kargonuzla dikkatli olun," dedi.

"Sen ve Shannon kamyonetimi havaalanından alacak mısınız?" Joe sordu. "Evet, biz hallederiz."

Joe Seamus'a kardeşçe sarıldı. "Teşekkürler. Her şey için." "Sana ihtiyacımız olduğunda geldiğin için teşekkürler."

"Her zaman."

Joe, Kyle ve Jackson'a sarıldı, Burpee'nin başını okşadı ve devrilmiş ağaçları kesmekte olan diğerlerine el salladı. "Hadi gidip annemizi görelim, kiddos."

CHARLIE New York'tan Providence'a olabildiğince hızlı gitti, trafiksiz yaklaşık dört saatlik bir yolculuktan bu.

Sarah ön camdan dışarı bakıyor, Jeff'in leğen kemiğinde birkaç çatlak ve sabitlenmesi için ameliyat gerektirecek bir kalça kırığı olduğunu gösteren son röntgenlerin fotoğraflarını gönderen Johnny'den yeni bir güncelleme beklerken hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Telefon Johnny'den gelen bir aramayla çaldı.

Sarah telefona atladı ve diğerlerinin de duyabilmesi için hoparlörü açtı. "Ne var ne yok?"

"Jeff merhaba demek istiyor. Bir saniye bekle."

Nefesini tutmuş, en küçük çocuğunun sesini duymayı bekliyordu.

"Hey, anne."

Gözleri yaşlarla doldu. "Selam, tatlım. Fırtına sırasında bazı olaylara neden olduğunla ilgili duyduklarım nedir?"

Adamın kıkırdaması onu gülümsetti. "Kasıtlı değildi, inan bana." "Kelsey'i kurtarış şeklinle bir kahraman olduğumu duydum."

"Hatırlamıyorum." Sesi her zamankinden çok daha zayıftı. "Onun üstüne atladığımı söylüyor. Onu kurtarmak için bunu tekrar yapardım."

"Sana sahip olduğum için çok şanslı."

"Şanslı olan benim. Benimle evlenmeyi kabul etti."

Birkaç gün önce Sarah onun bu kadar genç yaşta nişanlandığı haberini yadırgayabilirdi ama şimdi zamanlama konusunda tartışamayacak kadar hayatta kaldığı için şükran doluydu. "Bu inanılmaz bir haber. Tebrikler, tatlım. O harika bir genç kadın."

"O en iyisi. Kesinlikle en iyisi."

Florida'daki işini bırakıp Kelsey'le birlikte Gansett'te kalmaya karar verdiğinde dehşete düşmüştü, McCarthy'lere olan yükümlülüğünü yerine getirirken inşaatta çalışacaktı. Bir zamanlar Sarah'nın zorla itiraz etmekten başka çaresi yoktu çünkü babası bu karara çok kızacaktı.

Ama o günler çoktan geride kalmıştı ve Charlie gerçek aşkın önünde durmanın bir anlamı olmadığını görmesine yardım etmişti. Ondan önce, hiç bilmiyordu

gerçek aşk. Artık bunu bildiğine göre, kimseyi, özellikle de değerli çocuklarından birini bu deneyimden mahrum bırakamazdı.

"İkiniz için de daha mutlu olamazdım. O nasıl?"

"Ameliyattan sonra çok ağrısı var ama kontrol altına almaya çalışıyorlar."

"Lütfen ona sevgilerimizi

ilet." "Vereceğim."

"Yaklaşık iki saat içinde orada oluruz."

"Charlie'ye dikkatli sürmesini söyle."

"Geleceğim. Yakında görüşürüz. Sizi

seviyoruz." "Ben de sizi seviyorum."

"Çok rahatladım," dedi Adele arka koltuktan. "Sesi beklenebileceği kadar iyi geliyor."

"Sanırım öyle."

Charlie elini uzatıp sıkıca tuttu ve ne olursa olsun yanında olduğunu hissettirdi. Bu her şeyi değiştirdi.

DUKE evine döndüğünde, garaj dairesini tavandan tabana ve aradaki her şeyi fırçalayarak çalışmaya başladı. Küf kokusunu dışarı atmak için pencereleri açtı, yatağa yeni çarşaf lar serdi, kanepedeki yastıkları dolgunlaştırdı ve banyoyu pırıl pırıl olana kadar temizledi.

Sonra da önceki kiracının pis bıraktığı mutfığa saldırdı. Saatler sonra, saatin beşe yaklaştığını fark etmek için başını görevden kaldırdı ve almaya gitmeden önce bir duşa çok ihtiyacı vardı McKenzie ve Jax. Eve dönerken markette durup onlara birkaç gün boyunca ihtiyaç duyacaklarını düşündüğü her şeyi aldı. Kadının durumunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onlara iyi bakıldığından emin olmaya kararlıydı.

Peki bu tam olarak neden oldu?

Rosemary'nin torunu olmasının ötesinde hiçbir fikri yoktu.

Bu kafa karıştırıcı soruyu daha fazla düşünmeden telefonu çaldı ve diğer sanatçının anakaraya geri dönmeye karar vermesinin ardından ekibine yeni katılan dövme sanatçısı Ace aradı. "Hey, ne var yukarı?"

Ace, "Sadece yeniden açılış için planın ne olduğunu merak ediyorum," dedi. "Elektriğin gelmesini bekliyoruz. O zamana kadar, biraz tatilin tadını çıkarın."

"Bunu söylemeden korkuyordum. Günlerdir işsiz olduğum için biraz nakit sıkıntısı çekiyorum."

"Maaş gününe kadar sana biraz verebilirim." "Bunu istemekten nefret ediyorum."

"Yapmadın. Sana Venmo göndereceğim."

"Çok iyisin dostum. Minnettarım."

"Endişelenmeyin. Tekrar çalışmaya başladığımızda size haber veririm." "Umarım yakında olur."

"Benim de var. İrtibatta olacağız." "Tekrar teşekkürler, Duke."

"Sorun değil."

Duke görüşmeyi sonlandırdı, Ace'e biraz para gönderdi ve çok önemli bir randevuya geç kalmamak için duşa koştu.

MCKENZIE, Tiffany için bir not bırakmak üzereydi ki, Tiffany elinde yiyeceklerle içeri girdi. Poşetleri taşımaya yardım etmek için koştu.

"Teşekkür ederim. Her zaman tek seferde yapmaya çalışırım."

"Pratik olmasa bile ben de aynısını yapıyorum. Bakkalın açık olmasına şaşıyorum."

"Birden fazla jeneratörle çalışıyorlar."

Ashleigh, Addie'yle birlikte içeri girdi ve kız kardeşini koşması için yere bıraktı. "Ben de tam sana bir not bırakmak üzereydim," dedi McKenzie. "Duke sana

Ben kulübenin sigorta ve diğer işlerini hallederken garajdaki dairesinde kalmam için bana bir yer ayarladı."

"Çok nazik bir davranış."

"Öyleydi."

"Herkes onu sever. O harika bir adam."

"Bana karşı çok iyiydi ve büyükannemin onun arkadaşı olduğunu duymak, kalacak yer teklifini kabul etme konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"Umarım burada istediğiniz kadar kalabileceğinizi biliyorsunuzdur."

"Minnettarım ama bizim için yeterince şey yaptınız."

"Planın nedir?" Tiffany yiyecekleri jeneratörle çalışan bir buzdolabına yerleştirirken sordu. "Adada mı kalacaksın?"

"Sanırım bu bir iş bulup bulamayacağıma ve kulübeyi yeniden inşa edip edemeyeceğimize bağlı."

"Dükkânıma eleman alıyorum. Şehirdeki Naughty & Nice'in sahibiyim ve sadık yardımcım Patty, Providence Polis Departmanı'nda işe başlayan erkek arkadaşı Wyatt ile birlikte adadan taşınıyor. Ada dışında yaşamak istiyorlar.

bir aile kurmadan önce. O ve Wyatt bugün erken saatlerde Blaine ve bana planlarından bahsettiler. O zamandan beri inkâr ediyorum." Tiffany bir elini çıkık karnının üzerine koydu. "Bu ufaklığın sirkimize katılmasıyla, mağazadaki desteğime her zamankinden daha fazla güveneceğim."

"Ben alırım," dedi McKenzie.

"Gerçekten mi?"

"Evet, tabii ki. Sadece Jax için çocuk bakımı bulmam gerekiyor."

"Onu da mağazaya getirebilirsiniz. Biz çok aile dostu bir işletmeyiz."

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiylim. Addie orada büyüdü. Jax'e kapımız sonuna kadar açık."

"Vay canına, bu harika olur. Nasıl yapacağım konusunda çok endişeliydim.

Her şeyin üstüne bir de kreş parası."

Tiffany döndü ve tezgâha yaslandı. "Burnumu sokmak istemezdim ama babası yardım ediyor mu?"

McKenzie başını salladı. "Bizi terk etti. Aylardır ondan haber alamıyoruz." Bunca zaman sonra bile bu cümle ona hâlâ gerçeküstü geliyordu.

Tiffany usulca, "Bir avukata ihtiyacın var, tatlım," dedi. "Avukat tutacak param yok."

"Davanızı muhtemelen ücretsiz olarak üstlenecek harika bir avukatla bir görüşme ayarlamamın sakıncası var mı?"

"Bunu yapamam."

"Bana güvenin, size ulaşmanızı isterdi. Seninki gibi vakalara yardım etmeyi sever."

"Emin misin?"

"Eminim. Sizin için onu arayayım mı?"

McKenzie işin bu noktaya geldiğine inanamıyordu. "Evet, lütfen."

JANEY, ailesinin uçağının John Glenn Columbus Uluslararası Havaalanı'na inmesinden bir saat önce havaalanına varmıştı. Detroit'te aktarma yapmışlardı.

ve her an Columbus'a varabilirlerdi. Joe çocukların uçaktaki ve Detroit havaalanındaki fotoğraflarını göndermişti.

Onları görmek için sabırsızlanıyordu.

Bütün gün yağmur yağmış, havaalanına giderken zaten yıpranmış olan sinirleri bir kez daha sınanmıştı. Son birkaç gün içinde, çocukları doğduğundan beri yaptığı her hayat seçimini sorgulamış, bakması gereken çocukları varken bu diplomayı almakla kim olduğunu düşündüğünü kendine defalarca sormuştu.

Bu soru Joe'yu, ailesini ve onu seven diğer herkesi kızdırabilirdi çünkü bunu onun için neredeyse kendisinden daha çok istiyorlardı. Ama Seamus'tan Carolina'nın bacağını kırdığı haberini aldıklarından beri aklında bu soru vardı. Joe ve çocuklarla birlikte kayınvalidesinin bakımına ve Jackson ile Kyle'a yardım etmeye gitmek istemişti. Bir kriz sırasında aile böyle yapar. Joe ve çocuklar annesine bakmak için eve giderken, o dersleri kaçıramayacağı için evde kalmak zorunda kalmıştı.

Yarın büyük bir sınavı vardı ve bu onun umurundaydı.

Janey kocasını ve çocuklarını görmekten başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

Uçakları indiğinde, kadın çözülmek üzereydi.

Joe mesajında vardıklarını ve uçaktaki diğer insanların sahip oldukları her şeyi toplayıp uçaktan inmelerini beklediklerini söylüyordu.

Bagaj teslim alanına giden yürüyen merdivende görünmeleri sonsuza kadar sürdü ya da ona öyle geldi.

PJ onu beklerken görünce heyecanla bir çığlık attı ve sadece Joe'nun elini sıkıca tutması oğullarının ona ulaşmak için yürüyen merdivenden aşağı koşmasını engelledi. Aşağıya indikleri anda Joe onu serbest bıraktı.

Janey onu kollarının arasına aldı ve öyle sıkı sıkı ki çocuk ciyaktı. "Annen seni çok özledi."

"Ben de seni özledim. Uçakta fazladan atıştırmalık almamıza izin verdiler ve babam bir Sprite'ı bölüşmemize izin verdi!"

Viv'i Joe'dan alırken, "Oh ne güzel," diye düşündü. *Şekerden kafayı bulmuşlar.*

Janey kendisine sarılan küçük kızını kucakladı ve öptü. "Seni çok özledim, tatlı kızım."

Joe kolunu ona doladı ve yanağından öptü. "Sevecek çocuklar varken babanın işi zor."

"Annem bebekleri özlediği kadar babamı da özledi." "Bunu bildiğim iyi oldu," dedi çok sevdiği sırtılarıyla.

Joe, PJ'in "yardımıyla" çantaları topladı ve sonra otoparka doğru yürüdüler.

Eve dönüş yolunda PJ ona ayrıldıklarından beri olan her şeyi anlattı, bunların çoğunu zaten biliyordu çünkü onlarla her gün konuşuyordu. Ama Joe'nun elini iki elinin arasında tutarken sabırla ve uygun tepkilerle onu dinledi.

haftalar arayla.

Joe onları yağmur altında eve bırakırken, "PJ, bir nefes al," dedi. "İlk beş gün içinde olan her şeyi annene anlatmak zorunda değiliz. dakika."

"Jackson böcek yedi!" PJ sanki Joe hiçbir şey söylememiş gibi konuştu. "İğrenç," dedi Janey.

"Çok iğrençti!"

"Gerçekten böcek yedi mi?" Janey Joe'ya sordu. "Bütün kaynaklarıma göre, evet."

"Jackson ve Kyle ile çok iyi vakit geçirdik," dedi PJ, koltuğunda zıplayarak. "Büyükanne C'nin artık onların annesi olduğunu biliyor muydunuz?"

"O haberi duydum.

"Büyükanne C'nin evinde de bir düğün olacak." "Bu heyecan verici."

Eve vardılar, çocukları ve çantaları evlerine taşıdılar, köpekleri sevinçle karşıladılar ve çocukları banyo ve uyku zamanları için üst kata çıkardılar.

Çocuklar duvarlarda zıplarken Janey, "Sprite ile iyi iş çıkardın, Daddy," dedi.

"Bu bir hata olabilirdi." "Öyle mi düşünüyorsun?"

PJ, Joe'nun üzerine atılıp güreşmek isteyince gülüştüler.

Çocukların Janey'nin onları yatırmadan önce okuduğu iki hikâyeyi dinleyecek kadar sakinleşmeleri bir saat daha sürdü. Koridorda karşılaştılar ve Janey başını Joe'nun göğsüne yasladı.

Kollarını ona doladı. "Eve döndüğünüz için çok mutluyum."

"Sizi çok özledik."

"Seni özlediğim kadar değil. Sessizlik sağır ediciydi. Çalışmak için kaosa ihtiyacım olduğunu öğrendim."

Güldü. "Bu çok komik."
Başını kaldırıp ona baktı. "Hadi yatağa gidelim. Seninle olmak istiyorum." "Dünyada senin olduğun yerden başka olmak istediğim bir yer yok." "Sanırım bunu daha önce bir yerlerde duymuştum."
Gülümseyerek onu öptü ve sonra onu kaldırıp yatağa götürdüğünde onu şaşırttı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

J Annesi, Charlie ve büyükanne ve büyükbabası endişeli bir telaş içinde geldiklerinde eff uyukluyordu ve gözleri ne olduğunu görmek için açıldı
devam ediyordu.

Annesi yatağın üzerine eğilip yanağından öptü ve saçlarını okşadı.
"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi.

"Aynen. Yolculuğunuzu mahvettiğim
için üzgünüm." "Sen bozmadın. O
kaltak Ethel yaptı."

Güldü ve sonra yüzünü buruşturdu. "Beni güldürme." "Hay
aksi. Ağrın nasıl?"

"İdare edilebilir. Hey, büyükanne," dedi Adele yüzünün diğer tarafını
öptüğünde.

"Merhaba, benim tatlı oğlum. Canın yandığı için
üzgünüm." "Ben iyiyim."

Onları sıcak bir şekilde karşılayan Kelsey'i görmek için diğer yatağa
geçtiler. "Anne, Charlie, Büyükanne, Büyükbaba, Kelsey'nin anne ve
babasıyla tanışın, Dave ve Liz,"

Jeff söyledi.

El sıkıştılar ve kendilerini tanıttılar.

Sarah, Kelsey'nin annesine, "Duyduğumuza göre bir düğün
planlanıyormuş," dedi.

"Sokakta öyle konuşuluyor."

Sarah, "İrtibatta kalabilmek için numaralarımızı değiştirmeliyiz,"
dedi. Onlar bunu yaparken Jeff, "Hey, Kels?" dedi.

"Evet, canım?"

"Bunu düğünün kontrolünü kaybettiğimiz an olarak not edin."

Pazartesi sabahı GANSETT ISLAND BELEDİYE SARAYI'nda Finn ve Chloe kasaba kâtibinin ofisini aradılar.

"Şurada," dedi Finn, işaret ederek.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu masada çalışan kadın.

"Evlilik cüzdanına ihtiyacımız var, lütfen," dedi Finn.

"Bu konuda yardımcı olabilirim, tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedi Chloe.

"İki gün geriye almak mümkün mü?" Finn sordu.

"Normalde bunu yapamazdık ama fırtınayı göz önünde bulundurarak ne yapabileceğime bir bakayım."

"Bu harika olur," dedi Finn. "Teşekkür ederim." Onlar beklerken Finn karısına sırtıttı. Karısına. Hâlâ evli olduklarına inanamıyordu.

Deacon Taylor arkalarından, "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedi. Döndüklerinde onu ve nişanlısı Julia Lawry'yi gördüler.

"Neden burada olduğunuzu sormamıza gerek var mı?" Deacon gülümseyerek sordu. "Muhtemelen sizinle aynı sebepten."

"Tebrikler," dedi Julia, önce Chloe'ye sonra da Finn'e sarılarak.

"Siz de öyle. Büyük gün ne zaman?"

Deacon, Julia'ya bakarak, "Bugün daha sonra, ama kimseye söylemeyeceğiz," dedi. "Jeff ve Kelsey iyileşip bize katılabilecekleri zaman bir parti vereceğiz. Sen ne dersin?"

Finn, Chloe'ye pis bir sırıtışla, "İki gün önce işi hallettik," dedi. "Sadece bugün yasal hale getiriyoruz."

"Bu harika. Tebrikler."

"Güvende olduğumu duyduğumuza çok sevindik Deacon," dedi Chloe. "Teşekkür ederim. En hafif tabiriyle çılgınca birkaç saat geçirdik."

Julia ürperdi. "Korkunçtu ve bunu bir daha asla düşünmek istemiyorum."

Görevli Finn ve Chloe için bazı formlarla geri döndü, onlar da belirtilen yerleri imzalayarak iki gün öncesinin tarihini taşıyan bir evlilik cüzdanı aldılar.

Finn onu öperek, "Tebrikler Bayan McCarthy," dedi. "Tebrikler, Bay McCarthy."

"Ve şimdi," dedi, "balayı için."

"Gelecek yıl ilk yıldönümlerimizi birlikte kutlayalım," dedi Julia.

"Hadi yapalım," dedi Chloe. "Her şey gönlünüzce olsun çocuklar."

Deacon, Finn'in elini sıkıp Chloe'nin yanağına bir öpücük kondururken, "Sana da," dedi.

Chloe elini Finn'in ona uzattığı kola doladı ve yasal olarak evli bir şekilde belediye binasından çıktılar.

Finn arabanın kapısını tutarken, "Gerçek bir balayına ihtiyacımız var," dedi. "Karım nereye gitmek ister?"

"Burada yakışıklı kocamla birlikte olmaktan son derece memnunum."

"Bütün hayatımız burada geçecek," dedi arabaya bindiğinde. "Hadi muhteşem bir yere gidelim."

"Neresi gibi?"

"Hep nereye gitmek istemiştin?"

"Ben hiçbir yere gitmedim, sen söyle. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Paris'e mi?"

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle. Benimle Paris'e gelmek ister misiniz, Bayan McCarthy?"

"Çok isterim Bay McCarthy."

"O zaman biz de öyle yapacağız."

JULIA VE DEACON ellerinde evlilik cüzdanlarıyla Blaine ve Tiffany'nin evinin arkasındaki garaj dairesine geldiler.

"Frank, Katie ve Shane'e ne zaman söyledin?" Deacon sordu.

"Saat altıda."

"O zamana kadar ne yapacağız?" diye sorarak onu mutfaktaki tezgâha doğru itti.

"Aklıma tek bir şey bile gelmiyor."

"*Tek bir şey bile mi?*" diye sordu boynunu öperek ve onu titreterek.

"Hayır."

Kolunu ona doladı ve ayaklarından kaldırdı. "O zaman sanırım ikimiz için de düşünme işini benim yapmam gerekecek."

Kocasını onu yatak odasına götürürken ona sıkıca tutundu. "Umarım bir süreliğine biraz yapışkan olmamı anlayışla karşılırsın."

"Bana sarılmandan daha çok sevdiğim bir şey yok." "Bu boğucu bir yapışkanlık olacak."

"Ne yaparsan yap baş edebilirim." Onun üzerine çöktü, tatlı yüzüne baktı, her ince ayrıntıyı hafızasına işledi. "Orada olduğum süre boyunca düşündüğüm tek şey sendin." O

Aşk dolu bir geceden sonra şişmiş dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bunu anneme söyleme, tamam mı?"

Gülümseyerek, "Sırrın benimle güvende," dedi.

Pupwell yatağın üzerine sıçradı ve burun kıvrarak aralarına girdi.

"Dinle, seni küçük horoz engelleyici," dedi Deacon. "Daha kaç kere Anneni benimle paylaşmak zorunda olduğunu söylemek zorunda mıyım?" Pupwell sızlandı.

"Bebeğime kötü davranma," dedi köpeği kucaklayarak.

"Seni benimle paylaşmaya ihtiyacı var."

"O bunu biliyor, değil mi tatlı çocuk?"

Pupwell, Deacon'ın kesinlikle anladığını düşünerek memnuniyetle iç çekti. Julia Lawry tarafından sevilme başlarına gelen en güzel şeydi.

Öğleden sonrayı yatakta uyuyarak, sevişerek, planlar yaparak ve Pupwell'e sarılarak geçirdiler. Saat beşte duş almak ve düğün için üstlerini değiştirmek üzere kalktılar.

Saat beş buçukta Deacon yatak odasının kapısını çaldı. "Hazır mısınız?"

"Evet, içeri gel."

Julia boy aynasından başını çevirip ona baktı, üzerinde Tiffany'nin bir süre önce düğünleri için almasına yardım ettiği elbise vardı.

"Vay canına," dedi uzun bir nefes vererek.

Elbise kremi kirli beyaz ipekten, spagetti askılı, vücuda oturan ve uzun, dökümlü bir etek. Saçlarını toplamış ve yüzük taşıyıcısı olarak görev yapacak olan Pupwell'e beyaz bir papyon takmıştı.

Birkaç hafta önce, hazır olduklarında kullanmak üzere alyans almak için anakaraya gitmişlerdi.

"Sen... Çarpıcısın. Ne kadar şanslıyım?"

Elbisenin içindeyken ona verdiği tepki, umduğu her şeydi.

-Ve biraz daha. "Beğendiğine sevindim." Kadın onun haki takım elbisesi ve beyaz gömleği içindeki görüntüsüne baktı.

"Beğendin mi?" Elleri onun kalçalarına koydu. "Bayıldım."

Yumuşak, tatlı bir öpücük ekledi: "Seni seviyorum ve evlenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de sabırsızlanıyorum. Bu arada sen de çok güzel

görünüyorsun." "Teşekkür ederim." Deacon Pupwell'in tasmaını ondan aldı. "Ve bizim

küçük çocuk da şık görünüyor

mu?" "O çok tatlı."

Deacon onu odadan çıkarmadan önce, "Daha sonra söylemeyi unutursam diye söylüyorum, bu hayatımın en güzel günüydü," dedi.

"Hayatımın en güzel günü senin kurtarıldığını duyduğum andı."

"Bunun üstüne gidelim, olur mu?"

"Evet, lütfen."

"VE JULIA NEDEN GELDİKLERİNİ SÖYLEMEDİ Mİ?" Shane, kız kardeşi ve Deacon gelmeden önce etrafı toparlamaya çalışan Katie'ye sordu.

"Hayır, sadece bizimle bir şey paylaşmak istediler."

"Kız kardeşin için temizlik yapmayı bırakacak mısın? Burası her zamanki gibi tertemiz."

Katie aniden durdu, sanki evlerini ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı ve onun haklı olduğunu fark etti. Yine aynı şeyi yapıyordu, ihtiyacı olmayan yerlere acımasız bir düzen getirmeye çalışıyordu. Bu özellik, memnun edilmesi imkânsız bir Hava Kuvvetleri subayını memnun etmeye çalışarak geçen bir çocukluktan kalmaydı. Hiçbir şey yeterince temiz, yeterince düzenli, yeterince organize değildi.

Hiçbir şey yeterli değildi.

"Kimse sizi ya da evinizi yargılamıyor," dedi Shane nazikçe. "Ne ben ne de seni burada ziyaret edecek olan herhangi biri."

"Bana hatırlattığın için teşekkür ederim. Bazen buna hâlâ ihtiyacım oluyor." "Bunun için her zaman buradayım."

"Hâlâ orada olmasından, hâlâ beni kontrol etmesinden nefret ediyorum."

Shane onu kendine doğru yaklaştırdı. "Seni kontrol etmiyor."

"Bazen öyle hissediyorum."

"O senin hayatından çıktı ve tam olarak ait olduğu yerde." "Bana söylemeye devam et."

"Duyacağım. Bunu duymaya ihtiyacın olduğu sürece."

"İyi haberlere ne dersin?" Katie ona bakarak sordu. "Ben de bunun için buradayım."

"Fırtına sırasında Vic'den kan tahlili yapmasını istedim çünkü hamile olabileceğimi düşündüm ve emin olmak istedim."

"Ve?" diye sordu, nefesi kesilmiş bir halde.

"Öyleyim."

"Aman Tanrım, Katie. Bunu benden nasıl sakladın?"

"Düzgün bir kutlama yapana kadar beklemek istedim." Ona sıkıca sarıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Endişeli ama mutlu." Yazın başlarında yaptıkları düşük onları yıkmıştı ama hemen yeniden denemeye karar vermişlerdi.

"Bunun tutacağına dair içimde iyi bir his var."

"Gerçekten öyle umuyorum."

"Ne olursa olsun, bu iş bizde."

"Senin yanımda olman, daha önce de atlatmamı sağladı."

Uzun bir süre sarıldılar.

"Çok heyecanlıyım," diye fısıldadı.

"Ben de öyle. Tüm bu süre boyunca sinirlerimi bozmamaya çalışacağım." O an kapı ziliyle bölündü.

"Bu konuşma daha sonra devam edecek," dedi. "Daha sonrasını dört gözle bekleyeceğim."

Shane kapıya gitti ve babasıyla Betsy'yi görünce şaşırdı.

Onları içeri almak için fırtına kapısını iterek açtı. "Selam çocuklar. Ne var ne yok?" "Julia onunla burada buluşmamı istedi," dedi Frank.

"Öyle mi yaptı?" Katie, omuz silkmış olan Shane'e baktı. "Neler olduğunu merak ediyor musun?"

"Sanırım yakında öğreneceğiz."

37. BÖLÜM

A Deacon onları Shane ve Katie'lere götürürken Julia'nın aklından milyonlarca düşünce geçiyordu; geçmişteki zor anılardan Deacon ve Pupwell'le birlikte bulduğu güzel hediye. Onların küçük ailesi ona hayatındaki her şeyden daha fazla neşe getirmişti ve onunla evlenmek için sabırsızlanıyordu.

"Orada ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Her şeyi. Tüm hayatım ve her şeyin bu noktaya nasıl geldiği ve sen."

"Umarım sadece iyi şeyleri düşünüyorsunuzdur."

"Çoğunlukla."

"Bugün kötü şeyler yapmak yok. Buna izin yok."

"Owen'ı da davet etmemin bir sakıncası var mı? Bunu onsuz yapamam." "Elbette sakıncası yok."

"Blaine'i ve aileni davet etmek istemediğine emin misin?" "Bunun için değil. Hepsi partide olacak."

Julia, ağabeyine bir dakikalığına Katie'lere uğrayıp uğrayamayacağını soran bir mesaj gönderdi.

Tabii, diye cevap verdi. Ne oldu? Seni gördüğümde anlatırım. Her şey yolunda mı?

Evet, her şey yolunda.

Zavallı Owen felaket beklemeye şartlanmıştı.

"Ailen bunu onlar olmadan yaptığımız için kızmayacak, değil mi?" Julia sordu.

"Denizde yaşadığım felaketten kurtulduğum için o kadar minnettarlar ki beni affedecekler. Onlara bunun spontane bir şey olduğunu söyleyeceğim, ki öyleydi, ve onlar da anlıyorum."

"Umarım öyledir. Yeni ailemin benden nefret etmesini istemiyorum."

"Senden asla nefret edemezler. Beni ne kadar mutlu ettiğini gördüler."

"Seni nasıl evcilleştirdiğimi gördüler."

"O da var," dedi gülerek. "Bir şey isteyebilir miyim?" "Ne istersen."

"Vay canına. Böyle bir gün, ha?" Onu

dürttü. "Ne istiyorsun?"

"Düğünümüzde benim için şarkı söyler misin?"

"Evet, Deacon, düğünümüzde senin için şarkı söyleyeceğim. Özel bir isteğiniz var mı?" "Size bırakıyorum."

Julia yeni kocasına ne söyleyebileceğini düşündü, ona ve bu ana karşı hissettiklerini özetleyecek bir şey.

Deacon kamyonetini Katie ve Shane'in evinin önüne çekti ve Frank McCarthy'nin gümüş renkli sedanının arkasına park etti. "Frank zaten burada."

"Ne haltlar döndüğünü merak ediyorlar." "Gidip onlara söyleyelim. Beni bekleyin."

Deacon kamyonundan indi ve ona yardım etmek için yanına geldi. Sonra Pupwell'i arka koltuktan aldı.

Katie onları ön kapıda karşıladı, Julia'yı ikizine gösterdiğinde söylediği gibi "elbiseyi" giymiş görünce şaşkınlıktan yüzü düştü. "Aman Tanrım, çocuklar! Evleniyorsunuz!"

"Evet ve herkesi davet etmediğimiz için bunu gizli tutuyoruz."

Julia şöyle dedi. "Gelecek yaz büyük bir partiyle bunu tekrar yapacağız. Ama şimdilik sadece evlenmek istedik ve Jeff hastanedeyken ve Deacon'a neredeyse olanlardan sonra..."

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin." Katie önce ona sonra da Deacon'a sarıldı. "Anladım."

Frank Julia'ya sarıldı ve Deacon'la el sıkıştı. "Şu işi bitirelim mi?"

Owen bir saniye sonra kapıdan içeri girdi. "Neler oluyor?"

"Julia ve Deacon evleniyor!" Katie söyledi.

"Şimdi mi?" Owen sordu.

"Hemen şimdi," dedi

Deacon.

Julia kardeşinin yanına gitti. "Sadece Katie ve Shane'i yanımıza alacaktık ama seni dışarıda bırakamazdım. Üçümüz..." Boğazı bir yumruyla kapandı.

Owen kız kardeşine sarılırken yumuşak bir sesle, "Üçümüz bir takımız," dedi. "Bunu sensiz yapamazdım."

"Burada olmaktan onur duyuyorum." "Beni verecek misin?"

"Asla, ama size memnuniyetle eşlik ederim."

Owen'ın uzattığı kolu tuttu ve onunla birlikte mutfağa giderken Deacon ve Shane Katie, Frank ve Betsy ile birlikte oturma odasında kaldılar.

"Bundan kimseye bahsetme, tamam mı?" Julia sordu. "Annemin ve diğerlerinin bunu onlar olmadan yaptığımız için üzölmelerini istemiyorum."

"Laura'dan başka kimseye söylemeyeceğim ve bunu gizli tutacağız. Söz veriyorum." "Teşekkür ederim. Bunu yazın sevdiğimiz herkesle tekrar yaparız.

Orada."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim."

"Benim için burada olduğun için teşekkür ederim." "Her zaman. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ve bu benim için her şey demek." Duygusallaştığını hissetti ve damadını karşılarken dağılmamak için kendini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Deacon onun için şarkı söylememi istedi, o yüzden bunu yolda yapacağım,

Tamam mı?"

"Patron sensin."

"Hazır mısınız?"

"Sadece kısa bir şey," dedi Owen. "Seni ne kadar sevdiğimi ve Deacon'la senin adına ne kadar mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. O senin için mükemmel biri."

"Evet, öyle ve ben de seni seviyorum. Geri kalanımızın şu anda sahip olduğumuz şeylere sahip olmasını mümkün kılmak için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Ben yapmadım-"

Julia parmak uçlarına kalkarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Evet, yaptın Owen. Bizim için her şeyi yaptın ve bunu asla unutmayacağız."

Duygularını kontrol altına almak için bir an durdu ve sonra Deacon için seçtiğı şarkıyı söylemeye başladı. "Can't Help Falling in Love" onun için ne olduğunu ve her zaman ne olacağını mükemmel bir şekilde özetliyordu. Owen'la birlikte sahnede görünmeden önce açılış dizesini söyledi.

Deacon mutfağın kapısında gözyaşlarını silerken Pupwell ayaklarının dibinde oturmuş, anne ve babasının şimdi ne haltlar karıştırdığını merak ediyor gibiydi.

İkinci kıtayı kapı aralığından, bakışları Owen'a kilitlenmiş bir şekilde söyledi ve Owen'la birlikte oturma odasına girerken şarkıyı bitirdi.

Owen onu öptü ve elini Deacon'ınkiyle birleştirdi. Deacon'a sert bir sesle, "Julia'mıza iyi bak," dedi.

"Her zaman," dedi Deacon.

Frank, "Arkadaşlar, bugün burada Julia Lawry ve Diyakoz Taylor'ın aşkını kutlamak için toplandık," dedi.

Daha sonra Julia ne dediğini, Deacon'ın ne dediğini, Frank'in ne dediğini hatırlamaya çalışacaktı ama hepsi gözyaşlarından ve zapt edilemeyecek kadar derin bir aşktan oluşan bir bulanıklıktı. Katie ve Shane'in düğününü hatırladı, Shane onu resepsiyon sırasında motosikletiyle gezmeye ikna etmişti. Ortadan kaybolarak bir skandal başlatmışlardı ve o zamandan beri birlikteydiler.

Son zamanlarda onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ederek geçirdiği saatler ona işkence gibi gelmişti ama yüzüğü parmağına takıp onu sonsuza dek sevecekti, sanki tüm hayatı bu ana ve bu adama bağlıymış gibi hissediyordu. Onca cehennem ve kalp ağrısı, yeme bozukluklarıyla mücadele ettiği yıllar, çıktığı diğer tüm erkeklerle yaşadığı mutlak saçmalıklar... Hepsi ona ve onlara gelmişti.

"Rhode Island Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Diyakoz, gelinini öpebilirsin."

Yüzünü ellerinin arasında tutarken, gözlerinde tüm kalbiyle ona baktı. Sahip olduğu her şey onundu. Onun sahip olduğu her şey de onundu. Tam da olması gerektiği gibi.

Muhteşem gözleri çok daha fazlasını arzulayarak parlarken bile onu yumuşak ve nazıkçe öptü. Bunun için daha sonra zamanımız olacaktı.

Her şey için dünya kadar zamanları vardı.

İRLANDA İSTİLASI Perşembe günü Slim'in Shannon ve Seamus'un ailesini adaya getirmesiyle planlandığı gibi gerçekleşti.

Shannon, Victoria ve Seamus, fırtınadan sonra büyük ölçüde eski haline getirilen adada onları karşılamak üzere havaalanında hazır bulunuyorlardı.

Hâlâ elektriğin gelmesini bekliyorlardı, ancak feribotların tekrar çalışmaya başlamasıyla jeneratörlere yakıt ikmali yapabildiler ve işleri devam ettirebildiler.

Duygusal iniş çıkışların yaşandığı gergin bir hafta olmuştu, ama şimdi misafirler gelmeye başlayınca Shannon her şeyi akışına bırakmaya çalışmış, böylece bir zamanlar asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğü bir anın tadını çıkarabilmişti.

Shannon arkasına yaslanıp teyzesi Nora'nın, kardeşlerini trajik bir şekilde genç yaşta kaybettiklerinden beri her zaman yaptığı gibi annesini şımartan Seamus'a sarılışını izledi. Seamus minik annesini kaldırdı ve etrafında döndürerek kahkahalarla çığlık atmasını sağladı.

"İndir beni, seni lanet olası aptal," dedi Nora.

Onun sesinin lirik tınısından, evinin sesinden ve Seamus'un duyduğu coşkuyla ama aynı zamanda gözyaşları seliyle ona sarılan kendi annesi Breeda'nın sesinden zevk aldı.

"Anne, bu su dökmeler de neyin nesi?" Shannon sordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim."

"Aynen. Çok uzun zaman oldu." Geri çekildi ve Vic'e elini uzattı. "Bu benim inanılmaz nişanlım, Victoria Stevens. Vic, annem Breeda ve babam John'la tanış."

Annesi Vic'i sert bir kucaklamayla sarmaladı, Vic onu bunun olacağı konusunda uyarmıştı.

"Sonunda seninle yüz yüze tanışabildiğim için çok mutluyum," dedi Vic annesinin kucaklamasına karşılık verirken. Ailesini FaceTime görüşmeleri sayesinde tanımıştı. Sonra babasına, ardından da Seamus'un ailesine sarıldı. "Bizim için bu kadar uzaktan geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Breeda, Shannon'a ağlamaklı bir bakış atarak, "Bunu hayatta kaçırmazdık, aşkım," dedi.

Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. İlk aşkı Fiona'yı cinayete kurban verdikten sonra o kadar derinlere dalmıştı ki, etrafındaki herkes bir daha asla ortaya çıkamayacağından korkmuştu. Ve yıllarca da çıkamamıştı. Yaptığı en iyi şey, herkesin onu Nora teyzesiyle birlikte Seamus'u ziyaret etmek için Gansett'e gitmeye ikna etmesine izin vermektir. Onun için endişelendiklerini biliyordu ve yapmak isteyeceği en son şey olduğu halde onu Nora'yla gitmeye ikna etmişlerdi.

Kendi arkadaşlığından ve uyanık olduğu tüm saatlerde ve nadir uyku saatlerinde ortaya çıkan kabuslarda onu rahatsız eden korkunç düşüncelerden yorulmaya başladığı bir zamanda onu geziyle vurmuşlardı.

Gansett'e vardıkları gün Vic'le tanışmış ve o kadar kısa sürede kendini daha iyi hissetmişti. Kaçınılmaz olanı onunla birlikte inkâr etmeye çalıştığında bile, ona verdiği yeni yaşam fırsatını asla tam olarak takdir edemeyecekti. O da

Yeniden aşık olmaktan o kadar korkuyordu ki, Fi'yi kaybettiğinden beri başına gelen en iyi şeyi neredeyse mahvediyordu. Ama Vic'i şeytanlarıyla yüzleşmeye zorlayan bir duruş sergilemek ve şimdi onunla dört gözle beklediği mutlu geleceği seçmek zorunda bıraktı.

Düğünleri için geri sayıma başladıklarında sadece onu, onun sevgisinin hediyesini ve birbirlerine verecekleri sözü düşünmek bile günlerce boğazına bir yumru oturmasına neden olmuştu. Böyle bir aşkın riskleri de vardı. O

Bunu çok iyi biliyordu ama Victoria ona aşklarının risk almaya değer olduğunu göstermişti. O buna değerdi.

Son birkaç haftadır Fi'yi uzun zamandır düşünmediği kadar çok düşünüyordu ve bu da Vic'le bulduğu mutluluğun ortasında kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Bazen Fi sonsuza dek gitmişken böyle bir mutluluğa ne hakkı olduğunu merak ediyordu. Ne zaman böyle şeyler düşünse, Fi'nin ona bunu kesmesini söyleyeceğini hemen anlıyordu.

Hayat yaşamak içindir, derdi. Ona, birlikte geçirdikleri yıllar boyunca onu tüm kalbiyle sevdiğini ve onu kaybettikten sonra yapabileceği tek şeyin parçaları toplayıp ilerlemek olduğunu hatırlatırdı. Shannon, Fi'nin Vic'i en az onun kadar seveceğinden emindi. Bu, büyük gün yaklaştıkça yüzeye çıkan duygularla başa çıkmasına yardımcı oluyordu.

Misafirlerinin kalacağı Seamus'un evine vardıklarında Vic, "Çok sessizsin," dedi. Carolina yaralı olduğu için Seamus'u onları bir otele yerleştirmesi için ikna etmeye çalışmışlardı ama ikisi de buna yanaşmamıştı.

Carolina'nın arkadaşları Linda McCarthy, Francine Saunders ve Betsy Jacobson, misafirleri için bol miktarda yemek olduğundan emin olmak için günlerdir yemek pişiriyorlardı. Bir adada böyle bir mucizeyi gerçekleştirmeyi başarmışlardı.

Geniş çaplı elektrik kesintisi onu ve Vic'i derinden etkilemişti.

Gansett'teki ada topluluğu onu şaşırtmayı asla başaramadı. Kolektif kollarını bir kez etrafınıza sarıp sizi kendilerinin bir parçası haline getirdiklerinde, asla bırakmadılar ve ortaya çıkan her şey için gerektiği gibi ortaya çıktılar.

Shannon, Vic'in yorumuna karşılık olarak, "Sadece düşünüyorum," dedi. "Mutlu düşünceler, umarım."

"Çoğunlukla."

Onu elinden tutup Seamus ve Carolina'nın yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece burada bulunarak ve benimle ve tüm şeytanlarımla evlenmeyi kabul ederek bunu yapıyorsun, aşkım."

"Eğer zorlanıyorsanız, umarım bu konuda benimle konuşabileceğinizi biliyorsunuzdur."

Shannon alnını onunkine yasladı. "Biliyorum tatlım, ama bana hatırlattığın için teşekkür ederim. Ben iyiyim. Sadece bu hafta her şeyi hissediyorum."

"Ben de öyle. En çok da birbirimizi bulduğumuz için, ileriye bakacak çok şeyimiz olduğu için şükrediyorum."

"Tüm bunlar için minnettarım ama özellikle size ve bizim için mücadele edip bunun gerçekleşmesini sağladığınız için minnettarım."

Onu öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Bunu birlikte başardık ve daha yeni başlıyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

S Gün aydınlık, güneşli ve serin, bir düğün için mükemmel bir Eylül günü olarak doğdu. Aldıkları en güzel düğün hediyesi ise Öğle saatlerinde adaya elektrik verildi.

Şükürler olsun, diyordu Seamus bir mesajında ve elektrik olmadan vazgeçmek zorunda kalacaklarını düşündükleri bir son dokunuş olarak ağaçlara ışıklar dizerken çekilmiş fotoğraflarını gönderiyordu.

"Böyle ilkel bir yerde yaşamaya nasıl dayanabiliyorsunuz anlamıyorum. Victoria'nın annesi bir gece önce adaya geldiğinden beri en az üçüncü kez, fırtınadan sonra hâlâ temizlik yapan ve neredeyse bir haftadır elektriksiz çalışan bir adaya geldiklerini söyledi.

Victoria da üçüncü kez, "Burayı seviyoruz," dedi. "Burası evimiz."

Shannon ve Victoria'nın düğün gecelerini geçirecekleri Beachcomber'daki balayı süitindeydiler.

"Peki ya çocuklarınız olduğunda? Onları kuş uçmaz kervan geçmez bir adada büyütme istemeyeceksiniz."

"Onları büyütme için daha iyi bir yer düşünemiyorum anne. Burası şimdiye kadar yaşadığım en iyi yer. Tanıdığım en iyi insanlar."

Annesi bunu umursamadı ama Victoria annesinin düğün davetini iptal etmek üzereydi. "O hâlâ bir feribotta güverte tayfası ve her an sınır dışı edilebilir. Bundan emin misin?

Victoria?"

Vic annesinin suratına yumruk atmamak için gereken sabrı topladı. Bu dürtüsünü ilk kez kontrol etmek zorunda kalmıyordu ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı. "Sana defalarca söylediğim gibi,

Shannon vatandaşlık başvurusunda bulundu ve kaptanlık sınavına girmek için çalışıyor."

"Bu düğünün yeşil kartla ilgili olmadığından emin misiniz?"

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım ve hazırlanmamı bitirebilmem için şimdi gitmeni isteyeceğim."

"Bu geçerli bir soru Victoria."

"Bugün benim düğün günüm anne. Eğer sevdiğim adam hakkında nefret dolu şeyler söyleyecekse, düğüne davet edilmeyeceksin."

"Buna cesaret edemezsin."

"Öyle düşünmüyor musun? Onunla ya da hayatlarımızla ilgili bir kelime daha edersen resmen davet edilmeyeceksin."

Birinin kapıyı çalmasıyla yarıda kesilen bir bakışmaya giriştiler.

Victoria kapıyı açmak için annesinin yanından uzaklaştı.

David ve Daisy onu karşılarken genişçe gülümsediler.

"Lütfen içeri buyurun," dedi Victoria, onları görünce rahatlamıştı.

"Muhteşem görünüyorsunuz."

"Sen de öyle," dedi Daisy. "Saçların inanılmaz."

"Cindy bu sabah yaptı." Victoria, örgüler ve çiçeklerle örülmüş özenli bir stil tercih etmişti.

"Vay canına," dedi David. "İyi temizlik yapıyorsun."

Victoria ona şakacı bir şekilde kaşlarını çattı. "Sen de öyle doktor. Bu annem Carol. Bunlar da David ve Daisy Lawrence. David ve ben klinikte birlikte çalışıyoruz."

"Ah, evet, siz *doktorsunuz*," dedi Carol. "Çok etkileyici."

"Seamus'un evinde görüşürüz anne. Adresi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Baban ve o kadın şimdiye kadar adaya varmış olmalılar."

Onları davet etmek zorunda kaldığına inanamıyorum."

"Orada görüşürüz anne," dedi Victoria, ona kapıyı gösterip arkasından kapatarak. "Korkunç biri. Özür dilerim."

"Bizden özür dileme," dedi David. "Sen iyi misin?"

"Shannon'ın yeşil kart için benimle evleneceğini söyleyene kadar harika bir gün geçiriyordum."

David'in ağzı açık kaldı. "Bunu o mu *söyledi*?"

"Kesinlikle öyle dedi, aynı zamanda onun feribotta sadece bir güverte görevlisi olduğundan bahsetti. Senden çok daha fazla etkilendi."

"Doktor meselesinin ne olduğunu merak ediyordum."

"Seninle evleniyor olsaydım çok daha mutlu olurdu."
Daisy ellerini onun koluna doladı. "Üzgünüm, ama o alındı."
Victoria annesini taklit ederek, "Bir *doktorla* evli olduğun için çok şanslısın Daisy," dedi.
"Vay canına, tam isabet."
"Ne yazık ki onunla başa çıkma konusunda yılların deneyimine sahibim." "Bu günü senin için mahvetmesine izin verme Vic," dedi David.
"Yapmayacağım. Merak etme. Sadece elbisemi giymem gerekiyor. Daisy, bana yardım edebilir misin?"
"Bu onursuz hizmetçinin işi değil mi?" David sırtarak sordu.
Daisy'yle birlikte güldüler ve Victoria en yakın arkadaşları sayesinde kısa sürede eski haline döndü. "Teşekkürler çocuklar."
"Ne için?" Daisy sordu.
"Her şeyi. Arkadaşlığınız benim için çok şey ifade ediyor." "Aynı şey bizim için de geçerli," dedi David.
Victoria Daisy ile birlikte yatak odasına gitti ve kapıyı kapattı. Gözlerini kapadı ve kapıya yaslandı.
"Sen iyi misin?" Daisy sordu.
"Harikayım. Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı."
"Benim de seninki gibi bir annem vardı, her zaman beni küçümseyecek, kendi yargılarımı sorgulamamı sağlayacak, kendimi küçük hissettirecek bir yorumda bulunurdu."
"Evet," dedi Victoria yumuşak bir sesle. "O her zaman böyleydi."
"Onu hayatınızda tutmak gibi bir zorunluluğunuz yok. Zehirli annemden uzaklaşmak yaptığım en iyi şeydi, aynı zamanda en zor şey olsa bile."
"Bu düşünce bir süredir aklımdaydı. Bugünden sonra bir hamle yapmam gerekebilir. Keşke ailemden ikisini de düğüne davet etmeseydim. Tek yaptıkları beni strese sokmak. Birbirlerinden nefret ediyorlar. Üniversite mezuniyetimden beri birbirlerini görmediler, onlar yüzünden unutmayı tercih ettiğim bir gün daha."
"Bugünü senin için mahvetmelerine izin vermeyeceğiz." "Burada benimle olduğun için teşekkür ederim."
"Tabii ki. Hadi seni bu muhteşem elbisenin içine sokalım."
Güzel ipek elbise etrafını sararken, Victoria heyecan ve beklentiyle başının döndüğünü hissetti. Bugün hayatının aşkı Shannon'la evlenecekti. Ona ve aşklarına odaklandığı sürece, bu şimdiye kadarki en güzel gün

olacaktı.

SHANNON onu görmek için sabırsızlanıyordu. Daha önce onu Beachcomber'a bavulları ve elbise çantasındaki elbisesiyle birlikte bırakmıştı.

David ve Daisy onu birkaç dakika içinde Seamus'un evine götüreceklerdi.

Ailesinin onun için herhangi bir drama neden olmadığını umuyordu. Onları davet edip etmeme konusunda durmadan tartışmışlardı. Gelmelerini istedikleri için pişman olmadıklarını umuyordu.

Annesi Breeda, Seamus'un ona beklemesini söylediği Seamus ve Carolina'nın yatak odasına geldi. Yetki Seamus'taydı. Shannon gezintiye çıkmıştı.

"Nasıl-sın canım?" diye sordu annesi. "İyi-yim.

Heyecanlı-yım. Hazır-ım."

Breeda yakasına bir çiçek il-iş-tirdi. "Bir zamanlar bugünü gö-recek kadar yaşayamayacağımı düşünüyordum. Sen ve Victoria için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. O çok hoş bir genç hanım ve seni eskiden olduğ-u gibi gülümserken görmek çok güzel."

"Hiç unutmasam bile yeniden mutlu olmak iyi hissettiriyor."

Ellerini onun göğ-süne dayadı. "Tabii ki bil-miyorsun aş-kım. Nasıl yapabildin? Fi seninle gurur du-yardı. Bili-yorum, ben de öyle-yim, baban da öyle."

"Bunun benim için anlamı çok büyük. Teş-ekkür ederim."

Seamus kapıya geldi. "Hazır mısın, dostum?"

"Bunu biliyorsun." Kolunu annesine doğru uzattı. "Hadi evlenelim."

Annesi ve Seamus'la birlikte dışarı çıktığında, kendisini bekleyen büyük bir kalabalık görünce şaş-ırdı. Tüm kasaba onlar için toplanmış-tı ya da öyle görünüyordu. Annesini daha önce hazırladıkları sandalyelerin ön sırasına götürdü ve onu öptükten sonra babasına, amcasına ve çoktan gözyaşlarına boğulmuş olan Nora teyzesine sarıldı.

Her şey düğün için hazırlanırken, bahçenin bir haftadan kısa bir süre önce fırtına yüzünden neredeyse yerle bir olduğuna inanmak zordu. Seamus ve diğer arkadaşları burayı düğüne yetiştirmek için çok çalışmış-lardı. O ve Victoria, Seamus'a sonsuza dek minnettar kalacaktı. Büyük günlerini kurtarmak için yardım eden herkesi.

O, Seamus ve Slim, bir önceki geceden beri kaynamakta olan eski moda New England istiridye yemeği için bir çukur kazmış-lardı. Bir çadır vardı.

Carolina'nın sabahı masaların kurulmasına ve diğer hazırlıklara nezaret ederek geçirdiği yan bahçede kaldırılmıştı.

Artık zamanı gelmişti ve tam Vic'i neyin tuttuğunu merak ettiği anda, David ve Daisy ile birlikte iki sıra sandalyenin arasındaki koridorun en ucunda belirdi. Koridoru beyaz bir örtü kaplıyordu. Vic ona bunun elbisesini kirden korumak için olduğunu söylemişti.

Daisy kendi buketini ve Victoria'nınkini tutarak ona uzattı. Yerlerini aldıklarında, Shannon Evan McCarthy'ye işaret etti ve Niall Fitzgerald, müzik yapıyorlardı.

Daisy önce geldi, şampanya rengi bir elbise giymişti ve evet, Victoria'dan şampanyanın bir renk olduğunu öğrenmişti.

Evan ve Niall enstrümantal müzik çalarken, Victoria David'in koluna girerek koridorda yürümeye başladı.

Shannon, Victoria'nın babasının, "Bunu benim yapmam gerekirdi," dediğini duydu. "Sus," dedi karısı.

Shannon bunu daha iyi ifade edemezdi. Bakışları yakında karısı olacak olan muhteşem kadına sabitlenmişti. Kadın ıslıl ıslıldı, en yakın arkadaşının kolunda ona doğru gelirken gülümsemesi hiç olmadığı kadar büyüktü. David onu kendisine teslim ettikten sonra Shannon onun elini tuttu, arkasından öptü ve sevgilisinin yüzüne baktı. "Geldiğin için teşekkürler, aşkım."

"Hayatta kaçırmazdım."

Frank onlara istediklerini verdi; birbirlerine olan bağlılıklarını yasal hale getiren hızlı ve basit bir tören.

Birkaç dakika içinde onları karı koca ilan etmişti ve Shannon gelinini, sonsuz aşkını, mutlu sonunu öpüyordu.

SAATLER SONRA parti, ada sakinlerinin çoğunun dans pistinde olmasıyla hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyordu - ya da öyle görünüyordu.

Big Mac ve Linda ayakları ağrıyana kadar dans etmişlerdi ve Carolina, Seamus, Ned ve Francine, Frank ve Betsy, Kevin ve Chelsea ve bebek Summer ile birlikte biraz soluklanıyorlardı.

"Ne hafta oldu ama," dedi Linda. "Bir kasırga ve üç düğün. Bu bir rekor olmalı."

"Sanırım öyle," dedi Big Mac.

"Üçüncü düğünü nereden duydun?" Frank sordu. "Bunun bir sır olması gerekiyordu."

Linda kayınbiraderine nazlı bir bakış atarak, "Benim kaynaklarım var," dedi. "Başka kim evlendi?" Chelsea sordu.

"Söylemiyoruz," dedi Frank, "çünkü eğer söylemezsek duygularımız incinir. insanlar davet edilmediklerini öğrendi. Söz konusu çift önümüzdeki yaz bir düğün yapmayı planlıyor, ancak şimdi yasal olarak evlenmek istediler."

"Bu çok romantik," dedi Francine.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı

Frank.

"Providence'tan Jeff'in kalça ameliyatının başarılı geçtiğine ve Kelsey ile birlikte iyileşme yolunda ilerlediğine dair harika haberler geldi," dedi Big Mac.

"Gerçekten de çok iyi haber," dedi Ned. "O çocukları ait oldukları yere geri götürmek için sabırsızlanıyorum."

"Bilily'den hâlâ haber yok mu?" Kevin sordu.

"Hiçbir şey yok," dedi Big Mac acımasızca. "Sahil Güvenlik aramayı durdurdu ama Blaine ve ekibi hâlâ Tuz Göleti'nde devriye geziyor. Deacon bugün bütün gün dışarıdaydı ve onu bulana kadar her gün dışarıda olacağını söyledi."

"Tanrım," dedi Francine. "Ne korkunç bir şey."

"Gerçekten de öyle," dedi Big Mac.

"Diğer bir haber de, burada bir mucize gerçekleştirmişsin Seamus," dedi Frank. "Fırtınadan sonra eve döndüğünüzde tam bir karmaşa ile karşılaştığınızı duydum."

"Çok kötüydü," dedi Big Mac. "İlk gün birkaç saatliğine buradaydım ve bugün geri döndüğümde aradaki farka inanamadım."

"Teslim tarihimiz vardı." Seamus hızlı bir şarkıda yavaşça dans eden kuzenini ve Victoria'yı işaret etti. "Onları hayal kırıklığına uğratamazdım."

"Harika bir düğündü Seamus," dedi Linda. "Ağaçlardaki ışıklara bayıldım."

Seamus, "Bu, bugün erken saatlerde elektrikler geldikten sonra son dakikada yapılan bir eklemeydi," dedi.

Carolina, "Ağaçların arasında ışıkları dizen bir maymun gibiydi," dedi.

Kocası kendisine maymun denmesine kızmış gibi yaparken diğerleri güldü.

"Sadece takıldığımı biliyorsun," dedi Carolina ona. "Sen olmasaydın bunların hiçbiri olmazdı."

Seamus, "Bu bir köy işi," dedi, "ve neyse ki bizimki en iyisi."

"Kesinlikle öyle," dedi Linda. "Görünüşe göre Piper ve Jack iyi vakit geçiriyorlar."

"Laura bana aşık olduklarını söyledi," dedi Frank. "Çok heyecanlanmış. İkisini de çok seviyor."

"Gerçekten de ne hafta ama," dedi Linda.

PIPER BENNETT, Jack Downing ile yavaş dans etmenin şimdiye kadarki hayatının en önemli olayı olduğuna karar vermişti.

"Aşağıda işler nasıl gidiyor?" Jack sordu.

"İlahi. Her şey ilahi."

"Kimse benimle dans etmekle ilgili böyle bir şey söylemedi."

"Buna inanmak çok zor. Çılgınca hareketlerin var, bunu zaten biliyordum."

"Hareketlerimi beğenmene sevindim."

O hafta her geceyi birlikte geçirmişlerdi ve daha sonra ona sarılmak için sabırsızlanıyordu.

Cindy Lawry ve Jace Carson yanlarında dans etti. "Nasıl gidiyor aşk kuşları?" Cindy sordu.

Piper Beachcomber'da edindiği arkadaşına gülümsedi. "Oldukça iyi gidiyor. Ya sen?"

Cindy seksi erkek arkadaşına baktı. "Her şey çok iyi gidiyor."

"Hey, çocuklar," dedi Maddie McCarthy. "Vic onu atacak buket. Çık dışarı."

Piper, "Ben böyle aptalca şeylere inanmam," dedi.

"Oh, hadi ama." Cindy Piper'ın elini tuttu ve nazıkçe çekti. "Beni oraya yalnız gitmeye zorlama. Sanırım Gansett'teki son bekâr kadınlar biziz."

Jace, "Sen bekâr *değilsin*," diyerek Cindy'nin kıkırdamasına neden oldu. "Ne demek istediğimi biliyorsun!"

Sadece Cindy'yi çok sevdiği için Piper onun kendisini dans pistinin ortasına sürüklemesine izin verdi, burada diğer birkaç kadın duruyordu ve Piper'ın hissettiği kadar garip görünüyorlardı.

DJ, "Hazır mıyız hanımlar?" diye sordu. "Bire kadar sayınca, iki-"

Victoria erken bıraktı ve Piper ya buketi yakalamak ya da kafasına çarpmasına izin vermek arasında seçim yapmak zorunda kaldı.

"Şanslı ördek," dedi Cindy.

"Al." Piper buketi Cindy'ye uzatmaya çalıştı. "Sen al." "Hayır, kızım. Adil bir şekilde kazandın."

"Lütfen al," dedi Piper. "Çok yeniyiz ve o buna hazır değil ve-"
"İşte geliyor," dedi Cindy.
"Kazanmaya çalışmadım," dedi Piper.
"Tebrikler," dedi Jace Piper'a. "Sırada sen varsın."
"Baskı falan yok," dedi Piper Jack'e.
"Erimeyi bırakabilirsin," dedi Jack sırtarak. "Her şey yolunda."
Onun tepkisiyle rahatlayan kadın buketi masanın üzerine bıraktı ve
"Hadi dansa geri dönelim" dedi.
Kolları tekrar ona sarıldığı anda kendini daha iyi hissetti.
"Aptalca bir gelenek için neden bu kadar telaşlanıyorsun?" Jack sordu. "Buketi yakalamanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"
"İster inanın ister inanmayın, daha önce bir düğünde bulundum. Kendi düğünüm de dahil." "Bunun için hazır değiliz. Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum, ama şu anda bulunduğumuz yerden mutluyuz."
"Şu anda bulunduğumuz yer yıllardır bulunduğum en iyi yer ve orada uzun, çok uzun bir süre kalmak istiyorum. Eğer sizin için de uygunsa."
"Evet Jack," dedi, nefesi kesilmişti ve bu muhteşem adama her geçen dakika daha da aşık oluyordu. "Bu benim için çok daha iyi."

"EVE GİDEBİLİR MİYİZ?" Dan Torrington sevgili karısına sordu. Karısının çok yorgun olduğunu anlayabiliyordu ama bunu ne ona ne de bir başkasına asla itiraf etmezdi. Bu çocuk annesine çektiği eziyete değse iyi olurdu.

"Ne zaman hazır olursan."
"Ben hazırım. Hadi vedalaşalım." Erken ayrıldıkları için McCarthy kardeşlerden ciddi küfürler işittikleri bir tur attılar.
"Hemen arkalarındayız," dedi Abby Adam'a ve onu susturdu. Dan,
"Bu insanlarla neden arkadaş olduğumuzdan emin değilim," dedi.
Karım.

Grant, "Çünkü hayatında hiç kimseyle bizimle eğlendiğin kadar eğlenmedin," dedi.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladı Dan. "Beni yarın arar mısın?" "Ararım," dedi Grant.

Dan ve Kara gelin ve damada, Seamus'a ve Carolina ve diğerlerini masalarına davet etti ve sonraki yirmi dakikayı

Alex ve Jenny Martinez'den Slim ve Erin Jackson'a, Mallory ve Quinn James'e kadar herkesle sohbet ederek çadırdan çıktılar.

Kara'nın yorgun olduğunu bilen Dan, onları araba yoluna doğru götürmeye devam etti ve sonunda kaçmayı başardılar. "Vay canına, düğündeki herkesi tanımak gibisi yok, değil mi?"

"Gansett Adası'nda işler böyle yürür," dedi Kara. "Herkes herkesi tanır."

"Eğlenceli bir gündü. Shannon ve Vic çok mutlu görünüyorlar."

"Kesinlikle öyle." Kara çıplak ayaklarıyla yürürken parmaklarından yüksek topuklu sandaletler sarkıyordu. "Doğa Ana'nın işleri rayından çıkarma çabalarına rağmen düğünlerinin sorunsuz geçmesine çok sevindim."

Sokağa park etmişlerdi ve Kara'nın telefonu çaldığında Dan'in Porsche'sine varmak üzereydiler. Telefonu çantasından çıkardı ve ekrana baktı. "Annem arıyor. Üç kez aradı. Ne oluyor be?" Kara telefonu açtı. "Anne mi?"

"Oh, Kara, Tanrı'ya şükür sonunda cevap verdin." "Bir düğündeydik. Ne oldu?"

"Sen ve Dan'in hemen Maine'e dönmeniz gerekiyor. Kardeşleriniz cinayetle suçlanıyor."

Dan ve Kara'nın 2024'te başlayacak yeni Downeast Maine Serisi'ne dönüşeceğini duyurmaktan BÜYÜK heyecan duyuyorum! Bu fikri bir süredir düşünüyordum ve bölgeyi tanımak için geçen sonbaharda Bar Harbor ve Mount Desert Island'a bir gezi yaptım. Kara'nın evine ilk kez birlikte gittiklerinde Ballard ailesi içindeki derin bölünmeler ve her şeye mal olabilecek sırlarla karşılaşmaları için aklımda heyecan verici bir hikaye var.

Bu arada, Gansett Duke hakkında daha fazla bilgi vermeye devam edecek ve McKenzie'nin yanı sıra Jeff ve Kelsey ve Gansett Adası'na gelecek olan diğer bazı yeni karakterler. Gansett Adası ve Downeast Maine hakkında daha fazla bilgi gelecek!

HURRICANE AFTER DARK benim 100th kitabım! Buna inanmak çok zor! Ve Gansett Adası kitaplarımın dörtte birinden fazlasını oluşturuyor. 2006'da Mac ve Maddie'nin hikayesini yazarken, Gansett Adası'nın

Bu karakterlerin beni nasıl bir yolculuğa çıkaracağını ya da YEDİ YIL sonra Gansett Adası'nı hâlâ ne kadar seveceğimi hayal bile edemezdim! Bu yolculuğa benimle, McCarthy ailesiyle ve tüm Gansett Adası halkıyla birlikte katıldığınız için teşekkür ederim. Bu seriyi yazmak ve bunun birçoğunuz için ne kadar önemli olduğunu bilmek hâlâ büyük bir heyecan.

Yeni Gansett Adası hikayesinin detayları hakkında sohbet etmek için Karanlıktan [Sonra](#) Kasırğa [Okuyucu Grubuna katılın!](#)

Kitap yazmak için bir köy gerekir ve ben kendi köyüme inanılmaz minnettarım. Beni her gün destekleyen ekibime teşekkür ederim: Julie Cupp, Lisa Cafferty, Jean Mello, Nikki Haley ve Ashley Lopez. Editörlerim Linda Ingmanson ve Joyce Lamb'e, ikinize de çok teşekkür ederim. Benim birincil

Beta okuyucular Anne Woodall ve Kara Conrad'ın yanı sıra Gansett Adası betaları Michelle, Jennifer, Amy, Kelly, Jaime, Doreen, Andi, Mona ve Katy, devamlılık editörüm Gwen Neff ve Tik Tok/Instagram gurusu Rachel Spencer bana çok yardımcı oldular.

Jeff Lawry'nin hayatını kurtarmanın bir yolunu bulmama yardımcı olan tıbbi danışmanım, aile hemşiresi pratisyen Dr. Sarah Hewitt'e her zaman olduğu gibi teşekkür ederim.

Dan, Emily ve Jake'e kariyerimi her zaman destekledikleri için minnettarım, ayrıca etrafımızı saran ve hayatımızı çok eğlenceli kılan arkadaşlarıma ve aileme de. Kürklü bebeklerim Louie ve Sam Sullivan (ve torun köpeğim Tommy Force) kitap yazarken en iyi yoldaşlarım ve onları çok seviyorum.

Tüm bunlara değen okurlarıma, benimle birlikte hareket ettiğiniz ve kitaplarımı desteklediğiniz için çok minnettarım. Bir değişiklik yaptık Bu kitaptan itibaren rutinimizde birkaç değişiklik oldu ve yeni fırsatlardan yararlanmak için heyecan duysam da değişimin tedirgin edici olabileceğini biliyorum.

Amacımın mümkün olduğunca çoğunuzu mutlu etmek olduğundan ve bunun her zaman önceliğim olacağından emin olabilirsiniz.

Okuduğunuz için
teşekkürler! Xoxo
Marie

Beni takip
edin: [Bülten](#)
[listesi](#) [BookBub](#)
[Facebook](#)

Marie Force Yazarının Diğer Kitapları

Gansett Adası Serisi

Kitap 1: [Aşk Hizmetçisi](#)

(Maddie & Mac)

Kitap 2: [Aşk Aptalı](#)

(Joe & Janey)

Kitap 3: [Aşka Hazır](#)

(Luke & Sydney)

Kitap 4: [Aşka Düşmek](#)

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: [Aşk Ummak](#)

(Evan & Grace)

Kitap 6: [Aşk Mevsimi](#)

(Owen & Laura)

Kitap 7: [Aşka Özlem](#)

(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: [Aşk Beklerken](#)

(Adam & Abby)

Kitap 9: [Aşk Zamanı](#)

(David & Daisy)

Kitap 10: [Meant for Love](#)

(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: [Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası](#) (Jared & Lizzie)

Kitap 11: [Karanlıktan Sonra Gansett](#)

(Owen & Laura)

Kitap 12: [Karanlıktan Sonra Öpücükler](#)

(Shane & Katie)

Kitap 13: [Karanlıktan Sonra Aşk](#)

(Paul & Hope)

Kitap 14: [Karanlıktan Sonra Kutlama](#)

(Big Mac & Linda)

Kitap 15: Karanlıktan Sonra Arzu
(*Slim & Erin*)
Kitap 16: Karanlıktan Sonra Işık
(*Mallory & Quinn*)
Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)
Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)
Bir Gansett Adası Noel Novellası
Kitap 19: Karanlıktan Sonra Benim
(*Riley & Nikki*)
Kitap 20: Karanlıktan Sonra Senin
(*Finn & Chloe*)
Kitap 21: Karanlıktan Sonra Bela
(*Deacon & Julia*)
Kitap 22: Karanlıktan Sonra Kurtarma
(*Mason & Jordan*)
Kitap 23: Karanlıktan Sonra Karartma
(*Tam Kadro*)
Kitap 24: Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma
(*Gigi & Cooper*)
Kitap 25: Karanlıktan Sonra Direnç
(*Jace & Cindy*)
Kitap 26: Karanlıktan Sonra Kasırga
(*Tam Kadro*)

Ölümcül Seri

Seninle Bir Gece, *Ölümcül Serinin Ön Romanı*

Kitap 1: Ölümcül İlişki
Kitap 2: Ölümcül Adalet
Kitap 3: Ölümcül Sonuçlar
Kitap 3.5: Ölümcül Kader, *Düğün Novellası*
Kitap 4: Ölümcül Kusur
Kitap 5: Ölümcül Aldatma
Kitap 6: Ölümcül Hata
Kitap 7: Ölümcül Tehlike
Kitap 8: Ölümcül Skandal
Kitap 9: Ölümcül Çılgınlık
Kitap 10: Ölümcül Kimlik

- Kitap 11: [Ölümcül Tehdit](#)
Kitap 12: [Ölümcül Kaos](#)
Kitap 13: [Ölümcül İstila](#)
Kitap 14: [Ölümcül Hesaplaşma](#)
Kitap 15: [Ölümcül Suçlama](#)
Kitap 16: [Ölümcül Dolandırıcılık](#)

Sam ve Nick'in Hikayesi Devam Ediyor...

- Kitap 1: [İşlerin Durumu](#)
Kitap 2: [Zarafet Devleti](#)
Kitap 3: [Birliğin Durumu](#)
Kitap 4: [Şok Hali](#)
Kitap 5: İnkâr Hali, 2023'te Geliyor

Vahşi Dullar Dizisi - Ölümcül Bir Dizi Spin-Off

- Kitap 1: [Senin Gibi Biri](#)
Kitap 2: [Tutunacak Biri](#)

- Yeşil Dağ Serisi*** 1. Kitap: [Tek](#)
[İhtiyacın Aşk](#) (*Will & Cameron*)
Kitap 2: [Elini Tutmak İstiyorum](#)
(*Nolan & Hannah*)
Kitap 3: [Onu Orada Dururken Gördüm](#)
(*Colton & Lucy*)
Kitap 4: [Ve Onu](#)
[Seviyorum](#) (*Hunter & Megan*) Novella: [Benim](#)
[Olacaksın](#) (*Will & Cam'in Düğünü*) Kitap 5: [Bu](#)
[Sadece Aşk](#) (*Gavin & Ella*)
Kitap 6: [Ain't She Sweet](#)
(*Tyler & Charlotte*)

The Butler, Vermont Serisi
(Green Mountain'ın devamı)

Kitap 1: Her Küçük Şey
(Grayson & Emma)
Kitap 2: Bana Aşkı Satın Alamazsın
(Mary & Patrick)
Kitap 3: İşte Güneş Geliyor
(Wade & Mia)
Kitap 4: Sen Var Olana Kadar
(Lucas & Dani)
Kitap 5: All My Loving
(Landon & Amanda)
Kitap 6: Let It Be
(Lincoln & Molly)
Kitap 7: Bir Araya Gelin
(Noah & Brianna)
Kitap 8: Burada, Orada ve Her Yerde
(Izzy & Cabot)
Kitap 9: Uzun ve Dolambaçlı Yol
(Max & Lexi)

Miami Geceleri Serisi 1.

Kitap: Ne Kadar Hissediyorum (Carmen & Jason)
Kitap 2: Ne Kadar Önemişiyorum
(Maria & Austin)
Kitap 3: Ne Kadar Seviyorum
(Dee & Wyatt)
Nochebuena, Bir Miami Geceleri Romanı
Kitap 4: Ne Kadar İstiyorum
(Nico & Sofia)
Kitap 5: Ne Kadar İhtiyacım Var
(Milo ve Gianna)

Kuantum Serisi 1.

Kitap: Erdemli (Flynn & Natalie)
2. Kitap: Yiğit (Flynn & Natalie)

Kitap 3: Muzaffer
(Flynn & Natalie)
Kitap 4: Coşkulu
(Addie & Hayden)
Kitap 5: Yırtıcı
(Jasper & Ellie)
Kitap 6: Çılgın
(Kristian & Aileen)
Kitap 7: Çirkin
(Emmett & Leah)
Kitap 8: Ünlüler
(Marlowe & Sebastian)

Suya Basma Serisi

Kitap 1: Suya Basmak
Kitap 2: Zamanı İşaretlemek
Kitap 3: Yeniden Başlamak
Kitap 4: Eve Dönüş
Kitap 5: Sonsuzluğu Bulmak

Tek Başlıklar

Beş Yıl Gitti Bir
Yıl Evde Seks
Makinesi Seks
Tanrısı
Georgia Aklımda True
North
Düşüş
Enkaz
Herkes Bir Kahramanı
Sever İlk Uçuşta Aşk
Hücum Hattı

Marie Force'tan Tarihsel Romantizm

Yaldızlı Seri

Kitap 1: Aldatmacayla Düşes

Kitap 2: Arzu Tarafından Aldatılmak

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Marie Force, 100'den fazla çağdaş romantizm, romantik gerilim ve erotik aşk romanının 1 numaralı *Wall Street Journal* çoksatan yazarıdır. Serileri arasında Fatal, First Family, Gansett Island, Butler Vermont, Quantum, Treading Water, Miami Nights ve Wild Widows bulunmaktadır.

Kitapları dünya çapında 13 milyondan fazla satmış, bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve *New York Times*'in en çok satanlar listesinde 30'dan fazla kez yer almıştır. Ayrıca *USA Today*'in en çok satanlar listesinde ve Almanya'da Spiegel'in en çok satanlar listesinde yer almıştır.

Hayattaki hedefleri basit: Artık birer yetişkin olan "çocuklarıyla" olabildiğince çok vakit geçirmek, yazabildiği kadar uzun süre kitap yazmaya devam etmek ve asla haberlere konu olan bir uçuşta bulunmamak.

Yeni kitaplar ve bölgenizdeki yaklaşan etkinlikler hakkında haberler için [Marie'nin posta listesine](#) katılın. Onu [Facebook](#), [Instagram](#) ve [TikTok](#)'ta takip edin. Marie'nin birçok [okur grubundan](#) birine katılın. Marie@marieforce.com adresinden Marie ile iletişime geçin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.